PHÚC HẮC ÁC MA

Được Biệt Đinh

PTV EBOOK

Mục lục

Chương 1: Bệnh Thứ 1
Chương 2: Bệnh Thứ 2
Chương 3: Bệnh Thứ 3
Chương 4: Bệnh Thứ 4
Chương 5: Bệnh Thứ 5
Chương 6: Bệnh Thứ 6
Chương 7: Bệnh Thứ 7
Chương 8: Bệnh Thứ 8
Chương 9: Bệnh Thứ 9
Chương 10: Bệnh Thứ 10
Chương 11: Bệnh Thứ 11
Chương 12: Bệnh Thứ 12
Chương 13: Bệnh Thứ 13
Chương 14: Bệnh Thứ 14
Chương 15: Bệnh Thứ 15
Chương 16: Bệnh Thứ 16
Chương 17: Bệnh Thứ 17
Chương 18: Bệnh Thứ 18
Chương 19: Bệnh Thứ 19
Chương 20: Bệnh Thứ 20
Chương 21: Bệnh Thứ 21
Chương 22: Bệnh Thứ 22
Chương 23: Bệnh Thứ 23
Chương 24: Bệnh Thứ 24
Chương 25: Bệnh Thứ 25
Chương 26: Bệnh Thứ 26
Chương 27: Bệnh Thứ 27
Chương 28: Bệnh Thứ 28
Chương 29: Bệnh Thứ 29
Chương 30: Bệnh Thứ 30
Chương 31: Bệnh Thứ 31
Chương 32: Bệnh Thứ 32
Chương 33: Bệnh Thứ 33
Chương 34: Bệnh Thứ 34
Chương 35: Bệnh Thứ 35
Chương 36: Bệnh Thứ 36
Chương 37: Bệnh Thứ 37
Chương 38: Bệnh Thứ 38
Chương 39: Bệnh Thứ 39
Chương 40: Bệnh Thứ 40
Chương 41: Bệnh Thứ 41
Chương 42: Bệnh Thứ 42
Chương 43: Bệnh Thứ 43

Chương 44: Bệnh Thứ 44
Chương 45: Bệnh Thứ 45
Chương 46: Bệnh Thứ 46
Chương 47: Bệnh Thứ 47
Chương 48: Bệnh Thứ 48
Chương 49: Bệnh Thứ 49
Chương 50: Bệnh Thứ 50
Chương 51: Bệnh Thứ 51
Chương 52: Bệnh Thứ 52
Chương 53: Bệnh Thứ 53
Chương 54: Bệnh Thứ 54
Chương 55: Bệnh Thứ 55
Chương 56: Bệnh Thứ 56
Chương 57: Bệnh Thứ 57
Chương 58: Bệnh Thứ 58
Chương 59: Bệnh Thứ 59
Chương 60: Bệnh Thứ 60
Chương 61: Bệnh Thứ 61
Chương 62: Bệnh Thứ 62
Chương 63: Bệnh Thứ 63
Chương 64: Bệnh Thứ 64
Chương 65: Bệnh Thứ 65
Chương 66: Bệnh Thứ 66
Chương 67: Bệnh Thứ 67
Chương 68: Bệnh Thứ 68

Chương 1: Bệnh Thứ 1

DTV-EBOOK

"Nguyễn Văn Hách, cậu đi ra đây."

Người đàn ông trung niên gọi Nguyễn Văn Hách trong phòng đi ra, bên người ông còn có một gã bác sĩ mặc áo blouse trắng. Bác sĩ nhìn thấy người thanh niên đi ra thì sững sờ, đây cũng thật là trẻ tuổi, đoán chừng cũng mới có mười bảy mười tám, diện mạo không tệ, có điều tóc có chút dài qua vai, mà dãy số trước ngực thanh niên là 438.

"438? Dãy số này rất may mắn." Bác sĩ nhỏ giọng nói thầm.

"Mi mới tử tam bát*, đường lang* bốn mắt." Người thanh niên vừa khéo nghe được câu này, trừng mắt mắng.

[438 = tứ tam bát = /sì sānbā/ ~ /sǐ sānbā/ = tử tam bát

Từ "tử" thì thường thấy rồi, có thể dịch là chết bầm, đáng chết.

"Tam bát" cùng "bán đầu sinh" đều là từ mắng người đã được giản lược. Thường thì "tam bát" dùng với nữ nhân và "bán đầu sinh" dùng cho nam nhân. Nó dùng để chỉ những người có cử chỉ tuỳ tiện, làm việc lỗ mảng, điên điên khùng khùng, không được trang trọng. Nhưng cũng có chỗ nói "tam bát" không nhất thiết chỉ dùng cho nữ, hễ những người có hành vi không tốt thì đều có thể dùng. Nếu vẫn mơ hồ chưa rõ thì có thể so sánh với từ "bitch" trong tiếng Anh, nhưng nhẹ hơn một tẹo là được ^^

Đường lang: con bọ ngựa, thường dùng để mắng người mình không thích hoặc chỉ người khá đê tiện, dai như "mạng đường lang", còn dai hơn đỉa dấy.]

Tay bác sĩ hơi run run đẩy mắt kính xệ trên sống mũi, anh tên Tiền Hàng, bản ý của cha mẹ anh là hy vọng tương lai anh kiếm được nhiều tiền, tựa như tàu thuỷ viễn hàng vĩnh viễn không cập bến. Có điều Tiền Hàng tự cảm thấy mình thích hợp đi làm thợ lặn, cái loại trầm xuống đáy nước trôi nổi không trồi lên, nhưng chuyện nào được như ý, anh làm bác sĩ, sau khi tốt nghiệp bị phân công đến bệnh viện tâm thần. Không sai, chính là bệnh viện Đệ Ngũ được xưng bệnh viện tâm thần, mà bệnh nhân đầu tiên của anh chính là chàng trai được gọi Nguyễn Văn Hách.

"Tôi giới thiệu cho các cậu một chút. Đây là Nguyễn Văn Hách, năm nay mười tám, nằm viện đã được nửa năm." Người đàn ông trung niên là chủ nhiệm của bệnh viện, bởi vì đã quen bệnh tình của bệnh nhân, cho nên trên mặt không có bất cứ biểu tình gì, giới thiệu Nguyễn Văn Hách xong lại giới thiệu Tiền Hàng, "Đây là bác sĩ chủ trị mới của cậu, anh ta gọi Tiền Hàng, về sau cậu có chuyện gì đó hoặc nói cái gì đó có thể nói với anh ấy."

"Ta mới không cần nói chuyện với con đường lang này, tương lai biến thành thiêu thân làm sao được, nữ thần của ta cũng sẽ chán ghét ta." Nguyễn Văn Hách rất là cáu kỉnh, trở về phòng bệnh đóng cửa lại cái rầm.

Tiền Hàng có chút lúng ta lúng túng, trước nay chưa hề đụng qua loại bệnh nhân này. Anh đẩy đẩy gọng kính, bất quá từ hôm nay trở đi sẽ phải học đối mặt.

Chủ nhiệm cười ha ha, "Cậu chớ thấy lạ, cậu ta rất ít khi phát bệnh..."

"Phát rồi thì không phải là người đúng không?" Tiền Hàng nhịn không được đánh gãy lời của chủ nhiệm, "Cậu ta bây giờ là phát bệnh hay là bình thường vậy? Lúc phát bệnh có đánh người hay không?"

“Nhìn sơ là bình thường đó.”

Tôi nhìn sơ ông cũng bình thường, Tiền Hàng nhìn chằm chằm chủ nhiệm thổ tào.

“Cậu ta cả tháng nay chưa thấy phát bệnh, dù cho hành vi khác hẳn với người thường.” Chủ nhiệm còn nói: “Có lẽ cậu sẽ thấy lạ vì sao cậu ta còn trẻ thế mà lại như vậy, cậu ấy có một cô bạn gái lớn hơn mình ba tuổi, hơn nữa còn yêu nhau ba năm, chẳng qua là sau này chia tay.”

“Yêu sớm dữ ha.”

“Ặc… Coi là vậy đi.”

Chủ nhiệm thấy Nguyễn Văn Hách trong phòng ngắm nhìn bầu trời ngoài cửa sổ phát ngốc, kêu Tiền Hàng cùng lão trở lại văn phòng, đem tư liệu về Nguyễn Văn Hách giao cho Tiền Hàng còn bảo anh nghiêm túc xem, hy vọng anh sớm ngày định ra phương án trị liệu Nguyễn Văn Hách thích hợp. Tiền Hàng hiện tại là không làm cũng phải làm, cầm lấy tư liệu quay về văn phòng của mình, anh đi qua ngồi trên ghế làm việc mở tư liệu Nguyễn Văn Hách ra xem.

Nguyễn Văn Hách là con riêng của một phú thương cùng với tình nhân, phú thương rất yêu tình nhân, đồng dạng cũng yêu đứa con riêng này. Mà Nguyễn Văn Hách di truyền tướng mạo đẹp từ mẹ, tính cách cũng hoạt bát cởi mở, nhưng bởi vì là con riêng, cho nên không thể cùng cha quanh năm gặp mặt, ngay cả họ cũng theo họ mẹ. Về sau, năm ấy Nguyễn Văn Hách tốt nghiệp trung học cơ sở, ở trên mạng quen một cô gái nick name gọi Lệ Chi Mạt, hai người quen biết không bao lâu thì bắt đầu yêu qua mạng, bởi vì Nguyễn Văn Hách có tiền, sau khi cô gái cùng cậu gặp mặt qua vài lần, thì chính thức trở thành bạn gái cậu.

Bất quá tiệc vui chóng tàn, người cha phú thương kia của Nguyễn Văn Hách biết, chê gia cảnh cô gái không tốt, còn nói ra rất nhiều lời khó nghe. Nhưng Nguyễn Văn Hách và cô gái kia cũng không buông tay, sau hai lần bỏ trốn rốt cục đạt được đồng ý của người cha phú thương.

Sau khi Nguyễn Văn Hách cùng cô gái yêu nhau ba năm, cũng chính là thời gian Nguyễn Văn Hách nhập viện nửa năm trước, sự nghiệp của cha Nguyễn Văn Hách nảy sinh vấn đề, người cũng bị bắt vào tù. Vợ chính của cha Nguyễn Văn Hách tìm tới cửa làm ầm ĩ, còn đòi lấy lại hết thảy tiền bạc mà phú thương cấp cho. Cô gái biết Nguyễn Văn Hách sắp trở thành dân nghèo thì không hai lời nói chia tay, Nguyễn Văn Hách đang trong giai đoạn then chốt thi đại học, tình cảm, gia đình trùng kích khiến cậu chàng không chịu nổi, cuối cùng thần kinh thác loạn vào bệnh viện.

“So với tiểu thuyết cũng li kỳ không kém.” Tiền Hàng xem xong buông tư liệu xuống, cũng suy nghĩ làm sao trị liệu Nguyễn Văn Hách, giống loại bệnh chứng này… anh cũng không có biện pháp hay nào!

Tiền Hàng hối hận rồi, ban đầu nên bị điều đi đại Tây Bắc làm thôn y, ít nhất bây giờ sẽ không đụng tới loại nan đề này. Anh cào cào tóc thực sốt ruột, anh học không phải chuyên khoa thần kinh lại vừa mới tốt nghiệp, không ai chỉ giáo anh nên chữa thế nào trị làm sao đối với loại bệnh nhân này. Cào được mấy cái anh lại nghĩ bệnh viện này cũng không phải có một bác sĩ là anh, không phải còn có rất nhiều chuyên gia học giả kinh nghiệm phong phú sao, thế là chạy tới các bác sĩ thâm niên trong bệnh viện xin thỉnh giáo.

“Người trẻ tuổi chăm học ham hỏi là chuyện tốt.” Một vị chuyên gia vỗ vai Tiền Hàng khen.

“Vậy Vương lão sư ngài có cao kiến gì không?” Tiền Hàng nguyên một bộ dáng chăm học.

“Cùng bệnh nhân câu thông* nhiều tự nhiên sẽ tìm được biện pháp, đối đãi bọn họ phải giống như đối đãi con nít vậy.” Chuyên gia nói xong nhìn đồng hồ, nói có chuyện gấp liền đi mất. [câu thông: đi giao tiếp, làm quen]

Tay Tiền Hàng chìa ra cứng ngắc giữa không trung, một vị chúa cứu thế cứ như vậy đi mất, với lại anh không phải con nít, làm sao biết đối đãi con nít như thế nào. Nhưng anh không nản lòng, đi tìm bác sĩ Mã thâm niên nhất của bệnh viện này, nghe nói bác sĩ Mã trị liệu bệnh tâm thần đã có ba mươi năm, bệnh nhân được chữa khỏi không dưới trăm người, có thể lượn quanh địa cầu trăm mét*, có danh xưng là diệu thủ hồi xuân. [có thể làm những việc không có khả năng, không thể tin được]

“Cậu nói làm sao trị?” Bác sĩ Mã một bộ dáng suy nghĩ sâu xa, “Trị khỏi là không có khả năng đâu, chỉ có thể bớt phát bệnh, phát bệnh ít đi cũng không phải là người bình thường được, người trẻ tuổi nỗ lực nhiều, tôi xem trọng cậu đó nha.”

“Hả? Bác sĩ Mã, ông đừng đi mà, cho cái chỉ điểm đi chớ…” Tiền Hàng đáng thương nhìn Bác sĩ Mã đi xa, bác sĩ Mã chỉ phất phất tay với anh.

“Bác sĩ bệnh viện này sao mà giống bệnh nhân quá.” Tiền Hàng phi thường thất vọng, anh còn tưởng rằng mọi người đều là người bình thường dễ dàng câu thông, không nghĩ tới y hệt câu thông với bệnh nhân.

Tiền Hàng nặng nề trở lại văn phòng, mở máy vi tính tra cứu tư liệu liên quan đến việc điều trị bệnh tâm thần như thế nào, ngoài việc chữa trị bằng thuốc men, dụng cụ như thế, thời gian lâu dài không nói, hiệu quả cũng phải theo dõi trường kỳ sau đó mới có thể xác định.

“Quên đi, vẫn là cùng bệnh nhân câu thông trước thôi.”

Tiền Hàng theo thói quen đẩy đẩy gọng kính, rời khỏi văn phòng đi tới phòng bệnh gặp Nguyễn Văn Hách số 438. Hồi anh đi học là học về bảo vệ sức khoẻ, nghĩa là thông qua các phương diện sinh hoạt tập quán, ẩm thực, vận động mà chăm sóc thân thể bệnh nhân, đạt tới hiệu quả lành bệnh, cũng không biết trị bệnh tâm thần thông qua bảo vệ sức khoẻ có thể khang phục hay không.

Lúc này Nguyễn Văn Hách đang ngồi trước bàn trong phòng bệnh viết gì đó, phi thường nghiêm túc chuyên chú, ra vẻ y hệt một bộ dáng học giả khắc khổ. Điều này khiến cho Tiền Hàng đến câu thông rất tò mò, một thằng thần kinh nghiêm túc như vậy là đang viết cái gì, mà chủ nhiệm đã từng nói Nguyễn Văn Hách phần lớn thời gian là bình thường, nói cách khác hiện tại Nguyễn Văn Hách bình thường?

Tiền Hàng nghĩ đến đây thì mở cửa đi vào, Nguyễn Văn Hách không nghe tiếng mở cửa vẫn cúi đầu viết như trước, mãi đến khi Tiền Hàng đi tới sau lưng, cậu chàng cũng chưa phát hiện. Song sau khi Tiền Hàng nhìn đến thứ mà Nguyễn Văn Hách viết, hoàn toàn coi Nguyễn Văn Hách như thằng điên, hơn nữa còn là loại phát bệnh liên tục hai mươi bốn tiếng trị không được.

Nguyễn Văn Hách tay trái đè xuống một cuốn tập trống trơn, tay phải cầm bút, dưới ngòi bút là một miếng nắp hộp giày, trên nắp hộp viết đầy chữ không phân biệt được. Đầu Nguyễn Văn Hách còn thường xuyên lắc trái lắc phải, rõ ràng là chép từ cuốn tập bên tay trái, nhưng trên tập nửa dấu chấm cũng không có.

Khóe miệng Tiền Hàng run rẩy vỗ bả vai Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách cả kinh nhào tới ôm lấy tập cùng nắp hộp giày trên bàn.

Tha cho tôi đi, cậu lại sợ tôi cướp đoạt hay sao, Tiền Hàng thầm nghĩ.

“Không ai nói cho mi biết chớ có ở sau lưng chụp vai người khác sao?” Nguyễn Văn Hách nằm sấp trên bàn như cũ, mắt còn trừng Tiền Hàng.

Cũng không ai bảo tôi chớ vỗ vai người điên, Tiền Hàng nhìn Nguyễn Văn Hách không nói gì.

“Ê, mi bị câm hả?” Nguyễn Văn Hách đem này nọ trên bàn thu thập bỏ vào ngăn kéo.

“Cậu đang viết gì đó?” Tiền Hàng rốt cục mở miệng, Nguyễn Văn Hách mím môi trừng anh lại không nói chuyện.

“Nếu cậu không nói thì thôi.”

Tiền Hàng liếc nhìn phòng bệnh, ngoại trừ một cái giường, một bộ bàn ghế thì không có vật dụng nào khác, anh thụt lùi vài bước ngồi trên giường, có thể ngồi cần gì phải đứng. Nhưng mà Tiền Hàng mới vừa ngồi xuống, Nguyễn Văn Hách áu một tiếng nhảy dựng lên liền nhào tới, Tiền Hàng tưởng Nguyễn Văn Hách phát bệnh co giò chạy ra ngoài. Nguyễn Văn Hách lại không đuổi theo, bổ nhào tới bên mép giường xốc khăn trải giường lên, phía dưới chỗ Tiền Hàng mới vừa ngồi cư nhiên để một cái khăn tay.

“Cừu vui vẻ?” Tay Tiền Hàng đã dừng trên tay nắm cửa, nhìn thấy Cừu vui vẻ trên khăn tay thì dừng lại.

“Cừu vui vẻ cái quái gì, đây là Hỉ Chi Lang* của ta ~” Nguyễn Văn Hách xách lên hai góc khăn tay xoay vòng vòng trong phòng, Tiền Hàng giờ xác định cậu chàng không phát bệnh cũng không bình thường. [Hỉ Chi Lang: tên một công ty giải khát lớn, nổi tiếng nhất là về thạch (rau câu)]

“Hỉ, Hỉ Chi Lang?” Tiền Hàng cẩn thận hỏi dò.

“Không cho mi ăn đâu.”

Nguyễn Văn Hách trừng Tiền Hàng đem khăn tay cẩn thận nhét vào trong tay áo, giương mắt nhìn thời giờ từ đồng hồ trên tường, ngồi vào giường lấy gối đầu qua, kéo dây kéo ở mặt sau gối đầu xả ra ruột bên trong, lại mở dây kéo ruột gối lôi ra một mảnh bông. Tiền Hàng không biết Nguyễn Văn Hách lại phát điên cái gì, liền nhìn cậu chàng giương cổ hướng về phía bông vải thổi một cái làm bông bị thổi bay, bông vải bay bay ở trong phòng một lát thì chầm chậm đáp xuống đất. Nguyễn Văn Hách cứ như vậy vừa xé bông vừa thổi, hai chân đung đưa đá đá mặt đất, đồng thời còn phát ra tiếng cười hớn hở.

Tiền Hàng ngây người nhìn từng mảnh từng mảnh bông rơi xuống, những bông vải kia phảng phất tựa như phiến phiến lông vũ. Nếu nơi này không phải phòng bệnh mà là rừng núi, Nguyễn Văn Hách kia chính là thiên sứ gãy cánh, chứ không phải một kẻ bệnh thần kinh không lúc nào bình thường.

“Ha ha ha…”

Nguyễn Văn Hách thoáng cái đã nằm trên giường, lại xả ra một mảnh bông thổi về phía trần nhà, đại khái chê bông vải bay không cao, có phần tức giận xả một mảnh gắng sức thổi, thổi được vài cái thì thiếu không khí nằm bất động trên giường.

Tiền Hàng vẫn đứng ở cửa, nhìn Nguyễn Văn Hách nằm ở trên giường bất động, bên người trên người đều rải rác không ít bông, anh do dự đi tới gần. Nguyễn Văn Hách nằm ở trên giường tựa hồ đã ngủ, lông mày hơi hơi cau lại ngủ không yên. Tiền Hàng nhìn thấy Nguyễn Văn Hách như vậy nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ, đánh thức cậu ta hình như có hơi tàn nhẫn, nhưng cậu ấy cau mày như vậy lại khiến tâm không chịu nổi, không biết có phải cậu đang gặp ác mộng hay không. Vừa

nghĩ đến Nguyễn Văn Hách là cậu nhóc mới trưởng thành, Tiền Hàng lại thấy tiếc cho cậu, không biết cậu tuổi còn nho nhỏ như vậy tâm lý đến tột cùng đã chịu thương tổn như thế nào, bất quá bây giờ có một vấn đề còn quan trọng hơn.

“Phòng này chẳng lẽ bắt tôi tới dọn sao?”

Trên đất, trên giường toàn là mảnh bông vụn bị Nguyễn Văn Hách kéo ra, Tiền Hàng nhìn nhìn Nguyễn Văn Hách đang ngủ, coi như mình làm việc tốt, len lén lấy đi gối đầu không còn bông trong tay Nguyễn Văn Hách, đi nhặt bông vải tán loạn trên giường trên đất. Khi nhặt lên một mảnh bông trên đầu Nguyễn Văn Hách, tầm mắt Tiền Hàng lưu lại trên mặt Nguyễn Văn Hách, thật đúng là trẻ tuổi, bởi vì ở trong phòng bệnh thời gian rất dài, cho nên da dẻ trắng nõn.

Tiền Hàng nhịn không được nhìn Nguyễn Văn Hách nhiều hơn vài lần nghĩ muốn nhớ kỹ khuôn mặt này, tránh cho Nguyễn Văn Hách ngày nào đó phát bệnh tới nỗi người không ra người, làm người ta nhận không ra là ai. Nhìn được một lúc lâu, Tiền Hàng mới nhớ tới bông vải còn chưa nhặt xong, anh bắt đầu nhặt bông trên đất. Nguyễn Văn Hách vào lúc này tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy Tiền Hàng khom lưng nhặt bông, cậu chàng lặng yên không một tiếng động ngồi dậy, giơ tay ôm chặt hông Tiền Hàng.

“Má……”

Tiền Hàng ngẩn ra, xoay người một bàn tay vỗ trên đầu Nguyễn Văn Hách, “Gọi tía! Không đúng, cậu nhìn kỹ coi là ai!”

“Đường lang bốn mắt.” Nguyễn Văn Hách nhìn rõ là ai lại trề môi.

“Có cậu mới là đường lang bốn mắt!”

Chương 2: Bệnh Thứ 2

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiền Hàng xách lấy đồ đạc mua ở siêu thị rời khỏi quầy thu ngân, nhân viên thu ngân cười vui vẻ với anh. Anh biết diện mạo bản thân mình coi như quá được, thân hình cao lại gầy, tuy rằng đeo cặp mắt kính, nhưng vẫn hiện ra dáng vẻ thư sinh hào hoa phong nhã, cho người ta ấn tượng đầu tiên phi thường tốt, thế nên lúc còn đi học được không ít nữ sinh đưa thư tình.

Đi qua một tủ kính trưng bày cao cỡ người trong siêu thị, Tiền Hàng dừng lại nhìn nhìn chính mình, anh cũng không hiểu tại sao mình lại là đường lang nữa, nhóc điên kia vì sao mở miệng liền kêu anh là đường lang bốn mắt. Càng nghĩ anh càng bực, đứng trước tủ kính trưng bày nhìn trái một chút nhìn phải một chút, chỗ nào giống đường lang chứ, so với siêu sao thiên vương cũng không kém bao nhiêu.

“Ma mi, thúc thúc kia đang làm cái gì vậy?”

Một thanh âm non nớt truyền vào tai Tiền Hàng, Tiền Hàng xoay người nhìn, chỉ thấy một em bé ba bốn tuổi được mẹ dẫn theo phía sau mình đi qua.

Người mẹ thấy Tiền Hàng nhìn mình liền ôm lấy bé con đi qua, “Đừng nhìn, sẽ bị lây bệnh đó.”

“Lây bệnh gì?” Bé con mơ hồ hỏi.

“Vi khuẩn điên.”

Tiền Hàng nghe lời nói của người đã đi xa thiếu chút nữa phát hỏa, thấy xung quanh còn có người đang nhìn, anh xách theo đồ đạc khẩn trương rời khỏi siêu thị, thề không hơn một năm không đến siêu thị mua đồ.

Sau khi về đến nhà Tiền Hàng đem đồ mua được ném lên ghế sô pha, đặt mông ngồi xuống nghỉ ngơi. Miệng túi siêu thị không cột chùng xuống, cái gối bên trong lăn ra đất, anh lại nhặt lên thả trên sô pha.

Tiền Hàng cầm gối lên nhìn, cái này là muốn cho Nguyễn Văn Hách, tốn mất của anh năm mươi đại dương, còn là vỏ hạt kiều mạch* nữa, có thể đề phòng Nguyễn Văn Hách xé bông vải, không biết họ Nguyễn kia nhận được gối đầu mới có cao hứng hay không. Tiền Hàng nghĩ đến đây thì ngẩn ra, làm gì phải để ý Nguyễn Văn Hách cao hứng hay không cao hứng, hiện giờ anh là bác sĩ chủ trị của Nguyễn Văn Hách, cho nên trước tiên phải trị liệu từ cái gối… Không đúng không đúng, phải chú ý xây dựng lòng tín nhiệm của Nguyễn Văn Hách.

[kiều mạch: một loại cây thân thảo, vỏ hạt kiều mạch dùng làm ruột gối như hình bên dưới] tải xuống

Sáng sớm hôm sau, Tiền Hàng đem gối đến bệnh viện, đồng nghiệp đụng phải anh thấy anh cầm một cái gối thì rất ngạc nhiên.

“Tiền Hàng à, có phải gối trong văn phòng ngủ không ngon hay không, cho nên anh muốn đổi cái mới?” Một gã đồng nghiệp hỏi.

“Không phải, mua cho bệnh nhân đó.”

“Anh thật là tốt bụng,” Đồng nghiệp cười ha ha nói, “Không cần quá tốt với bọn họ, dù sao bọn họ cũng sẽ không nhớ được, sau khi hết bệnh rồi rời đi cũng sẽ không tới thăm anh đâu.”

Tiền Hàng chỉ là cười cười không nói gì, nhân tình bây giờ thật sự đã nguội lạnh đến nước này sao. Anh nghĩ không thông trực tiếp đi tìm Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách còn đang ngủ, gối dĩ nhiên là cái gối lần trước bị xé bông kia, chẳng qua là bông vải bên trong bẩn tới nỗi không cách nào giặt sạch. Anh nhìn nhìn cái gối dưới nách mình, vẫn là chờ Nguyễn Văn Hách tỉnh dậy hẵng đổi.

Tiền Hàng đang chuẩn bị đi, đột nhiên phát hiện Nguyễn Văn Hách trở mình, chăn đắp trên người trượt xuống dưới giường. Hiện tại thời tiết có chút lạnh, nếu Nguyễn Văn Hách cứ như vậy ngủ chừng nửa tiếng đồng hồ có thể sẽ sinh bệnh, Tiền Hàng nghĩ vậy nên mở cửa vào phòng. Nguyễn Văn Hách nằm chèm bẹp như con cóc trên giường, trên người chỉ mặc một cái quần lót màu trắng, trên đùi đắp một góc chăn.

Tiền Hàng nhìn đến tướng ngủ này có điểm không nói gì được, nhặt chăn lên giúp Nguyễn Văn Hách đắp lại, nhưng một chân Nguyễn Văn Hách vẫn còn lộ ở bên ngoài, anh nâng cái chân lộ ở bên ngoài lên cẩn thận chuyển vào trong chăn.

Nguyễn Văn Hách bị di chuyển tựa hồ tỉnh dậy, đột nhiên nhấc chân đá vào trong quần Tiền Hàng, Tiền Hàng sắc mặt trắng nhợt đau tới không thốt nên lời, bụm chặt khố bộ co rút thân thể. Nguyễn Văn Hách không có tỉnh giấc, cựa mình trở trở hai chân tiếp tục ngủ. Tiền Hàng chỉ vào Nguyễn Văn Hách rất muốn đánh thức tiểu tử này, nhưng chỗ đó thật sự đau nói không nên lời, sau đó anh phát hiện một chuyện khiến anh tức giận, trong quần lót của tiểu tử này gồ lên một khối.

“Đệt mợ, trứng của lão tử này đau, cậu còn ở đó tinh thần phấn chấn hào hùng à.”

Tiền Hàng xoa xoa huynh đệ của mình, thật vất vả mới hết đau quyết định trả thù Nguyễn Văn Hách. Anh đi đến bên giường

một chân quỳ gối trên giường, đưa tay muốn bắt lấy cái vật gồ lên kia, khi sắp đụng tới thì dừng lại, anh cũng không hứng thú đi đụng một nam nhân, vì thế kéo chăn qua đắp lại chỗ ấy mà xoa.

Nguyễn Văn Hách trong lúc ngủ mơ cảm thấy khoan khoái, trong miệng phát ra rên rỉ mang hứng thú không rõ ràng, vô ý thức cào cào tóc mình, có lẽ là cảm thấy cào tóc không thể giảm bớt loại khoái cảm này, tay dời xuống sờ đến cổ, tiếp tục dời xuống bộ ngực.

Tiểu quỷ này thật đúng là sắc*. [háo sắc, sắc quỷ =)))]

Tiền Hàng thầm nghĩ, tiếp đến liền thấy một tay còn lại của Nguyễn Văn Hách sờ đến phần eo, sau đó đi xuống sờ đến trên tay anh, rất nóng còn có một tầng mồ hôi mỏng, anh sợ tới mức buông tay ra thối lui mấy bước. Có lẽ Nguyễn Văn Hách phát giác đụng đến cái gì liền mở mắt ra, đôi mắt mê ly bởi vì không biết phát sinh chuyện gì mang theo uể oải, đáy mắt còn có một tầng hơi nước. Nhưng ở trong mắt Tiền Hàng, nữ chính trong phim hành động so với Nguyễn Văn Hách lúc này chỉ có thua kém, vừa cho ra loại ý thức này, anh sợ tới mức dựng thẳng tóc gáy.

Nguyễn Văn Hách xoa mắt rời giường, cảm thấy ngứa trước ngực nên gãi gãi. Tầm mắt Tiền Hàng trong lúc vô ý liếc thấy tay Nguyễn Văn Hách đụng đến thù du nâu nhạt, anh đối với thân thể con trai không có hứng thú, nhưng chính là có loại xúc động muốn đi sờ hai cái, bởi vì anh muốn nhìn xem Nguyễn Văn Hách sẽ lộ ra biểu tình gì, có phải mị hoặc giống vừa rồi hay không.

Nguyễn Văn Hách ngồi ở trên giường trong chốc lát thì tỉnh ngủ, bỗng nhiên xốc chăn lên xem, cho dù Tiền Hàng ở cách xa cũng thấy được trên quần lót có vết ướt, tiểu tử này vừa mới phát tiết. Nguyễn Văn Hách thấy thế trên mặt đỏ bừng, liếc thấy Tiền Hàng trong phòng khóe mắt bắt đầu treo lệ.

“Này này… Cậu đừng khóc à.” Lúc này Tiền Hàng mới nhớ tới Nguyễn Văn Hách là bệnh nhân, một trận dọa này nói không chừng khiến cậu chàng phát bệnh nữa, nếu để chủ nhiệm biết ngày đầu tiên anh đến đã khiến cho bệnh nhân phát bệnh, về sau anh còn lăn lộn ở đây như thế nào được.

Nguyễn Văn Hách thật đúng là không khóc, cắn môi cố nén tiếng khóc, kéo chăn qua trùm lên mình.

Tiền Hàng che hai mắt của mình lại, làm bộ không thấy. Nguyễn Văn Hách vẫn như trước không nói gì, ánh mắt đỏ bừng núp ở trong chăn. Tiền Hàng len lén mở ra một khe ngón tay nhìn Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách chỉ ngồi ở trên giường bất động cũng không nói lời nào. Tiền Hàng nhìn chăm chú được một hồi bỗng nhiên thông suốt một chuyện, nếu Nguyễn Văn Hách đỏ mặt, tức là hiện tại cậu không phát bệnh.

“Nguyễn Văn Hách à, thường ngày quần áo của cậu là do ai giặt?” Tiền Hàng thử hỏi.

“Tự ta.” Nguyễn Văn Hách nghẹn ngào trả lời.

Tiền Hàng thả lỏng, câu thông tạm thời thông thuận, “Thường ngày cậu có thói xấu gì?”

Nguyễn Văn Hách không lên tiếng, Tiền Hàng có loại cảm giác yên tĩnh trước bão táp, cho nên cứng nhắc đi về phía cửa, cũng lưu lại một câu.

“Vậy… Tôi đi về trước, cậu cứ tiếp tục ngủ.”

Tiền Hàng nói xong thiếu chút nữa tự vả mồm mình một cái, mặc quần lót như vậy còn ngủ thế nào được, hơn nữa chăn của Nguyễn Văn Hách tám phần cũng bị bẩn rồi, bẩn thì phải giặt, giặt thì khỏi ngủ. Tiền Hàng đi về phía cửa, đi được vài bước

bỗng nhiên nhớ tới mục đích anh tới nơi này, quay người lại liền thấy Nguyễn Văn Hách đang cởi quần lót, mà còn đối diện anh, trong đầu anh bỗng nhiên lướt qua một ca khúc, tôi là một con chim nhỏ nhỏ nhỏ.

“Lưu manh!”

Nguyễn Văn Hách thuận tay cầm lấy gối Tiền Hàng để quên trên giường nện qua, còn ngay giữa mặt Tiền Hàng. Tiền Hàng cảm thán Nguyễn Văn Hách nện chuẩn, càng hối hận vì mua gối vỏ hạt kiều mạch, nện lên mặt thật là con mẹ nó đau.

“Kêu lưu manh hơi quá đáng đó, đều là nam mà sợ cái gì.” Tiền Hàng biện giải, đường nhìn chuyển qua chỗ khác, thật không dám nhìn Nguyễn Văn Hách.

“Ta là nam, mi là đường lang, bất đồng chủng tộc!”

Nguyễn Văn Hách mắng, còn đem quần lót đã cởi ra ném tới Tiền Hàng. Tiền Hàng lách mình né tránh, quần lót rất nhẹ còn chưa ném đến chỗ anh đã rơi xuống đất. Nguyễn Văn Hách thở phì phì đi kéo ngăn kéo dưới giường, kéo được mấy cái thì bên trong tựa hồ bị vướng kéo không nhúc nhích, gấp đến độ trong miệng cậu chàng phát ra tiếng ô ô.

Tiền Hàng vốn có chút tức tối khi bị mắng là đường lang, nhưng nhìn thấy Nguyễn Văn Hách thân thể trần trụi kéo ngăn kéo thì có chút mềm lòng, đi qua giúp Nguyễn Văn Hách kéo, kéo vài cái cũng không kéo ra, sau đó phát hiện bên cạnh ngăn kéo có cái ổ khóa.

“Ngu ngốc, chìa khóa đâu, không có chìa khóa thì mở cái gì.”

Tiền Hàng một bàn tay chụp trên đầu Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách nhất thời phát hỏa nhảy dựng lên đánh về phía Tiền Hàng, Tiền Hàng cho là cậu phát bệnh nên liều mạng

giãy dụa, hai người vặn vẹo đánh nhau trên mặt đất.

“Ố, bác sĩ Tiền với Văn Hách quan hệ không tệ nha.” Chủ nhiệm đúng lúc đi ngang qua cửa, xuyên qua song sắt trên cửa thấy hai người lăn lộn trên mặt đất còn tưởng rằng bọn họ đang đùa giỡn.

Tiền Hàng ngửa đầu nhìn cửa muốn hô to cứu mạng, anh cùng một thằng điên mới quan hệ không tốt, căn bản chính là bị nhóc điên tập kích.

“Bác sĩ Tiền hảo hảo giúp đỡ Văn Hách nha.” Chủ nhiệm cười ha hả vẫy tay với Tiền Hàng, rời song sắt biến mất khỏi tầm nhìn của Tiền Hàng.

“Chủ, chủ nhiệm… đừng đi mà, tôi với nhóc điên này quan hệ không tốt, tôi không làm nữa, cứu mạng a a a a –”

Chớ trách Tiền Hàng kêu thảm thiết, bởi vì Nguyễn Văn Hách đã cắn anh một ngụm.

“Cậu cái thằng nhóc này cư nhiên dám cắn tôi!” Tiền Hàng thật sự phát hỏa, bắt Nguyễn Văn Hách đang cắn sườn eo của mình qua, vỗ mông cậu hai phát.

Nguyễn Văn Hách liền cào cắn phản kháng, Tiền Hàng ỷ vào bản thân so với cậu vừa cao lại lớn hơn, bắt được cái tay đang hoạt động của cậu, lại ở trên mông cậu vỗ thêm mấy phát.

“Đường lang đường lang đường lang đường lang!” Nguyễn Văn Hách tức giận đến la làng.

“Kêu nữa! Kêu à, ỷ mình là bệnh thần kinh liền cắn người bậy bạ, tôi xem cậu còn cắn hay không!” Tiền Hàng lại là bốp bốp bốp mấy bộp tay, làm mông Nguyễn Văn Hách đỏ bừng.

Lần này Nguyễn Văn Hách thật sự bị đánh đau đánh nhũn luôn, ấp a ấp úng bắt đầu van xin, "Ô ô… Đừng đánh nữa… Rất đau đó chú ơi."

"Chú, chú ơi?! Tôi mới hai mươi bảy, gọi anh ơi!" Tiền Hàng thiếu chút nữa xỉu vì tức, lại hung hăng vỗ một bộp tay trên mông Nguyễn Văn Hách, muốn trị bệnh trước phải trị miệng.

"Lớn tuổi như vậy còn bày đặt cái gì, thật không biết xấu hổ, như vậy càng khiến ta gọi mi ông chú." Nguyễn Văn Hách lầm bầm, Tiền Hàng nghe nói như thế trừng cậu, cậu mới không nguyện gọi tiếng anh đâu.

Hảo hảo giáo huấn Nguyễn Văn Hách một trận, tâm tình Tiền Hàng siêu tốt, thả Nguyễn Văn Hách ra đứng dậy. Nguyễn Văn Hách che mông, đằng trước không có bất cứ che chắn bại lộ trong tầm mắt Tiền Hàng, Tiền Hàng ho nhẹ có chút xấu hổ.

"Được rồi, cậu mau mặc quần áo vào đi giặt đồ đi thôi." Tiền Hàng chỉ chỉ gối đầu trên đất, "Tôi mua cho cậu cái gối mới, bông vải mềm như vậy không tốt với thân thể."

Nguyễn Văn Hách nhìn gối đầu trên đất, "Bẩn rồi, ta không thèm."

"Tật xấu, bẩn thì tự đi giặt." Tiền Hàng nói ngang, đối với anh vẻ mặt ôn hoà chính là tự sỉ nhục mình.

Nguyễn Văn Hách hiện giờ có phần sợ anh, hơi nhát gan nói: "Mông đau, không đi được."

"Đi… Được, tôi giặt cho cậu." Tiền Hàng vốn định phát cáu, vừa nghĩ đến mông kia của Nguyễn Văn Hách là do mình đánh, anh cũng không nên nổi giận với một bệnh nhân, khí thế nhất thời mềm xuống, cầm gối lên đi giặt.

“Đợi tí.” Nguyễn Văn Hách gọi Tiền Hàng lại, đem chăn của mình cũng giao cho Tiền Hàng, “Cái này cũng bẩn.”

Tiền Hàng không nói gì ôm gối với chăn đi ra ngoài giặt, anh đi vào phòng giặt giũ, mở chăn ra phát hiện quần lót màu trắng bên trong, lớn thế này rồi ngoại trừ của mình vẫn chưa từng giặt qua của người khác. Quên đi, bệnh nhân thôi, chỉ lần này không có lần sau đâu.

Chương 3: Bệnh Thứ 3

DTV-EBOOK

Nguyễn Văn Hách cầm nửa ly sữa tươi trong tay, ghé vào bệ cửa sổ xem Tiền Hàng ở bên ngoài phơi quần áo, “Bên trái bên trái xếp lại đi, tội cho mi đeo mắt kính, kính lão sao?”

“Ngậm miệng!” Tiền Hàng đang phơi vỏ chăn, kết quả nhóc Nguyễn Văn Hách này đứng nói chuyện không biết đau sốc hông, ăn uống mà còn lắm mồm ngồi chỉ huy, vừa rồi cái mông kia chắc là đánh chưa đủ mạnh, tốt nhất có thuốc độc cho cậu câm luôn.

Nguyễn Văn Hách rời khỏi cửa sổ, chốc lát sau đã trở lại, cầm trong tay một chiếc máy bay giấy, sau đó phóng về phía Tiền Hàng. Máy bay giấy bay ra mấy thước thì nhẹ nhàng rơi xuống đất, Nguyễn Văn Hách có chút tức giận lại rời khỏi cửa sổ, không bao lâu bê một đống máy bay giấy trở lại, không ngừng phóng máy bay tới chỗ Tiền Hàng. Nguyễn Văn Hách vừa phóng vừa mắng đường lang, Tiền Hàng thấy máy bay giấy một cái cũng không phóng qua khỏi đường thì cười ha ha, máy bay giấy trong lòng đều ném sạch bách, dứt khoát trèo lên cửa sổ bắt lấy lưới phòng hộ ngoài song cửa trừng Tiền Hàng mà mắng.

Tiền Hàng huy huy nắm tay làm ra tư thế muốn đánh người, mặc kệ cậu hiện giờ có phải bình thường hay không, cần phải cứng thì không thể mềm. Nguyễn Văn Hách thật sự không mắng nữa, chỉ là còn chưa leo xuống từ trên cửa sổ. Tiền Hàng tiếp tục phơi chăn, còn có cái quần lót nhỏ kia nữa. Nguyễn Văn Hách đứng ở trên cửa sổ nhìn trong chốc lát, đang muốn leo xuống thì thấy một người đi qua ngoài cửa sổ, là bệnh hữu ở cách vách.

“Tiểu Hoa.” Nguyễn Văn Hách gọi bệnh hữu lại.

Người bị gọi Tiểu Hoa không phải là phụ nữ, mà là một nam nhân đầu mang một bông hoa giấy màu trắng, nam nhân thoạt nhìn chừng ba mươi tuổi, diện mạo tuấn tú, trên cằm một vòng râu lún phún càng hiện vẻ anh khí cùng thành thục.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi đừng gọi anh là Tiểu Hoa.” Tuy trong miệng nam nhân nói vậy, lại cao hứng chạy đến song cửa sổ nói chuyện phiếm với Nguyễn Văn Hách, “Em làm gì thế, tụi mình đi đánh Voldemort.”

“Không đi, ngay cả con rắn bồ cũng đánh không lại, còn bỏ lại mình chạy mất, làm hại mình bị hiệu trưởng mắng, cơm cũng không cho ăn.”

Tiền Hàng cách đó không xa nghe cuộc trò chuyện như vậy có chút dở khóc dở cười, xem ra chủ đề giữa bệnh hữu với nhau không phải anh cái tên muggle này có thể tham dự được.

Tiểu Hoa suy tư một chút, “Vậy chúng ta đi tìm Long châu, tập hợp đủ bảy viên triệu hồi Thần Long liền có thể rời khỏi cái chỗ quỷ quái này rồi.”

Té ra các người đây là muốn vượt ngục, Tiền Hàng phủ vỏ chăn lên nghe lén bọn họ nói chuyện.

Nguyễn Văn Hách chỉ vào Tiền Hàng đứng ở dưới vỏ chăn, “Đằng kia có gian tế, trước đánh chết hắn chúng ta lại thương lượng sau.”

“Dạ, Hoàng thượng!”

Tiền Hàng đang ẩn náu nghe câu này thì giật mình, tiếp theo lại thấy vỏ chăn bị người khác kéo xuống, Tiểu Hoa nhe nanh trợn mắt nhào tới anh. Tiền Hàng nhanh chân bỏ chạy, Nguyễn Văn

Hách trong phòng bệnh cổ vũ cho Tiểu Hoa, Tiểu Hoa cứ như chó dại đuổi theo Tiền Hàng không tha. Đúng lúc này một vị y tá từ cách đó không xa đi ngang qua, nghe bên này có tiếng kêu thảm thiết thì ngó qua, trông thấy Tiền Hàng bị bệnh nhân rượt thì lập tức đi kêu người.

Tiểu Hoa nghe y tá kêu người thì đột nhiên ngừng lại, la to với Nguyễn Văn Hách đằng xa xa: "Xin lỗi Hoàng thượng, liên quân tám nước quá hung tàn, Tiểu Hoa tử chịu không nổi nữa, chạy đây."

Tiền Hàng thấy Tiểu Hoa chạy mất, dừng lại diễu võ dương oai với Tiểu Hoa đang bỏ trốn, "Chớ chạy à, chờ tôi bắt được anh nhất định cho anh uống một đống thuốc, rồi mang anh đi làm trị liệu!"

Nguyễn Văn Hách thấy Tiểu Hoa chạy thật, ngồi bên lưới phòng hộ cửa sổ mà đập, sau mười mấy cú đập, song sắt chịu hết nổi rớt ra, cậu té xuống từ bên trong. Tiền Hàng đang đắc ý, thấy Nguyễn Văn Hách ngã ra từ trong cửa sổ thì chạy đến xem, cũng may Nguyễn Văn Hách ở lầu một, độ cao này ném cũng không chết người được.

"Số 438, cậu không sao chứ?" Tiền Hàng đỡ Nguyễn Văn Hách lên hỏi.

"Mi mới tử tam bát, đường lang bốn mắt." Nguyễn Văn Hách xoa xoa cái hông bị té đau, bắt lấy cánh tay Tiền Hàng cho một táp.

"Phắc, cậu cái tên không có lương tâm này."

…

Tiền Hàng đứng trong phòng giặt đi qua đi lại, anh tự nhận là mình rất dễ cáu, chưa đến nửa ngày đã bị nhóc điên kia làm tức đến hai lần, anh quyết phải hảo hảo chỉnh đốn tên điên này, bất

kể đầu óc hay mồm miệng đều phải trị. Nguyễn Văn Hách đang giặt vỏ chăn trước vòi nước, cậu ngẩng đầu xuyên qua mắt kính nhìn Tiền Hàng, oán hận tràn ngập.

Một y tá đi ngang qua phòng giặt, thấy Nguyễn Văn Hách thì dừng lại, hay tai chia nhau cầm một gói giấy và một ly nước. Tiền Hàng biết tới giờ uống thuốc của Nguyễn Văn Hách nên nhận lấy ly nước và gói thuốc, y tá nói cám ơn rồi rời khỏi phòng giặt. Nguyễn Văn Hách trông thấy gói thuốc thì nhíu mày, từ khi vào ở trong bệnh viện, mỗi ngày cậu đều phải uống rất nhiều thứ kỳ quái, gần đây có giảm đôi chút, nhưng mà cậu ghét thứ mùi vị đó.

“Uống đi.” Tiền Hàng đi đến bên cạnh Nguyễn Văn Hách nhắc cậu uống thuốc.

“Mi có bệnh, mi uống.” Nguyễn Văn Hách có chút tức giận đập nước, Tiền Hàng nhanh chóng thối lui tránh cho bị nước bắn ướt cả người.

Nguyễn Văn Hách nóng giận vặn vỏ chăn, Tiền Hàng lại suy nghĩ xem nên nói thế nào, bằng không để Nguyễn Văn Hách kích động tới phát bệnh thì tiêu luôn.

Tiền Hàng nói mà như nhổ nước bọt: “Đây là viên đường, không phải viên thuốc.”

Nguyễn Văn Hách liếc Tiền Hàng, “Bớt gạt ta, mỗi lần y tá tới cũng đều cầm gói thuốc loại này.”

Gói thuốc màu trắng không lớn lắm, chứa hơn mười viên thuốc cũng không vấn đề.

“Không tin cậu nếm thử xem.”

“Mi uống trước.”

Tiền Hàng có loại cảm giác thất bại, sau đó mới hiểu người bị bệnh tâm thần cũng không phải là nhược trí*. [trí thông minh yếu kém]

“Nếu không thì thế này, cậu uống cái này xong, tôi giặt chăn giúp cậu.”

“Ta giặt xong rồi.”

Tiền Hàng bắt đầu căm hận chỉ số thông minh của Nguyễn Văn Hách, nếu như gia hỏa này không phải bị bệnh, chắc hiện giờ đang ở đại học gây họa cho bạn bè rồi?

Nguyễn Văn Hách vung vung bọt xà phòng trên tay, Tiền Hàng lại nghĩ đến gì đó, “Cậu uống thuốc, tôi gấp máy bay giấy cho cậu.”

Nguyễn Văn Hách dao động, ngó ngó tay mình, “Dơ quá, mi đút ta.”

Tiền Hàng nhất thời không biết có nên đồng ý hay không, nhìn nhìn bọt xà phòng trên tay Nguyễn Văn Hách lần nữa rồi đồng ý luôn. Tiền Hàng mở gói thuốc ra, Nguyễn Văn Hách ngửa cổ há mồm, anh trút mấy viên thuốc trong gói thuốc và miệng Nguyễn Văn Hách, sau đó đưa ly nước lên cho cậu uống. Nguyễn Văn Hách uống ừng ực ừng ực vài hớp, Tiền Hàng nhìn Nguyễn Văn Hách híp mắt uống nước, quả thật là giống y như mèo, lông mi còn thật dài, mặt cũng nhỏ nhắn nữa, lúc uống nước hầu kết di động lên xuống, một giọt nước thuận theo khóe miệng chảy xuống, thế mà nhìn qua lại có chút gợi cảm.

“Ô a, đường lang bốn mắt mi muốn sặc chết ta hả.” Nguyễn Văn Hách uống xong vẫn còn ngửa cổ đụng vào ly nước, nhắc nhở Tiền Hàng rằng cậu đã uống xong rồi, có điều Tiền Hàng xem ra quá nhập thần nên vẫn chưa phát giác, cậu cực chẳng đã đành

đẩy ly nước trước mặt ra.

“Ly nước dơ rồi mi đi rửa đi, không phải ta làm đâu.” Nguyễn Văn Hách tâm tình không tồi xách vỏ chăn lên vắt ráo, đổi một chậu nước sạch khác để giặt.

Tiền Hàng có chút xấu hổ, không rõ rốt cuộc mình nhìn cái gì mà nhìn chằm chằm một tên tiểu quỷ.

Nguyễn Văn Hách giặt vỏ chăn xong thì đem ra ngoài phơi nắng, hiện giờ mặt trời cũng đã lên cao, cậu đói bụng chạy đến căn tin ăn cơm. Tiền Hàng làm bác sĩ có căn tin riêng cho bọn anh, chẳng qua cũng chỉ là một cái cửa sổ trong căn tin của bệnh nhân phân ra mà thôi. Tiền Hàng trở về phòng làm việc lấy dụng cụ ăn, đến căn tin thì thấy Nguyễn Văn Hách đang xếp hàng, mà bên này bác sĩ không nhiều, anh chờ hai người thì đã đến lượt mình, cho nên tìm một bàn trong góc khuất ăn cơm.

Tiền Hàng vừa ăn cơm vừa nhìn người trong căn tin, hình như những người bệnh không có huynh hướng bạo lực mới được phép đến căn tin dùng cơm, thế nên ngoại trừ những hành vi có chút dị thường của họ ra, trật tự trong căn tin vẫn được bảo đảm. Các bác sĩ và y tá trực ban khác cũng giám sát họ ăn cơm, tránh cho việc ăn được phân nửa lại có người đánh nhau, hoặc là phá hỏng bố trí của căn tin.

Nguyễn Văn Hách thật vất vả mới xếp hàng xong đi ra từ trong đám người, bưng khay cơm quét nhìn khắp căn tin tìm chỗ trống, Tiểu Hoa cách đó không xa hô gọi cậu qua, cậu ngồi bên cạnh Tiểu Hoa ăn cơm. Mà Tiền Hàng ở đằng xa vốn đang nghĩ xem có cần gọi Nguyễn Văn Hách hay không, thấy Nguyễn Văn Hách bị Tiểu Hoa gọi đi rồi thì cắm đầu ăn cơm.

Nguyễn Văn Hách chu mỏ vừa ăn cơm vừa phê phán hành vi vứt bỏ đồng đội ban nãy của Tiểu Hoa, Tiểu Hoa nịnh hót gắp một miếng thịt vào trong chén Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn

Hách đại khái là chê ít không chờ Tiểu Hoa đồng ý, đã gắp thịt trong đĩa Tiểu Hoa bỏ vào trong miệng mình, lại còn đắc ý mà cười ha ha. Lúc Tiền Hàng ở đằng xa ngẩng đầu vừa lúc trông thấy một màn này, phát hiện Nguyễn Văn Hách cười lên thật đáng yêu, có điều cái chú em giặt bông trắng thiệt là phá hoại mỹ cảm, nhìn thế nào cũng thấy tang thương.

Vừa qua giờ cơm trưa, bệnh nhân không có gì làm đều trở về phòng đi ngủ, song, lưới phòng hộ bên ngoài cửa sổ phòng Nguyễn Văn Hách không còn nữa, phía bệnh viện lo Nguyễn Văn Hách có thể sẽ từ cửa sổ mà trốn đi, cho nên quyết định bảo Tiền Hàng bác sĩ chủ trị của Nguyễn Văn Hách trông chừng cậu. Tiền Hàng tìm chủ nhiệm để phân xử, giữa trưa anh cũng muốn nghỉ ngơi chút đỉnh, chơi với nhóc điên kia tới trưa đã mệt chết rồi. Chủ nhiệm lấy lý do lưới phòng hộ không phù hợp mà bác bỏ Tiền Hàng, còn nói ngộ nhỡ bệnh nhân chạy trốn chi phí bồi thường phá hoại anh đào đâu ra, anh lập tức không lên tiếng nữa cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.

Tiền Hàng rời khỏi phòng làm việc của chủ nhiệm, đứng bên ngoài nghĩ về chuyện ngủ trưa và ngủ vào ban đêm của Nguyễn Văn Hách, lẽ nào bắt anh phải canh trong phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách cả ngày?

Chương 4: Bệnh Thứ 4

DTV-EBOOK

"Đường lang bốn mắt, mi có thể đừng ngồi ở đây không?"

Nguyễn Văn Hách nằm trên giường hỏi, cậu vừa mở mắt đã nhìn thấy Tiền Hàng dời ghế ngồi ở cửa đọc sách, cậu trở mình qua rồi lật trở lại, cứ mở mắt lại trông thấy Tiền Hàng, còn chống lại tầm mắt của cậu thật không dễ chịu.

Tiền Hàng đọc xong một trang sách thì lật qua, bảo Nguyễn Văn Hách tiếp tục ngủ. Nguyễn Văn Hách thấy bên cạnh gối có một chiếc máy bay giấy, cầm lên phóng về phía Tiền Hàng, tài tình đáp lên sách của anh.

Nguyễn Văn Hách kéo kéo cái gối mới, "Đường lang bốn mắt cái gối này cứng quá, đổi lại cái cũ đi."

"Không có gối hiệu Đường Lang Bốn Mắt," Tiền Hàng bình tĩnh mà lật sách, "Cái gối đó so với cái cũ của cậu cứng hơn một chút, nhưng mà dùng lâu là quen thôi."

Mặc dù đầu óc cùng miệng Nguyễn Văn Hách đều có bệnh, có điều Nguyễn Văn Hách có thói quen tốt là ngủ trưa, nhớ rất kỹ.

Nguyễn Văn Hách ồ một tiếng trở mình lại tiếp tục ngủ, Tiền Hàng tiếp tục đọc sách. Qua một lát, Tiền Hàng không thấy Nguyễn Văn Hách trở mình thì đoán là cậu ngủ thật rồi, thế là nhẹ nhàng mở cửa ra ngoài. Tiền Hàng ra khỏi phòng bệnh 120 đến phòng bệnh bên cạnh đằng trước, đi tới phòng 121 tìm ra bệnh nhân gọi là Tiểu Hoa kia, lúc này Tiểu Hoa cũng đang ngủ, đóa hoa trắng nhỏ trên đầu cũng bị đè xẹp lép.

“Số 362, Phương Chưng.” Tiền Hàng ghi nhớ cái tên này, dự định không có việc gì sẽ điều tra một chút tư liệu tên gia hỏa này.

Tiền Hàng đang chuẩn bị trở về phòng bệnh, lại thấy cửa phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách mở ra, tên tiểu quỷ Nguyễn Văn Hách kia y hệt ăn trộm cong lưng thò đầu dòm ra ngoài, trái nhìn nhìn phải ngó ngó phát hiện Tiền Hàng thì máy móc rụt người về đóng cửa. Tiền Hàng vào phòng bệnh, xem ra lo lắng của chủ nhiệm không phải là dư thừa, gia hỏa này thật sự có thể thừa dịp không có ai mà đào tẩu.

“Cậu làm gì đấy?”

“Đi vệ sinh.”

“Vậy cậu lén lén lút lút làm cái gì chứ?”

“Quên mang giấy theo.”

Dù Nguyễn Văn Hách nói vậy chứ cũng không đi lấy giấy, lượn quanh Tiền Hàng rồi chạy ào đi nhà vệ sinh, Tiền Hàng sợ cậu chơi bịp nên đi theo. Nguyễn Văn Hách đại khái là thật sự đi vệ sinh, đi xong thì trở về, đi ngang qua phòng bệnh của Tiểu Hoa thì liếc nhìn, sau đó nhanh chóng trở về phòng.

Ngủ trưa kết thúc, các bệnh nhân có thể đến bãi có tự do hoạt động, hoặc đến đại sảnh xem ti vi đọc sách báo. Tiền Hàng giữ Nguyễn Văn Hách cả buổi trưa, cho nên anh cũng không đi giám hộ tự do hoạt động của bệnh nhân, mà là trở về phòng làm việc nghỉ ngơi. Tiền Hàng trở về phòng làm việc trước tiên là mở kho dữ liệu về bệnh nhân, muốn tìm bệnh nhân gọi là Phương Chưng kia, bởi vì không quá quen thuộc đối với quy trình kho dữ liệu nên tìm mất chút thời gian.

Trong tư liệu cho thấy Phương Chưng là người bản địa, năm nay hai mươi chín, nhập viện đã một năm rưỡi. Cha mẹ mất sớm, từ

nhỏ hắn sống cùng ông bà, nhưng cha mẹ hắn từng để lại lượng di sản đáng kể, cho nên cuộc sống của bọn họ cũng xem như phú quý, hắn cũng có thể xưng là phú nhị đại*. Phương Chưng tốt nghiệp trung học thì dựa vào món tiền đó của cha mẹ mà ra ngoài dốc sức làm việc, trải qua bốn năm năm cũng xem như lăn lộn ra thành tựu. Sau đó hắn gặp được bạn tốt cũ của cha mẹ, tên này trước đây đã giúp đỡ công ty của cha mẹ hắn, có vị bạn tốt của cha mẹ này giúp đỡ, việc làm ăn của hắn cũng càng làm càng phất. Một năm trước khi Phương Chưng nhập viện, Phương Chưng sinh một trận bệnh cần phải ở lại bệnh viện hai tháng, liền đem quyền hành giao cho vị người quen kia, kết quả sau khi khỏi bệnh thì công ty bị đoạt, hắn cũng vì thế mà nợ nần mấy trăm vạn. Phương Chưng cũng bởi vì cuộc biến cố này mà tinh thần chịu đả kích, lúc này mới được người thân đưa đến bệnh viện điều trị. [phú nhị đại: giàu có do được thừa hưởng, thừa kế từ đời trước]

Tiền Hàng xem xong mặc dù cảm thấy Phương Chưng đáng thương, nhưng mà còn có chút ghen tị. Nguyễn Văn Hách có một ông cha phú thương, Phương Chưng thân là phú nhị đại còn có thể tự mình kiếm tiền, mà anh chỉ biết kiếm mấy nghìn đồng tiền lương chết tiệt này, còn phải ở trong bệnh viện giữ nhóc bệnh nhân tiểu quái thú tùy thời sẽ biến thân thành Ultraman đánh anh.

Tiền Hàng xem xong thì tắt kho dữ liệu, lên chiếc giường đơn bên cạnh nghỉ ngơi.

Một giấc ngủ này của Tiền Hàng xem như khá ngon, mở mắt ra lần nữa thì đã là hoàng hôn, sau khi tỉnh dậy trước tiên anh ra đại sảnh xem tình huống một chút, thấy những bệnh nhân nọ đang xem ti vi rất thoải mái, kỳ thực những khi bọn họ không phát bệnh vẫn là thật ngoan ngoãn.

Các bệnh nhân xem ti vi xong cũng đã đến giờ cơm chiều, ăn cơm rồi trở về phòng bệnh. Mà phòng bệnh của Nguyễn Văn

Hách lại không có lưới phòng hộ, cho nên Nguyễn Văn Hách ăn cơm xong thì đi tới phòng làm việc của Tiền Hàng.

“Úi chà đường lang bốn mắt, phòng bệnh của mi lớn hơn của ta nha, đồ đạc cũng nhiều.” Nguyễn Văn Hách bước vào phòng làm việc nhìn ngó bốn phía, thấy trên giá có sách thì rút ra xem, xem xong thuận tay ném một cái.

“Này, đừng ném đồ lung tung.”

Tiền Hàng chạy qua nhặt sách, mà Nguyễn Văn Hách lại cầm lên ống đựng bút trên bàn của anh, xem xong tùy tay thả đại lên bàn, thả không ngay ngắn nên rớt xuống, bút bên trong rơi đầy đất.

“Tiểu tổ tông của tôi ơi, nếu cậu phá nát phòng làm việc của tôi, tôi liền phá nát mông cậu.” Tiền Hàng nhặt lên đồ vật rơi vãi, uy hiếp.

Nguyễn Văn Hách đang hí hoáy với màn hình vi tính của Tiền Hàng ngừng lại, phết môi trừng Tiền Hàng, “Đường lang bốn mắt không biết xấu hổ, có ý đồ với mông của ta.”

Tiền Hàng đặt đồ vật xuống nhất thời không biết nên hồi đáp thế nào, phản ứng lại liền nói, “Nếu cậu không làm xằng làm bậy trong phòng làm việc của tôi, tôi sẽ không có ý đồ với mông cậu.”

“Ta mới không có làm xằng làm bậy.” Nguyễn Văn Hách làm mặt quỷ với Tiền Hàng, trông thấy giường trực tiếp nhào qua.

Tiền Hàng ngồi trên ghế làm việc của mình nói với Nguyễn Văn Hách: “Cửa sổ phòng cậu còn chưa sửa xong, cho nên hôm nay cậu ngủ ở đây, vừa khéo hôm nay tôi trực đêm, tôi có thể trông cậu. Đúng rồi, ngoại trừ ngủ trưa, thích ăn thịt, xé bông vải cậu còn có thói quen yêu thích gì không?”

“Nằm mơ, cảm giác như bay vậy đó.” Nguyễn Văn Hách nâng hai cánh tay vỗ vỗ, sau đó ngẩng đầu nhìn Tiền Hàng, “Mi trông chừng ta là sợ ta chạy mất sao?”

Tiền Hàng giật mình, xem ra thật sự không thể xem Nguyễn Văn Hách như một bệnh nhân được.

Nguyễn Văn Hách ở trên giường trở mình, đột nhiên thoáng cái ngồi bật dậy, “Các người cứ nói tôi có bệnh, nhưng tôi bệnh biểu hiện ra ngoài, còn mấy người thì bệnh trong lòng.”

Tiền Hàng á khẩu không nói nên lời, quả thực như lời Nguyễn Văn Hách, có người nhìn bình thường, nhưng nội tâm biến thái, những chuyện làm ra e rằng một bệnh nhân như Nguyễn Văn Hách cũng thua xa.

Nguyễn Văn Hách đột nhiên đứng dậy chạy đến trước mặt Tiền Hàng, “Ha ha, cái này không phải ta nói, là trên sách nói.”

“Quyển sách kia?” Tiền Hàng có chút vô lực, cũng không nên tin tưởng lời Nguyễn Văn Hách nói.

“Chút triết học tươi mới, Nguyễn Văn Hách viết.” Nguyễn Văn Hách nói cầm lên một quyển sách trên bàn, lật vài trang không biết trông thấy cái gì mà tiện tay xé trang nọ xuống.

Tiền Hàng đang nghĩ Nguyễn Văn Hách là một con heo, lại thấy sách của mình bị xé một trang nhất thời phát hỏa, “Nguyễn Văn Hách thằng thần kinh này!”

“Ta thần kinh đó, mi cắn ta hả ~” Nguyễn Văn Hách vò trang giấy kia thành viên, chọi vô mặt Tiền Hàng một cái liền xoay người vọt đi.

Tiền Hàng tức giận hổn hển đuổi theo, Nguyễn Văn Hách mới rờ

tới chốt cửa, Tiền Hàng đã túm lấy cổ áo cậu xách trở về, cậu thuận thế đâm sầm vào ngực Tiền Hàng. Tiền Hàng lôi Nguyễn Văn Hách kéo lại giường, Nguyễn Văn Hách bắt lấy tay Tiền Hàng cắn một cái, cắn cho Tiền Hàng la thảm một tiếng. Nguyễn Văn Hách giãy khỏi Tiền Hàng, cẩn thận mà nhìn anh.

“Nè, mi là yêu quái từ đâu tới, viện binh hầu tử phái tới cắn ta sao?”

Tiền Hàng đang vẫy cái tay bị cắn, nghe thấy câu này phụt một tiếng cười lên, đầu óc gia hỏa này thật không phải bình thường. Nguyễn Văn Hách thấy bên người có cái giá mắc áo, cầm lên như dùng thương.

“Được được được tôi nói, tôi không phải, tôi tới để giúp cậu ngủ đó.” Tiền Hàng vội vàng giải thích, cái giá áo kia mà nện lên người khẳng định rất đau.

Nguyễn Văn Hách thả lỏng cảnh giác nhìn Tiền Hàng chăm chăm.

“Đệ xem trời đã tối rồi nên nghỉ ngơi thôi, không ngủ ngày mai không có tinh thần, làm sao bảo hộ Đường Tăng thỉnh kinh?” Xem ra đầu óc Nguyễn Văn Hách lại hồ đồi rồi, hơn nữa còn lợi hại hơn ban ngày.

Nguyễn Văn Hách buông giá áo xuống, đi về phía giường, khi đi đến bên người Tiền Hàng thì dừng lại, đột nhiên nhào qua đánh Tiền Hàng. Tiền Hàng vốn không muốn khai chiến với Nguyễn Văn Hách, nhưng Nguyễn Văn Hách cứ ỷ lên người anh không đi, anh đành bất đắc dĩ quấn với Nguyễn Văn Hách đánh nhau trên giường.

“Cậu đừng có được đằng chân lân đằng đầu nha, tôi là bác sĩ không đánh với… đệt, cậu thử cắn tôi thêm cái nữa xem!”

“Phì, mặn chát, ngươi hạ dược hả?”

“Tôi mà có dược nhất định sẽ độc chết cậu.”

Một y tá trực ban vừa vặn đi ngang qua trước phòng làm việc của Tiền Hàng, nghe thấy bên trong có tiếng đánh nhau tò mò đẩy cửa ra nhìn, “Bác sĩ Tiền, anh làm sao vậy?”

Tiền Hàng bị Nguyễn Văn Hách đẩy tới mém chút nữa đâm đầu vào cửa, sau đó cười nói với y tá: “Không có gì, bệnh nhân phát bệnh, đi lấy…”

Lời của Tiền Hàng còn chưa nói xong, Nguyễn Văn Hách đã kéo anh trở về, thuận tay đóng cửa lại. Y tá ngoài cửa có chút ngốc lăng, ngay sau đó nghe thấy bên trong vang lên một trận đùng đùng đinh đương, cô bị dọa làm như không có nghe gì chạy mất.

Mấy tiếng sau, Tiền Hàng vật hơn nửa đêm với Nguyễn Văn Hách nhìn chằm chằm tên đang nằm trên giường ngủ khò khò, tinh lực tiểu tử này thật đúng là dồi dào, đánh cả buổi như vậy phá nát phòng làm việc không nói, còn làm anh mệt gần chết, kết quả tên tiểu tử này đánh mệt liền trực tiếp nằm trên giường ngủ khò.

“Nguyễn Văn Hách là một thằng bệnh thần kinh, còn có thói hư xé sách, phải thay đổi dùng thủ đoạn cưỡng chế, giám định hoàn tất.”

Tiền Hàng đẩy đẩy mắt kính, dựng cái ghế bị đạp ngã ngồi lên sinh buồn bực, nhìn lướt qua chiến trường, sách vở rơi rớt đầy đất, giá áo gãy ngã một chân, áo khoác của anh đáng thương nằm trên đất, đồ đạc trên bàn cũng rơi xuống đất.

Tuyệt không thể buông tha cho tiểu tử này, Tiền Hàng nghĩ đến đây mở cửa ra ngoài, không bao lâu sau đã trở lại, cầm trên tay một bộ đồng phục y tá nữ. Anh đứng bên giường bắt đầu lột

quần áo Nguyễn Văn Hách, thuần thục cởi sạch trơn Nguyễn Văn Hách, đang muốn lột quần lót thì ngừng lại, hình như không cần thiết. Anh cầm lấy đồ y tá mặc lên cho Nguyễn Văn Hách, có điều mặc quần áo nào có dễ dàng như thế, mất sức lực rất lớn mới mặc xong cho Nguyễn Văn Hách, lại không ngờ được tiểu tử này mặc đồng phục y tá vào còn rất gợi cảm.

Nguyễn Văn Hách da dẻ trắng trẻo, lớn lên lại văn nhã, mặc đồng phục y tá lên còn thật giống thiên sứ y hộ*, đôi chân thon dài lộ bên ngoài, quần lót như ẩn như hiện, nếu như không để ý giới tính thật sự có thể mê chết người. Tiền Hàng nhìn chòng chọc đôi chân kia một hồi, Nguyễn Văn Hách vẫn đang ngủ như chết, anh thầm nghĩ sờ một cái chắc là có thể nhỉ, cứ coi như là phụ nữ. Tiền Hàng chậm rãi vươn tay tiếp cận chân Nguyễn Văn Hách, khi sắp chạm đến thì rụt trở lại, cũng tự đánh móng vuốt của mình một phát.

[y hộ: chăm sóc và bảo vệ]

“Tiền Hàng à Tiền Hàng, sao mày lại có thể dâm loạn một tiểu thí hài* vừa mới thành niên, đối phương còn là một bệnh nhân tùy thời sẽ bùng nổ đó.” [thí hài: nhóc con quậy phá, xấu xa]

Tiền Hàng móc di động ra quay về phía Nguyễn Văn Hách, “Lưu mấy tấm hình lại để mình… không đúng không đúng, để ức hiếp thí hài này mới đúng. Có được nhược điểm, mình không tin cậu ta còn dám làm càn trong phòng làm việc của mình.”

Tiền Hàng hướng về phía Nguyễn Văn Hách đang ngủ chụp một trận, mãi đến khi điện thoại sắp hết pin mới ngừng tay.

Chương 5: Bệnh Thứ 5

DTV-EBOOK

Nguyễn Văn Hách tỉnh ngủ, tay chống trên giường muốn đứng dậy lại sờ trúng thứ gì đó ấm áp, vừa quay đầu đã thấy Tiền Hàng nằm ở trên giường, còn tay mình thì đang sờ trúng háng Tiền Hàng. Tiền Hàng bị Nguyễn Văn Hách cho một trảo như vậy cũng tỉnh lại, theo bản năng đẩy tay Nguyễn Văn Hách ra.

"Tiểu quỷ chết tiệt, cậu mò đi đâu vậy." Tiền Hàng ngồi dậy.

Nguyễn Văn Hách bị Tiền Hàng nói một câu như vậy thì có chút ngây người, giơ tay mình lên nhìn rồi nắm nắm, ngây người xong kinh hô một tiếng, "Đường lang mi dài hơn đồ của ta, mi quả nhiên là yêu quái."

"Tôi phi, kêu tôi đường lang cái nữa." Tiền Hàng cho Nguyễn Văn Hách một cú đánh, "Dậy rồi thì đi đánh răng rửa mặt, chớ có ỳ ở phòng làm việc của tôi."

Đại khái tâm tình Nguyễn Văn Hách tốt, bị đánh cũng không nổi đóa như hôm qua, đứng dậy muốn mặc quần áo, nhìn thấy trên người mặc quần áo không đúng lắm, còn là đồng phục của y tá.

"Đây là cái gì hả đường lang, sao ta lại mặc cái thứ này?" Nguyễn Văn Hách mặt mày rối loạn, vén vạt dưới đồng phục lên trông thấy quần lót của mình thì nhất thời đỏ mặt, "Sao không có quần, thế này ra ngoài mất mặt lắm."

Tiền Hàng đang đánh cái ngáp, cũng cầm mắt kính bên gối mang lên, nghe thấy câu này cằm thiếu chút nữa rớt xuống, hóa

ra sáng sớm Nguyễn Văn Hách rời giường đều là bình thường, còn biết mất mặt, bất quá vấn đề không ở chỗ mặc hay không mặc quần mà.

“Tôi thấy rất đẹp mắt.”

“Thật chứ?” Nguyễn Văn Hách xách áo yếu ớt hỏi.

Tầm mắt Tiền Hàng chuyển hướng Nguyễn Văn Hách, áo có chút nhỏ mới dài đến đùi, hơn nữa cậu còn vén áo, chỉ nhìn bên dưới thôi thật đúng là khiến người khác nghĩ bậy nghĩ bạ, thế là nhìn chăm chăm cặp đùi đó cho đáp án khẳng định.

Nguyễn Văn Hách buông áo xuống, một bộ dạng an tâm, “Bên dưới mát phơi phới, nhưng mà rất mát mẻ, ta đi ăn sáng.”

Tiền Hàng có chút ngốc lăng mà nhìn Nguyễn Văn Hách chạy ra ngoài, cậu ta thật sự muốn mặc cái đó ra ngoài hả. Nguyễn Văn Hách kéo cửa muốn đi ra, Tiền Hàng chạy qua ngăn cậu lại rồi đóng chặt cửa, cũng liếc nhìn quần áo trên ghế, ý bảo cậu thay quần áo trở lại. Nếu để Nguyễn Văn Hách ra ngoài thế này, bị chủ nhiệm trông thấy còn tưởng bệnh tình Nguyễn Văn Hách nặng thêm, không bị sa thải mới lạ.

Nguyễn Văn Hách đẩy Tiền Hàng ra lại đi mở cửa, rõ ràng không muốn thay. Tiền Hàng có chút gấp, một tay ôm thắt lưng Nguyễn Văn Hách, một tay đóng cửa lại lần nữa, sau đó mới phát giác eo Nguyễn Văn Hách thật nhỏ, có điều cùng con gái so ra thì có hơi cứng, nhưng cảm giác ôm lên xác thực không tệ, chí ít không cần lo lắng hơi thoáng dùng lực sẽ bóp gãy. Tiền Hàng vừa chỉ nghĩ tới đây thì ngây ngẩn, đây không phải là tư duy của sắc lang sao, sao anh lại có thể nghĩ như vậy.

Nguyễn Văn Hách bị ôm lại rất không an phận, trong lúc Tiền Hàng nghĩ ngợi lung tung mắng to rằng anh thất lễ. Chờ Tiền Hàng phục hồi tinh thần lại, phát hiện Nguyễn Văn Hách đang

cong thắt lưng chuẩn bị cắn anh, anh rút tay lại tức khắc.

“Cậu cầm tinh con chó hả, sao cứ cắn người ta.” Tiền Hàng cẩn thận bảo vệ tay của mình, Nguyễn Văn Hách số 438 còn có tật cắn người, cũng phải trị.

“Sao mi biết ta tuổi chó?” Nguyễn Văn Hách hỏi xong thì hiểu ra, “Ta biết rồi, mi là thần côn*, biết bấm ngón tay đoán mệnh!”

[thần côn: thường chỉ những kẻ giả thần giả quỷ để lừa gạt]

Tiền Hàng nhất thời không biết nói gì, chỉ chỉ quần áo trên ghế, “Thần côn bên dưới ra lệnh cậu thay quần áo, nếu không nghe nội trong ba ngày nhất định xui xẻo.”

[côn còn nghĩa là cây gậy, nếu ta đoán không lầm thì câu này anh già troll thằng nhỏ theo nghĩa cây gậy thần bên dưới, cái ấy ấy đó -_-]

“Tuân lệnh, sir!”

Nguyễn Văn Hách chạy đến bên ghế, nhanh gọn tháo cúc áo cởi đồng phục y tá xuống, cầm quần áo của mình lên bắt đầu mặc vào. Tiền Hàng ở một bên vốn không để ý gì, có điều nhìn thấy sống lưng nhỏ gầy của Nguyễn Văn Hách quay về phía mình, anh nhịn không được lấy điện thoại ra chụp hai tấm hình.

Nguyễn Văn Hách thay quần áo xong hành lễ với Tiền Hàng, bàn tay còn nhập lên nhau, cũng không biết cậu rời đội thiếu niên tiền phong hay chưa. Tiền Hàng phất tay một cái, Nguyễn Văn Hách tung ta tung tăng chạy ra ngoài. Tiền Hàng chuẩn bị rửa mặt một hồi rồi cũng đi ăn cơm, lại trông thấy cửa mở ra một khe hẹp, mặt của Nguyễn Văn Hách xuất hiện ngoài cửa.

“Đường lang bốn mắt, dây kéo của mi mở kìa.” Nguyễn Văn Hách cười hắc hắc láu lỉnh, còn chỉ phần háng Tiền Hàng, “Màu

xanh há.” [xanh lam nha:3]

Mặt mày Tiền Hàng 囧, sau nửa đêm anh buồn ngủ không chịu nổi nên ngủ mất. Vì sợ bệnh viện xảy ra sự cố, anh trực tiếp mặc quần áo mà ngủ, có lẽ trở mình trên giường làm dây kéo bị tách ra, nào ngờ bị thằng bệnh thần kinh này trông thấy. Có điều anh nghĩ thế nào cũng thấy không đúng, vừa nãy đó là trêu ghẹo sao?

Nguyễn Văn Hách nói xong liền nhảy nhảy nhót nhót về phòng bệnh, vừa nhảy vừa hát, “Là la là la lá ~ tui thấy quần lót màu xanh na na na nà ~ bên trên còn có chấm bi nhỏ na na na nà ~”

Nguyễn Văn Hách nhìn thấy cửa sổ của hành lang thì dừng lại hát với song cửa, ca khúc trong miệng hát xong còn gạt tóc mái, tạo dáng ở cửa sổ xong tiếp tục đi về hướng phòng bệnh, bài hát trong miệng cũng chưa từng ngừng.

Tiền Hàng ở mé khác thì kéo cái phéc mơ tuya chết tiệt lên, sau đó đến bồn rửa tay gần đó rửa mặt, thuận tiện đi vệ sinh, vội vàng làm xong rồi đi nhà ăn ăn cơm. Tối qua trực đêm, trời vừa sáng anh đã có thể trở về rồi, nhưng mà về nhà thì cũng phải giải quyết cơm sáng, ăn ở đây thì thuận tiện hơn chút. Anh đi đến nhà ăn mua cơm, liền thấy Nguyễn Văn Hách và Phương Chưng ngồi cùng ăn nhau, Nguyễn Văn Hách lại còn hái hoa giấy trên đầu Phương Chưng xuống chọc phá, hai người đang nói gì đó rất thân mật.

Sao mình lại dùng thân mật để hình dung? Sau khi Tiền Hàng kịp nhận ra mình đang nghĩ cái gì thì rất buồn bực, mua cơm rồi chạy thẳng đến bàn nọ của Nguyễn Văn Hách, anh thấy bọn họ ngồi cùng nhau thì chính là muốn chen vào.

“Đường lang màu xanh.” Nguyễn Văn Hách trông thấy Tiền Hàng tới thì lớn tiếng chào hỏi.

“Câm miệng.” Thái độ Tiền Hàng rất tệ.

Nguyễn Văn Hách chu mỏ, “Dữ dằn, không phải chỉ thấy quần ló…”

Tiền Hàng cách cái bàn che miệng Nguyễn Văn Hách lại, che xong liền hối hận, tay dính đầy dầu.

“Nói thứ màu xanh kia thêm nữa, tôi liền đánh nát mông cậu.” Tiền Hàng uy hiếp.

“Đường lang không biết xấu hổ, cứ dán mắt vào mông ta. Mông ta ở đây nè, có bản lĩnh mi đánh đi.”

Nguyễn Văn Hách đứng dậy nhắm mông ngay Tiền Hàng, vỗ mông mình thật kêu. Tiền Hàng thật sự vỗ một bộp tay lên mông cậu, cậu kêu áu một tiếng, người xung quanh không biết xảy ra chuyện gì cười to ha ha.

“Đường lang chết tiệt, đường lang lưu manh!” Nguyễn Văn Hách mắng to.

Tiền Hàng dùng khăn giấy lau dầu mỡ trên tay, hoàn toàn xem nhẹ chửi bới của Nguyễn Văn Hách, càng hối hận không lấy dầu trên tay cống hiến lên mông Nguyễn Văn Hách.

Ăn cơm sáng xong, các bệnh nhân lần lượt trở về phòng bệnh, Tiền Hàng cũng về phòng làm việc của mình thay quần áo, còn chưa tới phòng làm việc đã trông thấy một đám người.

Nguyễn Văn Hách trở về phòng bệnh ngồi trên giường một hồi, bởi vì không có chuyện gì làm nên lại trước bàn, từ trong ngăn kéo lấy ra quyển vở cùng hộp giấy lần trước, chúi đầu viết gì đó lên hộp giấy. Không bao lâu sau, Nguyễn Văn Hách nghe ngoài cửa sổ có tiếng động, vừa quay đầu cậu đã trông thấy mấy người đứng ngoài song cửa, dựng lưới phòng hộ trên đất, Tiền Hàng

cũng ở trong đám người này.

“Đường lang bốn mắt, bọn mi muốn trấn áp ta dưới Lôi Phong tháp sao?” Nguyễn Văn Hách thò ra khỏi song cửa hỏi.

Tiền Hàng đến trước cửa sổ, “Không phải, trang bị Kim Chung tráo cho cậu đó, có thể bảo vệ cậu không bị yêu quái thèm khát cậu ăn mất.”

Nguyễn Văn Hách đọc tiểu thuyết huyền ảo không ít, đứng đầu là Tây Du Ký, nhưng bình thường ký ức hỗn loạn, đây là bệnh càng phải trị.

“À, vậy bọn mi nhỏ giọng chút.” Nguyễn Văn Hách thông tình đạt lý mà trở lại tiếp tục viết.

Nhân viên lắp đặt giơ ngón tay cái với Tiền Hàng, không ngờ đối phó với bệnh thần kinh lại phải dùng phương pháp còn thần kinh hơn.

Nguyễn Văn Hách ở trong phòng bệnh nghe âm thanh bên ngoài có phần ngồi không yên, ngồi lên giường nhìn bọn họ trang bị lưới phòng hộ, nhìn nhìn rồi bắt đầu khoa tay múa chân. Người bên ngoài cửa không để ý cậu, cậu không cam tâm đi tới trước cửa sổ, ló đầu ra nhìn bọn họ.

“Ta nói nè, bọn mi không nghe?”

Nguyễn Văn Hách nói xong thì đưa tay vỗ một người gần cậu nhất, người nọ giật nảy lập tức lùi ra sau. Tiền Hàng thấy vậy lách qua đám người nhảy qua cửa sổ vào, thuận tay đóng cửa sổ kéo Nguyễn Văn Hách ra ngoài. Nguyễn Văn Hách bị kéo đi ồn ào la làng, mãi đến khi ra khỏi phòng bệnh mới được Tiền Hàng thả ra. Nguyễn Văn Hách thè lưỡi với Tiền Hàng, chạy đến phòng bệnh cách vách của Phương Chưng, đẩy đẩy cửa nhưng không mở được.

“Tiểu Hoa mở cửa.”

“Em biết mật mã mà.” Phương Chưng ngồi trên giường đưa lưng về phía cửa, cong lưng không biết đang làm gì.

“Vừng ơi mở ra.” Nguyễn Văn Hách nghiêm trang trịnh trọng kêu, vẫn không mở ra, “Anh gạt em, mật mã đổi kìa.”

Phương Chưng cười hắc hắc chạy tới mở cửa, Nguyễn Văn Hách không biết sao vui vẻ mà tiến vào. Tiền Hàng thầm lặng đi theo cũng muốn vào, Phương Chưng thuận tay đóng cửa, thiếu chút nữa đập vào mũi anh, anh lòng còn sợ hãi mà mở cửa đi vào.

Nguyễn Văn Hách chạy đến trên giường Phương Chưng, thấy trên giường có một bức tranh chữ thập còn chưa thêu xong, “Tiểu Hoa anh thiệt lợi hại, anh thêu Ultraman với tiểu quái hả?”

“Ngốc, đây là người đẹp và quái vật.” Phương Chưng khinh bỉ mà phản bác, cũng cướp lại bức tranh chữ thập nọ.

Nguyễn Văn Hách hâm mộ đầy mắt, “Em cũng muốn thêu, dạy em đi.”

“Không dạy.”

Nguyễn Văn Hách bắt đầu mè nheo Phương Chưng, Tiền Hàng ngồi một bên xem, có nơi giết thời gian cũng tốt, có điều anh cảm thấy bệnh của Nguyễn Văn Hách không dễ trị, nắm không chính xác khi nào sẽ phát bệnh khi nào thì bình thường.

“Em có học phí không?” Phương Chưng bị Nguyễn Văn Hách nhõng nhẽo quấy rầy một tiếng đồng hồ cuối cùng thỏa hiệp.

“Không có…” Nguyễn Văn Hách thoáng có chút thất vọng, tiếp

đó xoay đầu nhìn Tiền Hàng, “Đường lang mi có tiền chứ, mau lấy ra.”

Tiền Hàng thật sự lục túi quần áo, móc ra một đồng cắt năm xu đặt vào trong tay Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách lại đem đồng xu giao cho Phương Chưng.

“Nhiêu đây đâu đủ.” Phương Chưng tùy tay ném đồng xu lên giường.

Nguyễn Văn Hách lộn túi áo bệnh nhân của mình ra, chỉ có một tép kẹo cao su, “Cái này được chưa?”

Phương Chưng xoay tròng mắt nghĩ gì đó, “Thế này đi, lấy cái này làm học phí.”

Không chờ Nguyễn Văn Hách cùng Tiền Hàng hiểu ra cái gì, Phương Chưng đi đến trước mặt Nguyễn Văn Hách, hôn một cái lên mặt cậu. Tiền Hàng thấy vậy một phen kéo Nguyễn Văn Hách ra, giận dữ nhìn Phương Chưng.

Còn chưa hiểu ra sao, Nguyễn Văn Hách đẩy tay Tiền Hàng ra, “Đau a đường lang.”

“Cậu bị chiếm tiện nghi mà không biết?” Hóa ra ngay cả bị hôn Nguyễn Văn Hách cũng không biết, sợ là không có thuốc chữa.

Nguyễn Văn Hách sờ sờ chỗ bị hôn, “Không biết mà, hồi ta còn nhỏ ba ba cũng luôn hôn ta mà, có gì ghê gớm đâu.”

Tiền Hàng thấy nói không thông thì nhìn chằm chằm Phương Chưng, Phương Chưng ngao một tiếng quái dị nhào lên giường, trở mình mà như lăn lộn trên giường.

“Không phải yêu rồi, không giống trên truyền hình! Ngao ngao ngao ——”

Tiền Hàng không còn biết nên nói cái gì, hai tên đều là bệnh thần kinh nói sao cũng không được, anh kéo Nguyễn Văn Hách ra ngoài, cũng dặn dò cậu.

“Nhớ lấy, trừ người thân của cậu ra, người khác hôn cậu là không đúng, phải lớn tiếng phản đối.”

Nguyễn Văn Hách nhíu mày, “Vậy còn bà xã ta?”

“Một tiểu thí hài lấy đâu ra bà xã?” Tiền Hàng kéo Nguyễn Văn Hách trở về phòng bệnh, lúc này hàng rào phòng hộ đã lắp đặt xong, nhóm công nhân cũng đã rời đi.

“Có bà xã mà, Mẫn Mẫn chính là bà xã của ta, cô ấy còn rất đẹp nữa ~” Nguyễn Văn Hách nhớ đến bạn gái cũ trên mặt tràn đầy hạnh phúc, “Biết làm nũng với ta, biết làm đồ ăn ngon cho ta, còn biết đòi tiền ta, có điều…”

Nguyễn Văn Hách nói đến đây thì ngừng lại, biểu tình trên mặt cũng trở nên quái dị, “Bọn họ đi rồi… đi rồi, cũng không biết đi đâu nữa, vứt ta vào đây… Tại sao phải vứt bỏ ta? Mẫn Mẫn đi rồi, ba ba cũng bị người ta mang đi mất, mẹ thì đi đâu! A—— vì sao họ đều muốn rời bỏ ta!”

Chương 6: Bệnh Thứ 6

DTV-EBOOK

Nguyễn Văn Hách nắm tóc mình la khàn cả cổ họng, Tiền Hàng lập tức hiểu rõ Nguyễn Văn Hách đã phát bệnh. Nguyễn Văn Hách la xong vừa ngẩng đầu trông thấy vách tường, trong mắt nhất thời tràn đầy tuyệt vọng xông tới. Tiền Hàng vốn muốn đi gọi người, kịp thời phát hiện ngăn lại trước người Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách tức thời bổ vào lòng anh, đâm anh thối lui mấy bước.

"Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách, cậu bình tĩnh chút!" Tiền Hàng lớn tiếng thức tỉnh, "Không ai rời bỏ cậu cả, bọn họ cùng cậu ở những nơi khác nhau thôi, cậu ngoan ngoãn đừng hồ nháo sớm muộn gì cũng có thể gặp lại họ, họ đâu thích Nguyễn Văn Hách ồn ào!"

"Không, không đúng!" Nguyễn Văn Hách đẩy Tiền Hàng ra, tình tự bạo phát không chút yên ổn, "Bọn họ đi hết rồi, chán ghét ta, không muốn gặp lại ta… Không có ai thích ta, không có ai… bởi vì ta là con hoang, cho nên họ nhốt ta ở đây để ta tự sinh tự diệt… Họ sẽ không bao giờ đến thăm ta nữa, không bao giờ…"

Nguyễn Văn Hách nhìn tường rồi lại xông qua, Tiền Hàng một phen kéo cậu lại, dưới tình thế cấp bách nâng cằm cậu lên chặn miệng cậu lại, không muốn nghe những lời tự bạo tự khí* này của cậu. Nguyễn Văn Hách trợn tròn hai mắt ngây người, phản ứng lại thì dùng lực đẩy, đẩy đẩy mấy cái đẩy Tiền Hàng ra, Tiền Hàng không ngờ sức lực Nguyễn Văn Hách cũng không nhỏ. [tự bạo tự khí: tự giận mình, tự nghĩ mình thấp kém không bằng ai, không ai cần]

"Đường lang mi chiếm tiện nghi ta!" Nguyễn Văn Hách bị Tiền

Hàng làm như vậy tựa hồ đã bình tĩnh lại, mặt mày đỏ như quả táo vậy.

Tiền Hàng không biết giải thích thế nào, anh không biết làm sao để an ủi Nguyễn Văn Hách mới làm như vậy, đến khi hiểu rõ mình đang làm cái gì thì cũng rất kinh ngạc.

“Không phải cậu nói ch… cậu từng được hôn? Vừa nãy không phải Phương Chưng cũng hôn cậu sao, sợ gì, cũng không mất miếng thịt nào.” Tiền Hàng nhất thời suýt lanh mồm nói ra cha mẹ, sợ lần nữa kích động Nguyễn Văn Hách mới nén hai chữ nọ trở lại.

“Chưa có hôn môi…” Nguyễn Văn Hách bưng gương mặt đỏ bừng yếu ớt trả lời, bỗng nhiên lại ngước mắt liếc trộm Tiền Hàng một cái, dường như thẹn thùng quá lại di dời tầm mắt, “Cái kia… Đường lang, mi từng hôn qua chưa?”

“Mới vừa nãy không phải sao.” Tiền Hàng tâm tình siêu tốt mà nhìn Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách lại quay đầu không dám nhìn anh. Nhưng mà chờ chút, Nguyễn Văn Hách nói chưa hôn môi qua, cậu cũng chưa hôn môi mặt bạn gái cũ?

“Vừa nãy không tính, trước đây có hay không?”

Bị Nguyễn Văn Hách hỏi một câu như vậy, Tiền Hàng quả thật là nghiêm túc hồi tưởng lại. Dù hồi đi học có không ít em gái gửi thư tình cho anh, nhưng mà mục tiêu của anh là học tập, cho nên số bạn gái chân chính mà nói chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, nhưng không bao lâu đều chia tay, bởi vì các cô nói anh quá lãnh đạm không thú vị.

“Trước đây à… rất nhiều, người chờ tôi cưới đều đạp nát ngưỡng cửa nhà tôi đó.” Tiền Hàng thổi phồng lên.

Nguyễn Văn Hách biểu tình nhợt nhạt, “Vậy sao… Ngay cả cái

dạng này của đường lang cũng có người muốn, không phải mù mắt thì chính là lão yêu quái."

"Cái gì gọi là cái dạng này của tôi, cậu có biết nói chuyện hay không." Tiền Hàng nổi giận mà phản bác, anh không lớn lên tiểu sinh trắng sữa như Nguyễn Văn Hách, việc này cũng gây mất mặt.

Nguyễn Văn Hách không có tinh thần gì ngồi trở lại trên giường, cầm lấy cái gối mà Tiền Hàng mua cho cậu ôm vào lòng. Tiền Hàng nhìn thấy không đúng lắm, đang nghĩ nên khuyên cậu như thế nào, y tá Tiểu Cao đẩy cửa tiến vào. Tiểu Cao phát hiện Nguyễn Văn Hách không có hoạt bát như mấy ngày trước, ánh mắt thăm hỏi nhìn về phía Tiền Hàng. Tiền Hàng nhỏ giọng giải thích mấy câu, cũng bảo Tiểu Cao đi đổi thuốc an thần, hy vọng Nguyễn Văn Hách uống xong có thể triệt để bình tĩnh trở lại ngủ một giấc thật ngon.

Tiểu Cao xoay người ra ngoài, không bao lâu thì mang thuốc mới trở lại, lắc lư túi thuốc trong tay với Nguyễn Văn Hách như là trêu chọc con nít. Nguyễn Văn Hách nhìn cũng không nhìn Tiểu Cao một cái, xoay người ngồi qua bên kia giường. Tiểu Cao ngoảnh đầu nhìn Tiền Hàng, Tiền Hàng nhận lấy thuốc ý bảo Tiểu Cao ra ngoài, Tiểu Cao lại nhìn nhìn Nguyễn Văn Hách mới rời đi. Tiền Hàng cầm ly nước của Nguyễn Văn Hách, đứng trước mặt cậu.

"Ta không muốn ngủ, sẽ nằm ác mộng." Nguyễn Văn Hách đại khái ý thức được cái gì vành mắt đỏ lên, "Ngoại trừ một gian phòng bốn phía vuông vức, ai cũng không có…"

Tiền Hàng nâng tay lau nước mắt nơi khóe mắt Nguyễn Văn Hách, lại có chút đau lòng, "Đó là trước đây, lần này cậu sẽ mơ thấy tôi. Tôi có thể giúp cậu xếp máy bay giấy, còn có thể giúp cậu giặt chăn mền, còn có cái quần lót thối ình ịch của cậu nữa."

“Của mi mới thối.”

Nguyễn Văn Hách đạp Tiền Hàng một cước, dùng lực không nhỏ mém chút nữa đạp ngã Tiền Hàng. Tiền Hàng không nói hai lời ngốn thuốc cùng nước, bóp lấy cằm Nguyễn Văn Hách hôn lên, dùng đầu lưỡi cạy miệng cậu ra, dẫn nước và thuốc vào, đầu lưỡi vô ý chạm đến thuốc rất đắng. Lúc Nguyễn Văn Hách được thả ra ho mãnh liệt, Tiền Hàng đẩy cậu lên giường một cái, cầm lấy chăn đắp lên cho cậu.

“Khụ khụ khụ… Đường lang miệng thối.”

“Lên giường ngủ cho tôi, bằng không tôi lại hôn cậu hun thối cậu một ngày.”

Nguyễn Văn Hách làm cái mặt quỷ, “Hung ác cho ai coi hả.”

Tiền Hàng chu mỏ làm ra cái động tác muốn hôn, Nguyễn Văn Hách la làng trối chết bò lên giường, Tiền Hàng thuận tay vỗ một phát lên mông Nguyễn Văn Hách.

“Đường lang là sắc quỷ.” Nguyễn Văn Hách bụm mông la.

“Không ngủ tôi liền dê cậu.” Tiền Hàng đắp chăn cho Nguyễn Văn Hách.

“Ba hoa.” Nguyễn Văn Hách ngoan ngoãn nằm xuống, thấy Tiền Hàng xoay người muốn đi thì kêu anh một tiếng, “Đường lang bốn mắt mi không ở lại sao?”

Tiền Hàng đứng lại, hiện giờ có người bồi Nguyễn Văn Hách ngủ chắc là tốt hơn, chí ít chờ cậu ngủ rồi hẵng đi.

“Không đi, tôi trông cậu, bằng không làm sao cậu mơ thấy tôi.” Tiền Hàng ngồi vào ghế.

“Nếu mi gạt ta sẽ bị xui xẻo.” Nguyễn Văn Hách tựa hồ yên tâm nhắm mắt lại ngủ.

Tiền Hàng không có việc gì làm bắt đầu chơi điện thoại, thấy cậu trở người nằm ngủ như chữ tài (才), anh liền chụp hình lại, tư thế ngủ của gia hỏa này thật đúng là không kiêng nể gì.

“… Đường lang, mi còn chưa đi sao…” Nguyễn Văn Hách nghe thấy tiếng chụp hình hỏi, giọng nói cũng mơ mơ màng màng.

“Không đi, hứa với cậu rồi.”

Nguyễn Văn Hách nằm trên giường dưỡng như cười lên, Tiền Hàng thuận tay nhấn nút chụp, bởi vì nụ cười của Nguyễn Văn Hách rất tinh khiết cũng rất thuần túy, chính là nụ cười an tâm cao hứng. Tiền Hàng lại chờ trong phòng bệnh mấy phút, xác định Nguyễn Văn Hách thật sự ngủ rồi mới nhẹ nhàng rời đi, từ phòng bệnh đi ra vừa vặn gặp Tiểu Cao ngày thường mang thuốc cho Nguyễn Văn Hách. Tiền Hàng gọi Tiểu Cao lại, dặn dò gã canh kỹ Nguyễn Văn Hách, sau đó trở về phòng làm việc thay quần áo, thừa dịp chưa đến trưa về nhà.

Nguyễn Văn Hách uống mấy viên thuốc này vào ngủ một giấc đến nhá nhem, trời tối rồi cậu mới xoa mắt ngồi dậy, liếc nhìn trong phòng tựa hồ thiếu mất cái gì. Cậu xuống giường chạy đến cửa nhìn ra ngoài, cửa sổ quá nhỏ trông ra không xa, lúc này Tiểu Cao đi tới.

“Ê ê ê!” Nguyễn Văn Hách gọi gã lại, “Có gặp đường lang bốn mắt không?”

“Đường lang qua mùa rồi, chết rồi.” Tiểu Cao lãnh đạm trả lời.

“Chú mới chết, phi.” Nguyễn Văn Hách phi Tiểu Cao một hơi, “Đường lang bốn mắt mặc áo trắng giống chú, đại thúc rất dữ.”

Tiểu Cao lúc này mới hiểu được Nguyễn Văn Hách đang nói ai, thật đúng là như Tiền Hàng nói nhóc điên này sẽ tìm anh, “Anh ta đi vệ sinh rồi.”

“À.” Nguyễn Văn Hách hỏi xong trở lại, vì đói nên đi căn tin ăn cơm.

Tiểu Hoa đến sớm một bước thấy Nguyễn Văn Hách mua cơm xong thì gọi cậu qua, Nguyễn Văn Hách chạy qua ngồi bên cạnh hắn, có điều ánh mắt nhìn ngó bốn phía có vẻ đang tìm cái gì. Phương Chưng hỏi cậu đang tìm gì, cậu cũng không trả lời cắm đầu ăn cơm.

Ăn cơm chiều xong, Nguyễn Văn Hách trở về phòng bệnh, ngồi trước bàn lấy ra hộp giấy viết chữ, viết một hồi thì xoay đầu nhìn căn phòng, luôn cảm thấy trống trải thiếu đi gì đó, cậu buông bút xuống chạy đến cửa nhìn ra ngoài.

Nguyễn Văn Hách đẩy cửa, không biết đã bị khóa lại khi nào, “Ê, có ai không?”

“Tiểu Văn Văn?” Tiểu Hoa ở cách vách nghe tiếng trả lời.

Sau song cửa đối diện xuất hiện một người, “Kêu cái gì, dọa bé ngoan của tao chạy mất rồi kìa.”

Nguyễn Văn Hách không để ý bọn họ, liều mạng nhìn ra ngoài.

“Tiểu Văn Văn em sao vậy, cùng lắm thì anh dạy em thêu tranh chữ thập nha.”

Nguyễn Văn Hách vẫn không để ý, nghe từ xa truyền đến tiếng bước chân, vươn tay ra kêu người nọ, “Ê ê, trông thấy đường lang đâu không?”

Bác sĩ trực ban đi đến trước cửa phòng Nguyễn Văn Hách, “Hôm

nay trời tối rồi, ngày mai lại đi bắt đường lang."

"Anh ta bảo trông chừng ta sẽ không đi đâu mà." Nguyễn Văn Hách nắm song sắt trên cửa sổ nói.

"Bây giờ đi ngủ đi, sáng mai mở mắt ra là có thể gặp." Bác sĩ đã gặp loại bệnh nhân này nhiều, thấy bệnh nhân những phòng khác cũng đứng sau cửa dòm, nhắc nhở bọn họ đi ngủ, sau đó gã kiểm tra cửa các phòng đã khóa chưa rồi rời đi.

Nguyễn Văn Hách cũng không chú ý đến bác sĩ đi khi nào, đứng yên ở cửa thật lâu, bởi vì đường lang gạt cậu.

"Tiểu Văn Văn, em đừng khóc." Tiểu Hoa ở cách vách còn chưa đi, nghe thấy tiếng nức nở nghẹn ngào khuyên nhủ Nguyễn Văn Hách.

"Anh mới khóc, Hoa nước mũi!" Nguyễn Văn Hách mắng xong thì trở lại phòng.

Tiểu Hoa không trông tới cách vách được cứ cho rằng Nguyễn Văn Hách còn đó, gọi hai tiếng không thấy có người trả lời thì ngậm miệng, có điều tiếng nức nở nghẹn ngào kia vẫn còn tiếp tục.

"Ai, ai á… Khuya lắc khuya lơ giả quỷ hả!" Tiểu Hoa lúc này mới phát giác tiếng khóc không truyền ra từ trong phòng Nguyễn Văn Hách, mà là từ cách vách kia của hắn.

"Mày là quỷ!" Cách vách kia của Tiểu Hoa truyền đến một giọng ông chú, "Con trai tao chết rồi hu hu hu…"

"Ông lấy đâu ra con trai, tháng trước không phải bị Nhị Lang thần thu lại Thiên Khuyển rồi sao." Tiểu Hoa buồn bực rống qua cách vách.

“Con trai tao mới nhận.” Đại thúc cách vách bi thương mà nhìn hai con kiến nằm dưới đất, “Tao không cẩn thận đạp chết con trai tao rồi oa a a a!”

Chương 7: Bệnh Thứ 7

DTV-EBOOK

Một tiếng chim hót truyền vào trong phòng, Nguyễn Văn Hách mở mắt ra nhúc nhích cổ, nâng tay lau lau khóe mắt ươn ướt. Cậu xoa cổ rời giường, cũng đẩy cái gối đầu sỏ xuống khỏi giường. Thấy trời sáng rồi, cậu ngoảnh đầu nhìn bốn phía, sau đó chạy đến cửa, hai vị y tá đang lần lượt mở khóa.

“Đường lang vẫn không có đó?” Nguyễn Văn Hách hỏi y tá mở khóa.

“Đường lang gì?” Y tá buồn bực.

Tiểu Cao mở khóa đối diện nói, “Cậu ta đang hỏi bác sĩ Tiền, hai ngày tới bác sĩ Tiền sẽ không đi làm.”

“Không đến nữa?” Nguyễn Văn Hách mở cửa chạy đi hỏi Tiểu Cao, “Tại sao không đến nữa, anh ta cũng đi luôn? Anh ta cũng không muốn gặp ta nữa, hả? Lừa đảo! Anh ta nói sẽ không đi mà, lừa đảo lừa đảo lừa đảo, mấy người chính là lừa đảo Bạch cốt tinh phái tới!”

Nguyễn Văn Hách vừa nói vừa đánh Tiểu Cao, hai y tá thấy Nguyễn Văn Hách kích động như vậy, bắt lại cái tay đánh người loạn xạ của cậu. Nguyễn Văn Hách đánh người không được nữa thì bắt đầu đá, một người trong đó lại ôm chân cậu, sau đó hợp lại ném cậu về phòng bệnh. Sau khi đóng cửa lại, một người trông Nguyễn Văn Hách, một người trở lại lấy thuốc an thần.

Không bao lâu, trên hành lang đi tới mấy bác sĩ y tá, một người trong đó bắt đầu khóa cửa các phòng bệnh. Các bệnh nhân trong phòng bệnh nghe lộn xộn đều thò đầu ra ngoài dòm, thấy có

nhiều bác sĩ y tá tới như vậy, ai nấy đều yên lặng như ve sầu mùa đông không dám lên tiếng.

Mấy người này xông vào phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách lớn tiếng xua đuổi bọn họ. Bọn họ không nói gì đè Nguyễn Văn Hách gầy yếu ngã xuống đất, sau đó một người ra tay tiêm thuốc an thần cho Nguyễn Văn Hách. Mấy phút sau, Nguyễn Văn Hách còn đang mắng ầm lên an định lại, rất nhanh tiến vào mộng đẹp. Bọn người nâng Nguyễn Văn Hách lên giường, sợ sau khi cậu tỉnh dậy sẽ phá đồ, mang đi toàn bộ những vật nguy hiểm có thể di dời trong phòng, chỉ chừa lại cái giường kia cùng bàn học khiêng không nổi.

Tích tích tích tích…

Trong giấc mộng Nguyễn Văn Hách nghe thấy tiếng nước, cậu mở to mắt nhìn bốn bề, một đứa bé co rúc trên đất, tiếng tích tích kia chính là phát ra từ trên người đứa nhỏ này.

“Anh bạn nhỏ?”

Nguyễn Văn Hách đi đến gần em bé, em bé nghe được ngẩng đầu nghi vấn. Mặc dù cự ly của hai người rất gần, nhưng Nguyễn Văn Hách lại không cách nào nhìn rõ được mặt mũi của đứa bé, mà ánh mắt khóc đỏ của em bé, cùng nước mắt chảy xuống nơi khóe mắt lại có thể trông thấy rất rõ ràng.

“Đừng khóc.” Nguyễn Văn Hách ngồi xổm xuống khuyên bé.

“Vậy đại ca ca cũng đừng khóc.” Bé dùng thanh âm non nớt hồi đáp.

“Anh làm sao mà khóc?”

Nguyễn Văn Hách cười nói, bé lại vươn tay chạm vào khóe mắt Nguyễn Văn Hách, đưa bàn tay ướt át cho Nguyễn Văn Hách

xem, cậu hung hăng chùi mắt lau sạch nước.

“Anh không khóc.”

“Đại ca ca rất cô đơn?” Bé ngoẹo đầu hỏi.

Nguyễn Văn Hách lên tiếng phủ nhận, mắt cũng không nháy bé cứ như vậy mà nhìn Nguyễn Văn Hách, cậu dừng một hồi rồi gật đầu, “Họ đều đi cả rồi.”

Bé giang hai tay ra ôm lấy Nguyễn Văn Hách, “Nếu không thể dựa vào mọi người, vậy thì học cách dựa vào chính mình.”

Nguyễn Văn Hách đột nhiên mở mắt, trong phòng một mảnh tối đen. Cậu nằm trên giường một hồi rồi quay đầu nhìn cửa sổ, ánh trăng treo cao bên ngoài sáng tỏ phá lệ, cậu đứng dậy đến trước song cửa ngưỡng đầu ngắm…

“Thế nào rồi, tình huống của 438 thế nào rồi?” Tiền Hàng đến bệnh viện, thấy người khác liền hỏi tình hình của Nguyễn Văn Hách.

“Cậu ta? Vẫn tốt, vẫn chưa nháo.” Bác sĩ được hỏi nói.

Tiền Hàng hơi yên tâm, nói cám ơn liền khập khà khập khễnh đi về phía phòng bệnh Nguyễn Văn Hách. Trong phòng bệnh Nguyễn Văn Hách rất yên tĩnh, Tiền Hàng đến trước cửa nhìn vào trong, không thấy người. Tiền Hàng cẩn thận mở cửa, quét nhìn phòng bệnh, ở góc tường phát hiện Nguyễn Văn Hách đang co rúc trên đất.

“Lừa đảo, đường lang là lừa đảo.” Nguyễn Văn Hách nói mang tiếng nấc, cũng không ngước mắt nhìn anh.

Tiền Hàng kéo Nguyễn Văn Hách một phen, chân thật sự quá đau nên dứt khoát ngồi xuống trước mặt Nguyễn Văn Hách,

“Hôm qua không đi làm là bởi vì tôi được nghỉ, mà chân tôi bị thương nên ở nhà dưỡng thương. Nhưng mà cũng không phải đại thương gì, dưỡng hai ngày liền tốt.”

Nguyễn Văn Hách hơi hơi nhúc nhích, Tiền Hàng thấy cậu đang nhìn chân mình, bèn vỗ vỗ chân của mình nói: “Hôm đó vừa ra khỏi cửa liền bị một tài xế xỉn lái xe quẹt, thiếu chút nữa đụng gãy tôi luôn, còn may còn may.”

Nguyễn Văn Hách ngoẹo đầu nhìn chân trái của Tiền Hàng, tựa hồ đã tin tưởng hơn phân nửa.

“Đáng ra hôm nay cũng có thể nghỉ ngơi, lại nghe nói cậu nháo trong phòng bệnh, tôi liền vội vội vàng vàng chạy tới.” Tiền Hàng giả bộ dạng đáng thương, “Chân có chút đau, chúng ta đứng dậy có được chưa?”

Nguyễn Văn Hách đứng dậy từ dưới đất, vỗ vỗ mông ngồi lên giường.

Tiền Hàng quét nhìn phòng bệnh Nguyễn Văn Hách, phát hiện rất nhiều đồ vật đều không thấy nữa, đoán hẳn là ở chỗ các bác sĩ khác, anh lại nhìn phát hiện Nguyễn Văn Hách vẫn luôn ngoẹo đầu.

“Đầu của cậu bị sao vậy, sái cổ hả?” Tiền Hàng đi đến trước mặt Nguyễn Văn Hách, đưa tay chạm vào cổ Nguyễn Văn Hách.

Lực chú ý của Nguyễn Văn Hách lại không đặt trên tay Tiền Hàng, mà là nhìn chăm chăm chân Tiền Hàng, cũng đá cái chân phải có chút khập khiễng. Tiền Hàng bị đá đau, thuận tay trảo một nắm trên cổ Nguyễn Văn Hách.

“Mi cái tên điên này.” Nguyễn Văn Hách bưng cổ mắng mỏ.

“Còn chưa tới phiên thằng điên cậu mắng tôi.” Tiền Hàng xoa

xoa chân mình, “Thành thực ở đây, tôi đi lấy lại đồ của cậu.”

Tiền Hàng tìm đến chủ nhiệm, chủ nhiệm nói cho anh biết đồ đạc của Nguyễn Văn Hách đang ở phòng làm việc của chính anh, anh vội vàng chạy trở về phòng làm việc. Mở cửa đi vào, vừa cúi đầu đã thấy trên đất có một thùng giấy, mở ra thì thấy chứa không ít thứ rải rải rác rác, bản bút ký trống không cùng với hộp giấy của Nguyễn Văn Hách đều ở đây. Tiền Hàng thuận tay cầm hộp giấy lên nhìn, trên mặt viết chi chít không ít thứ, có cái như Hán tự, có cái lại như ngoại văn, còn có một con chim nhỏ và con rùa.

Tiền Hàng ôm hộp giấy lên trở lại phòng bệnh, Nguyễn Văn Hách đang mở mắt trong mong dòm anh trở lại, thấy thùng giấy trong ngực anh thì đoạt lấy lật xem, tựa như không thiếu thứ gì mới thả lại bàn.

“Nguyễn Văn Hách à, trên hộp giấy kia của cậu viết cái gì vậy?” Tiền Hàng rất là hiếu kỳ, nhóc điên này phải chăng là thông hiểu ngôn ngữ trong ngoài nước, hay là phía trên này là viết bí phương làm sao để trị liệu bản thân của chính cậu ta.

Nguyễn Văn Hách bỏ hộp giấy vào trong ngăn kéo, nghe thấy câu hỏi của Tiền Hàng thì cẩn thận nhìn ra ngoài cửa, sau đó lấy hộp giấy ra thần thần bí bí mà ngoắc ngón tay với Tiền Hàng, Tiền Hàng cẩn thận sáp qua.

“Đây là Quỳ hoa bảo điển đó, ha ha ha!”

Nguyễn Văn Hách cười lớn lấy hộp giày đập lên mặt Tiền Hàng, hộp giày trợt xuống từ trên mặt Tiền Hàng. Mắt kính Tiền Hàng méo xẹo, mơ hồ còn có thể trông thấy chữ trên mặt, Nguyễn Văn Hách thấy thế lại nhảy lại nhót trong phòng. Tiền Hàng máy móc chỉnh lại mắt kính, một phát tóm lấy Nguyễn Văn Hách đang nhảy lung tung bên người mình, lột quần xuống hung hăng vỗ mấy cái lên mông cậu.

“Đường lang là lưu manh, đại lưu manh”

Nguyễn Văn Hách bị đánh gào to, đạp Tiền Hàng một cước giãy khỏi anh, vừa kéo quần vừa chạy ra ngoài. Một cước kia của Nguyễn Văn Hách chính là đạp lên chân trái của Tiền Hàng, anh cà nhắc đuổi theo Nguyễn Văn Hách. Tiền Hàng chạy khỏi phòng bệnh, không biết sao Nguyễn Văn Hách đột nhiên quay trở về, hai người đâm sầm vào nhau.

Nguyễn Văn Hách ôm đầu oán hận, “Mọc bốn con mắt chi mà không nhìn đường, mi thật đúng là đui.”

“Cậu nói cái gì!” Tiền Hàng hươ nắm đấm muốn đánh người.

“Nói mi là đường lang đui.” Nguyễn Văn Hách trả lời còn sờ cổ mình, có chút kinh hỉ mà nói, “Ha ha không đau nữa, đường lang mi thật đúng là vật cát tường của ta mà.”

“Tôi cũng không muốn được cậu cúng bái đâu.” Tiền Hàng chỉ vào chân mình, “Món nợ đạp tôi tính sao?”

Nguyễn Văn Hách ngẩng đầu liếc nhìn Tiền Hàng một cái, ngồi xổm xuống dòm chân Tiền Hàng, Tiền Hàng theo bản năng lui ra sau, dù sao cũng đã từng bị thằng điên này cắn.

“Xin lỗi!”

Nguyễn Văn Hách hô to một tiếng nhào về phía Tiền Hàng, ôm lấy hai chân Tiền Hàng. Tiền Hàng bị ôm trở tay không kịp ngửa ra sau, mà Nguyễn Văn Hách ôm anh cũng không buông tay, anh giữ thăng bằng không được mà ngã xuống đất.

“Hai người các cậu làm cái gì đây?” Ngoài cửa chủ nhiệm đi ngang qua nhìn xuống bọn họ, bác sĩ bệnh nhân quan hệ tốt không sao, ban ngày ban mặt ôm nhau nằm một chỗ lại là

chuyện gì.

“Giỡn, giỡn chơi thôi mà.” Tiền Hàng khẩn trương đẩy Nguyễn Văn Hách ra đứng dậy.

Chủ nhiệm cười cười, “Người trẻ tuổi có tinh thần là chuyện tốt, đừng chơi quá lố.”

“Dạ dạ, chủ nhiệm nói phải.” Tiền Hàng gật đầu khom lưng cung tiễn chủ nhiệm rời đi.

Nguyễn Văn Hách bị đẩy ra cũng đã đứng dậy, vịn hông Tiền Hàng nấp sau lưng anh, “Đại ma vương đi rồi hả, đường lang mi không phải là thủ hạ của đại ma vương à, sao cũng vỗ mông ngựa* lão ta?” [vỗ mông ngựa: nịnh hót]

“Cậu cũng nói tôi là thủ hạ của lão ta, tôi có thể không vỗ mông ngựa lão sao.” Tiền Hàng giơ tay trình ra một trận dao động lung tung, “Đại ma vương biết Thiên mã lưu tinh quyền, một chiêu là có thể đánh cậu bay tới chân trời, cho nên cậu cẩn thận chút cho tôi.”

“Ha ha, Tiền Hàng mi thật giống thằng ngốc, còn Thiên mã lưu tinh quyền, bị thằng ngốc hôn rồi sao?” Nguyễn Văn Hách lớn tiếng châm biếm Tiền Hàng.

Tiền Hàng có chú buồn bực, nhóc điên này hiện giờ thật tỉnh táo.

“Yè ye ~ đường lang bị thằng ngốc hôn ~ đường lang bị… Ố!”

Nửa đoạn sau bị miệng của Tiền Hàng chặn lại, Nguyễn Văn Hách trừng to mắt nhìn chăm chăm Tiền Hàng.

Tiền Hàng liếm liếm khóe miệng, “Cứ hôn đó rồi sao?”

Cả gương mặt Nguyễn Văn Hách đỏ bừng, dư quang khóe mắt phát hiện ở cửa đứng một người, là Tiểu Hoa.

Chương 8: Bệnh Thứ 8

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Ư… ư… đau quá…"

Nguyễn Văn Hách nằm sấp trên giường rên rỉ, vểnh mông lắc lư trái phải, đây chính là tình cảnh Tiền Hàng trông thấy khi đi làm sáng nay. Tiền Hàng lặng lẽ đóng cửa lại, móc điện thoại ra chụp lại tư thế lúc này của Nguyễn Văn Hách, chụp xong thì thu hồi điện thoại hỏi cậu đang làm gì đó.

Nguyễn Văn Hách nhìn về phía cửa, "Cổ bị đau, đường lang mi trả gối lại cho ta đi, ta muốn cái gối cũ."

"Lại sái cổ nữa?" Chẳng lẽ phương pháp điều trị bằng gối không hữu hiệu, còn làm bệnh của Nguyễn Văn Hách nặng thêm.

Tiền Hàng đi đến bên giường, Nguyễn Văn Hách ngồi dậy, độ niểng so với hôm qua rõ ràng lớn hơn.

Nguyễn Văn Hách đáng thương ngóng nhìn Tiền Hàng, Tiền Hàng cầm gối lên nhìn, gối của anh cũng là kiểu mạch mà, cực thoải mái lại rất ít khi sái đầu. Nguyễn Văn Hách cướp lại cái gối, mở dây kéo ở mặt sau gối lấy ruột bên trong ra. Tiền Hàng thấy vậy giật lại, gia hỏa này tám phần lại muốn làm chuyện xé gối, không trị cái tật xấu này của cậu là không được, bằng không làm sao trị hết bệnh tùy thời phát điên của cậu ta đây.

Nguyễn Văn Hách dùng lực xé gối, thân thể dùng sức dựa ra sau. Tiền Hàng lôi kéo không buông, trong khi kéo thân thể nghiêng

về trước, cái chân bị thương cấn bên mép giường đau điếng khiến anh nhe răng trợn mắt. Nguyễn Văn Hách vừa thấy có sơ hở, hung hăng mạnh mẽ kéo một cái về phía mình thành công đoạt được cái gối, Tiền Hàng cũng ngã xuống đè trên người cậu.

“Dà mê tê*!”

“Phắc, kêu yamete cái gì, ai dạy cậu kêu như vậy hả!”

[nguyên văn nhã miệt điệp /yă miè dié/ phát âm giống yamete trong tiếng nhật, có nghĩa là đừng mà, thường phổ biến trong phim xxx =)))]

Tiền Hàng đứng dậy ngồi lên giường xoa cái chân của mình, sớm biết đã không tranh đoạt với nhóc điên này rồi. Nguyễn Văn Hách không để ý Tiền Hàng, kéo dây kéo phía sau gối, trong nháy mắt kiều mạch bên trong tràn ra, không chỉ cả người Nguyễn Văn Hách, mà trên giường trên đất cũng có không ít. Tiền Hàng điên lên, hạt kiều mạch nhỏ xíu, rơi đầy đất rất khó thu dọn.

Nguyễn Văn Hách cầm cái gối chỉ còn lại một lớp vỏ vẫy vẫy, lần này ngay cả trên người Tiền Hàng cũng toàn là kiều mạch, anh vuốt cái mặt bị kiều mạch bắn trúng, lòng nghĩ đánh nát mông Nguyễn Văn Hách, hay là trực tiếp bóp chết nhóc điên thỉnh thoảng lên cơn này đây.

“Ai da, rách rồi.” Nguyễn Văn Hách bày cái lỗ trên gối cho Tiền Hàng xem, hình như vừa nãy khi kéo xé thì bị rách mất.

Tiền Hàng đẩy đẩy mắt kính, dưới ánh sáng tròng kính phản chiếu thành một mảng trắng, “Tôi nói cho cậu biết, từ nay trở đi cậu chỉ gối cái này cho tôi, bằng không thì miễn gối.”

“Dựa vào cái gì?” Nguyễn Văn Hách ném áo gối lên người Tiền Hàng.

“Dựa vào việc tôi là bác sĩ chủ trị của cậu.” Tiền Hàng nhìn xuống Nguyễn Văn Hách đang ngồi trên giường.

Xuyên qua tròng kính phản chiếu, Nguyễn Văn Hách chỉ thấy một mắt của Tiền Hàng, ngoẹo đầu nhìn ngó trái phải, “Đường lang quả nhiên mi không phải là người mà, ánh mắt cũng có thể tự động ẩn tàng.”

“Đừng có đánh trống lảng với tôi, vô dụng thôi, thu dọn sạch sẽ chỗ này, bằng không hôm nay không có cơm ăn.” Tiền Hàng bày ra dáng điệu người bình thường mà sai việc, anh cũng không tin mình còn không trị được một bệnh nhân như thế này.

“Ta mới không dọn.” Nguyễn Văn Hách nằm trên giường đá chân về phía Tiền Hàng, rất có ý tứ đuổi anh đi.

Tiền Hàng bắt lại cái giò đá lung tung nọ, “Cậu còn phá đám tôi liền đánh mông cậu.”

Lời này rất có lực sát thương, Nguyễn Văn Hách còn muốn đá giò cứng đờ lại, đột nhiên đá cái tay của Tiền Hàng ra nhảy xuống giường, giày cũng không mang nhặt áo gối lên chạy ra ngoài. Tiền Hàng lập tức rượt theo, lo sợ Nguyễn Văn Hách lại làm ra chuyện thái quá nào. Nguyễn Văn Hách ào ra ngoài sau đó chạy thẳng qua cách vách, thấy cửa khóa thì kéo then cửa chạy vào. Phương Chưng trong phòng bệnh đang ngủ say sưa, Nguyễn Văn Hách tựa như em bé chạy về bãi cỏ, hoan hô lao qua ngã lên người Phương Chưng.

“Phụt oa…”

Không biết Phương Chưng đang làm cái mộng đẹp gì, bị Nguyễn Văn Hách nhào qua như vậy thì lập tức ngồi bật dậy, thấy Nguyễn Văn Hách vắt ngang trên người mình, hắn cứ vậy đắp lên người Nguyễn Văn Hách như kiểu chồng người*.

[kiểu chồng người: xếp hình người lên cao thường thấy trong rạp xiếc hay đội cổ vũ; hoặc là như hình =)))]

chồng người

“Ông giời à, xem như ông đã đồng ý thỉnh cầu của con rồi, cuối cùng cũng thả xuống một Lâm muội muội cho con ~”

“Lâm muội muội gặp quỷ anh thì có.”

Tiền Hàng đi theo qua kéo Phương Chưng ra, xách Nguyễn Văn Hách lên.

“Lâm muội muội ~” Phương Chưng nhìn Nguyễn Văn Hách bị tha đi vươn tay muốn đoạt lại, bị Tiền Hàng cho một chưởng vỗ trở về.

Nguyễn Văn Hách giãy giụa tránh khỏi Tiền Hàng, quăng áo gối lên người Phương Chưng, “Tiểu Hoa, vá cái này lại giúp em đi, bị đường lang làm rách rồi.”

Phương Chưng cầm áo gối lên, đột nhiên kinh ngạc hú lên một tiếng quái dị, “Úi chồi ôi ôi ôi ~ đây không phải là túi Ninja của Phật Di Lặc sao, nghe nói có thể bắt yêu quái.”

“Đừng để ý cái đó, mau sửa cho xong, sau đó tụi mình đi tóm yêu quái.” Nguyễn Văn Hách giục.

“Không thành vấn đề.”

Phương Chưng kéo tủ đầu giường, lấy kim may ra bắt đầu vá, vừa vá vừa hô: “Xem gia đây nè, ghê chưa! E he ~ lợi hại hay không nà.”

Tiền Hàng nhức đầu vỗ ót, lăn lộn lâu cùng những kẻ thế này

người bình thường cũng phải điên. Có điều Nguyễn Văn Hách nghe thì rất là hào hứng, còn cho Phương Chưng một tràng pháo tay khen ngợi. Động tác của Phương Chưng rất nhanh, hai ba cái đã vá được một nửa cái lỗ kia, nhưng khi còn thiếu mấy đường kim nữa mới hoàn thành thì ngừng lại kêu gào đòi thưởng. Nguyễn Văn Hách chính là một đứa nhớ ăn không nhớ đánh, nghĩ cũng không nghĩ liền đồng ý.

Tiền Hàng che miệng Nguyễn Văn Hách lại, anh cứ luôn cảm thấy Phương Chưng sẽ nói ra thứ gì đó rất đặc biệt. Mà cái tên Phương Chưng này có chút quái, nói hắn điên, cũng không điên lắm, nói hắn không điên, cử chỉ xác thực khác với người thường.

Phương Chưng chỉ chỉ mặt mình, Nguyễn Văn Hách không hiểu gì nhìn chỗ hắn chỉ, "Thế nào, nổi mụn là hay lắm hả? Trên mông em còn nổi được nè, anh muốn coi không?"

Nguyễn Văn Hách nói xong định tuột quần, Tiền Hàng một phát tóm hai tay cậu lại kéo trở về, rồi rút áo gối lại, nhìn Phương Chưng một cái kéo Nguyễn Văn Hách đi ra, anh cũng không tin chỉ có Phương Chưng biết sửa gối. Phương Chưng hô Lâm muội muội xuống giường đuổi theo, Tiền Hàng đi ra sau đó khóa cửa lại từ bên ngoài, dắt Nguyễn Văn Hách tới phòng làm việc.

Hai người đến phòng làm việc, Tiền Hàng lục ngăn kéo bàn làm việc, Nguyễn Văn Hách ghé vào nằm trên bàn sách. Tiền Hàng tìm thấy bao kim chỉ, lấy kim bên trong ra luồng chỉ bắt đầu may. Trước khi hạ châm, anh nhìn nhìn tay nghề của Phương Chưng, hình như có vấn đề, đường kim tuy chặt chẽ đồng đều, chỉ cũng không dài ngắn bất nhất, nhưng mà nhìn cứ không thuận mắt.

"Đường lang, mi tháo nó ra làm gì?" Nguyễn Văn Hách nằm một bên gối lật chơi, đầu còn hơi ngoẹo.

"Vá được một nửa rồi đổi người thì không may mắn." Tiền Hàng

nhìn bộ dáng này của cậu thì thấy đáng yêu.

“Ồ, vậy thì tháo hết đi, đường lang không may mắn ta cũng không dễ sống mấy.” Nguyễn Văn Hách nhìn chăm chăm kim trong tay Tiền Hàng xem anh may.

Tiền Hàng một phen đâm vào tay, rụt lại ngón tay đã có một giọt máu nhỏ hiện ra, trên mặt có chút khó nén mong đợi hỏi: “Cậu sẽ khó sống?”

“Đương nhiên, nghe đâu vận rủi biết truyền nhiễm, mi truyền nhiễm cho ta là không tốt đâu.” Nguyễn Văn Hách trịnh trọng nói, thấy Tiền Hàng giơ ngón tay thì nhìn chằm chằm.

Tiền Hàng có chút thất vọng, còn tưởng quan hệ với Nguyễn Văn Hách tốt lên nên cậu biết lo lắng cho mình. Xem ra lần trước đồng nghiệp nói đúng, không cần đối xử quá tốt với bọn họ, dù sao hết bệnh rồi cũng sẽ không còn liên hệ, sớm muộn gì cũng trở thành người xa lạ.

Hình như Nguyễn Văn Hách phát hiện ra cái gì đó a lên một tiếng, bắt lấy cổ tay Tiền Hàng kéo đến trước mặt mình, một hơi ngoạm lên ngón tay bị thương của Tiền Hàng. Tiền Hàng cả kinh, còn cho là cậu muốn cắn người, đang muốn rút ngón tay về lại cảm thấy một cổ lực hút.

“Ngón tay bị thương phải mút mút, như vậy mới không nhiễm trùng, cũng mau khỏi.”

Nguyễn Văn Hách phun ngón tay Tiền Hàng ra, Tiền Hàng cảm giác ngón tay lành lạnh, nhưng lòng lại có chút ấm áp, cảm thấy Nguyễn Văn Hách cũng không phải hết thuốc chữa.

“Mi truyền nhiễm cho ta, chúng ta cùng nhau xui xẻo, ta cũng không thể chứng kiến một khắc mi xui xẻo, rất nhàm chán đó.” Nguyễn Văn Hách vẫn như cũ nằm trên bàn làm việc, thấy Tiền

Hàng không nhúc nhích thì vỗ anh một cái, “Ta đói rồi, ta đi ăn cơm trước.”

Nguyễn Văn Hách đứng dậy, tầm mắt trong vô tình quét lên giường, phát hiện cái gối ngày trước của mình ở đó. Cậu chàng liếc trộm Tiền Hàng tựa hồ còn đang ngây ngẩn, len lén đi đến bên giường, ôm gối của mình lên đạp cửa mà chạy. Chờ đến khi Tiền Hàng phản ứng lại thì là bị gió ngoài cửa thổi cho tỉnh, bắt đầu vá cái gối rách này.

Vá gối xong, Tiền Hàng thừa lúc Nguyễn Văn Hách không có mặt mà đến phòng bệnh của cậu, thấy trên giường trên đất vẫn bảo trì hiện trạng lúc trước, đi tìm chổi và túi gom lại kiều mạch tán lạc, một lần nữa đổ vào áo gối làm xong chiếc gối.

Buổi chiều, Tiền Hàng ngủ trưa dậy, nghĩ muốn đi tuần tra phòng bệnh như mọi ngày một phen, mới vừa ra khỏi phòng làm việc, đã trông thấy trên đất có một nhúm bông vải. Tiền Hàng nhặt bông vải lên, trên mặt đất còn rớt lại một phần, không biết là tên quỷ phá phách nào dùng keo nhựa dán dính lên đất. Anh hơi hơi ngẩng đầu, phát hiện không xa phía trước cũng có, dòm xa chút nữa vẫn có, xếp một hàng dài trên hành lang. Anh đi mấy bước về phía trước, dùng chân đá đá bông vải cũng là bị dán, anh buồn bực đi theo bông vải.

Từ phòng làm việc đi ra, một đường hành lang dài hơn mười thước nối liền lầu phòng bệnh. Đi vào lầu phòng bệnh, Tiền Hàng thấy một nhúm bông vải to dán trước cửa phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách, không cần nghĩ cũng biết đây là kiệt tác của ai rồi.

Tiền Hàng một phen đẩy cửa phòng Nguyễn Văn Hách ra, đầu to Nguyễn Văn Hách chống trên đất, nửa thân mình nằm trên giường, một tay bị Phương Chưng ngồi dưới đất kéo lấy, trên giường trên đất tán lạc từng mảnh vụn bông vải, thật sự là dễ nhìn nhưng không dễ thu dọn.

“Hai người đang chơi gì vậy?” Tiền Hàng không thể hiểu nổi hiện giờ đang là tình huống gì nữa, chỉ là cảm thấy có luồng lửa giận muốn phát tiết.

Nguyễn Văn Hách nhìn Phương Chưng ở một bên, “Lời thoại không đúng.”

“Anh ta là đồ ngốc, em cứ đọc thoại của em đi.”

“Ý trung nhân của em là một anh hùng cái thế, một ngày nào đó chàng sẽ đạp trên vầng mây bảy sắc… Không cho mi đạp lên đầu ta!”

Lời thoại của Nguyễn Văn Hách đọc được một nửa, Tiền Hàng nghe không nổi đi vào phòng, nâng chân muốn đạp lên đầu cậu, cậu khẩn trương bật dậy với tư thế không cho phép, tiện thể lăn một vòng từ trên giường rớt xuống.

“Giả chết gì chứ.” Tiền Hàng cúi đầu nhìn Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách và Phương Chưng lần lượt đứng dậy, đều mang vẻ mặt cười làm lành.

“Nói đi, làm đến hưng sư động chúng thế này là muốn làm gì?”

Tiền Hàng như một đại gia thẩm tra hai tên bệnh nhân, hai người đều như con nít phạm lỗi ngoan ngoãn ngồi trên giường. Nguyễn Văn Hách trộm liếc nhìn Phương Chưng, Phương Chưng giơ tay sờ đóa hoa trắng cài trên tai.

“Trước đừng nói cái khác, mi nói coi cái này có đẹp hay không?” Nguyễn Văn Hách hưng phấn ngưỡng cổ hỏi, Tiền Hàng nhướn nhướn mày đẩy đẩy mắt kính không trả lời.

Nguyễn Văn Hách nhặt lên một nhúm bông vải trên giường, tùy ý thổi nó bay về phía anh, “Huyền ảo duy mỹ như trong phim,

nam nữ chính đi trên thảo nguyên, chung quanh là bồ công anh bị gió thổi bay, sau đó hai người ngồi trên bãi cỏ tám chuyện nhà người ta. Nam chính hái xuống đóa hoa nhỏ mọc trên cỏ, thảy lên mặt nữ chính, đứng dậy phủi phủi mông bỏ đi."

Tiền Hàng nghe đoạn trước trong đầu tưởng tượng ra khung cảnh như tình thơ ý họa, mà khúc sau lại như bảy cô tám bà ngồi tác dốc là thế quái nào? Nam chính thảy hoa lên mặt nữ chính, đây là tiết tấu chia tay sao? Phải chăng là nên cám ơn hắn đã không lấy đá đập lên mặt nữ chính?

"Chờ đã, suy diễn này của cậu bậy rồi." Tiền Hàng sửa Nguyễn Văn Hách, "Nam nữ chính hẳn là nên ngồi trên bãi cỏ trò chuyện tâm tình, nói đến khi động tình nam chính ôm lấy eo nữ chính, hai người tựa vào nhau lặng lẽ nhìn trời chứ."

"Đột nhiên sấm chớp vang dội mưa như trút nước, hai người bị giội ướt như chuột lột." Phương Chưng tiếp lời.

"Tiểu Hoa tiếp thật hay! Đường lang, không bằng tụi mình chơi tiếp long* đi, gọi thiên đường tiếp long thế nào?" [trước đó Tiểu Hoa tiếp lời Tiền Hàng, tiếp long là trò đô-mi-nô, nối tiếp nhau tựa như con rồng nên gọi tiếp long, mà rồng thì trên trời nên liên tưởng tới thiên đường, ta nghĩ vậy,... lôgic thật ba chấm]

Tiền Hàng thật sự là chịu không nổi nữa, kéo Nguyễn Văn Hách và Phương Chưng lên, "Thiên đường mấy người không thấy được đâu, bên dưới là địa ngục, đi thanh lý sạch sẽ bông vải bên ngoài cho tôi, bằng không mấy người sẽ thấy ngay."

Ngay tại lúc này, bác sĩ chủ trị của Phương Chưng Hướng Cát Trình tiến vào, hơn ba mươi tuổi, công tác ở đây được bảy tám năm, phòng làm việc ở đối diện phòng Tiền Hàng. Vóc người rất cao thân thể hơi béo, cho nên rất to con, lớn lên không có vấn đề, nhưng mập thù lù nhìn qua có mấy phần dễ thương.

Hai vị bác sĩ chào hỏi lẫn nhau, Hướng Cát Trình nói với Phương Chưng: “Bạn của cậu tới thăm cậu, cùng tôi đi gặp y đi.”

“Bạn? Bọn họ đi Tây Thiên thỉnh kinh về rồi? Mang trẫm đi gặp họ.” Phương Chưng nhảy lên như khỉ cùng bác sĩ rời đi.

Mặc dù Tiền Hàng tò mò Phương Chưng còn có bạn có thể đến thăm hắn, nhưng anh hướng về phía Nguyễn Văn Hách bị bỏ rơi nở nụ cười ôn hòa, Nguyễn Văn Hách cười đáp lại, nhưng rất nhanh mặt cười đã chuyển thành mặt khóc.

“Đi dọn sạch sẽ cho tôi.”

“Oa oa oa oa…”

Chương 9: Bệnh Thứ 9

DTV-EBOOK

Nguyễn Văn Hách nằm trên giường một hồi lâu mà không ngủ được, ngồi dậy lật gối lại mở dây kéo rút ruột gối ra. Hai ngày trước cậu dán bông vải trên đất, bị con đường lang Tiền Hàng kia ép buộc lau dọn cả cái hành lang mất nửa ngày. Mà bông vải trong gối chỉ còn lại một nửa có thể dùng, Tiền Hàng liền xin cho cậu một cái mới.

Nguyễn Văn Hách kéo dây kéo của ruột gối, kéo mấy cái mà không ra, cậu cực kỳ buồn bực mà nhìn chằm chằm dây kéo, lúc này mới phát hiện trên khóa kéo may không ít dây gai, cho nên mở không ra. Cậu mắng Tiền Hàng, tìm cây kéo, tìm trong ngăn kéo bàn học nửa ngày cũng không thấy, liền dứt khoát ném cái gối xuống đất dùng sức chà, chà mấy phát cái gối bị chà dơ chứ không rách.

Nguyễn Văn Hách cáu kỉnh mà vây vòng quanh cái gối, xoay xoay thấy trên bàn có bút, cậu cầm bút lên hung hăng đâm xuống gối, không đâm thủng. Cậu chàng chưa chết tâm đâm liên tục mấy cái, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Không biết làm mất bao lâu, trên gối bị cậu làm ra mấy cái lỗ nhỏ, cậu đâm bút vào trong lỗ, dùng sức kéo một cái rạch rộng cái lỗ ra, bông vải tràn ra. Cậu cười lên, ôm gối ngồi dưới đất, xé ra một nhúm bông vải nhỏ thổi về phía song cửa sổ, bông vải bị gió thổi vào cửa thổi ngược lại đập lên mặt Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách thấy chơi vui bèn tiếp tục xé.

“Em là một con chim nho nhỏ nhỏ áu ~ em muốn bay thật cao, bay thật cao…”

Tiền Hàng đi ngang qua phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách,

nghe thấy bên trong truyền ra những chuỗi ca từ thì dừng lại, nhìn vào trong một cái thiếu chút nữa trợn mắt, bay còn cao hơn con chim nho nhỏ nhỏ Nguyễn Văn Hách, chính là bông vải.

“Nguyễn Văn Hách, cậu lại phát điên gì hả.”

Tiền Hàng mở cửa đi vào, Nguyễn Văn Hách nghe tiếng xoay đầu lại, mấy nhúm bông vải trên đầu khẽ khàng rơi xuống, quả thật là có tư thế không nhiễm khói lửa trần gian.

“Đường lang, gối rách nữa rồi, vá lại cho ta.” Nguyễn Văn Hách y hệt đại gia ném gối lên giường.

“Tôi đã nói biết bao nhiêu lần rồi, chớ phá hư công vụ.”

Tiền Hàng nhìn chằm chằm cái gối trống không, hận đến nghiến răng, đây chính là bệnh, lại là bệnh trị thế nào cũng không hết.

“Ở trong phòng ta thì là của ta.” Nguyễn Văn Hách tranh luận, “Bây giờ mi ở trong phòng ta cũng là của ta, là của ta thì nhất định phải nghe lời ta, vậy nên vá cho ta.”

“Cậu thật sự cho rằng cậu vẫn còn là Nguyễn thiếu gia ngày ấy à, cơm dâng tới miệng áo đưa tận tay?” Tiền Hàng đẩy mắt kính phản bác.

Nguyễn Văn Hách nhất thời không nói gì, nhưng biểu tình dần dần trở nên bi thương. Tiền Hàng thấy vậy thầm hô không ổn, nói không chừng Nguyễn Văn Hách nhớ cha mẹ cùng với cô bạn gái nhỏ nọ của cậu, anh đang muốn giải thích lời vừa nãy, Nguyễn Văn Hách đã cầm lấy gối đứng lên.

“Nguyễn Văn Hách, cậu làm gì vậy?”

“Đi tìm Tiểu Hoa, Tiểu Hoa nhất định sẽ vá cho ta.”

Nguyễn Văn Hách có hơi dỗi, nhìn cũng không nhìn Tiền Hàng, anh chặn lại Nguyễn Văn Hách đang giận đùng đùng đi ra ngoài. Nguyễn Văn Hách hất Tiền Hàng ra, trên đầu rơi xuống một nhúm bông vải, vừa khéo đụng vào mắt cậu. Nguyễn Văn Hách mặc kệ cái gối trong tay, liều mạng dụi mắt. Tiền Hàng gạt tay Nguyễn Văn Hách xuống, nâng đầu cậu lên nhìn vào mắt, hình như bông vải không có rơi vào, chỉ chạm vào chút thôi.

“Xem cậu lần sau còn xé bông vải hay không.” Tiền Hàng lau nước mắt bị rơi ra nơi khóe mắt Nguyễn Văn Hách.

“Vậy mi vá cho ta, là mi hại mắt ta đau mà.” Nguyễn Văn Hách dứt khoát treo chuyện ban nãy lên người Tiền Hàng, ném gối lên người anh rồi nhào lên giường nằm một đống.

Tiền Hàng tiếp lấy gối muốn phản bác, lại thấy Nguyễn Văn Hách nằm trên giường nghiêng đầu nhìn anh, tâm tình tựa hồ không tệ còn đang cười nữa, trong nửa con mắt hí lộ ra đều là ý cười.

“… Được, tôi vá cho cậu, cậu đàng hoàng đó.” Tiền Hàng thực thích nụ cười mang tia bướng bỉnh này, dù bướng bỉnh cũng sẽ không khiến người ta chán ghét.

“Tốt, về sẽ thưởng cho mi.” Nguyễn Văn Hách nằm trên giường lăn vòng vòng, đầu quay về phía Tiền Hàng bên này.

“Thưởng gì?” Tiền Hàng rất chờ mong, có thể giống Phương Chưng gạt một nụ hôn không ta, không đúng, anh là lao động mà có được… càng không đúng, Nguyễn Văn Hách lại là một thằng con trai, cho dù muốn cũng phải là một mỹ nữ, hình như cũng không đúng… Tiền Hàng nghĩ nghĩ có chút mê mang.

“Kẹo cao su.” Nguyễn Văn Hách lấy kẹo cao su bị ép xẹp dưới

chăn, “Lúc ta mới đến thì Tiểu Hoa cho ta, ta còn không nỡ ăn.”

Phắc, đó không phải đã qua nửa năm rồi sao, còn có thể ăn sao? Tiền Hàng đoạt lấy kẹo cao su của Nguyễn Văn Hách đi ra ngoài, định một lát nữa sẽ ném vào thùng rác.

“Ê này, đã nói sửa xong mới thưởng mà.”

Nguyễn Văn Hách đứng dậy đuổi theo, Tiền Hàng khóa cửa lại ngâm nga bỏ đi.

Tiền Hàng cầm cái gối rách trở về phòng làm việc, đi tới cửa thì nghe thấy bên trong có tiếng chuông điện thoại reo, anh vội vàng đi vào bắt máy, nhấc ống nghe lên hỏi ai vậy, bên trong truyền ra âm thanh đứt đoạn, đối phương gác máy. Anh nhìn nhìn, là một số lạ, cho rằng là gọi đến phá rối nên không để tâm. Trong bệnh viện này có bệnh nhân, bên ngoài cũng có không ít, ngẫu nhiên sẽ nhận được điện thoại của mấy thằng thần kinh gọi lộn số tới.

Tiền Hàng giở gối ra nhìn, vừa nhìn thấy hư hại trên gối thiếu chút nữa vui mừng, gia hỏa này còn thực sự biết tìm đồ để phá, ngay cả bút cũng dùng tới. Nhưng mà Nguyễn Văn Hách toàn đâm ra lỗ nhỏ trên gối, lại khiến anh không dễ dàng sửa chữa. Anh tìm kim may, điện thoại vang lên lần nữa.

“Alô, xin chào, đây là bệnh viện số 5.” Tiền Hàng tiếp nhận điện thoại tự giới thiệu.

“Chào cậu, tôi là Nguyễn Tương Văn, là mẹ của Nguyễn Văn Hách, tôi định thứ sáu này ghé qua thăm nó.”

Tiền Hàng nghe thấy thân phận của đối phương thì ngẩn ra, không ngờ mẹ của Nguyễn Văn Hách sẽ gọi điện thoại đến hẹn thời gian, nghe giọng nói dịu dàng của đối phương hẳn là một người phụ nữ hòa nhã hiền dịu.

“Alô? Còn đó không?” Nguyễn Tương Văn không nhận được trả lời thì hỏi qua.

“Còn đây.” Lúc này Tiền Hàng mới tỉnh táo lại, “Tôi gọi là Tiền Hàng, là bác sĩ chủ trị của Nguyễn Văn Hách.”

“Nghe giọng cậu còn rất rẻ.” Nguyễn Tương Văn có chút nghi ngờ, nhưng rất nhanh đã bắt đầu hàn huyên với Tiền Hàng, “Nói vậy chắc cậu là một bác sĩ có lai lịch vững vàng rồi? Văn Hách nhà tôi gần đây có tốt không, bệnh của nó thế nào rồi?”

Tiền Hàng cười khổ trong lòng, cùng lắm thì anh là một bác sĩ bị bệnh nhân đùa giỡn đến sức đề kháng vững vàng thôi, cũng kể cho Nguyễn Tương Văn về tình hình gần đây của Nguyễn Văn Hách. Sau khi nghe xong Nguyễn Tương Văn rất lo lắng, cũng sợ đi rồi sẽ làm bệnh của con nặng hơn. Mặc dù Tiền Hàng là một người mới, nhưng cũng biết người nhà cũng không phải dễ dàng gặp gỡ bệnh nhân như vậy, sau khi biết Nguyễn Văn Hách nhận biết được cô, giúp đỡ cô đến thăm bệnh, như vậy có thể giúp Nguyễn Văn Hách vui vẻ không ít.

“Tôi thật sự có thể đi thăm Văn Hách?”

“Đương nhiên, có người nhà bồi bạn sẽ trợ giúp cho bệnh của cậu ấy.”

Bên này Nguyễn Tương Văn im lặng vài giây, Tiền Hàng nghe từ bên trong truyền ra tiếng nói chuyện nhỏ xíu, hình như là Nguyễn Tương Văn đang nói với ai đó.

“Bên tôi có chút việc, sẽ liên lạc lại với cậu sau.”

“Được rồi, cô cứ làm việc đi.”

Tiền Hàng buông ống nghe xuống, có chút chờ mong Nguyễn

Tương Văn đến thăm, không biết Nguyễn Văn Hách biết mẹ tới thăm cậu chàng có cao hứng hay không đây. Tiền Hàng tâm tình không tệ mà bắt đầu vá gối, cũng chờ cú điện thoại kế tiếp của Nguyễn Tương Văn.

Khoảng một giờ sau, điện thoại trong phòng làm việc vang lên lần nữa, Tiền Hàng nhìn số thấy đúng là số của Nguyễn Tương Văn thì lập tức nhận máy. Trước tiên Nguyễn Tương Văn nói lời xin lỗi, sau đó ấn định thời gian thăm con trai, dáng vẻ như là còn có việc gấp nên vội vàng cúp điện thoại. Tiền Hàng cầm cái gối đã sửa xong đến tìm Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách đang chờ gối, thấy gối thì một phen đoạt mất.

Nguyễn Văn Hách ngó chỗ đã vá lại, đường chỉ dài ngắn không đều cũng không có quy luật, "Xấu chết mất, đường lang đổi cái khác cho ta."

"Tôi báo cho cậu một tin tốt, cậu phải dùng cái này thế nào?"

"Tin tốt gì?" Nguyễn Văn Hách tiếp cận Tiền Hàng mặt đầy mong đợi.

"Mấy ngày nữa mẹ cậu định tới thăm cậu." Tiền Hàng thấy nơi cổ áo Nguyễn Văn Hách có bông vải thì vươn tay gỡ xuống.

"Thật hả? Gạt ta thì mi chính là đường lang chết bầm."

"Thật, còn không cảm ơn tôi."

Nguyễn Văn Hách phất gối hoan hô, "Ồ de, mẹ sắp tới thăm ta, mẹ tới thăm ta."

Lần ầm ĩ này của Nguyễn Văn Hách, bông vải bay đầy trời, Tiền Hàng quạt quạt bông vải bay tới.

"Được rồi được rồi, nếu cậu còn ầm ĩ thế này tôi không cho cô ấy

tới đâu.” Tiền Hàng mặt sừng sộ uy hiếp.

Nguyễn Văn Hách thật sự không quậy nữa, ngoan ngoãn ngồi lên giường.

“Mau thu dọn bông vải lại.”

“Dạ, trưởng quan!” [quan trên, quan lớn]

Chương 10: Bệnh Thứ 10

DTV-EBOOK

Tinh mơ ngày thứ năm, đến giờ Tiền Hàng tới bệnh viện làm việc, đi ngang qua trước song cửa phòng Nguyễn Văn Hách đã bị cậu kêu lại, hỏi dò thời gian Nguyễn Tương Văn tới thăm, anh chỉ trả lời là ngày mai. Từ khi Nguyễn Văn Hách biết mẹ muốn đến thăm, cả ngày hỏi mấy lần, có thể nói hễ gặp Tiền Hàng là sẽ hỏi, câu trả lời của Tiền Hàng cũng chỉ có một, nhưng Nguyễn Văn Hách vẫn cứ nhịn không được dò la.

Tiền Hàng đến phòng làm việc thay áo khoác thiên sứ, sau đó đến khu phòng bệnh tuần tra một phen, đến trước phòng của Nguyễn Văn Hách thì ngừng lại nhìn vào trong. Trên mặt Nguyễn Văn Hách mang nụ cười, nằm rạp trên giường ôm đọc quỳ hoa bảo điển của cậu, bắp chân dựng đứng đung đưa qua lại rất là vui vẻ. Thấy Nguyễn Văn Hách hào hứng như vậy, tâm tình Tiền Hàng cũng tốt, hi vọng rằng việc Nguyễn Tương Văn đến thăm có thể khiến bệnh tình của Nguyễn Văn Hách giảm bớt.

Nguyễn Văn Hách nằm trên giường dường như mệt rồi, gối lên đệm ôm lấy cái gối vỗ nhẹ, giống hệt như vỗ em bé ngủ vậy. Tiền Hàng trông thấy màn này thì tâm tình dần dần chuyển đen, Nguyễn Văn Hách tuyệt đối không có con, cậu biết làm như thế không phải là nhớ lại chuyện đã từng trải qua, mà là ai đó từng nói qua với cậu, mà nói với cậu loại chuyện này rất có thể chính là Nguyễn Tương Văn, cậu tự biến mình thành Nguyễn Tương Văn chăm sóc con rồi. Tiền Hàng đẩy cửa tiến vào, đến bên giường lấy gối ra, cứ cảm thấy Nguyễn Văn Hách như vậy sẽ không tốt cho bệnh tình.

“Tôi thấy tóc cậu dài quá rồi, ngày mai mẹ cậu sẽ đến, tự chỉnh

đốn bản thân sạch sẽ chút thì tốt hơn." Tiền Hàng khều một lọn tóc hơi dài của Nguyễn Văn Hách, dường như đã dài hơn hồi anh mới đến.

Nguyễn Văn Hách nắm tóc mình nhìn rồi lắc lắc, cậu lại giơ tay ngửi ngửi cánh tay và bả vai của mình, "Mi nói đúng đó, ta cũng sắp thúi rồi, đã lâu không có tắm rửa."

Tiền Hàng đen nửa mặt, "Lần trước cậu tắm rửa là khi nào?"

"Một tuần trước?"

Một tuần trước còn dùng câu hỏi, ý là nói hai tuần trước cũng có khả năng?

"Trước cậu đi tắm cho tôi, tôi giúp cậu gọi thợ hớt tóc."

Nguyễn Văn Hách làm như có chút ngạc nhiên, "Không phải đã nói cắt gội sấy trọn gói sao, bọn họ gội miễn phí đó, đường lang mi bị lừa rồi*." ["Câu này ta nói theo ý ta hiểu nhé, chắc là bảo em nó đi tắm (tắm thường bao gồm cả gội, vả lại từ 洗 là tẩy, từ tắm với gội đầu đều dùng chữ này), em nó gội/tắm rồi, mà cắt gội sấy thì phải trọn gói, cho nên em nó mới nói Không phải cắt gội sấy trọn gói sao, bọn họ đáng ra phải gội đầu cho ẻm chứ không phải bảo ẻm tự làm. Chỗ này chắc chơi chữ…" <~ trích nguyên văn cô Hồ Ly Rùa, chắc chết với cái chú thích này TvT]

"Hay là muốn họ giúp cậu cạo lông bên dưới luôn?" Ánh mắt Tiền Hàng phiêu xuống bên dưới Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách che chỗ đó lại trừng Tiền Hàng.

"Đường lang mi không biết xấu hổ."

Tiền Hàng không biết đáp cái gì, xấu hổ mà ho nhẹ mấy tiếng. Trước đây anh cùng bạn bè cũng đùa giỡn như vậy, mọi người cười xuề xòa không có gì không ổn, cơ mà nói lời thế này với

Nguyễn Văn Hách thì cứ như là đang đùa giỡn người khác phái vậy, tựa như tình cảm bạn bè pha lẫn khác thường.

Nguyễn Văn Hách cầm đồ dùng tắm rửa đi đến nhà tắm tắm, Tiền Hàng thì trở về phòng làm việc gọi điện thoại cho tiệm làm tóc gần đó. Bởi vì bệnh nhân không thể ra khỏi bệnh viện, cho nên bọn họ có liên hệ với tiệm hớt tóc lân cận, gọi một cú điện thoại bọn họ sẽ phái người tới hớt tóc cho bệnh nhân. Liên hệ với tiệm cắt tóc xong, Tiền Hàng có chút lo lắng rằng Nguyễn Văn Hách không thể tắm rửa kỹ càng, liền đến nhà tắm xem.

Nhà tắm mang tính chất công cộng, trong một khu tầng trệt ở phía sau khu phòng bệnh, có thể chứa mười sáu người sử dụng đồng thời. Tiền Hàng đi đến nhà tắm, vừa tiến vào gặp một cái hành lang nằm ngang, bên trái là buồng tắm nam, bên phải là buồng tắm nữ. Phía bên trái đi thêm một đoạn ngắn đến khúc ngoặt sẽ trông thấy một cái buồng thay đồ, buồng tắm nối liền với buồng thay đồ. Tiền Hàng liếc nhìn quần áo trên ghế trong buồng thay đồ, bên trong cửa buồng tắm kế bên truyền ra tiếng nước chảy, anh đứng ở cửa hỏi có muốn chà lưng hay không, Nguyễn Văn Hách đồng ý ngay.

Tiền Hàng mở cửa đi vào, bên trong hơi nước rất nhiều cũng rất nóng, anh xắn tay áo đi đến phòng tắm đầu tiên. Nguyễn Văn Hách từ trong phòng tắm thò đầu ra, Tiền Hàng nhận lấy khăn kỳ cọ trong tay cậu, cậu chàng thì cao hứng mà ngâm nga, ngay cả mông cũng bắt đầu xoay xoay.

“Cậu hào hứng tới vậy sao?” Tiền Hàng thực sự có chút nhìn không được, cầm khăn vỗ một phát lên mông Nguyễn Văn Hách, kích cỡ vừa vặn co dãn cũng rất tốt.

Nguyễn Văn Hách kinh hô một tiếng, cơ mà tâm tình tốt nên cũng không so đo với đường lang, “Đương nhiên ta hào hứng rồi, đã hai tháng rồi ta chưa gặp mẹ.”

Tiền Hàng kỳ cọ cho Nguyễn Văn Hách, nghe thấy câu này ánh mắt liền u ám, Nguyễn Tương Văn thật sự bận như vậy, có thể không đến thăm con trai những hai tháng?

“Nhà ta chỉ có mẹ với ta, ba không thường xuyên đến.” Tâm tư Nguyễn Văn Hách lâm vào hồi ức, hai tay chống trên tường thuận tiện Tiền Hàng chà lưng cho cậu, “Mặc dù có đôi khi mẹ rất là bận, nhưng sẽ luôn nhín thời gian nấu cơm cho ta, mặc dù so với đồ ăn trong căn tin còn khó ăn hơn, nhưng ăn vào miệng rồi thì ngọt ngào ấm áp, không có gì ăn ngon hơn.”

Tiền Hàng chà chà lưng Nguyễn Văn Hách, mắt chăm chú nhìn vào tấm lưng gầy yếu, lưng hơi cong mơ hồ có thể thấy được ngoại hình của cột sống, hạt nước thuận theo sống lưng chống đỡ không nổi tương lai của mình này trượt xuống cặp mông mượt mà. Nguyễn Văn Hách của bây giờ mới là cái tên Nguyễn Văn Hách chưa bị bệnh của nửa năm trước kia đúng không? Lẽ ra cậu vốn có tuổi xuân tốt đẹp có thể trải qua trong trường học, lại bị nhốt trong căn phòng bệnh nhỏ bé, chỉ có thể dựa vào nhưng cơn điên để giấu đi yếu đuối vô lực của mình.

“Trước kia mẹ ta cũng chà lưng cho ta giống như bây giờ vậy, còn lải nhải miết bảo ta phải nỗ lực học tập. Đêm nọ ta phát sốt, mẹ gọi điện thoại cho ba, nhưng gọi không được. Bà lại gọi cho 120, nhưng xe của bệnh viện lại vừa mới lái đi chở một người bị bệnh tim, mẹ liền ôm ta lên chạy ra ngoài đón xe. Ta còn nhớ rõ lúc đó là mùa đông, mẹ đi gấp chỉ mặc thêm quần áo cho ta, bà lại chỉ mặc kiện áo khoác đứng ở bên ngoài đóng băng hết nửa tiếng. Sau đó ta hết bệnh, lại đến mẹ ngã bệnh. Ta còn giận ba không đến, một tuần lễ không màn tới lão.”

Tiền Hàng tĩnh lặng nghe Nguyễn Văn Hách tự thuật, Nguyễn Văn Hách bình thường vẫn là thật ngoan.

“Đêm trước khi đi học tiểu học ta không ngoan ngoãn đi ngủ, mẹ liền kể chuyện xưa cho ta nghe, ta nghe đến một nửa thì ngủ

mất."

"Truyện cổ Grimm?" Cũng chỉ có loại truyện cổ tích này mới khiến người nghe đi vào giấc ngủ.

"Trương X kể chuyện xưa*." Trên mặt Nguyễn Văn Hách phủ một tầng âm u, "Ví dụ như là Đèn trong toa lét, Mắt rỉ máu, Camera đoạt hồn, Bánh bao máu, Chớ đi…" [là do tác giả cố tình để chữ X vào, có thể tra ra là Trương Chấn, người dẫn của tiết mục Trương Chấn kể chuyện xưa, chuyên về kinh dị tâm lý tội án]

"Sss… đừng nói nữa." Tiền Hàng cảm thấy một cổ hàn ý lướt qua gót chân bò lên trên, hơn nữa buồng tắm lớn như vậy chỉ có hai người bọn anh, lời nói đều mang theo tiếng vọng, anh có hơi nổi da gà.

Nguyễn Văn Hách nghe ra sợ sệt trong lời nói của Tiền Hàng, cười gian xoay người lại, "Hóa ra đường lang sợ quỷ."

"Ai, ai nói? Nếu nó dám ra đây, tôi cho một chưởng vỗ chết nó." Giọng nói Tiền Hàng có chút run, ngón tay run rẩy mở bàn tay ra đẩy đẩy hai bên mắt kính bị mờ hơi nước, thuận tiện che lại nửa gương mặt miễn cho Nguyễn Văn Hách thấy được tâm tư anh.

"A ha ha ha ~ đường lang mi thực sự sợ quỷ hả." Nguyễn Văn Hách phát hiện ra chuyện mới mẻ, mặt mày toe toét làm ra bộ dạng khủng bố.

Tiền Hàng trầm mặt dùng ngón giữa đẩy gọng kính, một tay nâng cằm Nguyễn Văn Hách, một tay kia khoác ngang hông Nguyễn Văn Hách, "Tôi rất sợ đó, Văn Hách em có muốn… an ủi tôi?"

Tiền Hàng nói đến đoạn sau thì dán sát vào Nguyễn Văn Hách,

dầu dán bên tai cậu nói ra ba từ cuối cùng, hơi ẩm thở ra thổi vào tai Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn Hách nhất thời đỏ mặt, bụm lỗ tai lui đến tận cùng bên trong phòng tắm, nhưng mà phòng tắm này cũng chỉ lớn cỡ hai mét vuông, Tiền Hàng đưa tay ra là có thể sờ tới cậu. Tiền Hàng cố ý nhếch mép cười hệt như sắc lang, giơ tay lên làm hình móng vuốt cào cào, đột nhiên có một lượng lớn nước ấm đổ nghiêng xuống người anh một thân ướt sũng, Nguyễn Văn Hách đang giơ vòi hoa sen tưới anh.

Tiền Hàng tháo mắt kính xuống bỏ vào túi áo to màu trắng, vuốt sạch nước trên mặt, nhưng rất nhanh lại có nước ấm mới chảy xuống. Mặc dù anh biết bản thân mình một người bình thường không nên so đo với một bệnh nhân tinh thần thác loạn, nhưng mà bị làm thành chó rơi xuống nước thì lại khác, thế nào cũng nuốt không trôi cục tức này.

Tiền Hàng ngước lên khuôn mặt mang theo tia cười âm hiểm, tim Nguyễn Văn Hách đập lố nửa nhịp, đồng thời cảm thấy mình sắp đại nạn lâm đầu đến nơi, đẩy Tiền Hàng muốn chạy. Tiền Hàng nhân cao mã đại chặn lại lối ra nhỏ hẹp của phòng tắm, tùy tiện kéo một cái tóm Nguyễn Văn Hách trở về. Nguyễn Văn Hách không ầm ĩ nữa, giống như con thỏ bị xách lỗ tai tựa sát vào góc tường, Tiền Hàng sáp qua nhìn cậu chòng chọc. Lúc này Nguyễn Văn Hách cũng không nhớ tới phát bệnh, chỉ cảm thấy Tiền Hàng của hiện tại rất nguy hiểm. Tiền Hàng đến gần một bước, đầu cũng áp vào một chút.

Nguyễn Văn Hách bút can điều trực* dán sát vào tường, đồng thời đưa tay đẩy Tiền Hàng, "Áp gần thêm nữa ta sẽ phát bệnh đó." [bút can điều trực: chỉ hành vi đi vào nề nếp, khuôn phép]

"Phát đi, tôi có thể trị một lần thì cũng có thể trị hai lần." Tiền Hàng lại lần nữa áp qua một bước, ánh mắt hơi hơi híp lại, thoạt nhìn có hơi nguy hiểm.

Nguyễn Văn Hách nhìn Tiền Hàng gần ngay trước mắt, cơ hồ

dán lên người mình, quần áo có chút thô ráp ma sát thân thể cậu, không mấy thoải mái nhưng cũng không thấy chán ghét. Tiền Hàng chống một tay trên tường, cúi đầu nhìn chăm chú Nguyễn Văn Hách, dường như cũng có thể cảm giác được trống ngực Nguyễn Văn Hách tăng tốc.

“Đường lang… mi đi xa chút.” Nguyễn Văn Hách đẩy Tiền Hàng một phen, Tiền Hàng bắt tay cậu lại đè lên tường.

Tiền Hàng nghiêm trang nhìn chăm chăm Nguyễn Văn Hách, “Đi xa chút sẽ nhìn không thấy, tôi cận thị.”

Nguyễn Văn Hách ngây ra, đột nhiên hiểu ra cười to ha ha, “Đường lang quả nhiên là bốn mắt, thiếu hai con sẽ thành tên mù.”

“Đúng, tôi chính là bị mù, cho nên không biết mình đụng trúng cái gì.”

Đầu Tiền Hàng thò về phía trước, đôi môi khẽ chạm vào chóp mũi Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn Hách cứng đờ ngơ ngác nhìn anh, như là không hiểu nổi anh đang làm cái gì. Không thấy Nguyễn Văn Hách có phản kháng, lá gan Tiền Hàng cũng to lên, môi dời xuống cùng Nguyễn Văn Hách đụng vào nhau, thật sự không thấy phản kháng liền ngậm lấy môi Nguyễn Văn Hách mút vào.

Nguyễn Văn Hách đã hoàn toàn ngốc ra, mãi đến khi Tiền Hàng rời khỏi môi cậu mới phản ứng lại được, “Đường lang, miệng ta ăn rất ngon sao? Mẹ ta nói thích người khác thì sẽ len lén tìm nơi không có ai để hôn môi, đường lang mi thích ta sao?”

Tiền Hàng bị hỏi ngơ ra, anh chỉ là muốn đùa một chút, muốn xem bộ dáng Nguyễn Văn Hách mắc cỡ mặt đỏ tim đập, về phần thích… Chắc anh không có ý đó đâu?

“Không thích.” Tiền Hàng trả lời xong lui ra mấy bước, móc mắt kính ra mang lên, “Chà lưng xong rồi, cậu tự tắm đi, tôi đi thay quần áo.”

Nguyễn Văn Hách thấy Tiền Hàng rời khỏi phòng tắm, chạy tới cửa hô: “Tiền Hàng anh ngạo kiều sao?”

Tiền Hàng dừng lại, bởi vì trước giờ Nguyễn Văn Hách chưa từng gọi tên anh.

“Tiền Hàng anh thích em không?” Nguyễn Văn Hách lại hỏi.

Tiền Hàng xoay người lại, “Ai muốn thích thằng điên như cậu chứ.”

“Quả nhiên là tên ngạo kiều.” Nguyễn Văn Hách rúc đầu về tiếp tục tắm.

“Gọi tôi ngạo kiều nữa là tôi hôn cậu tiếp.”

“Ngạo kiều ngạo kiều ngạo kiều… Có bản lĩnh hôn chết ta đi.”

Tiền Hàng quay đầu trừng Nguyễn Văn Hách một cái, sớm muộn gì cũng khiến mông cậu nở hoa.

Tiền Hàng trở về phòng làm việc thay đồ, cũng may anh sợ một ngày nào đó quần áo bị bệnh nhân này làm dơ, cho nên để đồ dự phòng trong tủ quần áo. Lúc này y tá Tiểu Cao đến tìm Tiền Hàng, nói thợ cắt tóc cho bệnh nhân đã tới. Tiền Hàng từ trong phòng làm việc đi ra liền trong thấy thợ cắt tóc phía sau Tiểu Cao, một tên cũng rất gầy, mặt có chút non, lớn lên có một đôi mắt đào hoa biết câu nhân, nhưng đầu tóc kia thật xanh, đuôi tóc còn màu hồng nữa. Tiền Hàng có chút kinh ngạc, dẫn thợ làm tóc đi tìm Nguyễn Văn Hách. Thợ làm tóc hẳn là rất thường xuyên đến, thế nên rất bình tĩnh nghe các tiếng kêu quái dị truyền ra từ các phòng bệnh.

Thợ làm tóc đại khái là một tên nói nhiều, trên đường nói chuyện phiếm với Tiền Hàng, còn tự giới thiệu, “Tôi là Hoắc Nghiên thợ cắt tóc tự do, sau này có chuyện làm ăn có thể chỉ định tôi.”

Tiền Hàng nhận danh thiếp nhìn một cái, “Không dám không dám.”

“Đừng để ý tôi ăn mặc như người ngoài hành tinh, nhưng tay nghề tôi tốt, ở trong tiệm có thể chen lên ba hạng đầu đó, những bệnh nhân được tôi cắt tóc cho đều nhìn giống như người bình thường vậy.” Hoắc Nghiên vểnh lan hoa chỉ tiếp tục nói, “Ngoài ra, năm nay tôi hai mươi tám, độc thân, nhà ở phố Cát Tường lầu 17, 2 cửa 1 phòng. Tính nết tốt, lạc quan phóng khoáng tri thư đạt lý, nhưng mọi người đều nói tôi có hơi gái, có điều tôi rất đàn ông đó, nấu nước làm cơm vo gạo chẻ củi mọi thứ đều biết. Cha mẹ…”

“Khoan khoan khoan!” Tiền Hàng thật sự là nhịn không nổi cắt ngang lời Hoắc Nghiên, anh ta tự đề cử mình thì không sao, mà những lời phía sau là có ý gì, giới thiệu làm quen? Còn có những lời tự giới thiệu kia thật sự không phải là đang giới thiệu một cô gái dịu dàng à?

“Sao vậy?” Mặt mày Hoắc Nghiên không hiểu, “À, tôi cao một mét bảy tám, cân nặng sáu mươi ba kí lô, hay là anh muốn biết ba vòng của tôi?”

Tiền Hàng đen mặt, “Không phải, trước tiên tôi muốn hỏi anh một câu, anh lấy tính hướng là gì?”

“Nam đó.”

Câu trả lời của Hoắc Nghiên khiến mặt Tiền Hàng càng đen

thêm, té ra gia hỏa này nói nhiều như vậy là ngắm trúng anh sao, phải cáo thị a!

Chương 11: Bệnh Thứ 11

DTV-EBOOK

Hoắc Nghiên thấy Tiền Hàng lui ra cách mình mấy bước mới chợt hiểu, cười ha ha nhón hoa lan chỉ ý bảo Tiền Hàng qua đây, "Tai tôi không tốt lắm, còn tưởng là anh hỏi giới tính của tôi chứ, tôi đương nhiên là dị tính khiến người ta hâm mộ rồi, tôi là muốn nhờ anh giúp tôi giới thiệu đối tượng, có người thích hợp thì báo tôi biết nha."

Tiền Hàng thở phào, còn cho rằng Hoắc Nghiên là bệnh nhân chưa trị khỏi đã xuất viện.

Hoắc Nghiên và Tiền Hàng tiếp tục đi đến phòng bệnh, "Tôi không kén chọn, chỉ cần không phải là bệnh nhân nữ ở đây của các anh, dịu dàng hiền lành tướng mạo xinh đẹp là đủ rồi."

"Ừ, tôi sẽ để ý giúp anh." Tiền Hàng thuận miệng nói qua loa, anh cũng không phải mai mối, ngoại trừ lượn vòng trong đám bệnh nhân thì đi đâu mà tìm nàng dâu dịu dàng hiền lành tướng mạo xinh đẹp cho anh ta đây.

Hai người đến phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách đã tắm xong thành thật ngẩn ngơ trong phòng của cậu, thấy Tiền Hàng đến thì nấn ná một chút rồi đứng dậy.

"Đường lang, ta tắm xong rồi, thấy ta tắm sạch không."

Nguyễn Văn Hách nói rồi muốn cởi quần áo, Tiền Hàng nhanh chóng ngăn cậu lại, bảo cậu mang ghế qua chờ cắt tóc, cậu chàng dời cái ghế của mình qua đặt ở chỗ trống. Hoắc Nghiên cầm trong tay một cái túi hóa trang, mở ra thì bên trong là dụng cụ cắt tóc được sắp xếp ngay ngắn. Nguyễn Văn Hách rất nghe

lời ngoan ngoãn ngồi trên ghế cho Hoắc Nghiên hớt tóc, Hoắc Nghiên chính là một tên lắm lời, vừa nói vừa cắt, Nguyễn Văn Hách không để ý gã chơi đùa với tóc bị cắt rơi.

Hai mươi phút sau, cuối cùng Hoắc Nghiên cắt xong, vừa thu dọn đồ đạc vừa khen ngợi tay nghề của mình. Tiền Hàng nhìn Nguyễn Văn Hách đầu tóc đã triệt để cắt ngắn, tóc chỉ mới che lỗ tai, so với tóc dài trước kia thì gọn gàng cũng thanh tú hơn rất nhiều, sẽ không cho người khác cảm giác bệnh hoạn u ám.

Hoắc Nghiên làm việc xong thì xách túi hóa trang đi tới cửa, cười híp mắt nói với Tiền Hàng: "Đừng quên em nhá anh đẹp trai, còn có bạn gái của em nữa, bái bai."

"Đừng trở lại nữa." Tiền Hàng ầm một tiếng đóng cửa lại.

Nguyễn Văn Hách vừa cắt tóc rất hưng phấn, một tay xách tóc đến tìm Tiền Hàng, "Đường lang, ta thế này có đẹp không? Mẹ ta sẽ thích chứ?"

Tiền Hàng đẩy tay Nguyễn Văn Hách xuống, "Đừng có chơi giống cừu vui vẻ. Sao mẹ cậu lại không thích được, cậu là con của cô ấy, không lý do gì cô ấy không thích cả."

"Khà khà…" Nguyễn Văn Hách chạy đến song cửa soi bóng trên kính thủy tinh, hình ảnh trong kính không rõ ràng lắm, nhưng cậu vẫn ngắm đến thỏa thích như cũ.

Bởi vì Nguyễn Tương Văn sắp đến, vừa tắm rửa, lại vừa cắt tóc mới Nguyễn Văn Hách vui vẻ cả một ngày, không có việc gì thì sẽ ngâm nga ca từ không trọn vẹn, gặp ai cũng đều như nhân viên nhỏ vừa được tăng lương mà chào hỏi. Tiền Hàng thấy cậu vui vẻ như vậy tâm tình cũng tốt, bệnh tình của Nguyễn Văn Hách không nghiêm trọng, ngày thường quả thật có những khi hồ đồ, nhưng câu thông cùng cậu nhiều chút gặp người nhà nhiều chút, bệnh của cậu sớm muộn cũng sẽ hồi phục.

Sáng sớm thứ sáu, Nguyễn Văn Hách quá hưng phấn trời chưa sáng đã thức dậy, vì chờ Nguyễn Tương Văn mà nhiều lần đi tới của dòm. Chừng sáu giờ, bắt đầu có y tá mở cửa thả bọn họ ra ngoài ăn sáng. Nguyễn Văn Hách hào hứng, đi căn tin cũng nhảy nhót mà đi, đến căn tin tìm thân ảnh Tiền Hàng, tìm mất hai vòng không thấy mới nhớ ra Tiền Hàng không có ăn sáng ở đây.

“Tiểu Văn Văn hai ngày nay em rất vui vẻ ha.” Phương Chưng bưng thau cơm ngồi bên cạnh Nguyễn Văn Hách. [là cái thau -_-]

“He he, mẹ em sắp tới thăm em.” Nguyễn Văn Hách cười không khép được mồm, uống sữa đậu nành mà cứ như ăn sơn hào hải vị gì vậy.

Phương Chưng vỗ vỗ vai Nguyễn Văn Hách, “Chúc mừng em nha.”

Trong lòng Nguyễn Văn Hách tốt đẹp, có điều nhắc tới mẹ, cậu liền nhớ tới mấy ngày trước cũng có người tới thăm Phương Chưng, “Tiểu Hoa, mấy ngày trước cũng có người tới thăm anh á, ai vậy?”

Phương Chưng làm vẻ như trộm nhìn ngó xung quanh, cong lưng thiếu chút nữa nằm sấp trên bàn, hắn làm như vậy, Nguyễn Văn Hách liền học theo. Hai người xì xà xì xầm mất nửa ngày cuối cùng ăn xong điểm tâm, Nguyễn Văn Hách ăn xong thì chạy về phòng bệnh, chờ người ta thông báo có người nhà đến thăm. Mới trở về phòng bệnh được mấy phút, Nguyễn Văn Hách đã ngồi không yên chạy đến cửa ngóng nhìn xung quanh, không trông thấy ai lại ngồi trở lên giường tiếp tục đợi, thấy ai cũng liền hỏi khi nào mẹ mới tới.

Tiền Hàng bị hỏi nhiều lần nhất đã không dám gặp Nguyễn Văn Hách nữa, ăn trưa xong liền trốn vào phòng làm việc nghỉ ngơi.

Anh nằm chưa được bao lâu, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, anh giật mình một cái ngồi dậy, bình tĩnh lại xuống giường bắt máy.

“Là bác sĩ Tiền sao? Tôi là Nguyễn Tương Văn.”

Đối phương vừa báo danh, Tiền Hàng liền có loại cảm giác đại sự không ổn, “Là tôi, Nguyễn phu nhân sắp đến thăm Nguyễn Văn Hách rồi chứ?”

Đầu bên kia yên lặng mấy giây, Nguyễn Tương Văn như là khó mở miệng suy xét nửa ngày, “… Tôi e là không thể đi được.”

“Cô có việc gấp gì sao?” Tiền Hàng nhíu mày, anh chỉ sợ Nguyễn Tương Văn đột nhiên nói không tới, không ngờ đã thành sự thật.

“Đúng, phiền cậu nói với Văn Hách một tiếng, lần sau tôi lại đến thăm nó.” Nguyễn Tương Văn do dự nói.

“Chắc lần trước cô cũng nói lời như vậy nhỉ, lại khiến Nguyễn Văn Hách chờ cô mất hai tháng trời, hai ngày nay cậu ấy vẫn cứ ngóng trông cô tới.” Sớm biết như vậy anh cũng không nói cho Nguyễn Văn Hách, ít nhất Nguyễn Văn Hách sẽ không hưng phấn mấy ngày vô ích như vậy, mà tâm tình lên xuống thất thường đối với tinh thần của Nguyễn Văn Hách sẽ có kích động rất lớn, nói không chừng sẽ lại phát bệnh.

“Tôi biết chứ, tôi cũng rất nhớ Văn Hách, nhưng tôi không có cách nào… Hu hu hu…”

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nghẹn ngào nho nhỏ, Tiền Hàng không biết nên mở miệng thế nào, có lẽ Nguyễn Tương Văn thực sự có nỗi khổ tâm, nhưng đối với cô ấy mà nói Nguyễn Văn Hách cũng xem như là thân nhân duy nhất rồi đi, lẽ nào cô ta không đặt Nguyễn Văn Hách lên vị trí hàng đầu?

“Nguyễn phu nhân, là một người ngoài có lẽ tôi không nên nhúng tay vào chuyện riêng của bệnh nhân,” Tiền Hàng suy nghĩ một chút vẫn là nói ra lời trong lòng, “Nhưng là bác sĩ chủ trị của Nguyễn Văn Hách, chức trách của tôi là chữa trị cho cậu ấy, trong lòng tôi cậu ấy là vị trí hàng đầu. Nhưng tôi chỉ là nhân tố bên ngoài, chỉ có thể giúp đỡ cậu ấy trên phương diện thuốc thang. Nói khó nghe thì, cậu ấy như vậy ít nhiều cũng có liên quan đến cô, cô làm nhân tố chủ yếu mới là thuốc hay trị bệnh cho cậu ấy.”

Nguyễn Tương Văn đang muốn nói, Tiền Hàng đã tiếp tục: “Tôi không hi vọng cô có thể đến thăm cậu ấy mỗi ngày, nhưng mỗi tuần đến một chuyến, cho dù là một cú điện thoại đối với cậu ấy cũng có ích. Bệnh của cậu ấy cũng không phải bệnh nan y, bệnh viện chúng tôi cũng có loại bệnh nhân này được trị hết lấy làm ví dụ, cho nên cô không thể bởi vì cậu ấy có bệnh mà vứt bỏ, tốt xấu gì cậu ấy cũng là một khối thịt rơi ra từ trên người cô mà?”

Nguyễn Tương Văn nghẹn ngào càng lợi hại hơn, “Tôi, tôi chưa từng nghĩ như vậy… Tôi thực sự là không có cách nào, tôi… tôi sẽ cố hết sức để đi, cho dù hôm nay không đi được, ngày mai nhất định sẽ đến.”

Tiền Hàng thở phào, nhưng cũng lo Nguyễn Tương Văn lại lần nữa lỡ hẹn, “Hi vọng ngày mai có thể gặp được cô.”

Nguyễn Tương Văn liên tục đáp ứng, sau đó dường như yên tâm mà nói: “Văn Hách nhà tôi có bác sĩ chủ trị như cậu tôi yên tâm lắm, biết đâu bệnh của nó rất nhanh sẽ có thể khỏi hẳn.”

“Trước đây cậu ấy không có bác sĩ chủ trị sao?” Nếu trước đây không có, vì sao hiện giờ lại có anh cái tên bác sĩ chủ trị này.

Nguyễn Tương Văn trả lời: “Không có, bởi vì phí trị liệu không đủ.”

Tiền Hàng trầm mặc, bệnh nhân đưa vào mặc dù có thể được trị liệu, nhưng mà không giống như học sinh chỉ có một vị giáo viên chủ nhiệm, một bác sĩ phải phụ trách mấy vị, thậm chí mấy chục vị bệnh nhân, như vậy đương nhiên sẽ có sai sót, mỗi bệnh nhân vô pháp nhận được phương án trị liệu tỉ mỉ. Còn bác sĩ chủ trị sẽ phụ trách trị liệu một lượt ba vị bệnh nhân, như vậy sẽ dùng lượng lớn tinh lực trên người những bệnh nhân này, phương án trị liệu cũng sẽ kỹ càng, chi phí cũng cao theo. Nhưng mà nếu Nguyễn Tương Văn nói trước đây chi trả không đủ, anh lại trở thành bác sĩ chủ trị của Nguyễn Văn Hách tức là hiện tại đã đủ rồi, thế nhưng Nguyễn Tương Văn tìm đâu ra tiền?

“Trước đây không có bác sĩ chủ trị, khi tôi tới hỏi thì bác sĩ cũng sẽ chỉ nói cho tôi biết chút ít về tình trạng gần đây của Văn Hách, trị liệu thế nào, thời gian trị liệu cũng không nói rõ. Nhưng hiện giờ tôi đã yên tâm rồi, cậu là một vị bác sĩ có trách nhiệm, Văn Hách nhà tôi giao cho cậu tôi cũng yên tâm.” Nguyễn Tương Văn cảm kích nói.

Tôi không yên tâm, cảm ơn. Tiền Hàng không đáp lời, hiện giờ anh cũng không biết nên chữa trị Nguyễn Văn Hách thế nào, bởi vì từ trước đến nay anh chưa từng tiếp nhận dạng bệnh nhân thế này, hoặc có thể nói anh chỉ là một tay mơ, căn bản chưa từng trị cho bệnh nhân, chỉ có hồi thực tập có tiêm thuốc truyền dịch cho bệnh nhân. Thế nhưng anh có một quả tim có trách nhiệm, cho dù người khác không muốn nói cho anh cách trị loại bệnh nhân này thế nào, anh cũng sẽ tìm cách trị hết cho bọn họ.

“Nguyễn phu nhân cô yên tâm, nếu Nguyễn Văn Hách đã là bệnh nhân của tôi, tôi sẽ toàn tâm toàn ý chữa khỏi cho cậu ấy.”

“Có lời cam đoan của cậu thế này tôi liền yên tâm.”

Nguyễn Tương Văn an tâm cúp điện thoại, Tiền Hàng nhìn

chăm chăm ống nghe cứ như là bị kim đâm, bởi vì anh không cách nào ăn nói với Nguyễn Văn Hách về chuyện mẹ cậu không đến, anh rất khó tưởng tượng được sau khi Nguyễn Văn Hách biết sẽ có tình trạng thế nào.

Tiền Hàng đi qua đi lại trong phòng làm việc, vẫn là không nói chắc sẽ tốt hơn, nhưng nếu không nói, anh biết đi đâu tìm cho Nguyễn Văn Hách một bà mẹ. Anh bắt đầu lật tung ngăn kéo bàn làm việc, muốn tìm ra thứ có thể khiến Nguyễn Văn Hách an tĩnh chờ một buổi chiều, lục nửa ngày chỉ có mấy trang giấy trắng. Dù sao Nguyễn Văn Hách cũng thích gấp máy bay giấy, không bằng để cậu gấp cả buổi chiều, hay là tìm thêm hai cái gối cho cậu xé.

Tiền Hàng nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy đây là biện pháp thỏa đáng nhất, nhưng mà chỉ có giấy không có sách dạy gấp giấy là không được, anh mở tủ sách ra tìm sách gấp giấy, lật cả tủ sách lên cũng không có. Anh nghĩ người khác sẽ có, thế nên đến chỗ các bác sĩ khác hỏi.

Bác sĩ Triệu cách vách vừa ra khỏi cửa đã đụng phải Tiền Hàng, nghe Tiền Hàng bảo muốn tìm sách dạy gấp giấy thì trở lại phòng làm việc, cũng lấy ra ba quyển sách dạy gấp giấy cho Tiền Hàng, Tiền Hàng nhận sách nói lời cám ơn. Sau khi cầm được sách, anh đến phòng bệnh tìm Nguyễn Văn Hách, thấy cậu còn đang ngủ, anh có chút yên tâm trở về phòng làm việc.

Sau khi Tiền Hàng đi không bao lâu Nguyễn Văn Hách đã tỉnh dậy, chạy đến cửa gọi người, y tá đi ngang qua nghe tiếng kêu thì tới hỏi, nghe được cậu hỏi chuyện người nhà đến thăm bèn đi tìm Tiền Hàng. Tiền Hàng nghe được tin tức ôm đống sách và giấy nọ đi tìm Nguyễn Văn Hách, cảm giác mình giống như là học sinh sắp đi thi học kì.

“Đường lang, mẹ ta đâu?” Nguyễn Văn Hách thấy Tiền Hàng đến liền vội vàng hỏi.

Chương 12: Bệnh Thứ 12

DTV-EBOOK

Tiền Hàng mở cửa đi vào, "Tôi thấy cậu buồn chán quá, tụi mình chơi gấp giấy, thế nào?"

Nguyễn Văn Hách nhìn nhìn đống đồ Tiền Hàng mang tới, cũng không biểu lộ ra nhiệt tình gì mấy.

Tiền Hàng thấy thế giao đồ đạc cho Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách không có chút tích cực nào, cầm mấy thứ này ngồi lên giường, Tiền Hàng sợ cậu chàng ầm ĩ nên cũng đi qua bồi cậu.

Anh tùy tiện lật một trang sách gấp giấy cho Nguyễn Văn Hách xem, Nguyễn Văn Hách chỉ nhìn một cái, cầm tờ giấy trắng lên xé thành hình vuông bắt đầu gấp. Tiền Hàng cầm sách nhìn tới ngốc, chỉ mất công phu mấy giây tờ giấy trắng kia đã biến thành một con chim cánh cụt trắng.

Nguyễn Văn Hách ném chim cánh cụt lên trên giường, lui ra sau trực tiếp ngã cành ra giường, xoay lưng không nhìn Tiền Hàng. Tiền Hàng lật sách dạy gấp giấy, vô tình nhìn thấy một bài chỉ cách xếp đầu heo, anh cầm giấy lên dựa theo đó mà xếp. Âm thanh xột xà xột xoạt truyền vào tai Nguyễn Văn Hách, cậu nghe ra là tiếng gấp giấy nhưng không thèm nhúc nhích.

Mấy phút sau, Nguyễn Văn Hách có phần nhịn không được muốn biết Tiền Hàng đang làm quái gì, đương lúc muốn xoay người, một cái đầu heo vẽ mắt và mũi xuất hiện trong tầm mắt của cậu.

"Cái gì á, này là heo sao?" Nguyễn Văn Hách một phen đoạt lấy đầu heo mà Tiền Hàng đưa qua, mặt méo không nói, lỗ tai heo

một cao một thấp, một con mắt thì trống không, lỗ mũi cũng một to một nhỏ.

“Đừng cười, lần đầu tiên tôi xếp thứ này, có thể nhìn ra heo chứng minh tôi xếp rất giỏi.” Tiền Hàng cười lên, cuối cùng Nguyễn Văn Hách cũng khôi phục chút tinh thần.

Nguyễn Văn Hách ngồi dậy, lấy qua một trang giấy, nhìn nhìn bài dạy gấp đầu heo, trái gấp phải xếp làm ra đầu heo mới cho Tiền Hàng xem, tràn đầy mùi vị khoe khoang. Làm sao Tiền Hàng lại dám tính toán với Nguyễn Văn Hách của bây giờ, nói mình thua rồi không bằng cậu.

“Vốn mi đã không bằng ta, xếp cái đầu heo y hệt mi, quả thật là có đầu heo tất có óc heo.”

Lần này Tiền Hàng muốn không tính toán cũng không được nữa, “Tôi không tin, tiểu quỷ, chúng ta tới so tài, nếu cậu thua phải gọi tôi là đại ca, sau này không được gọi tôi đường lang nữa.”

“Được thôi, nếu mi thua phải nằm sấp xuống cho ta, làm ngựa cho ta cưỡi.”

“Gấp cái này gấp cái này, tiểu quỷ thúi cậu nhớ kỹ cho tôi, thua là phải gọi đại ca.”

Tiền Hàng tùy tiện lật một trang chỉ dẫn, Nguyễn Văn Hách nhìn một cái bắt đầu xếp. Tiền Hàng lần thứ hai tròn mắt, hóa ra Nguyễn Văn Hách thông minh như vậy nhìn một phát là biết gấp thế nào, mà anh dựa theo chỉ dẫn gấp cũng không nhanh bằng Nguyễn Văn Hách không thèm nhìn hướng dẫn. Nguyễn Văn Hách đặt mèo con đã gấp xong trong lòng bàn tay cho Tiền Hàng xem, thấy Tiền Hàng ngay cả bước thứ ba còn chưa hoàn thành, cậu hào hứng mà nằm ra giường lăn lộn vui vẻ. Trên mặt Tiền Hàng có chút ngượng nghịu, lại lật một trang mới chỉ vào

khinh khí cầu trên đó mà ầm ĩ.

“Vừa nãy không tính, so cái này.”

Nguyễn Văn Hách còn đang cầm mèo nhìn khinh khí cầu nhiều thêm vài lần, đại khái là bước đi rườm rà, nhưng không nói gì buông ra bắt đầu xếp. Tiền Hàng lại hối hận nữa, sớm biết Nguyễn Văn Hách mạnh trên phương diện gấp giấy như vậy đã cùng cậu chơi trò nhớ tên thuốc, đó mới là điểm mạnh của anh.

Nguyễn Văn Hách vô cùng nghiêm túc mà gấp thành hình dạng quạt xòe, lại đem cái giỏ gắn vào, một cái khinh khí cầu đã hoàn thành. Tiền Hàng còn ngốc ở trên giường ngơ ngác nhìn Nguyễn Văn Hách, anh sẽ không thật sự phải làm ngựa cho nhóc điên cưỡi chứ?

Ngay lúc này, ngoài cửa thổi vào một cơn gió, giấy trên giường bị thổi bay lên, Tiền Hàng vội vàng xuống giường nhặt. Nguyễn Văn Hách đột nhiên chạy đến trước cửa sổ, mang cái khinh khí cầu kia chìa ra ngoài song cửa. Tiền Hàng nhặt lên giấy rơi tán lạc, thấy động tác của Nguyễn Văn Hách, cho rằng cậu lại phát bệnh nên chạy qua ngăn cậu, lại một cơn gió thổi qua, khinh khí cầu bị thổi rơi xuống đất, còn lăn mấy vòng.

“Ngay cả nó cũng có thể ra ngoài.” Nguyễn Văn Hách nhìn khinh khí cầu bị gió thổi lăn quay trên mặt đất, sau đó la lên với khinh khí cầu, “Đi xa chút, ở đây là địa ngục, đừng trở lại nữa.”

Cánh tay đang kéo Nguyễn Văn Hách của Tiền Hàng buông lỏng, “Có phải cậu đặc biệt mong ra ngoài?”

Nguyễn Văn Hách thò đầu ra nhìn khinh khí cầu, mãi đến khi không nhìn thấy nữa mới rời khỏi song cửa, buồn bã mà ngồi trở lại trên giường, “Có phải mẹ lại không đến nữa không?”

Tiền Hàng bị hỏi không trả lời, Nguyễn Văn Hách tiếp tục nói,

“Không cần gạt ta, lần trước cũng như vậy, ta cũng đã quen rồi, cho dù ở đây cô đơn đến chết cũng đúng thôi.”

“Sao lại thế, không phải còn có tôi con đường lang này à.” Tiền Hàng đến trước mặt Nguyễn Văn Hách ngồi xổm xuống, “Hơn nữa đường lang là đại thúc, đã từng tuổi này rồi mà ngay cả một người yêu cũng không có, cô đơn hơn hai chục năm rồi. Tôi lén nói cho cậu biết, tôi cũng đã mấy tháng chưa gặp cha mẹ rồi, cho nên cậu không phải là đáng thương nhất đâu.”

“Nhưng chắc cũng sẽ chết sớm chứ?” Nguyễn Văn Hách hỏi ngược lại.

Tiểu quỷ chết tiệt, mặt mày hòa nhã với cậu cậu liền phổ chiếu Phật quang cho tôi phải không? Trên mặt Tiền Hàng vẫn đang cười như cũ, trong lòng lại đem Nguyễn Văn Hách ra mắng.

“Cơ mà đường lang cuối cùng mi thừa nhận mình là đại thúc rồi.” Nguyễn Văn Hách giơ tay bưng mặt Tiền Hàng lên, còn xoa xoa vẽ vài vòng.

“Tiểu quỷ chết bầm, cậu chớ có được đằng chân lân đằng đầu à.”

Nguyễn Văn Hách cười he he trở người lên giường, ngồi xếp bằng trên giường lật sách xếp giấy, “Mấy cái này quá trẻ con rồi.”

Tiền Hàng đang muốn nói trẻ con thì đừng chơi, Nguyễn Văn Hách lại nói trước một bước, “Não của đường lang nhỏ, chỉ số thông minh cũng đến đây thôi, có thể hiểu được.”

“Trí thông minh của tôi thấp khiến cậu và anh bạn nhỏ giữa hai chân cậu rất kinh ngạc phải không?”

“Hả?”

Tiền Hàng bóp khớp xương rộp rộp, nhào qua chọc lét Nguyễn

Văn Hách, cậu cười to ha ha cùng anh náo loạn.

…

Trời hoàn toàn tối xuống, Tiền Hàng đứng ngoài cửa nhìn Nguyễn Văn Hách đang ngủ, Nguyễn Tương Văn thật sự không tới, còn anh bồi Nguyễn Văn Hách chơi gấp giấy cả buổi chiều, điều khiến anh vui vẻ chính là dù Nguyễn Văn Hách biết mẹ sẽ không tới, nhưng cũng không lên cơn phát giận như trước.

Tiền Hàng có hơi yên tâm, nhắc nhở Tiểu Cao trực đêm chú ý Nguyễn Văn Hách nhiều chút, trở về phòng làm việc thay áo blouse trắng xuống rời khỏi bệnh viện. Nhà Tiền Hàng cách bệnh viện có chút xa, anh lại vừa bắt đầu làm việc chưa có tích góp gì, thế nên khi đi làm chỉ có thể ngồi xe buýt.

Tiền Hàng đi về phía cổng chính bệnh viện, xa xa trông thấy một người phụ nữ mặc áo khoác màu kem đứng ngoài cửa sắt, trong tay còn xách hai túi nhựa to, hình như là túi siêu thị. Bệnh viện sợ bệnh nhân chạy trốn, nên cổng bệnh viện đóng quanh năm, người lạ muốn ra vào phải đăng kí, còn người phụ nữ không đăng kí thì biết làm sao đây.

Bảo an thấy Tiền Hàng thì chào hỏi, Tiền Hàng từ trong bệnh viện đi ra, bảo an đóng cửa trở về phòng trực. Người phụ nữ ngoài cửa nghe cuộc trò chuyện của họ, đi về phía Tiền Hàng bên này mấy bước.

“Có phải là bác sĩ Tiền không?” Người phụ nữ đại khái là sợ nhận nhầm người, khi hỏi rất cẩn thận.

Tiền Hàng dừng lại quan sát người phụ nữ, “Đúng vậy, cô là ai?”

Thoạt nhìn đối phương chưa đến ba mươi tuổi, một mái tóc xoăn ngắn màu hạt dẻ, trên gương mặt trẻ trung không rõ tuổi trang điểm nhẹ, dưới lông mày dài mảnh là một đôi mắt hạnh

trong trẻo vô cùng, cánh mũi đầy đặn hơi cong, đôi môi hồng thoa son bóng mềm, nhìn thế nào cũng thấy giống Nguyễn Văn Hách.

“Tôi là Nguyễn Tương Văn, là mẹ của Nguyễn Văn Hách.” Nguyễn Tương Văn cười tự giới thiệu.

“Xin chào, cuối cùng cô cũng tới, cậu ấy trông cô cả ngày.” Tiền Hàng mừng rỡ đồng thời cũng lấy làm kinh hãi, còn cho rằng hôm nay Nguyễn Tương Văn sẽ không đến, ấy vậy mà lại tới, lại còn là một người nhìn thật trẻ tuổi. Hơn nữa Nguyễn Văn Hách thật sự là giống cô, chỉ có điều giữa mi mày Nguyễn Văn Hách mang theo anh khí, không nhu mỹ như cô.

“Rất xin lỗi, tôi vừa mới xử lý xong công việc.” Nguyễn Tương Văn cười xòa, “Văn Hách vẫn tốt chứ, bây giờ tôi còn có thể gặp nó không?”

“Cậu ấy rất tốt, vừa mới đi ngủ, trông thấy cô nhất định sẽ rất vui.” Tiền Hàng thấy trong tay Nguyễn Tương Văn xách hai túi lớn liền hỏi, “Những thứ này không biết có phải là đồ mua cho Nguyễn Văn Hách không?”

Nguyễn Tương Văn gật gật đầu, “Toàn là thứ ngày thường nó thích ăn, không biết nó còn nhớ hay không nữa.”

“Tôi nghĩ chỉ cần là cô mang tới, cậu ấy nhất định sẽ rất thích ăn, để tôi xách hộ cô.”

Tiền Hàng nhận lấy đồ xoay người trở lại bệnh viện, bảo an thấy anh trở lại thì mở cửa cho anh.

“Tôi không ngờ bác sĩ Tiền còn trẻ tuổi thế này, y thuật của cậu nhất định rất cao nhỉ?” Nguyễn Tương Văn cùng Tiền Hàng đi tới phòng bệnh.

“Ách… ha ha…” Tiền Hàng không biết nên trả lời thế nào, anh cũng kỳ quái bản thân mình một tay mơ sao vừa tới đã được làm bác sĩ chủ trị ngay.

Hai người đi đến lầu bệnh, khi sắp đến phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách, Tiền Hàng dừng lại, ý bảo Nguyễn Tương Văn chờ ở ngoài cửa, miễn cho Nguyễn Văn Hách vì quá mừng mà phát bệnh. Nguyễn Tương Văn gật đầu, cấp bách mà chờ ngoài cửa. Tiền Hàng xách cái túi to mở cửa đi vào, bật đèn chạy thẳng đến Nguyễn Văn Hách trên giường.

Tiền Hàng đi đến bên giường, thấy Nguyễn Văn Hách nằm nghiêng trên giường mở to mắt, “Có phải cậu vẫn luôn không ngủ?”

Nguyễn Văn Hách liếc xéo Tiền Hàng một cái, kéo chăn lên trùm kín mình bên trong.

“Đừng buồn bực như vậy, cậu nhìn ra cửa thử xem.” Tiền Hàng kéo chăn ra, cũng kéo vai Nguyễn Văn Hách.

“Tránh ra đường lang, ta không muốn nghe mi diễn tuồng.” Nguyễn Văn Hách gạt tay Tiền Hàng ra, lần nữa rút vào trong chăn làm rùa.

Tiền Hàng không nói gì, dùng lực kéo chăn một cái, xách Nguyễn Văn Hách lên nắm cằm cậu khiến cậu nhìn ra cửa. Nguyễn Văn Hách đang muốn hung hăng cắn Tiền Hàng một ngụm, nâng mắt liền thấy một người đứng ngoài song cửa sắt.

“Mẹ.”

Nguyễn Văn Hách mừng như điên, đẩy Tiền Hàng ra, giày cũng không thèm mang chạy ra cửa. Nguyễn Văn Hách trước tiên mở cửa ra, cùng Nguyễn Tương Văn ôm lấy nhau.

Chương 13: Bệnh Thứ 13

DTV-EBOOK

"Mẹ, mẹ..." Nguyễn Văn Hách kêu liền mấy tiếng mang theo nức nở.

"Ai, Văn Hách của mẹ, con trai ngoan." Nguyễn Tương Văn cũng rất kích động, cả vành mắt đều đỏ hồng.

Tiền Hàng biết mẹ con hai người gặp nhau khẳng định có rất nhiều chuyện muốn nói, cho nên đặt đồ đạc xuống liền đi ra ngoài chờ. Hai mẹ con ôm nhau rất lâu mới buông ra, Nguyễn Tương Văn chăm chú đánh giá Nguyễn Văn Hách.

"Lâu quá không gặp con gầy đi, người cũng cao nữa." Nguyễn Tương Văn sờ sờ mặt con trai, lại ôm Nguyễn Văn Hách vào lòng, "Là mẹ không tốt, đưa con vào đây, còn lâu như vậy mới tới thăm con, đừng hận mẹ."

"Không đâu." Nguyễn Văn Hách cười đến miệng không khép lại được, ôm mẹ làm nũng, "Khi nào thì ba tới? Đến lúc đó một nhà chúng ta có thể đoàn tụ rồi."

Nụ cười trên mặt Nguyễn Tương Văn nhạt đi không ít, đột nhiên nhớ tới Nguyễn Văn Hách còn đang mang chân trần, vội vàng mang giày của cậu qua, "Sao con cũng không biết mang giày, đừng để cóng chân, khí trời bây giờ lạnh rồi."

Nguyễn Văn Hách tâm tình tốt, Nguyễn Tương Văn nói cái gì thì là cái đó, ngoan ngoãn mang giày vào.

Nguyễn Tương Văn cầm hai cái túi đặt bên giường lên, "Mẹ mua cho con rất nhiều thứ con thích ăn, con tới xem xem."

Nguyễn Văn Hách nhìn đồ ăn vặt được lấy ra từ trong túi, nhào tới mép giường ôm lấy thức ăn, "Đều là đồ con thích ăn nhất, con biết mẹ thương con nhất mà, ha ha."

Ngồi bên giường nhìn con trai hưng phấn bừng bừng, Nguyễn Tương Văn cười tươi. Hồi Nguyễn Văn Hách mới phát bệnh ngay cả cô người mẹ ruột này cậu cũng không nhận ra, sau khi nhập viện trải qua trị liệu của bác sĩ thì có chút thuyên giảm, chí ít khi cô đến cậu sẽ không gọi cô là chị. Nhìn con trai trước mặt mình vui vẻ như vậy, cô có rất nhiều lời muốn nói, lại kích động mà không biết nên nói cái gì.

Nguyễn Văn Hách lục trong mớ đồ ăn ra một túi khô bò, xé bao ra đưa tới trước mặt Nguyễn Tương Văn. Nguyễn Tương Văn lấy ra một miếng ăn vào, cô cũng không thích ăn những thứ này, nhưng đồ con trai đưa qua so với sơn hào hải vị còn ngon hơn nhiều.

Nguyễn Văn Hách cười hề hề gom đồ trên giường vào lòng mình, "Mấy cái này là mẹ cho, con phải giữ lại."

"Nếu con thích ăn thì ăn hết đi, lần sau mẹ lại mang cho con nữa." Ánh mắt Nguyễn Tương Văn vẫn luôn đặt trên người Nguyễn Văn Hách chưa từng dời đi, cứ như nhìn không đủ, mỗi một chỗ đều chăm chú nhìn chăm chăm.

"Nhưng lần sau mẹ vẫn sẽ đến chứ?"

Ngữ khí thản nhiên khiến Nguyễn Tương Văn ngẩn ra, đúng vậy, đã hơn hai tháng cô không gặp con trai rồi, bởi vì gấp rút kiếm tiền chữa bệnh cho con trai. Từ khi tình nhân của cô gặp chuyện, cô bôn ba trong cuộc tranh chấp với người vợ chính, lơ là cảm nhận của con trai, mãi đến khi con trai nói điên nói khùng mới biết chuyện đã nghiêm trọng. Sau đó mẹ con họ bị người ta đuổi ra khỏi căn nhà ban đầu, nhưng cô cũng chưa

từng hận, chỉ coi như đây là báo ứng.

Nguyễn Tương Văn vuốt mái tóc ngắn mềm mại của con trai nói: “Mẹ đương nhiên sẽ tới, mạng của mẹ ở đây mà.”

Nguyễn Văn Hách tựa hồ không hiểu lắm, chỉ biết rằng mẹ vẫn sẽ đến, lại đưa cho cô một miếng khô bò.

“Gần đây cuộc sống của con thế nào, người ở đây vẫn đối tốt với con chứ, không có ai bắt nạt con chứ?” Nguyễn Tương Văn nghiêm túc đánh giá con trai, chỉ sợ thấy thương tích trên người con.

Nguyễn Văn Hách nghĩ lại nghĩ, đột nhiên la to một tiếng có, “Có một tên là đường lang ăn hiếp con, còn đánh mông con.”

Nguyễn Tương Văn thấy Nguyễn Văn Hách khoa trương mà tự vỗ mông mình, thiếu chút nữa phụt cười, “Anh ta đánh mông con làm gì, có phải con lại gây chuyện không?”

“Con không có.” Nguyễn Văn Hách cứng cổ phản bác, khoa trương huơ chân múa tay giải thích, “Anh ta chính là một tên lưu manh đểu cáng, đánh mông con còn không cho con cái gối, cổ của con cũng bị sái mấy lần.”

Nguyễn Tương Văn cười ha ha, bình thường Nguyễn Văn Hách hồ đồ, cho nên lời của cậu cũng chỉ có thể xem như chuyện tếu lâm mà nghe. Nguyễn Văn Hách hoàn toàn không ngại bị mẹ cười nhạo, nhìn số đồ ăn vặt kia. Nguyễn Tương Văn thì như ngắm không đủ mà nhìn chằm chằm Nguyễn Văn Hách rất lâu, sau đó đứng lên.

Nguyễn Văn Hách thấy mẹ đứng dậy, biết cô sắp đi thì kéo tay cô lại, “Phải đi rồi sao? Con còn chưa nói cho mẹ chuyện của con.”

“Lần sau, lần sau có cơ hội mẹ nhất định nghe.” Nguyễn Tương

Văn sao có thể cam lòng buông bỏ con trai của mình, ôm mặt cậu sờ một hồi lâu mới không đành mà buông ra.

“Mẹ…” Nguyễn Văn Hách lại lần nữa kéo tay Nguyễn Tương Văn không muốn cô đi.

Nguyễn Tương Văn dẫn Nguyễn Văn Hách đến mép giường, đè vai bảo cậu ngồi xuống, “Dưỡng bệnh thật tốt, mẹ hy vọng lần sau gặp lại con ở bên ngoài.”

“Thế nhưng…”

Lời Nguyễn Văn Hách muốn nói nghẹn ở yết hầu, Nguyễn Tương Văn cười khom người tới, lưu lại một nụ hôn trên trán con.

“Con mau nghỉ ngơi đi, mẹ đi đây. Nhớ chiếu cố tốt chính mình, trời lạnh mặc nhiều quần áo, đừng uống nước lạnh.”

Nguyễn Tương Văn không dám dừng lại lâu, dặn dò xong thì xoay người vội vã đi ra ngoài, sợ đi chậm một bước sẽ dừng lại không muốn rời đi nữa. Cửa phòng đóng lại, Nguyễn Văn Hách đứng dậy chạy tới cửa, chỉ trông thấy một bóng lưng xa khuất biến mất khỏi phạm vi nhìn thấy của song sắt.

“Hẹn gặp lại mẹ, lần sau lại đến.” Nguyễn Văn Hách hô với Nguyễn Tương Văn đã rời đi.

Nguyễn Tương Văn đã đi xa nghe thấy tiếng hô này thì dừng lại, nước mắt ào ạt chảy, khóc không thành tiếng. Tiền Hàng thấy vậy lục trong túi, tìm ra một cái khăn tay đưa cho cô.

“Tôi… tôi không xứng làm mẹ của nó…” Nguyễn Tương Văn áp chế xung động muốn khóc, “… Tôi, tôi mang nó đến thế giới này, muốn cho nó cuộc sống tốt nhất, thế mà ngay cả một người ba nguyên vẹn cũng không cách nào cho nó, làm cho nó bây giờ

biến thành như vậy… tôi… tôi…”

Trước giờ Tiền Hàng chưa từng an ủi phụ nữ, nhất thời không biết nên làm thế nào, chỉ có thể lượm lặt lời dễ nghe mà nói: “Nguyễn phu nhân… Nguyễn Văn Hách biến thành thế này cũng không hoàn toàn là trách nhiệm của cô, là nội tâm cậu ấy quá mỏng manh, tôi nghĩ nếu như bệnh của cậu ấy chữa khỏi, sẽ như phượng hoàng niết bàn tái sinh, cậu ấy sẽ trở thành kiêu ngạo của cô.”

Nguyễn Tương Văn còn đang lau nước mắt, nghe xong lời của Tiền Hàng thì ngơ ngác nhìn anh, “Nó vẫn luôn là kiêu ngạo của tôi, nhưng… tôi không xứng.”

“Nguyễn phu nhân cô đừng nói như vậy, nếu trong lòng cậu ấy mà nghĩ vậy, gặp cô sẽ không vui như thế, còn kêu cô lại đến thăm.” Tiền Hàng khuyên nhủ.

Nguyễn Tương Văn gật gật đầu, cũng không biết cô có nghe lọt lời Tiền Hàng nói hay không.

“Hiện giờ quá muộn rồi, không bằng tôi đưa cô trở về nhé.” Dù sao thì hôm nay cũng không ngồi xe buýt được nữa, chỉ có thể đón xe về thôi.

“Không cần đâu, tôi có xe.” Nguyễn Tương Văn lau khô nước mắt nói, “Làm chậm trễ thời gian của cậu lâu như vậy thật xin lỗi, nếu không thì tôi đưa cậu trở về nhà?”

“Á? Này…” Tiền Hàng gượng cười không biết nên nói gì, vốn định giở trò anh đẹp trai đưa mỹ phụ về nhà, nào ngờ mình lại là kẻ bị đưa về nhà, xem ra điểu ty đã chú định ngưỡng vọng bạch phú mỹ. [điểu ty: chỉ nam thanh niên trẻ tuổi có xuất thân thấp hèn, hình tượng là ‘nghèo lùn xấu’, trái ngược với ‘cao phú suất’ – xứng với ‘cao phú suất’ chỉ nam cao ráo giàu có đẹp trai thì nữ có ‘bạch phú mỹ’ là trắng trẻo giàu có xinh đẹp]

“Không sao đâu, cũng cám ơn cậu đã chiếu cố con tôi.”

Tiền Hàng xấu hổ mà cùng Nguyễn Tương Văn đi ra ngoài.

…

Một túi đồ ăn vặt bay lên rơi xuống, lại bay lên rơi xuống, đầu Tiền Hàng cũng theo nó ngước lên ngước xuống, sau đó lại ngước lên ngước xuống.

“Tôi phắc, cậu nhàm chán như vậy sao, có thể đừng ném nữa không?”

Tiền Hàng buông đũa xuống đoạt lấy thức ăn vặt trong tay Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách ngửa ra sau tránh khỏi tay Tiền Hàng.

Từ lúc Nguyễn Tương Văn rời đi, Nguyễn Văn Hách cả ngày cầm đồ ăn Nguyễn Tương Văn mang tới, không để ăn, mà để cầm trong tay chơi đùa. Cơ mà cũng nhờ vào mớ đồ ăn này, Nguyễn Văn Hách đã bỏ cái tật xấu xé bông vải.

Chắc là vậy… Tiền Hàng buồn bực nghĩ.

Nguyễn Văn Hách ôm quà vặt trong lòng, đảo mắt làm mặt quỷ với Tiền Hàng, “Muốn sao? Xin ta đi ~”

Tiền Hàng hận đến nghiến răng, làm như ai cũng thích đồ ăn trong tay cậu vậy.

“Có xin ta cũng không cho.”

Đột nhiên Nguyễn Văn Hách vươn tay vỗ vỗ mặt Tiền Hàng, Tiền Hàng cười với Nguyễn Văn Hách, có điều là cười lạnh. Ở đây đông người anh không dám làm gì với Nguyễn Văn Hách,

chờ không có ai rồi tính sổ kỹ càng.

Tiểu Hoa ở một bên cắn đũa liếc mắt nhìn bọn họ, sau khi Nguyễn Văn Hách phát hiện thì cầm đồ ăn lắc lắc với hắn, “Cái này là mẹ em cho em đó, dù có là Tiểu Hoa cũng không thể cho.”

“Keo kiệt, không chơi với em nữa.” Tiểu Hoa bưng đĩa lên và cơm vào miệng.

“Giận rồi hở? Tiểu Hoa giận rồi ha ha ha.” Nguyễn Văn Hách đè vai Phương Chưng lắc lư, cũng cười to lên.

Tiền Hàng lấy đũa gõ gõ chén của Nguyễn Văn Hách, “Ăn cơm, đừng quậy.”

Nguyễn Văn Hách le lưỡi với Tiền Hàng, buông Phương Chưng ra bắt đầu ăn cơm.

“Đúng rồi, tôi nghe mẹ cậu nói còn hai tuần nữa là đến sinh nhật cậu?” Tiền Hàng gấp chút rau vào trong chén.

“Vậy hả? Không nhớ nữa.” Nguyễn Văn Hách thản nhiên đáp, tâm tình mới nãy còn rất hưng phấn sa sút không ít.

“Cậu có muốn quà gì không?” Tiền Hàng thử hỏi, cũng không dám hỏi quá nhiều vấn đề, sợ Nguyễn Văn Hách lại chịu kích động mà phát bệnh.

Đũa của Nguyễn Văn Hách gạt gạt qua lại trong mớ rau, “Tự do, mi có thể cho ta không?”

Động tác ăn cơm của Tiền Hàng ngừng lại, kinh ngạc nhìn Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách vào thời khắc thanh tỉnh muốn ra ngoài.

“Sớm muộn gì tôi cũng sẽ giúp cậu ra ngoài.” Tiền Hàng trịnh

trọng nói như muốn phát thệ, anh là bác sĩ, mặc dù trong khoa tâm thần vẫn là một tay mơ, nhưng anh tin rằng sớm muộn gì mình cũng có thể giúp Nguyễn Văn Hách khỏi bệnh xuất viện đoàn tụ cùng cha mẹ.

Phương Chưng há to mồm như ngốc ra mà nhìn nhìn hai người này, "Mắt của anh chắc là cũng cần phải chữa trị, vậy mà lại thấy rất nhiều bong bóng hồng phấn."

Bị Phương Chưng nói như thế, Tiền Hàng mới tỉnh lại, mặt có chút nóng vùi đầu ăn cơm. Bị người ta chỉ ra mình cùng người khác có ái muội cũng thôi đi, đặc biệt chính là đối phương còn là đàn ông, điều này khiến anh có chút lúng túng.

Nguyễn Văn Hách cũng không để ý Phương Chưng nói cái gì, vừa ăn cơm vừa nhìn thức ăn vặt trong tay, còn cười ngốc với thức ăn vặt. Lúc này, một bệnh nhân đã ăn cơm xong đi ngang qua từ bên người Nguyễn Văn Hách, thấy quà vặt Nguyễn Văn Hách cầm trong tay thì đưa tay cướp lấy, Nguyễn Văn Hách không chú ý một cái liền bị cướp mất quà vặt.

"Ai cho mày cướp hả thằng điên!" Nguyễn Văn Hách phản ứng cũng nhanh, phát hiện đồ ăn mất tiêu một phen đoạt lại, còn mắng to bệnh nhân trước mặt.

Bệnh nhân bị chửi cao hơn Nguyễn Văn Hách một cái đầu, thân hình cũng cường tráng, hoàn toàn không có cái gầy yếu của việc bị bệnh quanh năm, chỉ có điều lúc nhìn người thì toàn liếc mắt thôi. Gã nói cũng không nói liền nâng tay cho Nguyễn Văn Hách một quyền, nhất thời đánh Nguyễn Văn Hách ngã xuống đất, một quyền này ra tay rất nặng, khóe miệng Nguyễn Văn Hách lập tức chảy máu, đương lúc mọi người chưa kịp phản ứng lại thì lại thêm mấy quyền mấy cước.

Hai người đánh nhau như vậy trong căn tin kinh động đến

người xung quanh, các bệnh nhân vây xem trầm trồ xem náo nhiệt, bác sĩ y tá có mặt ở đây chạy đến can ngăn.

Chương 14: Bệnh Thứ 14

DTV-EBOOK

"Đừng đánh nữa, dừng tay!"

"Tả câu quyền hữu trực quyền, lên đê!" [câu này của các bệnh nhân xung quanh cổ vũ, nghĩa: trái thì móc tay, phải thì vung thẳng]

"Tản ra hết, bằng không bắt về giam!"

Một bác sĩ la to, các bệnh nhân tản ra không ít, còn lại vài người to gan đứng lại vây xem. Tiền Hàng không quản bệnh nhân vây xem nữa, liều mạng kéo cái người cao to ra, vừa lúc Nguyễn Văn Hách đánh tới chộp lên mặt anh. Nguyễn Văn Hách cũng thật sự nhịn đánh, bị đánh mấy quyền mới bò dậy phản kích, cùng tên kia đánh túi bụi trong căn tin, bác sĩ y tá liều mạng kéo bọn họ ra.

Chủ nhiệm nghe tin chạy tới, sau lưng mang theo mấy y tá, thấy hai bệnh nhân đánh nhau đã bị tách ra, bảo người mang bọn họ đi. Tiền Hàng sờ sờ gương mặt bị cào, thấy Nguyễn Văn Hách cùng bệnh nhân kia đều bị mang đi, chạy qua phân xử với chủ nhiệm.

"Chủ nhiệm, là cái tên cao to kia động thủ trước, Nguyễn Văn Hách là người bị đánh." Tiền Hàng bụm gương mặt bị cào giải thích.

Chủ nhiệm bảo những người khác mang các bệnh nhân còn ở lại vây xem đi, nghe thấy lời giải thích của Tiền Hàng thì nói: "Dù thế nào cậu ta cũng đã động thủ, trước tiên nhốt một ngày rồi hẵng nói."

Tiền Hàng còn muốn nói gì đó, chủ nhiệm đã rời khỏi căn tin. Anh hừ một tiếng, gương mặt bị cào nát cũng đau càng thêm khó chịu. Định đi đến phòng tạm giam xem tình trạng của Nguyễn Văn Hách một chút, anh vừa cúi đầu liền thấy quà vặt của Nguyễn Văn Hách nằm trên mặt đất, miệng túi đã rách, thức ăn vặt bên trong rơi ra bị người ta đạp đầy đất. Anh thở dài cúi người nhặt, một người đã nhặt đồ ăn vặt lên trước một bước.

“Phương Chưng, đưa cái đó cho tôi.” Tiền Hàng vươn tay đòi túi đồ ăn.

Phương Chưng ngốc ngốc giao các thứ cho Tiền Hàng, Tiền Hàng vòng qua hắn đi đến phòng tạm giam.

Phòng tạm giam ý nghĩa như tên, là chuẩn bị cho những bệnh nhân có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng, nếu như ai đánh lộn trong bệnh viện, bất kể lý do gì cũng đều ném vào nhốt mấy ngày trước.

Rời khỏi căn tin, trước tiên Tiền Hàng đi lấy hòm thuốc, vừa nãy Nguyễn Văn Hách bị đánh mấy cái không nhẹ. Xách hòm thuốc đi đến phòng tạm giam, y tá canh cửa nghe Tiền Hàng nói muốn bôi thuốc cho bệnh nhân thì để anh đi vào. Cửa mở, Tiền Hàng vừa nhìn đã thấy Nguyễn Văn Hách ngồi trong phòng tạm giam nhỏ hẹp. Phòng giam không lớn, chỉ đủ đặt một cái giường đơn, cho nên Nguyễn Văn Hách nhỏ gầy ngồi nơi đó phi thường nổi bật. Tiền Hàng xách hòm thuốc tiến vào, Nguyễn Văn Hách ngẩng đầu rất ủy khuất mà đỏ hốc mắt.

“Đồ… đồ ăn mẹ mua cho ta không thấy nữa…” Lời Nguyễn Văn Hách vừa nói ra lại nghẹn trong cổ, thút thít dụi dụi mắt.

Tiền Hàng vội vàng đem túi đồ ăn thiếu chút nữa bị người ta đạp nát mang ra, Nguyễn Văn Hách hút mũi đoạt lấy, đặt trong tay cuối cùng cũng không khóc nữa. Tiền Hàng thấy cậu cuối

cùng an tâm, đặt hòm thuốc lên giường.

“Mấy tuổi rồi mà còn khóc nhè, cũng không biết sợ bị người khác cười.” Tiền Hàng trêu chọc mở hòm thuốc ra.

“Ở đây không có ai.” Nguyễn Văn Hách khàn giọng đáp.

Tiền Hàng nhướn nhướn mày không nói gì, nhóc điên tâm tình không tốt có thể tha thứ.

“Cậu bị thương rồi, tới đây thoa chút thuốc.” Tiền Hàng chọn ra thuốc cần dùng trong hòm.

“Khỏi cần.” Nguyễn Văn Hách nhìn chằm chằm túi đồ ăn nói.

Tiền Hàng túm tay Nguyễn Văn Hách qua, bàn tay thoa rượu thuốc trực tiếp ấn lên vết thương, Nguyễn Văn Hách không hề tiết chế kêu thảm lên như giết lợn. Tiền Hàng bảo cậu nhịn xuống, lực đạo trên tay một chút cũng không giảm, rõ ràng chính là muốn báo thù việc Nguyễn Văn Hách dùng anh như người hầu.

“Đường lang chết tiệt, đường lang thối, đường lang không có não, nhà mi nhẹ chút sẽ chết hả!”

Nguyễn Văn Hách liều mạng vung vẫy tay, Tiền Hàng cố định siết chặt không buông. Trong phòng giam ầm ĩ như vậy, y tá bên ngoài nghe thấy động tĩnh, xuyên qua song sắt trên cửa nhìn xem, nhịn cười rời đi.

“Đàng hoàng chút cho tôi, bằng không tôi ăn sạch túi bánh của cậu.” Tiền Hàng biết thứ này rất quan trọng đối với Nguyễn Văn Hách hiện giờ, cho nên lên tiếng uy hiếp.

“Mi ăn, mi ăn đi, ta mới không tin đâu, ta xem ai có bệnh.”

Nguyễn Văn Hách đưa cái túi không đến bên mép Tiền Hàng, Tiền Hàng đã tức đến nói không nên lời, hóa ra Nguyễn Văn Hách bị giam chịu kích thích quá mức bình thường rồi.

“Ăn đi ăn đi, đường lang mi ăn a ~”

Nguyễn Văn Hách hát ca bảo Tiền Hàng ăn, Tiền Hàng gạt cái tay kia ra, dùng lực đẩy một cái đẩy cậu ngã ra giường, thuận thế ngồi lên trên người cậu, vén áo lên trông thấy một khối máu bầm, lấy bình thuốc qua đổ lên tay trực tiếp ấn lên, lực vẫn không nhỏ.

“Áu áu ao! Đường lang mi giết người hả!”

“Cậu cũng không đáng giá, mua thịt heo so với cậu còn lời hơn.” Tiền Hàng tựa như đùa giỡn cù mấy cái trên eo Nguyễn Văn Hách.

Ban đầu Nguyễn Văn Hách còn la au áu, kêu kêu rồi bắt đầu cười to. Tiền Hàng cù phát nghiện, Nguyễn Văn Hách đẩy anh không ra liền ôm bụng cười ầm lên.

“Ai có bệnh? Nói.”

“Mi… Há há há há…”

Tiền Hàng tiếp tục cù, Nguyễn Văn Hách thiếu chút nữa cười lăn lộn trên giường.

“Ai có bệnh, nói.” Tiền Hàng lại hỏi.

“Ha ha ha… Ta…” Nguyễn Văn Hách cười tới đau sốc hông luôn, thở hổn hển đáp.

Lúc này Tiền Hàng mới thu tay lại, đứng dậy cho Nguyễn Văn Hách lấy lại hơi, miễn cho nghẹn chết cậu.

Nguyễn Văn Hách cười đủ thì rên rỉ trên giường, thật vất vả mới thở lại bình thường hét lên: “Ta con mẹ nó mới không có bệnh!”

Tiền Hàng lười tranh luận cùng Nguyễn Văn Hách, bảo cậu cởi quần áo ra để anh thoa thuốc. Nguyễn Văn Hách ngẩng đầu nhìn nhìn Tiền Hàng giả chết, Tiền Hàng bắt đầu xăn tay áo, Nguyễn Văn Hách thấy vậy cởi đồ bệnh nhân ra. Tiền Hàng hừ một tiếng, đây chính là loại người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

“Nguyễn Văn Hách, lần sau còn có chuyện thế này thì đừng đoạt lại, cậu ngay cả phân nửa người ta cũng không bằng thì làm sao mà đánh được.” Tiền Hàng thoa thuốc nói.

“Ta không đoạt lại thì ai đoạt? Đó là đồ mẹ cho, không thể nào cho nó.” Nguyễn Văn Hách xoay đầu trừng Tiền Hàng một cái, phi thường không thích lời của Tiền Hàng.

Tiền Hàng thoa thuốc lên tay, ấn lên chỗ bị thương của Nguyễn Văn Hách, “Tôi đoạt giúp cậu, tôi cao to hơn cậu, dù có bị đánh cũng có thể ráng nhiều hơn vài quyền.”

Thân thể Nguyễn Văn Hách tựa hồ cứng lại, đột nhiên quay đầu nhìn Tiền Hàng, chút khoái trá trong lòng kia đều hiện lên mặt, “Mi nói thật à, mi sẽ giúp ta đoạt lại vật quan trọng của ta?”

“Đúng, mau cảm kích tôi đi.” Tiền Hàng thật sự rất ít khi thấy Nguyễn Văn Hách hưng phấn như vậy, không giống với cái vui sướng khi biết Nguyễn Tương Văn tới thăm, mà là loại cảm giác hưng phấn khi cuối cùng tìm được tri kỷ.”

Nguyễn Văn Hách thật sự cảm kích Tiền Hàng, hai tay giang ra ôm lấy Tiền Hàng, “Cám ơn, Tiền Hàng là người tốt.”

Mặt Tiền Hàng liền biến sắc, đẩy Nguyễn Văn Hách ra, xoay

người đi, “Thuốc thoa xong rồi, chủ nhiệm nói phải giam cậu một ngày, cậu ngủ một ngày đi, ngày mai liền ra ngoài.”

Nguyễn Văn Hách vẫn còn bảo trì tư thế ôm, không rõ vì sao Tiền Hàng lại đột nhiên đẩy cậu ra. Tiền Hàng ngay cả thuốc cũng không xách, tức tốc rời khỏi phòng tạm giam, chạy về hướng có nhà vệ sinh gần nhất, lúc Nguyễn Văn Hách vừa mới ôm tới, anh đã kéo cờ.

…

Ba ngày sau, Nguyễn Văn Hách nằm trên bậu cửa nhìn ra bên ngoài, thấy Tiền Hàng đi qua thì lớn giọng gọi anh. Tiền Hàng chỉ trả lời không rảnh, gấp gáp chạy ra xa. Nguyễn Văn Hách cố sức ngóng ra ngoài, ngóng không thấy nữa mới chịu buông tha. Từ khi cậu được thả ra khỏi phòng giam, cậu liền phát hiện Tiền Hàng có ý trốn tránh cậu, nói chuyện với cậu ánh mắt cũng lửng lơ bất định, cũng không chơi với cậu như trước đây, mỗi lần kêu Tiền Hàng ở lại, anh đều kiếm cớ rời đi.

“Đường lang cũng chán ghét mình rồi sao?” Nguyễn Văn Hách buồn hiu nhìn ra ngoài cửa.

Lúc này Tiền Hàng đã trở lại, bên cạnh còn có một tên y tá, hai người vừa đi vừa nói gì đó.

Nguyễn Văn Hách thấy Tiền Hàng nhìn cũng không nhìn mình, hít sâu một hơi la to: “Đường lang, em thích anh, chơi với em đi.”

“Cuộc tỏ tình lớn của thế giới a, mau tới đây các bạn nhỏ thân mến ~” Thằng điên phòng đối diện nghe tiếng la thì đi ra.

“Cái gì cái gì, tao coi coi ~ ý da, sắp có kẹo mừng ăn hả?” Lại có một bệnh nhân chạy tới cửa dòm.

“Tiểu Văn Văn sao em lại tỏ tình với thằng đó, anh cũng thích em mà, em chơi với anh đi hiu hiu hiu…” Phương Chưng ở cách vách trực tiếp khóc luôn.

Y tá đi cùng với Tiền Hàng bị Nguyễn Văn Hách dọa hết hồn, thấy bệnh nhân trong phòng bệnh đều chạy ra cửa xem náo nhiệt thì xua đuổi bọn họ, cũng tuyên bố nếu không đi sẽ giam lại. Vụ giam cầm rất hữu dụng, ngoại trừ Nguyễn Văn Hách, các bệnh nhân khác đều cụp đuôi trở về. Nguyễn Văn Hách mắt đầy nhiệt tình mà nhìn Tiền Hàng, nhìn đến Tiền Hàng có chút phát sợ.

Tiền Hàng than nhẹ, có chút bất đắc dĩ mà nói: “Đừng quậy, tôi đang gấp, chờ tôi xong việc đã.”

“Khi nào thì trở lại, em chờ anh nha ~” Nguyễn Văn Hách vui vẻ, hóa ra Tiền Hàng vẫn sẽ chơi với cậu.

“Đừng nói như kiểu tiểu tức phụ chờ ông xã về nhà vậy.” Tiền Hàng rất xấu hổ, vị ý tá bên cạnh cũng cười nữa.

“Nô gia đã biết ~” Nguyễn Văn Hách làm ra ngữ khí thẹn thùng, ánh mắt cứ như đâm mà quăng mị nhãn về phía Tiền Hàng.

Tiền Hàng giật cái mình, nhanh chóng cùng y tá nọ rời đi, cũng không biết ai dạy tiểu tử này nói như vậy nữa.

Nguyễn Văn Hách thấy Tiền Hàng vẫn còn để ý đáp lại mình tựa hồ yên tâm hơn, nhảy chân sáo chạy về chỗ bàn học viết chữ lên cuốn vở nhỏ, viết viết rồi ngừng bút suy tư nhìn ra song cửa. Nguyễn Văn Hách đang nhìn đến thất thần, Phương Chưng không chút tiếng động chạy êm vào, lúc đi vào còn liếc trộm ra ngoài, Nguyễn Văn Hách đem đồ đạc trên bàn thu vào ngăn kéo.

Phương Chưng cầm một xấp giấy đi vào, đặt từng trang từng trang giấy trong tay lên giường, “Chúng ta tới so tài, không cho

xé giấy, chỉ dùng khổ giấy vốn có này để gấp, xem ai gấp được nhiều kiểu hơn, nếu em thắng anh sẽ tặng hết những thứ này cho em."

"Xía, cũng không đáng nhiêu tiền." Nguyễn Văn Hách liếc mắt nhìn trang giấy có chữ viết một cái, khịt mũi khinh bỉ.

Phương Chưng thực sự làm y như trộm lé mắt nhìn ra cửa, không phát hiện ai thì tiến qua hạ giọng nói: "Anh nói cho em biết đây là bản đồ kho báu, bên trong có rất nhiều vàng bạc châu báu pháp khí linh thiêng."

Nguyễn Văn Hách lúc này mới có hứng thú nhìn mấy thứ đó, mở mấy trang giấy ra hưng phấn mà nhìn mấy cái, "Ồ ~ nhiều số quá… Đừng lấy đi mà."

Nguyễn Văn Hách còn chưa có đọc xong chữ bên trên, Phương Chưng đã đoạt lại tờ giấy cậu đang đọc, "Thiên cơ bất khả lộ nha Tiểu Văn Văn ~ bị mọi người nghe thấy thì biết làm sao?"

"Mọi người?" Trên mặt Nguyễn Văn Hách phủ một tầng tối tăm, con ngươi liếc tứ phía, "Anh là nói… trong phòng này…"

"Có rất nhiều." Phương Chưng âm u cười nói.

Có điều nụ cười của Phương Chưng không dọa được Nguyễn Văn Hách, cậu hưng phấn cười ha ha một tiếng, "Tiểu Hoa anh nhìn thấy hả, bọn họ ở đâu, trông thế nào?"

Phương Chưng chỉ vào góc tường, "Ở đó có một ông chú."

Tiếp đó lại chỉ lên nóc nhà, "Bên trên có một nữ quỷ tóc dài nằm, em đứng lên nhảy nhảy một cái là có thể đụng trúng tóc của cô ta."

"Oa há há, thật vậy sao? Để em thử."

Nguyễn Văn Hách phóng xuống giường tùy ý nhảy trên đất, còn giương tay lên quào quào muốn đụng tới nữ quỷ, Phương Chưng thấy vậy cũng làm cùng cậu, đóa hoa trắng trên đầu bị rơi xuống còn bị đạp mấy cước.

Nhảy cả nửa ngày cái gì cũng không đụng được, Nguyễn Văn Hách ngừng lại, bĩu môi trừng Phương Chưng, "Tiểu Hoa gạt người, không có cái gì cả."

"Cô ta là quỷ, chúng ta là người, sao có thể đụng tới cô ta được." Phương Chưng nhặt hoa trắng lên nói.

"Vậy thôi, tụi mình tới so tài, thắng thua đều thuộc về em!" Nguyễn Văn Hách không vướng mắc nữ quỷ nữa, nằm bên mép giường bắt đầu gấp giấy, "Kho báu là của em, còn phải bắt đường lang đi lấy cho em, lấy về rồi em sẽ chia cho anh ta hai đồng làm phí chạy vặt, há há!"

Phương Chưng ghé vào bên cạnh Nguyễn Văn Hách, khổ sở mà dòm Nguyễn Văn Hách, "Tiểu Văn Văn, đây là kho báu anh cho em, tại sao muốn đường lang đi lấy lại còn chia tiền cho ổng, vậy anh đâu?"

"Đúng ha, anh thì làm sao nhỉ…" Nguyễn Văn Hách ngước nhìn trần nhà nghĩ, sau khi nghĩ ra thì cười nói, "Anh phụ trách trông coi kho báu, nhưng mà kho báu vẫn là của em."

Phương Chưng bi phẫn réo ầm lên: "Vậy chẳng phải anh là tiểu tình nhân sinh con không nuôi con sao."

Nguyễn Văn Hách đang xếp giấy ngừng tay lại, đôi mắt vô thần nhìn chăm chăm tờ giấy trong tay một hồi lâu, đột nhiên đưa tay đi bóp cổ Phương Chưng: "Anh nói ai là tình nhân, anh đang nói ai!"

Chương 15: Bệnh Thứ 15

DTV-EBOOK

Phương Chưng bị bóp cổ, xô Nguyễn Văn Hách ra rồi chạy ào ra ngoài cửa. Nguyễn Văn Hách chạy đuổi theo, Phương Chưng thuận tay đóng cửa lại, cậu mở cửa không ra thì bắt đầu dộng, lại phát hiện Phương Chưng đã khóa trái cửa lại chạy về phòng mình.

“Em sẽ không bao giờ chơi với anh nữa, tạm biệt!” Nguyễn Văn Hách la to với bên ngoài cửa.

“Tức chết tui rồi, tức chết tui rồi! Tiểu Hoa cư nhiên dám nói như vậy, phải đút ảnh mười kí thuốc, uống tới nỗi đi ị ra toàn là thuốc viên.” Nguyễn Văn Hách ngồi trên giường sinh hờn dỗi, tức tới tức lui trong mắt rơi lệ, cậu hung hăng dụi một cái cầm giấy lên bắt đầu xếp, vừa xếp vừa rủa xả Phương Chưng.

Nguyễn Văn Hách buồn bực ở trong phòng nửa ngày chơi xếp giấy, bụng đói thì đi căn tin ăn cơm. Tiền Hàng và Tiểu Hoa đã sớm đến nhưng không ngồi cùng bàn, Tiểu Hoa theo thói quen gọi Nguyễn Văn Hách, cậu bưng cơm đã mua xong đi tìm Tiền Hàng đang ngồi ở trong góc.

Tiền Hàng đã sớm phát hiện ra Nguyễn Văn Hách nhưng không có gọi cậu, thấy Nguyễn Văn Hách qua đây thì mừng thầm, đồng thời cũng buồn bực, bởi vì phần lớn là Nguyễn Văn Hách ăn cùng Phương Chưng. Tầm mắt quét đến chỗ Phương Chưng, chỉ thấy hắn y như con chó bị bỏ rơi mà dòm Nguyễn Văn Hách đang qua đây.

“Sao cậu không ăn cùng Phương Chưng nữa?”

“Phương Chưng là ai?”

Lời hỏi ngược của Nguyễn Văn Hách không giống nói đùa, Tiền Hàng chỉ chỉ Phương Chưng ở đằng xa sau lưng Nguyễn Văn Hách. Cậu quay đầu nhìn, thấy Phương Chưng vẫy tay với mình, làm một cái động tác đánh người, Phương Chưng tựa hồ bị dọa cắm đầu ăn cơm.

“Không quen Tiểu Hoa.” Nguyễn Văn Hách dùng đũa gạt rau trong đĩa, gạt đủ rồi mới bắt đầu ăn.

Tiền Hàng nghe ra được Nguyễn Văn Hách đang giận dỗi, đoán là bọn họ chơi làm mình làm mẩy nên không hỏi gì khác, thấy Nguyễn Văn Hách vẫn cứ gắp thịt ăn, anh đem rau trong đĩa của mình gắp cho cậu. Nguyễn Văn Hách chán ghét mấy món rau đó, gắp cho Tiền Hàng một cục thịt to, Tiền Hàng nhìn cục thịt trong bát có chút bất đắc dĩ.

“Ăn nhiều sẽ mập, lớn tuổi rồi còn có bệnh tim não mạch máu chờ đợi cậu, ngoài ra sẽ còn chết sớm.”

Nguyễn Văn Hách không rõ thật giả ngây ngốc nhìn Tiền Hàng, “Ta không sợ, ta còn trẻ tuổi.”

“Tuổi trẻ là cái vốn, không tiết chế cũng sẽ cạn.” Khi Tiền Hàng nói câu này, anh bình tĩnh nhìn Nguyễn Văn Hách, trong mắt cũng nghiêm túc.

“Không hiểu, ta chỉ biết đói thì phải ăn cơm.” Nguyễn Văn Hách lắc lắc đầu, hai chiếc đũa trong tay va vào nhau tạch tạch, sau đó gắp rau mà Tiền Hàng đưa qua.

Tiền Hàng cười, lại gắp một ít cho Nguyễn Văn Hách.

Hai người ăn cơm xong, Nguyễn Văn Hách không mệt muốn đi công viên tập thể dục ở bên cạnh lầu chính chơi, Tiền Hàng

thân là bác sĩ chủ trị chỉ có thể đi theo hầu cậu. Giữa trưa bệnh nhân không ngủ trưa rất nhiều, chừng mười người đang chơi với mấy dụng cụ thể dục. Tiền Hàng có hơi mệt mỏi liền ngồi trên ghế nghỉ ngơi ở bên cạnh phát lười, Nguyễn Văn Hách tinh lực dồi dào đang chơi cầu trượt.

Nguyễn Văn Hách vèo một cái từ trên cầu trượt trượt xuống, đứng dậy vỗ vỗ mông chuẩn bị đi lên trượt tiếp, khi phủi bụi bặm ánh mắt dòm tứ phía, vừa hay trông thấy một người ngồi xổm bên bụi cỏ nhét cái gì vào trong miệng, cậu hiếu kỳ chạy qua xem. Tiền Hàng cũng không ngăn cản, bởi vì bệnh nhân kia có chứng u uất rất ít để ý đến kẻ khác, trong tầm mắt của anh xuất hiện thân ảnh của chủ nhiệm, bèn đứng dậy đi tìm chủ nhiệm nói chuyện.

Nguyễn Văn Hách đi đến bên cạnh bệnh nhân nọ, thấy rõ thứ trong tay gã thì cả kinh, “Sao chú lại ăn cỏ?”

Thứ nhét trong miệng người kia không phải là thức ăn mỹ vị gì, mà là cỏ dại khô héo ven đường.

Người nọ xoay đầu, liếc Nguyễn Văn Hách một cái không thèm quan tâm, nắm cỏ trên đất lên lại nhét vào trong miệng. Xem tuổi của gã cũng chừng ba lăm, hai mắt vô hồn biểu tình ngu ngốc, đầy cằm là râu càng làm lộ vẻ suy sụp.

Nguyễn Văn Hách ngồi xổm xuống nắm một nhúm cỏ lên nghiêm túc nghiên cứu, “Ăn ngon lắm sao? Hình như chú ăn rất ngon miệng.”

Tầm mắt của người đàn ông tựa hồ dừng lại trên người Nguyễn Văn Hách một giây, lại lần nữa không trả lời.

Nguyễn Văn Hách nhìn gã đàn ông cầm cỏ trong tay, đem cỏ trong tay mình đưa đến bên miệng, một ngụm nuốt xuống rồi nhổ ra, khô khan cứng ngắc lại mang theo chút vị đắng, muốn

bao nhiêu khó ăn thì có bấy nhiêu, còn phải nhổ thêm mấy lần mới khạc hết cỏ trong miệng ra.

“Tao là ngựa, không ăn cái này thì ăn cái gì?” Gã đàn ông cuối cùng cũng mở miệng, đại khái là cảm thấy Nguyễn Văn Hách cũng ăn cỏ, cũng là đồng loại của gã.

Nguyễn Văn Hách hú một tiếng quái dị, “Hóa ra chú mới là cứu binh con khỉ phái tới! Hạnh ngộ hạnh ngộ, tui chờ chú đã lâu, chúng ta cùng nhau đi cứu Đường Tăng đi, còn không đi nữa sẽ trễ mất.”

Người đàn ông liếc xéo Nguyễn Văn Hách một phen, đem toàn bộ cỏ trong tay ăn vào.

Nguyễn Văn Hách liếc trộm gã một phát, lại nhìn thứ trong tay mình một phát, không ăn vứt đi thì tiếc lắm. Nghĩ vậy cậu đưa cỏ đến trước mặt người đàn ông, gã không hề do dự một ngụm nuốt vào phân nửa. Nguyễn Văn Hách hưng phấn trong mắt phát sáng như vừa phát hiện đại lục mới, liền nắm thêm vài nhúm đưa đến trước mặt người đàn ông kia, gã ta chậm rì rì bắt đầu ăn.

Tiền Hàng ở bên kia chặn đường chủ nhiệm, trao đổi chuyện làm thế nào mới có thể trị khỏi cho Nguyễn Văn Hách, “Chủ nhiệm, tuy tôi là một người mới, nhưng mà tôi nghĩ muốn chữa trị bệnh nhân thương tổn tâm hồn vẫn là bắt đầu từ tâm mới tốt, trước tiên là phối hợp với người nhà, sau đó làm hài hòa thói quen sinh hoạt của bệnh nhân, bảo trì tâm tình thoải mái của bọn họ trợ giúp cho bệnh tình.”

“Bác sĩ Tiền nói phải, tiếp theo cậu định làm thế nào?” Chủ nhiệm gật đầu, chợt phát hiện cách đó không xa có hai người ngồi xổm trên đất không biết đang làm cái gì.

“Bọn họ là bệnh nhân không sai, nhưng thời gian dài không tiếp

xúc với người bình thường sẽ làm gia tăng sự bài xích thế giới bên ngoài của họ." Tiền Hàng có chút khẩn trương mà nuốt nuốt nước miếng, "Cho nên tôi nghĩ… có thể nào mang họ đến những nơi có nhiều người bình thường xem một chút?"

"Ý của cậu là mang bệnh nhân xuất viện?" Chủ nhiệm hất cằm chỉ ra xa, "Ở chung với bệnh hữu đã không tốt, còn muốn ở chung với người bình thường?"

Tiền Hàng không biết chủ nhiệm có ý gì, xoay đầu, liền trông thấy Nguyễn Văn Hách đem một nhúm cỏ đưa đến bên miệng bệnh nhân bên cạnh.

"Nguyễn Văn Hách! Cậu đút thỏ ăn ư, dừng tay cho tôi!"

Tiền Hàng rồ rồi, chạy đi tìm Nguyễn Văn Hách cho thỏ ăn… không đúng không đúng, là Nguyễn Văn Hách khi dễ người, cho dù Nguyễn Văn Hách hồ đồ cũng không nên khi dễ người ta như vậy.

"Nguyễn Văn Hách, tôi thật đúng là không nhìn ra cậu có tư chất làm chúa núi, gã mới đến bệnh viện cậu đã bắt nạt người ta như thế!"

Nguyễn Văn Hách còn chưa phản bác, người đàn ông bị xem là thỏ để đút ăn giơ tay, "Tao là ngựa."

"Đã biết anh họ Mã." Tiền Hàng đáp xong lại phê bình Nguyễn Văn Hách, "Gã ta so với cậu còn hồ đồ hơn, cậu thật không biết xấu hổ mà coi người ta là thỏ?"

Gã đàn ông kia thấy Tiền Hàng không để ý mình, đứng trước mặt Tiền Hàng trừng anh, "Tao còn tuổi ngựa."

Tiền Hàng thiếu chút nữa bùng nổ, theo bản năng lui ra cách xa gã chút.

Nguyễn Văn Hách bị trách cứ cũng không giận, cười ha ha chỉ gã đàn ông, "Ta không đút thỏ ăn, ổng là ngựa, ngựa không phải thỏ, IQ của mi thế nào vậy."

"Là con gì cũng được, sau này chớ đem thứ không ăn được nhét vào miệng người khác." Anh còn định thử nói với chủ nhiệm hôm nào mang Nguyễn Văn Hách ra ngoài, bây giờ xem ra không cần nữa rồi, mang ra ngoài chính là một ông vua con không ngừng gây họa cho người khác.

Vị họ Mã kia lại giơ tay nữa, "Có cỏ tươi để lại cho tao, giờ cỏ khô khó ăn quá."

Tiền Hàng thực sự không biết nên thổ tào từ đâu, chỉ chỉ Nguyễn Văn Hách bảo đi với mình.

"Không về, ta còn muốn chơi với Tiểu Mã." Nguyễn Văn Hách thân thuộc giương tay ôm vai gã nọ, ánh mắt gã dại ra không phản ứng.

Tiền Hàng nhíu nhíu mày nhìn chăm chăm cái tay trên vai, đưa tay ra kéo Nguyễn Văn Hách lại, "Tôi thấy cậu rất lâu chưa có xé bông vải rồi, đi, tôi hầu cậu xé."

"Hôm nay không xé nữa, ta muốn đút thỏ ăn."

"Đó là người, không phải thỏ."

"Không, tao là ngựa."

Tiền Hàng thật sự nói không nên lời nữa, đây là bệnh nhân mới đến sáng hôm nay, tên Mã Chí Vĩ, ngụ ở lầu hai. Nghe nói là bất hòa tình cảm dẫn đến chứng u uất, không thích để mắt người khác chỉ thích phát ngốc, không có chuyện gì sẽ nói mình là ngựa. Có lần gã trông thấy một chiếc Porsche chạy ngang qua

thì cũng chạy đua với nó, bởi vì thua cuộc, cảm thấy đánh mất mặt mũi loài ngựa, liền chạy đi nằm trên đường ray, người nhà chịu không nổi nữa mới đưa gã vào bệnh viện.

Nguyễn Văn Hách khom lưng đi nắm cỏ trên mặt đất, Tiền Hàng vòng lấy eo cậu kéo về phòng bệnh. Mặc dù Mã Chí Vĩ không phải loại hình bệnh nhân bạo lực, nhưng nếu Nguyễn Văn Hách ở chung với gã ta lâu dài, lỡ bị truyền thụ tư duy em là loài động vật nào đó thì toi mất. Tiền Hàng kéo Nguyễn Văn Hách về phòng bệnh, Nguyễn Văn Hách chơi chưa đủ đòi phải ra ngoài, Tiền Hàng khóa cửa đi ngủ, bảo cậu cứ quậy ở đây đi, lạnh lùng bạo lực cũng là một loại thủ đoạn trị liệu. [phải hôn vậy pa??? ←.←]

Nguyễn Văn Hách đứng kêu ở cửa, cửa bị khóa từ bên ngoài cậu mở không ra. Kêu một hồi mà không ai thèm quan tâm, cậu trở lại phòng ngồi trên giường ngóng ra cửa. Cậu chàng mới vừa ngồi xuống, nửa cái đầu từ ngoài cửa sổ chầm chậm ló ra, cậu chạy tới cửa, Phương Chưng hù một tiếng nhảy lên dọa cậu nhảy dựng. Cậu vừa thấy là Phương Chưng thì liền đi trở lại, Phương Chưng mở cửa tiến vào.

Nguyễn Văn Hách trừng Tiểu Hoa, “Đi ra, không chơi với anh.”

Phương Chưng lần thứ hai bị cự tuyệt rất là thất vọng, “Vậy được rồi, gối có hư có thể tới tìm anh vá nha, miễn phí một lần.”

Nguyễn Văn Hách cầm gối lên chuẩn bị ném, Phương Chưng cười ha ha chạy ra ngoài, bông hoa nhỏ vắt trên đầu cũng rơi xuống đất. Nguyễn Văn Hách ngồi trên giường một hồi, không thấy Phương Chưng quay trở lại, cậu nhặt đóa hoa trắng nhỏ rơi trên mặt đất lên, khẽ khàng đến cửa mở cửa ngó ra ngoài, hành lang rất yên tĩnh không có ai, cậu đi ra cũng gài cửa lại, sau đó chạy về phía phòng làm việc của Tiền Hàng, nghĩ làm sao để báo thù Tiền Hàng cho tốt đây.

Phòng làm việc của Tiền Hàng nằm ở giữa lầu hai của lầu văn phòng, lên lầu rẽ một phát là đến. Nguyễn Văn Hách dựa theo trí nhớ của mình mà tìm đến phòng làm việc của Tiền Hàng, nhẹ nhàng xoay chốt cửa cửa liền mở ra, cậu cong lưng trộm nhìn vào trong, Tiền Hàng đang nằm trên giường quay lưng về phía cửa mà ngủ trưa.

Nguyễn Văn Hách thầm cười trộm chuồn vào phòng, cũng cẩn thận đóng cửa lại. Nhẹ chân nhẹ tay đi tới bên giường, Nguyễn Văn Hách đầu tiên là thò đầu nhìn chòng chọc Tiền Hàng một hồi, Tiền Hàng ngủ rất là ngay ngắn cũng không ngáy. Nguyễn Văn Hách như là bị người ta cố định lại, đứng bên giường thò đầu nhìn hết nửa ngày, đại khái ngắm đủ rồi mới xoay đầu quét mắt nhìn phòng làm việc của Tiền Hàng, hai cái giá sách đều chật đầy, trên bàn chất không ít tài liệu y học. Thấy không có gì chơi vui, Nguyễn Văn Hách bèn chạy ra sau bàn đặt mông ngồi lên ghế.

Cậu kéo ngăn tủ bên trái ra, bên trong chứa một ít giấy, cậu tùy tiện rút ra mấy tờ xếp thành thú nhỏ, xếp thành một hàng đặt trên bàn. Xếp giấy xong không còn gì chơi, cậu lại kéo ngăn kéo tầng thứ hai ra, trông thấy bút màu xếp trong hộp, vui vẻ mà lấy ra dùng.

“Có một Đinh lão đầu, thiếu tui hai quả trứng.” Nguyễn Văn Hách nắm bút đen vẽ lên giấy, cảm thấy không đã ghiền bèn chạy đến bên giường nhòm Tiền Hàng, nâng bút lên vẽ lên mũi Tiền Hàng một chữ đinh (丁), trên mắt vẽ hai cái trứng tròn.

“Tui bảo ba ngày trả, tui bảo bốn ngày trả.”

Lại điền mấy nét lên trán Tiền Hàng, nếp nhăn ngay lập tức hiện ra.

“Mua một quả trứng gà to, tốn ba hào ba.” Nguyễn Văn Hách vẽ lên mặt Tiền Hàng một cái vòng tròn lớn, bên miệng vẽ lên ba

cọng râu mèo, “Một miếng đậu hủ sáu hào sáu… Vẽ không được nữa.”

Trên mặt Tiền Hàng đã vẽ đầy rồi, Nguyễn Văn Hách sáp lại gần nghĩ xem nên vẽ ở đâu, nhìn nhìn cũng chỉ còn cổ là trống, bèn nâng cổ Tiền Hàng lên muốn tiếp tục vẽ, lại quên mất dùng lực hơi mạnh, Tiền Hàng thoáng cái bị làm tỉnh giấc.

“Cậu làm cái gì đấy?” Tiền Hàng sừng sộ hỏi.

“Vẽ Đinh lão đầu á, còn thiếu thân nữa thôi, mi đừng nhúc nhích.”

Ngòi bút tiếp cận cổ Tiền Hàng, Tiền Hàng làm sao lại không nhúc nhích được, một phát bắt lấy tay Nguyễn Văn Hách, sau đó mới nghĩ tới Đinh lão đầu là cái gì. Đẩy Nguyễn Văn Hách ra xuống giường chạy lại trước bồn rửa mặt, trên bồn rửa mặt có gương, anh ở trong gương không giống Đinh lão đầu, mà là giống quỷ.

“Nguyễn Văn Hách!”

Chương 16: Bệnh Thứ 16

DTV-EBOOK

Tiền Hàng tức tới nỗi quên cả chùi mặt, xoay người giận dữ nhìn Nguyễn Văn Hách, cởi áo blouse xuống ném lên bàn.

Dường như Nguyễn Văn Hách bị dọa, bút trong tay lạch tạch một tiếng rớt trên giường, tầm mắt nhìn theo áo blouse bị vứt đi. Tiền Hàng đột nhiên nhào qua đẩy cậu ngã ra giường rồi cũng đè lên, ánh mắt nhìn cậu cũng không ôn hòa như bình thường nữa, mà có chút… hung ác.

“Không phải cậu thích vẽ Đinh lão đầu sao, chúng ta vẽ cho đủ.”

Tiền Hàng nhặt cây bút đen kia lên, nắm áo Nguyễn Văn Hách vén lên làm lộ ra cái bụng trắng bóc.

“Lạnh quá… Oa ha ha ha nhột.”

Nguyễn Văn Hách bị cây bút vẽ trên bụng làm cho nhột, Tiền Hàng căn bản không thèm quan tâm, ngồi trên đùi cậu vẽ Đinh lão đầu. Nguyễn Văn Hách chịu nhột không nổi đẩy tay Tiền Hàng ra, làm bút đen lệch một phát vẽ lên quần. Tiền Hàng như là được cái gì đó gợi ý, nắm lấy mép quần cậu hung hăng tuột một phát làm hạ thân Nguyễn Văn Hách bạo lộ ra ngoài. Nguyễn Văn Hách phát hiện quần bị cởi thì tiếng cười dừng lại, kinh hoàng thất thố mà nhìn Tiền Hàng.

Tiền Hàng dùng bút vẽ một vòng, lấy đầu bút chọt chọt thứ mềm mềm của cậu, “Ở trên này vẽ một cái cột chống trời thấy thế nào?”

“Đừng… Đường lang…” Nguyễn Văn Hách thật sự chịu thua rồi,

hai tay che bộ phận quan trọng của mình.

“Hay là vẽ con voi ha.”

Tiền Hàng nhìn chằm chằm gương mặt sợ hãi của Nguyễn Văn Hách, đầu bút nhẹ nhàng xẹt qua mu bàn tay cậu. Nguyễn Văn Hách bị anh dọa một trận như vậy tựa hồ vẫn bình thường, bằng không sẽ không biết thẹn thùng đâu.

Nguyễn Văn Hách bị dọa không dám nhúc nhích, quần cũng không dám kéo lên. Tiền Hàng đột nhiên gạt tay cậu ra, đầu bút đặt trong bụi lông đen vẽ vòng tròn, cậu chàng mém nữa kêu thảm, vội vàng che lại, lung tung đẩy tay Tiền Hàng ra. Tay anh dời xuống một chút, lại chạm phải một vật nóng bỏng, anh không dám tin mà ngẩng đầu liếc nhìn thứ đó, nhóc điên này cư nhiên kéo cờ kìa. Nguyễn Văn Hách cũng phát giác tình huống của bản thân, đùng một cái đỏ cả mặt, duỗi chân muốn đạp Tiền Hàng ra, nhưng anh lại ngồi trên đùi cậu đạp không ra.

Tiền Hàng có chút ngây người, nhất thời không biết nên làm sao, cũng quên mất việc tức giận. Nguyễn Văn Hách thấy anh không nhúc nhích, huynh đệ nhà mình lại lộ ra ngoài thật mất mặt, vành mắt dần dần đỏ lên.

“Tôi nói, cậu thế này thì làm sao đây?” Tiền Hàng chỉ chỉ vật đang tinh thần mà ngẩng đầu, vật nhỏ nọ còn hưng phấn mà lắc lư trước sau.

Nguyễn Văn Hách bị Tiền Hàng hỏi như vậy mặt càng thêm đỏ, nước mắt cũng không chịu thua kém mà tuôn trào, “Đường lang mi cái tên không biết xấu hổ, mi nhìn đủ chưa, tránh ra.”

“Cám ơn đã khen ngợi, trước mặt bác sĩ không có nam nữ chỉ có bệnh nhân.” Tiền Hàng vẫn như cũ không chịu nhúc nhích, tiểu tử này hễ xấu hổ giận dữ đến cực điểm thì sẽ khóc, thật đúng là chơi vui.

Nguyễn Văn Hách tức đến không biết nói gì cho phải, bưng mặt bắt đầu nghẹn ngào. Tiền Hàng thấy cậu kích động như vậy sợ một hồi nữa cậu sẽ phát bệnh, cẩn thận nắm lấy vật đang vểnh lên kia, Nguyễn Văn Hách nhất thời cứng đờ người. Bàn tay ấm áp nắm lấy vật kia mà làm việc, lực tay lúc mạnh lúc nhẹ cũng không làm đau Nguyễn Văn Hách.

Nguyễn Văn Hách không khóc nữa, vì được thoải mái mà nheo nheo mắt, thắt lưng cũng không tự giác mà lay động với biên độ nhỏ. Tiền Hàng đang bận hầu hạ Nguyễn Văn Hách nhìn cậu chăm chăm, đây thật đúng là một tên tiểu sắc quỷ, thoải mái một cái là cái gì cũng quên hết. Tiếng kêu của Nguyễn Văn Hách bắt đầu lớn hơn, Tiền Hàng bị dọa liền cúi người chặn miệng cậu lại, đem âm thanh dâm mỹ kia nuốt vào trong miệng mình, việc này nếu bị người đi ngang bên ngoài nghe được, dám chừng anh sẽ cuốn gói ra đi.

Không bao lâu sau, Nguyễn Văn Hách chịu không nổi nữa tước khí giới, Tiền Hàng nhìn dịch thể trên tay, đầu một mảnh trống rỗng, trước đây anh chỉ làm cho chính mình, không ngờ sẽ có lúc giúp người khác giải quyết, đối phương lại còn là một bệnh nhân mới thành niên.

Mình đang làm cái gì?

Tiền Hàng nhìn chằm chằm dịch thể đã mất đi nhiệt độ, lần trước kéo cờ trong phòng tạm giam thì thôi đi, cho dù là vui đùa hay là trừng phạt mà hôn hít Nguyễn Văn Hách cũng xem như không có gì, nhưng lúc này thì sao, chẳng lẽ thật sự giống như Nguyễn Văn Hách nói, anh thích nhóc con này mất rồi?

Nguyễn Văn Hách đẩy Tiền Hàng ra xuống giường, kéo quần lên chạy ra ngoài, vốn định trả thù Tiền Hàng, ai dè lại bị trả thù. Tiền Hàng cũng không đuổi theo, ngồi trên giường ngây ngẩn nhìn tay của chính mình.

—-

Trên hành lang vắng vẻ truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, một người dừng lại trước phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách, nhìn nhìn rồi bỏ đi. Nguyễn Văn Hách ngồi trên giường đâu lưng về phía cửa ngóng ra ngoài song cửa sổ, tựa hồ nghe thấy âm thanh bên ngoài, chạy đến cửa nhìn, cái gì cũng không nghe nữa mới ngồi trở về.

“Chán quá.” Nguyễn Văn Hách lăn qua lộn lại trên giường, mấy ngày gần đây Tiền Hàng không tìm cậu chơi như thường ngày nữa, thậm chí cả ngày cũng không thấy bóng dáng, cậu lại không muốn để ý tới Tiểu Hoa, cho nên mấy ngày nay đều vòng vòng trong phòng.

Bắt lấy cái gối ở đầu giường, Nguyễn Văn Hách nhìn chằm chằm trần nhà, nhìn được một hồi thì mở gối ra, lôi ruột bên trong ra xé bông vải.

Sau bữa trưa, Tiền Hàng ở phòng làm việc lật xem các trường hợp bệnh nhân đã chữa khỏi, muốn từ đó tìm ra phương án trị liệu thích hợp cho Nguyễn Văn Hách. Điện thoại trong phòng không khéo vang lên ngay lúc này, anh trông thấy gọi tới là số của Nguyễn Tương Văn thì bắt máy.

Dường như Nguyễn Tương Văn đang cười trong điện thoại, “Không có quấy rầy đến bác sĩ Tiền chứ? Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi thăm chút Văn Hách mấy ngày nay có tốt không, không có ai tới tìm nó chứ?”

“Không có, cậu ấy vẫn y như bình thường.” Nếu như nói có, đại khái chính là đồng trinh của Nguyễn Văn Hách đã bị anh ăn mất rồi.

Nguyễn Tương Văn thở phào, “Hôm sinh nhật Văn Hách chắc là

tôi không đi được… Vẫn là phiền bác sĩ Tiền chiếu cố nó nhiều hơn nữa."

Lúc Nguyễn Tương Văn gọi đến Tiền Hàng đã sớm đoán được kết quả nên cũng không có giật mình, "Việc này cô yên tâm, cậu ấy là bệnh nhân của tôi, đương nhiên tôi sẽ toàn lực chiếu cố cậu ấy."

"Cám ơn, chờ tôi có thời gian sẽ đến thăm nó."

Trong lời nói của Nguyễn Tương Văn có ý cúp điện thoại, Tiền Hàng vội ngăn lại, "Nguyễn phu nhân, tôi không biết cô đang bận việc gì, nhưng nếu như cô rất bận không thể đến thì gọi một cú điện thoại cũng được, tôi nghĩ rằng Nguyễn Văn Hách nhận được điện thoại của cô sẽ rất vui, đối với bệnh của cậu ấy cũng có lợi."

"Như vậy được sao?" Nguyễn Tương Văn có chút chần chờ, trước đây không phải là cô chưa từng gọi tới, nhưng sau khi gọi được vài lần bệnh viện bên này không nhẫn nại nữa, sau đó điện thoại gọi tới không ai nhận, dần dần cô cũng không gọi nữa.

"Đương nhiên, thứ hai hàng tuần tôi trực đêm, thứ ba không có, những ngày còn lại đều ở bệnh viện, bất cứ lúc nào cô cũng có thể gọi đến. Hoặc nếu tôi không có tại phòng làm việc, cô có thể gọi vào di động của tôi."

Nguyễn Tương Văn thật vui mừng, luôn miệng khen anh là người tốt. Tiền Hàng kẻ được ca ngợi làm sao dám nói cho cô biết, hai ngày trước anh vừa mới đùa giỡn con trai của cô cho tới khóc.

Tiền Hàng nói điện thoại với Nguyễn Tương Văn xong thì nằm trên giường ngủ trưa, ngủ được một nửa bỗng dưng anh có chút nhớ Nguyễn Văn Hách bèn đến phòng bệnh xem. Anh đi đến phòng bệnh lại không thấy bên trong có ai, vừa khéo có một y tá

đi ngang qua bên cạnh anh, y tá nọ nói cho anh biết Nguyễn Văn Hách đang ở sân tập thể dục, anh rất sợ Nguyễn Văn Hách lại ở đó cho thỏ ăn bèn gấp gáp chạy tới sân tập thể dục.

Lúc này Nguyễn Văn Hách cũng không có đút thỏ ăn, mà là đang chơi xà đôi, vươn mình một cái đã vọt tới trên thanh xà, ngồi trên đó mà xuất thần ngóng về phía hàng rào bằng sắt cao có hơn bốn thước, phía bên kia là đường cái xe tới xe lui. Tiểu Hoa hôm nay vui vẻ vô cùng, từ vòng hoa đội trên đầu là có thể nhìn ra, chạy đến bên cạnh Nguyễn Văn Hách nói lời nịnh hót. Nguyễn Văn Hách còn đang nhìn ra bên ngoài, hoàn toàn không thấy tay Phương Chưng đang chỉa chỉa vòng hoa.

“Em muốn ra ngoài?” Phương Chưng nhìn ra được Nguyễn Văn Hách đang nghĩ gì.

“Bên ngoài là thế giới ra sao em đã quên mất rồi, nhưng vẫn muốn trở về.” Nguyễn Văn Hách nhảy xuống khỏi xà đôi, chạy đến hàng rào sắt gắng sức ngó ra ngoài, “Thiệt hâm mộ mấy người đó, không có phiền não về tự do, cũng sẽ không bị nhốt ở đây.”

“Nhưng tâm của bọn họ thì bị khóa lại đó, thân bất do kỷ.” Phương Chưng đột nhiên nói, tầm mắt dịch chuyển theo xe chạy trên đường.

Nguyễn Văn Hách kinh ngạc mà nhìn Phương Chưng, “Tiểu Hoa, em mới phát hiện anh không phải là tú nương* bị thần kinh, lúc bình thường cũng không phải bệnh thần kinh a.” [tú nương: ý chỉ các cô các thím thêu thùa]

Phương Chưng một tay chống nạnh, một tay chỉ thiên với góc 45° cười điên, “Oa ha ha ha ~ bố đây đương nhiên không phải tú nương, cũng không phải thần kinh.”

“Anh cho rằng anh giả siêu nhân thì không mang họ Trứng

Muối nữa?" Nguyễn Văn Hách khinh bỉ mà lườm Phương Chưng mấy phát.

"Tiểu Văn Văn em chịu để ý anh là tốt rồi, cần gì quan tâm siêu nhân này nọ!" Phương Chưng một tay nắm vai Nguyễn Văn Hách vỗ vỗ, "Tụi mình vẫn phải là đồng bọn tốt, còn phải cùng đi đánh Bạch Cốt Tinh."

Nguyễn Văn Hách phủi cái tay trên vai ra, "Em quên mất là em không thèm để ý anh."

"Đừng mà..." Phương Chưng đột nhiên phát hiện gì đó, chỉ vào con đường đối diện, "Mau nhìn, mỹ nữ."

Nguyễn Văn Hách vô thức nhìn về phía đối diện, sau khi phát hiện người con gái ở con đường đối diện đang đi qua là ai thì ngay tức khắc thay đổi sắc mặt, nói cũng không nói liền chạy về phía ngoài sân thể dục. Phương Chưng không biết cậu bị làm sao bèn đuổi theo, đừng thấy Nguyễn Văn Hách nhỏ gầy ấy thế mà chạy rất nhanh, khi Phương Chưng chạy đến khu nhập viện đã không thấy bóng dáng cậu đâu nữa.

Cô gái đi qua từ con đường đối diện chạy thẳng đến cổng chính của bệnh viện, bảo vệ ở cổng ngăn cô ta lại, cũng hỏi cô có phải người thân của bệnh nhân hay không. Cô gái mỉm cười gật đầu, bảo rằng đã có hẹn trước, bảo vệ không nghi ngờ cho cô ta đi vào.

Sau khi đi vào, cô gái nhìn nhìn bồn hoa trước lầu chính bệnh viện, vòng qua bồn hoa đi trên con đường bên cạnh lầu chính, phía bên kia là sân tập thể dục. Xuyên qua con đường, rẽ vòng qua khu văn phòng, phía sau khu văn phòng chính là khu phòng bệnh. Cô ta quen thuộc mà đi vào khu phòng bệnh, dừng lại trước phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách, xuyên qua song cửa cũng không thấy bên trong có người, cô ta cau mày đi xung quanh tìm kiếm.

Chương 17: Bệnh Thứ 17

DTV-EBOOK

Tiền Hàng đi ngang qua lầu chính thì thấy mắc tiểu, thuận tiện quẹo vào đến WC ở lầu một để giải quyết. Phía sau lầu chính là một phòng nghỉ ngơi nhỏ, hai bên là phòng lấy máu, phòng xét nghiệm và phòng chờ kiểm tra, thế nên các bệnh nhân có thể nghỉ ngơi ở đây chờ kết quả kiểm trắc. Tiền Hàng đi băng qua phòng nghỉ, rẽ cua đi thẳng liền có thể đến WC, lúc rẽ ngoặt dư quang phát hiện bên ghế ngồi cạnh tường có một thứ, xoay đầu liền thấy Nguyễn Văn Hách rúc thành một cục ngồi dán chặt với ghế, đôi mắt vô thần nhìn lom lom sàn nhà. Tiền Hàng vội vã đi qua kéo cậu chàng lên, Nguyễn Văn Hách bị kéo dậy vẫn chăm chăm nhìn sàn nhà như cũ, không phản kháng cũng không nói gì.

“Sao vậy? Tâm tình không tốt, hay là có ai nói gì?” Tiền Hàng lôi Nguyễn Văn Hách đến ngồi ngay trên băng ghế bên cạnh.

“Bả tới rồi.” Nguyễn Văn Hách nói với ngữ khí trầm thấp.

“Ai?” Khẳng định không phải Nguyễn Tương Văn, bằng không Nguyễn Văn Hách sẽ không có loại phản ứng này.

“Niếp Linh.”

Tiền Hàng đương nhiên không biết người này, bởi vì Nguyễn Văn Hách từng kể bạn gái của cậu tên là Mẫn Mẫn, cũng có nghĩa không phải Niếp Linh.

“Con gái của bố ta.” Nguyễn Văn Hách như là nản lòng tê liệt ngồi trên ghế, “Ta ghét bả, trước đây bả từng tìm tới gây phiền phức với bọn ta.”

Tiền Hàng hiểu ra, phàm là ai khi biết mình có em trai cùng cha khác mẹ, đặc biệt em trai đó còn là con của bố và tình nhân, đều sẽ chán ghét thậm chí căm hận đứa em này. Nhưng thật kỳ quái, bố của Nguyễn Văn Hách có thể che giấu nhiều năm như vậy, hai mẹ con kia cũng không biết? Hay là nói bọn họ biết đến sự tồn tại của mẹ con Nguyễn Văn Hách, nhưng buộc phải giả câm vờ điếc nhẫn nhịn tất thảy. Rồi khi bố Nguyễn Văn Hách vào tù, bọn họ liền tìm tới tận gốc cũng tình hữu khả nguyên*, có điều Nguyễn Văn Hách hiện đã là một bệnh nhân thần kinh thác loạn, bọn họ còn chưa chịu buông tha? Chả trách trong điện thoại Nguyễn Tương Văn từng hỏi có ai tới tìm Nguyễn Văn Hách hay không.

[tình hữu khả nguyên: có thể hiểu, có thể tha thứ]

“Nếu cậu không muốn gặp thì đừng gặp, cô ta không tìm được cậu khẳng định sẽ đi.” Tiền Hàng vuốt vuốt tóc Nguyễn Văn Hách, “Trước cậu ngồi đây một hồi, tôi đi vệ sinh cái đã.”

Nguyễn Văn Hách nghe xong câu này mặt có chút đỏ nhớ lại chuyện lần trước, một phen vỗ tay Tiền Hàng ra, “Thiếu chút nữa ta quên mất là mi đang chiến tranh lạnh với ta.”

Tiền Hàng sững ra, sau đó mới phản ứng lại được, tiến thoái lưỡng nan đứng tại chỗ, “Tại sao tôi lại chiến tranh lạnh với cậu?”

“Tự mi rõ nhất…” Không nói được câu kế tiếp mà cúi đầu.

Tiền Hàng không trông thấy được biểu tình của Nguyễn Văn Hách, ngồi xổm xuống dòm cậu, khuôn mặt kia đỏ bừng, bèn láu cá kéo vài lý do lừa gạt Nguyễn Văn Hách, “Có thể do mấy ngày nay tương đối bận, lại nói cậu là bệnh nhân của tôi, tôi có trách nhiệm chữa khỏi cho tâm của cậu. Thần kinh của cậu lại thường xuyên bắt trật đài, bản thân cũng không biết tự chiếu

cố, cho nên tôi cũng có trách nhiệm chiếu cố thân của cậu."

Nguyễn Văn Hách diện vô biểu tình nhìn Tiền Hàng, trong mắt lộ ra suy tư, đang suy xét lời của Tiền Hàng, qua một lúc lâu mới nói: "Chỉ vậy thôi?"

"Đương nhiên." Tiền Hàng đứng dậy, "Không ổn rồi, tôi nhịn đến hoảng rồi, đi vệ sinh cái."

Tiền Hàng chạy về phía WC, Nguyễn Văn Hách đứng dậy đuổi theo. Hai người chân trước chân sau đi vào WC, Tiền Hàng đứng trước bồn tiểu móc lão nhị ra, Nguyễn Văn Hách đứng ở cửa đột nhiên hô to một tiếng.

"Nếu như ta thích mi thì sao?"

Mọi người đều nói chịu kinh sợ sẽ bị dọa tè ra, nhưng Tiền Hàng lại sợ tới nỗi nín trở về.

"Cậu, cậu vừa mới nói cái gì?" Tiền Hàng lắp bắp hỏi.

"Ta nói ta thích mi á." Nguyễn Văn Hách dứt khoát chạy vào, cũng không nhìn trường hợp mà tiếp tục nói, "Mi trị bệnh cho ta, còn chiếu cố ta, ngay cả cậu em của ta cũng giám thị luôn, cho nên ta thích mi."

Tiền Hàng tựa hồ thở phào, nhưng trong lòng cũng hơi có chút thất vọng, "Cái loại thích này đừng tùy tiện nói với người khác, dễ tạo thành hiểu lầm."

"Nhưng mẹ nói thích ai thì phải lớn tiếng bày tỏ."

Trong mắt Nguyễn Văn Hách tràn đầy nghiêm túc, Tiền Hàng á khẩu.

"Thích mà mẹ cậu nói không giống với cái thích trong miệng

cậu."

"Có gì không giống?"

Tiền Hàng bị hỏi ngược lại nhất thời không biết phải giải thích làm sao, "Nói thế này đi, thích mà mẹ cậu nói là yêu, muốn sống cùng người đó đến đầu bạc răng long, cũng chính là cái loại kết hôn sinh con. Thích mà cậu nói chính là anh em tốt bạn bè tốt không giấu nhau điều gì, cho nên không giống."

"Ồ..." Nguyễn Văn Hách kéo dài âm đáp lại, tiếp đó lại nói, "Ta muốn luôn ở cùng với mi, đường lang là vật cát tường của ta, ở cùng mi vui hơn so với Mẫn Mẫn, mặc dù mi là con quỷ mạt*, lại còn là một con sắc quỷ." [nghèo kiết xác =)))]

"Câu sau không cần nói, cậu cũng không có tư cách nói vậy." Tiền Hàng đẩy mắt kính trên sống mũi, "Tóm lại lời như vậy chớ nói lung tung."

Tiền Hàng vòng qua Nguyễn Văn Hách đi ra ngoài, ở lại thêm nữa anh sợ sẽ xảy ra chuyện, bởi vì dưới loại tình huống Nguyễn Văn Hách dán qua hại anh lại cứng nữa.

Nguyễn Văn Hách đuổi theo ra khỏi WC, đi cùng Tiền Hàng đến cửa lớn lầu chính, đòi muốn đút thỏ ăn, thấy ở cửa có một cô gái đi qua thì dừng lại, cùng lúc dừng lại còn có Tiền Hàng, bởi vì cô ả nghe tiếng nói chuyện thì mặt mày thô bỉ đi qua. Đích thực là mặt mày thô bỉ, rõ ràng là tới gây hấn.

"Yo ~ để chị xem xem là ai." Niếp Linh tay cầm túi xách, khoanh tay nhìn Nguyễn Văn Hách, "Chậc chậc chậc... So với lúc tới mày ốm xuống, nhưng mà càng ngày càng giống bà mẹ câu nhân kia của mày, tiếc rằng mày là đàn ông, chứ thôi lại là một con yêu tinh dụ dỗ."

"Bà cút!" Nguyễn Văn Hách nghe thấy lời khiêu khích thì không

chịu được.

“Quả nhiên là thằng con hoang, miệng chó không khạc ra ngà voi.” Niếp Linh rất để ý cái từ cút kia, lời nói ra miệng cũng không còn ung dung như vậy.

Tiền Hàng nghe không vô nữa, mở miệng nói: “Nói thế nào trên người cậu ấy cũng có máu của bố cô, cô nói cậu ấy là con hoang, là đang mắng chửi bố của cô, hay là đang khoe bản thân mình cũng giống cậu ấy?” [bác sĩ Tiền, cho anh 32 cái like, à mà… anh đi tiểu chưa ‘ ‘~]

“Anh là ai?” Sau khi đánh giá Tiền Hàng, Niếp Linh hừ lạnh, “Không phải chỉ là một bác sĩ sao, nhiều chuyện làm gì? Ở đây không có chuyện của anh, tốt nhất là đi xa chút.”

“Tôi là bác sĩ chủ trị của cậu ấy, chỉ cần cậu ấy ở trong bệnh viện, tôi phải có trách nhiệm chăm nom.” Tiền Hàng chắn trước mặt Nguyễn Văn Hách, “Bởi vì tính đặc thù của bổn viện, người không có phận sự miễn lưu lại bệnh viện, mời cô đi cho.”

Niếp Linh tức tới nổi không biết phải nói gì, Nguyễn Văn Hách ở sau lưng Tiền Hàng thì lại liếc cô ả làm mặt quỷ.

“Nếu cô không biết đường, tôi có thể gọi bảo vệ dẫn cô ra ngoài.” Tiền Hàng vừa nói vừa móc di động.

Niếp Linh chỉ chỉ Tiền Hàng, một bộ dáng xem như anh lợi hại. Còn Nguyễn Văn Hách ở phía sau Tiền Hàng thì kéo tai thè lưỡi, Niếp Linh cảm thấy mình bị hạ chiến thư, nhìn Nguyễn Văn Hách thế nào cũng không thuận mắt.

Tiền Hàng thấy Niếp Linh không nhúc nhích, kéo Nguyễn Văn Hách đi về phòng bệnh, đối phương lai giả bất thiện, đi trước thì tốt hơn. Nguyễn Văn Hách đi cùng Tiền Hàng được mấy bước thì quay đầu, cánh tay không bị Tiền Hàng nắm kéo khóe mắt

khóe miệng mình ra, kéo xong Nguyễn Văn Hách vỗ vỗ mông. Sau khi thấy vậy Niếp Linh tức tới đỏ cả mặt, chạy tới dùng túi xách của mình hung hăng quất lên đầu Nguyễn Văn Hách. Cậu bị đánh văng ra, sau khi phát hiện, Tiền Hàng đem Nguyễn Văn Hách che trong lòng mình, chừa cho Niếp Linh một tấm lưng. Niếp Linh thực sự là tức giận, còn đang dùng túi xách mà đánh.

“Dừng tay! Bệnh viện không phải nơi để cô dương oai!” Tiền Hàng vốn định đẩy Niếp Linh ra, lại phát hiện Nguyễn Văn Hách trong lòng đã bị đánh ngất.

“Anh cút ra cho tôi, tôi phải đánh chết thằng con hoang nghiệt chủng này!” Niếp Linh vừa kéo Tiền Hàng ra, vừa cố bắt lấy Nguyễn Văn Hách trong lòng anh.

“Cậu ấy không phải con hoang nghiệt chủng, cậu ấy có cha mẹ!”

Tiền Hàng ôm Nguyễn Văn Hách dậy muốn tách ra, nâng mắt trông thấy mấy bảo vệ chạy qua đây, lập tức ào qua đó.

Niếp Linh thấy bảo vệ tới thì không dám đuổi theo, nhưng miệng vẫn không chịu thua, “Có giảo biện thế nào đi nữa cũng không giải thích được mẹ nó là con hồ ly tinh, chuyên môn phá hoại gia đình người khác!”

“Cậu ấy vô tội! Cho dù mẹ cậu ấy có lỗi với các người, nhưng cha mẹ cô không có ly hôn! Nếu như cô ấy thật sự muốn phá hoại gia đình các người, trên gia phả nhà cô đã sớm viết chữ ly dị!” Tiền Hàng đại khái là thật sự nổi hỏa rồi, cổ họng nâng cao theo la ầm lên.

Niếp Linh há há mồm một câu cũng không đáp lại được, nhưng trong lòng nghẹn tới hoảng. Mấy anh bảo vệ ngăn đường đi của Niếp Linh khuyên cô đi về, bằng không sẽ báo cảnh sát. Niếp Linh còn muốn ngang ngược, bị bảo vệ ngăn cản vô pháp đuổi theo Tiền Hàng.

Tiền Hàng ôm Nguyễn Văn Hách chạy vào lầu chính, tùy tiện tìm một gian phòng chẩn đoán trống, vừa vào liền đặt cậu lên giường, cẩn thận kiểm tra đầu cậu. Trên túi xách của Niếp Linh có các mẩu kim loại, nói không chừng Nguyễn Văn Hách chính là bị mấy thứ này đánh trúng. Tiền Hàng đang nghĩ có nên cho Nguyễn Văn Hách chụp CT hay không thì cậu mơ mơ màng mở mắt ra, cậu khẽ di chuyển tròng mắt nhìn Tiền Hàng đã gấp đến đầu đầy mồ hôi.

“Em không phải nghiệt chủng, em không phải… Em có bố mẹ, em không phải con hoang. Bả nói bậy, em không phải.”

Nguyễn Văn Hách nắm chặt tay Tiền Hàng vội vàng giải thích, vừa nãy cậu xác thực là bị kim loại trên túi xách đánh trúng, cũng hôn mê mất mấy phút, nhưng trong mơ hồ vẫn nghe thấy Niếp Linh hô nghiệt chủng. Cậu rất muốn lớn tiếng phản bác Niếp Linh rằng cậu không phải, nhưng đầu cậu lại choáng váng nói không nên

Chương 18: Bệnh Thứ 18

DTV-EBOOK

Tiền Hàng nhìn Nguyễn Văn Hách nhăn mặt khóc đỏ cả mắt mà đau lòng, ôm cậu vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của cậu an ủi, "Đương nhiên là cậu không phải, cậu có một người mẹ thương yêu cậu, còn có một người bố vô pháp thương cậu. Nhà của cậu không giống với người ta, nhưng rất hạnh phúc, cậu đã quên mẹ cậu chăm sóc cậu thế nào sao? Cậu đừng nghĩ bậy nữa, cô ta là do ghen ghét với cậu mới nói như vậy."

Nguyễn Văn Hách nghẹn giọng nói không nên lời, Tiền Hàng buông cậu ra, "Mau nín khóc, để người ta trông thấy lại mất mặt. Cười một cái cho anh hai, cưng cười lên là đẹp trai nhất, cha mẹ cậu nhất định cũng thích cậu cười."

Nguyễn Văn Hách dùng tay áo hung hăng lau nước mắt, sau đó cười với Tiền Hàng.

Lúc hai người nói chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng trò chuyện và tiếng bước chân, có người đang tìm bọn họ. Tiền Hàng đi đến cửa, người tìm bọn họ vừa lúc đi qua cửa. Chủ nhiệm lo lắng không yên đi vào, thấy Nguyễn Văn Hách không có gì thì yên tâm, dùng mắt ý bảo Tiền Hàng đi ra với mình.

Sau khi Tiền Hàng theo ra, chủ nhiệm liền nói: "Tôi đã xem qua video giám sát ở cổng, cậu làm rất tốt khi không ra tay với con nhỏ kia, bằng không thì cô ta tìm tới gây phiền phức là mệt. Tôi thấy cậu cũng bị đánh mấy phát, không sao chứ?"

"Không sao, nghỉ mấy ngày là ổn." Chuyện vừa kết thúc, Tiền Hàng mới cảm thấy sau lưng có hơi đau, dám chừng đã bị đánh

sưng rồi.

“Cái cô Niếp Linh kia sau khi Nguyễn Văn Hách nhập viện một tháng cũng từng đến làm ầm làm ĩ như hôm nay. Một y tá vô ý đẩy cô ta một cái, cô ả cư nhiên báo cảnh sát, làm hại bệnh viện bị chỉnh đốn, còn phải bồi thường phí tổn thất tinh thần cho cô ả. Bảo vệ trực ở cổng hôm nay chưa gặp qua cô ta, cô ta nói láo là người thân đến thăm, cũng may là cậu chưa phản kháng lại.”

Tiền Hàng không nói gì, mừng vì ban nãy lo bảo vệ Nguyễn Văn Hách mà vô pháp trở tay, bằng không anh khẳng định cũng sẽ đẩy cô ta. Chủ nhiệm dặn dò Tiền Hàng trông Nguyễn Văn Hách kỹ một tý đừng để cậu gây sự, sau đó mang theo người muốn đi, Tiền Hàng ngăn lão lại hỏi chuyện lần trước, nhưng lại bị lão cho một câu gạt bỏ.

“Việc này không thể được, không phù hợp quy củ. Hơn nữa thời gian bệnh nhân phát bệnh không xác định, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì đó dù là đả thương người khác hay là bị thương, thứ nhất là không thể nào ăn nói với người bị thương tổn, cũng không thể nào giải thích với người nhà của bệnh nhân, trách nhiệm này bệnh viện không kham nổi, tôi cậu càng không kham nổi.”

Tiền Hàng bị phản bác một câu đáp lại cũng nói không nên lời, mặc dù chủ nhiệm nói có lý, nhưng anh cho rằng nhốt Nguyễn Văn Hách trong phòng bệnh cũng không ổn. Bệnh của Nguyễn Văn Hách không nặng, ngẫu nhiên sẽ biểu hiện ra tư duy của người bình thường, vả lại còn có thể giao tiếp với người bình thường, vậy cậu cũng không nên thường xuyên tiếp xúc với người bệnh tâm thần, như vậy sẽ chỉ làm bệnh tình cậu thêm nặng.

Chủ nhiệm thấy Tiền Hàng không nói gì, dắt theo người bỏ đi. Tiền Hàng có chút ỉu xìu mà mở cửa, Nguyễn Văn Hách thì đứng ngay cửa, những lời ban nãy có lẽ cũng nghe thấy hết. Tiền

Hàng ngoắc tay với cậu, Nguyễn Văn Hách không có tinh thần gì mà đi ra, hai người im lặng đi về phòng bệnh.

“Đường lang,” Đi được nửa đường, Nguyễn Văn Hách đột nhiên gọi Tiền Hàng, “Em rất phiền toái sao?”

Tiền Hàng không hề nghĩ ngợi mà đáp: “Không có, chỉ cần không nghịch ngợm phá phách thì không phiền toái.”

Nguyễn Văn Hách đột nhiên ngừng lại, mắt nhìn chăm chăm mặt đất, ngốc ngốc lẩm bẩm, “Nếu như em không sinh ra đời thì có phải ai cũng thoải mái không?”

Dù Tiền Hàng không nghe thấy Nguyễn Văn Hách đang nói cái gì, nhưng cơ bản rõ ràng ý của cậu, xoay người nâng tay lên, “Ngẩng đầu.”

Nguyễn Văn Hách ngẩng đầu, trông thấy bàn tay giơ cao của anh thì theo bản năng lui lại một bước.

“Nếu như không phải thấy cậu vừa mới bị thương lại còn là bệnh nhân, tôi nhất định cho cậu một bạt tay.” Biểu tình của Tiền Hàng vô cùng nghiêm túc, nhìn chằm chặp Nguyễn Văn Hách mặt lộ vẻ hoảng sợ.

“Có lẽ không ai nói cho cậu biết rằng lời này không thể tùy tiện nói bừa, cậu nói ra lời này sẽ tổn thương người khác cũng tự gạt bỏ đi sự tồn tại của chính mình.” Tiền Hàng thả tay xuống, quả nhiên trước khi trị đầu óc phải trị cái mỏ, “Cha mẹ cậu nhất định hy vọng cậu ra đời, cho nên mới bỏ ra thật nhiều thương yêu dành cho cậu. Cậu nói câu này, khiến chờ mong cùng hi vọng của họ tan vỡ chẳng khác nào giết chết bọn họ, bọn họ mới thực sự không thoải mái.”

Nguyễn Văn Hách lần nữa cúi đầu, “Em xin lỗi.”

Tiền Hàng ha một tiếng mỉm cười, “Niếp Linh muốn ầm ĩ là quyền lợi của cô ta, cô ta nói gì làm gì hoàn toàn không cần để ý tới, cậu càng đáp lại cô ta, cô ả càng tự làm lớn, cũng sẽ càng ầm ĩ. Việc cậu cần quan tâm hiện giờ là dưỡng bệnh thật tốt sớm ngày đoàn tụ cùng mẹ, nhứng thứ khác đều không quan trọng.”

“Ừa, quả nhiên đường lang không đáng ghét, ta chỉ thích đường lang.” Cuối cùng Nguyễn Văn Hách cũng cười.

Tiền Hàng quẫn bách ửng đỏ mặt, đẩy gọng kính xoay người tiếp tục đi. Nguyễn Văn Hách nhón chân đi theo sau Tiền Hàng, đột nhiên nhào tới trước vắt vẻo trên người Tiền Hàng.

“Đường lang mắc cỡ kìa, để ta xem mặt mi đỏ bừng chút coi ~”

Nguyễn Văn Hách cười ha ha ôm cổ Tiền Hàng còn muốn bò lên trước, hành động này của cậu lại làm khổ Tiền Hàng, bởi vì cậu vừa vặn đụng vào nơi Tiền Hàng bị thương. Tiền Hàng kéo Nguyễn Văn Hách từ trên người mình xuống, giơ tay muốn xoa xoa chỗ bị đau, sờ nửa ngày cũng không tới. Nguyễn Văn Hách cười há há chạy về phòng bệnh của mình, Tiền Hàng hổn ha hổn hển đuổi theo, nói thế nào cũng phải cho nhóc điên này một chút giáo huấn.

Mấy ngày kế tiếp, Tiền Hàng hễ rảnh là lại đi tìm chủ nhiệm, sau đó chủ nhiệm trốn anh, anh liền đi tìm viện trưởng. Viện trưởng đại khái đã từ chỗ chủ nhiệm nghe được chuyện Tiền Hàng muốn mang bệnh nhân ra ngoài, không đợi anh mở miệng đã xả một đống lời vô dụng, sau đó mượn cớ có việc mà chuồn mất.

Tiền Hàng rất là phiền muộn, nhưng mà nếu bọn họ không đồng ý, anh cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác để mang Nguyễn Văn Hách ra ngoài. Hơn nữa anh còn nghe được một chuyện, đó là hôm sinh nhật của Nguyễn Văn Hách, viện trưởng cùng các chủ chốt trong bệnh viện sẽ ra tỉnh để họp, ít nhất ba

ngày, đây căn bản chính là cơ hội ông trời ban cho anh.

Để thăm dò địa hình bệnh viện, hễ không có gì làm Tiền Hàng sẽ đi lòng vòng trong bệnh viện. Đi cổng chính tuyệt đối không được, bởi vì mấy ngày trước Niếp Linh quậy phá, bảo vệ ở đó tăng cường phòng bị, mèo hoang chó hoang ra vào còn phải lưu vuốt chụp hình, cho nên anh căn bản vô pháp mang Nguyễn Văn Hách ra ngoài từ cổng chính. Mà đường chính cùng hành lang trong bệnh viện đều có trang bị camera, cổng chính cũng có, thế nên anh phải nghĩ một kế hoạch vẹn toàn.

“Bác sĩ Tiền ~”

Phương Chưng thấy Tiền Hàng qua lại mấy phen ở gần lầu chính, từ thật xa đã dâm đãng mà hô gọi anh. Tiền Hàng nghe thấy thế không nỡ không đi qua, lại phát hiện trong ngực Phương Chưng ôm một đống lá cây.

“Anh nhặt mấy cái này làm gì, không phải là muốn luyện đan chứ?”

Phương Chưng lắc đầu, cầm một chiếc lá lên đặt bên tai, vừa khéo ngay phía sau đóa hoa trắng cài trên đầu, y hệt như đóa hoa giả kia mọc thêm lá vậy.

“Có giống Hồ lô biến không?” Phương Chưng nhảy nhảy, trong ngực rơi ra mấy phiến lá cây, “Có điều tui không nhặt được hạt giống, cái loại mọc ra Hồ lô bảy màu ý, bác sĩ Tiền tìm phụ tui đi.”

“Tôi rất bận.” Tiền Hàng xoay người chạy thẳng về cổng sau bệnh viện, bởi vì anh đã nhớ ra ca khúc chủ đề của Hồ lô biến rồi.

Phương Chưng để lá cây trên đỉnh dầu tiếp tục nhặt lá, trong miệng còn hát Hồ lô biến, “”Ngáy ò o ~ ngáy ò o ~ trên một trái

dưa có hai quả trứng. Công thành đoạt đất, ta ở trên, bạch bạch bạch bạch ~" [đây là bài hát tâm thần 18+, không phải bản gốc, chú thích chi tiết ở cuối chương._.]

Lầu nằm bệnh có ba tòa lầu, một lầu năm tầng có thể chứa ba trăm người, hai lầu còn lại chỉ có ba tầng, đủ một trăm người cư ngụ. Còn ở phía sau lầu nằm bệnh có một gian phòng giải trí và một nhà kho, đi vòng qua phòng này chính là cổng sau. Cổng sau khóa quanh năm, hơn nữa phòng giải trí bỏ hoang, thế cho nên ngoại trừ đi vào khoảng sân vuông để ném đồ vào nhà kho, nơi này có rất ít người đến, cũng không có lắp đặt camera.

Tiền Hàng đứng ở cổng sau nhìn, cổng cao ba thước, trên cùng còn có một hàng tên nhọn, đề phòng bệnh nhân bỏ trốn. Nhưng mà cứ như vậy anh cũng không thể mang Nguyễn Văn Hách ra ngoài được. Anh nhìn nhìn trái phải, dưới chân tường có không ít cỏ dại đá tảng, góc tường đàng xa còn chất một đống vật liệu xây dựng cao nửa người. Anh đến gần đống vật liệu, là gỗ khối bị hư được trùm vải bố, bẩn thỉu không biết đã bỏ bao lâu. Dựa và đống này có lẽ có thể ra ngoài, anh nghĩ đến đây thì đạp lên đống gỗ bò lên tường, đầu vừa vặn lộ ra đầu tường, cơ mà Nguyễn Văn Hách lùn hơn anh, với độ cao này không dễ dàng ra ngoài.

Tiền Hàng từ trên tường nhảy xuống, cũng vỗ sạch bụi bặm trên tay, có biện pháp dù sao cũng tốt hơn không có. Anh làm bộ như không có việc gì đi tới phòng bệnh, đến phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách thì mở cửa, liền thấy cậu chàng nâng bông vải lên quẳng như ném đồ, đẹp như thiên nữ tán hoa*… tán con khỉ á, lại phải thu dọn.

*thiên nữ tán hoa

"Nguyễn Văn Hách, cậu lại phát điên gì nữa!" Tiền Hàng đi vào ngăn nhóc điên lại.

Nguyễn Văn Hách phù một cái ngã ra giường, “Giống tuyết không? Không biết năm nay khi nào tuyết mới rơi.”

“Thời gian của cậu dùng tốc độ 20Mbps, nên trôi qua nhanh hơn người khác?” Tiền Hàng khoanh tay đứng bên giường.

“Đường lang vậy mi là chip xử lý đó hả, thế nên ta là mỹ thiếu niên, mi là đại thúc.” Nguyễn Văn Hách chống đầu nhìn Tiền Hàng.

Gân xanh trên đầu Tiền Hàng đập mạnh, vỗ một chưởng lên đầu Nguyễn Văn Hách, “Tôi sinh trước cậu, đừng tán dóc với tôi vô dụng thôi, cùng tôi đi ra một chuyến.”

“Đi đâu?” Nguyễn Văn Hách vốn còn để ý chuyện bị đánh, vừa nghe thấy đi ra liền lên tinh thần.

“Đi theo tôi đừng hỏi nhiều.”

Nguyễn Văn Hách cho là có gì đó chơi vui, nhảy nhót tung tăng theo Tiền Hàng đi ra. Hai người đi đến cổng sau, Tiền Hàng lén nhìn bốn phía, sợ bị người khác phát hiện.

“Cậu đạp lên trên xem thử xem có thể bò qua không.” Tiền Hàng chỉ đống gỗ hoang, mắt còn cảnh giác mà ngó xung quanh.

“Ta đi lên làm gì?” Nguyễn Văn Hách vây quanh đống gỗ đi vòng vòng, đột nhiên nghĩ ra gì đó mặt mày rạng rỡ, “Ta biết rồi nè, mi giấu cái gì bên kia đúng không?”

Không chờ Tiền Hàng đáp lại, Nguyễn Văn Hách đã leo lên đống gỗ, đưa tay mò tới đầu tường, chỉ mò được một tay đầy bụi.

“Cái gì cũng không có a, đường lang có phải mi giấu đồ ở ngoài rồi không?” Nguyễn Văn Hách ngoảnh lại hỏi.

Tiền Hàng không trả lời, đang tính toán tỉ lệ thành công ra ngoài của Nguyễn Văn Hách, tính thế nào cũng đều bằng không, xem ra phải cần một người giúp đỡ. Tiền Hàng ngoắc tay về phía Nguyễn Văn Hách, cậu thấy mình bị giỡn không mấy vui, từ trên đống gỗ trực tiếp bổ nhào lên người Tiền Hàng, Tiền Hàng chịu không nổi bị ngã xuống đất. Anh chỉ muốn mắng to Nguyễn Văn Hách, cậu lại ở bên tai anh nhặt được cái gì, định thần nhìn lại là một đóa hoa cúc nhỏ to bằng đồng xu.

“So ra đẹp hơn Tiểu Hoa ha, há há há, ta đi chọc Tiểu Hoa.”

Nguyễn Văn Hách thuận tay cài hoa cúc lên tai, đứng dậy chạy về phòng bệnh. Tiền Hàng cũng đứng dậy vỗ bụi đất trên người, nhưng lời của Nguyễn Văn Hách đã nhắc anh, Tiểu Hoa không kém anh một cái đầu, hai người chồng lên nhau không ra được mới có quỷ.

Tiền Hàng theo Nguyễn Văn Hách trở về lầu phòng bệnh, Phương Chưng đã trở về phòng, còn đem lá cây nhặt được xếp thành một hàng bày trên giường. Nguyễn Văn Hách chạy vào, thấy một đống lá thì quỳ bên giường xem.

Phương Chưng ra hiệu cho Nguyễn Văn Hách im lặng, cũng hạ thấp giọng nói: “Bảy nhóc hồ lô đang lớn, em xem bé đại lớn thế này rồi.”

Có thể không to hơn sao, so lá phong với lá liễu? Tiền Hàng đứng xem ở một bên đẩy mắt kính. Lá phong xếp ở bên trái, hẳn là bé đại mà Phương Chưng nói. Mé cùng bên phải là lá liễu, nhất định là bé thất.

Nguyễn Văn Hách cầm lên lá cây áp chót chiếu về song cửa, “Bé lục bé lục, ẩn thân cho gia! Sao cưng còn chưa biến, phải niệm chú ngữ sao, úm ba la xì pùa!”

Tiền Hàng thấy một mình Nguyễn Văn Hách chơi vui vẻ với

đống lá cây, len lén chọt vai Phương Chưng. Phương Chưng đang muốn biểu diễn trò khác bèn nhặt lá cây lên, bả vai bị chọt, đẩy cái tay đó ra, Tiền Hàng lần nữa chọt hắn, lúc này hắn mới quay đầu nhìn Tiền Hàng, lại thấy anh ngoắc ngón tay với hắn, hắn theo Tiền Hàng đi tới góc xó trong phòng. Thái độ Phương Chưng có chút tệ, rất bực khi mình đang chơi mà có ai phá rối. Tiền Hàng nhỏ giọng đem ý tưởng của anh nói cho Phương Chưng, sau khi nghe xong Phương Chưng trực tiếp nhíu chặt mày.

“Không được, tui ghét thứ bẩn thỉu, tay với quần áo cũng sẽ bị làm dơ.”

Nhà mi nhặt mấy cái lá đó cũng đâu có ngại dơ, gân xanh trên đầu Tiền Hàng bật ra, thật muốn đánh tiểu hoa này thành tàn hoa.

“Hai người đang làm gì vậy, mau tới đây.”

Nguyễn Văn Hách loay hoay nửa ngày với lá cây, không thấy bọn họ vây xem bèn gọi qua, hai người đành phải đi qua chơi, mà Tiền Hàng thì lại nghĩ làm sao để đưa Nguyễn Văn Hách ra ngoài.

Lúc tan ca, Tiền Hàng cố ý đi quanh bệnh viện một vòng, lúc đi vòng vòng mới phát hiện bệnh viện của các anh thật lớn, từ cổng chính đi tới cổng sau cũng phải mất nửa tiếng đồng hồ. Đến cổng sau, Tiền Hàng đứng đối diện cổng sắt mà nhìn, bên ngoài tường có một đống vật liệu xây dựng, anh muốn tiếp lấy Nguyễn Văn Hách ra ngoài cũng không dễ dàng, mà nếu như có một cái thang cao ba bốn thước thì lại khác, Tiền Hàng đang nghĩ như vậy, một người trung niên vác thang gỗ đi ngang qua trước mặt anh, tiến vào một cửa hàng cách đó không xa.

Cổng sau bệnh viện là một con phố thương mại, tương liên với khu dân cư, nơi đây không phồn hoa như ở trung tâm, nhưng

phố thương mại cũng không đến mức quan môn đại cát. [đóng cửa, nghỉ bán, ngừng hoạt động]

Tiền Hàng vào cửa hàng mà người trung niên đi vào, là một cửa hàng nội thất, bên trong cửa hàng có mấy hàng sản phẩm đẹp đẽ, bày ra đủ loại tạo hình kỳ lạ, một nhân viên nữ nhiệt tình chào đón.

Tiền Hàng tùy tiện nhìn ngó trong cửa hàng, nhân viên đi theo sau lưng Tiền Hàng giới thiệu, "Anh đừng xem chúng tôi mở cửa ở bệnh viện tâm thần cái chỗ xúi quẩy này, nhưng việc làm ăn của chúng tôi rất là tốt, hàng hóa chỗ chúng tôi không thua gì cửa hàng lớn, chất lượng cũng tốt ở tiêu chuẩn nhất định."

Bước chân Tiền Hàng có phút chốc cứng lại, mặc dù đối với việc bị điều tới bệnh viện số 5 anh cũng có oán hận, nhưng tốt xấu gì cũng là nơi làm việc hiện tại của anh, chỗ làm việc bị người ta nói như vậy, trong lòng anh ít nhiều có chút không khoái. Tiền Hàng dừng lại trước một tác phẩm mỹ nghệ, là một mỹ nhân ngư, lại còn là đực nữa.

"Tiên sinh anh thật có mắt nhìn, đây là món bán chạy nhất của cửa hàng chúng tôi, có điều phần lớn là phái nữ đến mua." Nhân viên nọ đưa mắt liếc trộm Tiền Hàng, làm như đang suy tư vấn đề kỳ quái gì đó.

"Tôi, tôi mua cho em gái."

Tiền Hàng cầm tác phẩm thủy tinh này lên, lúc này nhân viên nữ mới thu lại ánh mắt quái dị. Có điều anh thật sự còn có một em gái tên Tiền Tuyết, nhỏ hơn anh bốn tuổi, năm nay tốt nghiệp đại học.

Tiền Hàng thanh toán với nhân viên cửa hàng, cố ý lôi kéo làm quen thuận tiện hỏi dò chuyện cái thang. Cô nhân viên trò chuyện với anh nửa ngày, bất tri bất giác đồng ý chuyện cho

mượn thang. Tiền Hàng hài lòng thỏa ý mang theo nhân ngư đi đến trạm chờ xe buýt, sau khi lên xe liền gọi điện cho Nguyễn Tương Văn. Điện thoại vừa thông, Nguyễn Tương Văn liền gấp gáp hỏi có phải Nguyễn Văn Hách đã xảy ra chuyện gì không?

“Cậu ấy không có việc gì, rất tốt.” Tiền Hàng nhìn ra ngoài nói, “Cuối tuần đã là sinh nhật của Nguyễn Văn Hách, ngày hôm đó tôi sẽ mang cậu ấy ra ngoài, cô có muốn gặp cậu ấy không?”

“Có thể sao, nó có thể ra ngoài?” Nguyễn Tương Văn rất kinh ngạc.

“Đương nhiên, biện pháp là do con người nghĩ mà.” Tiền Hàng rất tự tin, các vị đại quan không có ở bệnh viện, bọn anh liền trở thành những đứa trẻ tác oai, muốn quậy thế nào thì quậy thế ấy.

“Nếu là thật thì dương nhiên có thể, khi nào gặp, ở đâu?”

“Cô cứ hẹn thời gian địa điểm đi, nhưng tốt nhất là đừng cách bệnh viện quá xa, tôi không thể mang cậu ấy ra trong thời gian quá dài, bị phát hiện là sẽ bị xử phạt.”

Nguyễn Tương Văn suy nghĩ một hồi, nói ra một địa điểm, cũng hẹn luôn một thời gian.

Hai người thương lượng xong thì ngắt điện thoại, Tiền Hàng cất di động, có chút chờ mong ngày kia mau đến một chút. Nhưng đồng thời anh cũng lo lắng về tình huống tinh thần của Nguyễn Văn Hách hôm đó, tóm lại là phải chuẩn bị hết thảy những sự tình có khả năng xảy ra.

Chương 19: Bệnh Thứ 19

DTV-EBOOK

Cái hôm sinh nhật của Nguyễn Văn Hách, cậu chàng hưng hưng phấn phấn trở về từ căn tin sau khi ăn điểm tâm, về tới phòng bệnh lại trông thấy cái ghế bày ở giữa phòng, bên trên còn có một khay bánh sinh nhật to. Nguyễn Văn Hách tức thì vui vẻ, chạy tới ngồi xổm xuống nhìn bánh kem.

“Tôi nói, cậu thấy bánh ngọt còn thân hơn thấy tôi ha.” Tiền Hàng đứng kế bên cửa, kết quả Nguyễn Văn Hách vừa mới đi vào liền trông thấy bánh kem trước tiên, xem anh cái con đường lang nhân cao mã đại này thành không khí.

Nguyễn Văn Hách vừa ngẩng đầu liền trông thấy Tiền Hàng, nhảy dựng lên ôm Tiền Hàng vỗ vỗ lưng anh, “Đường lang mi là người tốt, muah ~”

Nguyễn Văn Hách quá vui mừng, bèn bẹp một phát lên mặt Tiền Hàng. Tiền Hàng có hơi bất ngờ, cậu buông anh ra lại ngồi xổm xuống, cũng vươn ngón tay quẹt một ít kem bơ. Cậu mút ngón tay liếm sạch kem, một ngụm ăn rất ngon.

Nguyễn Văn Hách lại làm dính kem một ngón tay, vểnh ngón lên đưa đến bên miệng Tiền Hàng, “Mi nếm thử xem, ngọt lắm.”

Tiền Hàng sững ra, anh không mấy thích ăn đồ ngọt lắm, nhưng nhìn ngón tay trước mặt, còn có kem trên khóe môi Nguyễn Văn Hách, anh hơi cúi đầu ngậm lấy đầu ngón tay cậu. Quả thực là ngọt, dường như còn có mùi vị khác nữa, Tiền Hàng nghĩ vậy lại nút vào thêm một chút, khiến toàn bộ kem trên ngón tay đều bị ngậm vào trong miệng. Nguyễn Văn Hách đột nhiên rút tay về, trên mặt có một tia đỏ ửng, không dám nhìn mà cà cà lăm, Tiền

Hàng nhìn cậu biểu tình như vậy thì thấy đùa vui, vừa mới lấy đèn cầy ra đã bị cậu một phen đoạt mất.

“Một cây, hai cây… mười tám.”

Nguyễn Văn Hách vừa đếm vừa cắm đèn cầy, Tiền Hàng ở một bên có chút yên tâm, cũng may nhóc điên biết đếm, bằng không từ hôm nay lại phải bắt đầu dạy người ta học toán nữa. Song hình như có điểm kỳ quái, chờ đã… chủ nhiệm và Nguyễn Văn Hách không phải từng nói cậu đã tròn mười tám sao?

“Cậu mới mười tám?” Tiền Hàng đen mặt hỏi, nếu như tuổi Tây Nguyễn Văn Hách mới tròn mười tám, vậy trước đây anh… không phải là đùa giỡn trẻ vị thành niên sao!

“Đúng á, ta cũng chả hiểu tại sao lại có tuổi Tây tuổi ta, dù sao thì sang năm ta cũng đã mười tám, nhưng mà còn chưa qua ngày sinh nhật mười tám, bây giờ qua rồi thì chính là mười tám.”

[Ờ câu này hơi rối, mị giải thích 1 xíu, ý em nó là khi qua tết thì em nó 18 nhưng chưa tới sinh nhật, sinh nhật rồi thì mới tính là 18 chuẩn =))]

Tiền Hàng thân mang tội ác có xung động úp mặt vào tường, đầu chống lên tường nhắm mặt cụng một cái. Anh vốn cho rằng Nguyễn Văn Hách đã thành niên rồi, cho nên bất hòa một chút trêu đùa một chút cũng không có gì, hơn nữa cả hai đều là đàn ông. Nhưng trước giờ Nguyễn Văn Hách là vị thành niên, cho dù là nam mà ra tay với vị thành niên thì cũng… Anh không phải là trở thành sắc ma biến thái sao, hay là nói anh đã vậy rồi, đậu, để người khác biết còn làm người thế nào nữa. Anh âm thầm khinh bỉ chính mình, vừa mở mắt thì thấy bên giò có một đôi chân, khe khẽ nghiêng đầu nhìn Nguyễn Văn Hách đứng bên cạnh anh, hơn nữa đầu cũng chống lên tường, rõ ràng là đang học anh.

“Cậu làm gì?” Tiền Hàng duy trì tư thế này hỏi.

“Làm tường.”

Tiền Hàng bộp một phát đánh lên đầu Nguyễn Văn Hách, “Còn nhỏ không học giỏi thì đáng đánh.”

“Đường lang mi tên bạo quân chết tiệt này, chỉ cho châu quan phóng hỏa lại không cho bách tính đốt đèn! Mi thật không hổ là thủ hạ của đại ma vương, tay chân bạo quân hung ác nhất!” Nguyễn Văn Hách ôm đầu ngồi xổm trên đất lên án Tiền Hàng.

“Tôi đang sám hối, cậu sám hối cái gì?” Tiền Hàng đẩy mắt kính, thằng nhóc này cũng không điên, phản bác lưu lưu loát loát, suy tư rất là rõ ràng.

“Sám hối?” Nguyễn Văn Hách ngẩng đầu nhìn, “Mi đã làm chuyện xấu xa gì mau thành thực khai ra, ta sẽ không trộm giấu diếm không cáo tố cho chú cảnh sát đâu.”

Tiền Hàng quay đầu, đỡ hai bên gọng kính lại đẩy mắt kính.

“Đường lang mi chột dạ kìa.” Nguyễn Văn Hách cười như tặc, lần trước Tiền Hàng dùng cái điệu bộ này chính là ở trong nhà tắm, lúc đó anh khoác lác đến chột dạ.

“Ai, ai chột dạ chứ, mau ăn bánh sinh nhật của cậu đi.” Tiền Hàng nghiêng đầu né không dám nhìn Nguyễn Văn Hách, nhóc điên nhìn thiệt là chuẩn.

Nguyễn Văn Hách vươn tay ra, “Lửa đâu, đèn cầy còn chưa có đốt.”

Lúc này Tiền Hàng mới nhớ tới, móc ra bật lửa trong túi giúp Nguyễn Văn Hách đốt đèn cầy, Nguyễn Văn Hách ngồi xổm trên

ghế bên cạnh cầu nguyện.

“Hi vọng cha mẹ mãi mãi khỏe mạnh vui vẻ, con cũng sớm xuất viện, bỏ đường lang lại không chơi với ổng nữa. Ước Niếp Linh đáng ghét nhất bị trĩ, Tiểu Hoa đáng ghét xuất viện trễ hơn con, đại ma vương Địa Trung Hải không ai thích nổi…”

Tiền Hàng hít một hơi, nhóc điên này thật độc ác.

“Làm cho đường lang không có bệnh nhân nữa.” Lời cầu nguyện của Nguyễn Văn Hách vẫn chưa xong.

“Cậu muốn tôi thất nghiệp?” Tiền Hàng muốn đánh người, nhóc điên này càng nói càng quá đáng.

Nguyễn Văn Hách nhìn Tiền Hàng một cái, “Mi có một bệnh nhân là ta đây là đủ rồi, nhiều quá mà nói mi sẽ bị chơi hỏng mất.”

Khóe miệng Tiền Hàng giật giật, anh hiểu ý của Nguyễn Văn Hách là muốn chơi với anh, nhưng bị chơi hỏng lại khiến người ta nghĩ bậy, hơn nữa Nguyễn Văn Hách đây là muốn chiếm đoạt anh sao?

“Mong Thượng đế không chê con ước nhiều, con còn có một điều.”

Không phải còn muốn cho thỏ ăn chứ? Tiền Hàng thầm nghĩ.

“Con muốn mỗi ngày đều cho thỏ ăn!” Nguyễn Văn Hách rất kích động mà lớn tiếng nói với bánh sinh nhật, “Thỏ dễ thương, mặc dù ăn hơi nhiều, nhưng biết chạy biết nói chuyện, con thích.”

Đệt mẹ, cậu thật sự vừa ý con thỏ kia rồi hả! Tiền Hàng như bị đạp trúng đuôi mà trừng Nguyễn Văn Hách, tiểu quỷ này thiếu

nợ (tình) khắp nơi, từ lão trung niên bốn năm chục tuổi, cho đến thanh niên hơn hai mươi tuổi, đây là tiết tấu năm nữ ăn sạch lai giả bất cự* ư? [ai đến cũng không cự tuyệt]

Nguyễn Văn Hách cười he he với Tiền Hàng, "Ta thích nhất đương nhiên là đường lang rồi, giúp ta gọi cho mẹ, còn mua bánh sinh nhật cho ta."

Bực tức của Tiền Hàng nhất thời biến sạch lộ ra khoái trá, cái này còn giống lời con người nói.

Nguyễn Văn Hách hít sâu một hơi, phù một cái thổi tắt toàn bộ mười tám cây đèn cầy. Tiền Hàng rút đèn cầy ra, dùng dao nhỏ tặng kèm với bánh cắt một góc bánh sinh nhật, đặt vào đĩa giấy đưa cho Nguyễn Văn Hách. Cậu há mồm cắn một ngụm bánh kem, Tiền Hàng vội vàng đưa nĩa cho cậu, ăn kiểu này có thể so với vượn người núi Thái Sơn.

Tiền Hàng chạy đến cửa nhìn ra ngoài, sau khi trở lại anh lại gần Nguyễn Văn Hách hạ thấp giọng nói: "Không phải cậu muốn tự do sao, tôi có thể cho cậu, nhưng hai ta phải ước pháp tam chương."

Nguyễn Văn Hách kích động tới mắc nghẹn, liều mạng vỗ ngực mình, ai bảo cậu nằm mơ cũng muốn ra ngoài.

"Ăn nhanh như vậy làm chi, chắc sắp nghẹn chết rồi chứ gì, tôi thấy khỏi ra ngoài nữa." Tiền Hàng rót cho Nguyễn Văn Hách một ly nước còn hù dọa cậu.

Nguyễn Văn Hách nhận lấy ly nước uống hai ngụm, như cầu xin mà dòm Tiền Hàng, "Đừng mà đường lang, tụi mình ra ngoài đi."

"Ước pháp tam chương trước, bằng không đừng nghĩ tới chuyện ra ngoài." Tiền Hàng hưởng thụ ánh mắt nhỏ đáng thương của

Nguyễn Văn Hách, cứ như thỏ vậy.

“Được được, ta đồng ý.” Vì để ra ngoài, dù là ba mươi chương cũng được.

Tiền Hàng vươn một ngón tay, “Một, sau khi ra ngoài nhất định phải nghe lời tôi, tôi nói đi hướng đông cậu phải đi hướng đông, bằng không cho dù lần sau cậu hiến thân cho tôi cũng đừng nghĩ ra ngoài.”

Nguyễn Văn Hách gật đầu liên tục.

Tiền Hàng lại vươn thêm một ngón tay, “Hai, bất luận gặp phải chuyện gì cậu cũng phải thông qua phê chuẩn của tôi, mua gì, chơi gì, thậm chí đi vệ sinh cũng phải hỏi tôi, bằng không tôi đánh nát mông cậu.”

“Đồng ý đồng ý, ba đâu, mau nói.” Nguyễn Văn Hách đã sốt ruột không nhịn được, ăn uống ị đái cũng bị người ta quản, ở bệnh viện cũng không thế này.

“Ba, mỗi thời mỗi khắc cậu đều phải trong tầm mắt của tôi, phát sinh chuyện không hay hoặc bị người ta khi dễ, cậu phải tìm tới tôi, tôi sẽ giúp cậu giải quyết, ngàn vạn lần chớ có tự tiện quyết định.”

“OK, mấy giờ tụi mình hành động?”

Nguyễn Văn Hách lúc này chính là một gián điệp đến bàn bạc, mặt mày nghiêm túc nói chuyện lén la lén lút.

“Ăn trưa xong, chúng ta thừa dịp lúc mọi người nghỉ trưa mà ra ngoài.”

“Được, quyết định như vậy đi.”

“A ha ha ha ha ha…”

Hai người mật mưu xong xuôi, ở trong phòng bệnh nhìn đối phương bắt đầu cười dâm, cười được nửa ngày bỗng dưng không cười nữa, mắng đối phương đồ thần kinh, Nguyễn Văn Hách ăn bánh kem của cậu, Tiền Hàng ra ngoài.

Sau bữa trưa, Tiền Hàng cùng Nguyễn Văn Hách đợi trong phòng bệnh một lúc, Tiền Hàng nhìn Nguyễn Văn Hách cảm thấy có chỗ chưa đúng, cậu không thể mặc đồ bệnh nhân ra ngoài. Nguyễn Văn Hách lục ngăn tủ dưới gầm giường, quần áo của cậu không nhiều, trừ bỏ hai bộ đồ bệnh nhân để thay đổi, còn lại là đồ lót cùng với áo trong giữ ấm mùa đông mà bệnh viện phát cho lúc trước.

Nguyễn Văn Hách từ dưới cùng kéo ra một kiện áo khoác, là áo da màu đen, bị đè quá lâu mà nhăn dúm dó. Tiền Hàng nhặt quần áo bị ném trên giường lên lật xem trước sau, vừa động vào đã thoảng qua một cỗ mùi mốc, căn bản không thể nào mặc. Nguyễn Văn Hách lấy quần ra như đào bảo bối, một ít tơ vải đã bị sứt ra, làm cho bụi bặm tung bay tứ phía. [thương bé Hách của tui quá T^T]

“Được rồi được rồi, đừng tìm nữa.” Tiền Hàng chịu không nổi bịt mũi lại, “Chỗ tôi có quần áo, cậu mặc có thể rộng, chắc tạm được rồi chứ.”

Nguyễn Văn Hách cầm quần so so với bản thân, “Có thể mặc mà, sao có mùi kỳ kỳ ta.”

“Tôi tưởng mũi cậu điên giống cậu rồi chứ.”

Tiền Hàng đoạt lấy cái quần trong tay Nguyễn Văn Hách, cầm hai kiện quần áo ẩm ướt mốc meo nọ đi ra ngoài, Nguyễn Văn Hách chạy tới của chờ. Tiền Hàng về đến phòng làm việc ném hai kiện quần áo kia lên giường, mở tủ quần áo tìm ra một bộ

quần áo của mình, áo gió cùng với quần rộng. Nguyễn Văn Hách mặc nhất định rộng, có lẽ cũng sẽ lộ ra vẻ già dặn, nhưng mà hiện tại chỉ có thể chấp nhận đỡ thôi.

Chờ đến khi Tiền Hàng trở lại, hầu hết người đi dạo bên ngoài đã trở về phòng bệnh nghỉ ngơi, tiếng nói chuyện tiếng bước chân trên hành lang cũng yên ắng xuống. Nguyễn Văn Hách chờ chính là Tiền Hàng, thấy anh đến thì nhìn chằm chằm quần áo.

“Khó coi vậy.” Nguyễn Văn Hách còn chưa nhìn thấy toàn bộ mà đã thổ tào.

“Khó coi thì ở truồng.” Tiền Hàng tức giận, anh còn sợ Nguyễn Văn Hách lây vi khuẩn rối loạn thần kinh cho anh kìa.

Nguyễn Văn Hách nhìn nhìn Tiền Hàng, lặng lẽ nhận lấy quần áo trong tay anh, thật tiếc cho bản thân mình dũng sĩ trừ ma này giờ phải ăn nhờ ở đậu.

Chương 20: Bệnh Thứ 20

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Bay bay ~"

Nguyễn Văn Hách xách áo, vừa ra khỏi phòng bệnh đã chạy ào ra ngoài, Tiền Hàng chạy đuổi theo. Bệnh nhân trong bệnh viện không được phép mặc quần áo thường, thế nên Nguyễn Văn Hách mặc quần bên trong, bên ngoài thì tròng cái quần bệnh nhân, áo còn chưa mặc vào đã xách chạy đi, có bị camera chụp được thì cũng sẽ không bị phát hiện là muốn chạy trốn.

Nguyễn Văn Hách dừng lại trước phòng giải trí trước đây, Tiền Hàng quay đầu nhìn, không phát hiện có người bám theo thì kéo lấy Nguyễn Văn Hách đi ra phía sau, vừa đi vừa dặn dò.

"Cậu thay đồ ở đây trước, một hồi nữa tôi ở bên ngoài gọi cậu, sau đó cậu leo lên đống gỗ này. Nếu như có ai trông thấy cậu, cậu cứ chạy trước, dù sao giả điên giả dại là bản lĩnh nhà nghề của cậu mà, nhớ kỹ chưa?"

"Ừa."

Tiền Hàng dắt Nguyễn Văn Hách đến bên đống gỗ, lại lần nữa xem xét động tĩnh chung quanh, lại dặn Nguyễn Văn Hách thêm mấy câu rồi vội vàng bỏ đi. Nguyễn Văn Hách cởi đồ bệnh nhân ra, mặc lên cái áo gió không vừa người kia chờ Tiền Hàng. Tiền Hàng lo Nguyễn Văn Hách chờ sốt ruột, một đường chầm chậm chạy ra khỏi bệnh viện, bảo vệ ngoài cửa còn hỏi anh ra ngoài làm gì, anh liền bảo mua chút đồ một hồi sẽ trở lại. Có

điều Tiền Hàng đi quá gấp, căn bản không chú ý đến Phương Chưng đã đi theo anh một đoạn đường ngắn.

Phương Chưng đứng ở lầu chính trông thấy Tiền Hàng ra ngoài, hắn đi theo Tiền Hàng là từ lầu nằm bệnh, bởi vì thắc mắc Tiền Hàng làm gì mà chạy gấp như vậy, song hình như vừa nãy Tiền Hàng chạy ra từ phía sau bệnh viện. Nghĩ đến đây, Phương Chưng nhảy nhót chạy ra cổng sau.

Tiền Hàng chạy đến cửa hàng nội thất mượn cây thang, nhân viên lần trước còn nhớ anh, dẫn anh ra cửa sau lấy. Tiền Hàng vác thang ra ngoài, sợ đập trúng hàng hóa trưng bày trên kệ nên phi thường cẩn thận. Cô nhân viên cũng nơm nớp lo sợ đi theo, thấy một mình anh vác thực lo lắng nên dứt khoát phụ khiêng.

“Không cần, tôi tự khiêng là được, cái này rất bẩn sẽ làm dơ tay cô.” Tiền Hàng kỳ thực có hơi buồn bực, mình anh vác thì thấy rất nặng, mà cô nhân viên này vừa bắt tay vào thì nhẹ đi rất nhiều.

“Không sao, thường tôi khiêng quen rồi.”

Mặt cô nhân viên có chút đỏ, có lẽ là thẹn thùng. Tiền Hàng cũng đỏ cả mặt, là do tu phẫn. [xấu hổ + giận dữ]

Tiền Hàng vác thang ra ngoài đi qua con đường đối diện, ngó tới góc tường cách năm chục mét đằng xa, cảm thấy mình mạng khổ, ngày thường hầu hạ nhóc điên kia đã mệt chết, giờ còn phải trợ giúp nhóc điên chạy trốn, bày mưu tính kế không nói, việc nặng nhọc cũng phải tự mình tới làm. Vác cái thang hơn chục ký đi đến góc tường, anh thả thang xuống ngước đầu nhìn, tính toán vị trí thuận tiện kéo Nguyễn Văn Hách ra ngoài, cơ mà sao bên trên lại xuất hiện một cánh tay?

Tiền Hàng đang nghĩ có phải Nguyễn Văn Hách đã bắt đầu leo không, lại một cánh tay nữa vươn ra bắt lấy mép tường, anh

không dám do dự, dựng thang lên tiếp lấy Nguyễn Văn Hách. Dựng thang xong, Tiền Hàng nắm hai bên thang dùng sức đè, bên dưới bị đè ra hai cái lỗ đất cũng sẽ không ngã. Tiền Hàng ngẩng đầu chuẩn bị leo, vừa vặn đối mặt mới Nguyễn Văn Hách đã lộ ra nửa thân người.

“Há há, đường lang.” Nguyễn Văn Hách ngồi trên tường, Tiền Hàng đang muốn hỏi làm sao cậu lên được, cậu chàng đã nói lời cảm ơn với người ở bên trong, “Cám ơn Tiểu Hoa, em sẽ mang đặc sản về cho anh.”

“Cậu có tiền sao?” Tiền Hàng chỉ muốn quét sạch hưng phấn của cậu, xem cậu lấy gì mà khoác loác.

Nguyễn Văn Hách xoay đầu nhìn Tiền Hàng, thò tay mò vào trong túi áo gió, mò trúng cái gì đó bén móc ra, “Nhìn nè, ta có tiền.”

Tiền Hàng hận không thể kéo Nguyễn Văn Hách từ trên tường xuống, một đồng tiền cũng có thể khiến cậu thích ý như vậy, thật uổng cho cái danh hào phú nhị đại của cậu.

Lúc này Tiểu Hoa ở bên trong không biết nói gì, Nguyễn Văn Hách nhìn bên trong nói: “Biết rồi, trời đẹp mà.”

“Hắn ta nói cái gì?” Tiền Hàng rất tò mò, Tiểu Hoa này sẽ không lại đề xuất yêu cầu hôn một cái chứ.

“Không nói cho mi biết.” Nguyễn Văn Hách lắc lư hai chân rất đắc ý.

“Cậu ngồi trên đó rất thoải mái?”

Tiền Hàng nói như thế, Nguyễn Văn Hách mới nhớ tới chuyện quan trọng, dịch chuyển cái mông tôn quý đạp lên thang leo xuống. Khi chỉ còn hai nấc thang, Nguyễn Văn Hách dứt khoát

nhảy xuống, một cú nhảy này làm bay ra không ít bụi bặm trên người.

Tiền Hàng bị sặc phẩy phẩy tay, “Quần áo tôi mới giặt, cậu muốn cho tôi mặc đồ nhà quê?”

Nguyễn Văn Hách vỗ vỗ bụi trên tay áo cố ý đưa về phía Tiền Hàng, “Mi mới nhà quê, nhìn thế nào ta cũng là người trong động trên núi.”

Tiền Hàng đẩy cặp vuốt bẩn kia ra, càng đau thương cho cái áo khoác hàng hiệu của mình cứ như vậy mà đi tong, vác thang đem đi trả.

Nguyễn Văn Hách theo Tiền Hàng đi đến cửa hàng đối diện, phủi bụi đất trên người ca hát: “Một con đường lang khiêng thang cực khổ ~ hai cái đùi to nội bát tự* ~ ba ngón dính liền tiểu hồ ly ~ ly ly ly ly ly ly ~”

[mị rất quan ngại về nội dung bài hát._. đại khái nội bát tự chỉ hai ngón chân cái chỉa vào nhau tự như hình chữ bát /\ nói chung là tướng không đẹp, còn tiểu hồ ly thì lát nữa bé Hách có làm hành động đó, nó cũng giống hoa lan chỉ nữa:”)]

“Cậu tìm đánh hả?” Tiền Hàng quay đầu mắng, ai nói anh nội bát tự chứ, đó giờ vẫn luôn là ngoại bát tự, không phải, tía anh đi đường mới ngoại bát tự, hơn nữa anh cũng không có lan hoa chỉ.

Nguyễn Văn Hách ở phía sau vểnh ngón trỏ ngón út, làm ra hai cái đầu hồ ly đơn giản, kề lên má của mình mà cọ, một bộ dạng tiểu hồ ly đang thân cận cậu, Tiền Hàng thấy vậy phụt một tiếng không nhịn được cười lên.

“Đường lang cười rồi.” Nguyễn Văn Hách lắc lư hai cái đầu hồ ly trước mắt Tiền Hàng, “Thật khó coi.”

“Cút.” Tiền Hàng cười mắng, vừa tức giận vừa buồn cười.

“Vậy ta lăn* đây, quần áo mi bị hỏng thì đừng trách ta.” Nguyễn Văn Hách ngồi xuống làm ra bộ dáng muốn lộn nhào, Tiền Hàng gấp gáp ngăn cậu lại, bộ đồ kia hơn mấy trăm đó. [cút (xéo) với lăn (lông lốc) là cùng 1 từ ‘cổn 滚’]

Nguyễn Văn Hách đứng dậy, nhìn Tiền Hàng vác thang, học theo bộ dáng anh vác ở phía sau. Tiền Hàng phát hiện nhẹ đi một chút thì quay đầu nhìn, đối lại tầm mắt của Nguyễn Văn Hách, nhìn cậu cười. Hai người đều không nói gì, lặng lẽ vác thang trở lại cửa hàng trả cho cô nhân viên. Có điều Tiền Hàng phát hiện một chuyện rất ngược, đó chính là cho dù có Nguyễn Văn Hách vác phụ, cũng không nhẹ như lúc cô nhân viên giúp anh.

“Đường lang mi đang nghĩ gì đó, sao mà một bộ biểu tình bị bẽ mặt vậy?”

Nguyễn Văn Hách tới gần nhìn chằm chằm Tiền Hàng, Tiền Hàng tỉnh lại đẩy mặt cậu ra.

“Không có gì, đi với tôi.”

Tiền Hàng đi về phía đường lớn cách đó không xa. Càng đi về phía đường người đi đường càng nhiều, Nguyễn Văn Hách đi cùng Tiền Hàng cùng không còn thong dong như ban nãy, dần dần theo sát Tiền Hàng, một đôi mắt hạnh lén liếc trộm nhìn người đi đường.

“Làm sao vậy?” Tiền Hàng phát giác dị trạng.

“Không…” Nguyễn Văn Hách còn đang nhìn, bỗng một phen túm lấy tay áo Tiền Hàng nhỏ giọng hỏi, “Bọn họ… bọn họ có khi nào cảm thấy ta kỳ quái hay không?”

“Đương nhiên, bụi bặm dơ hầy như cá thòi lòi* mà.”

*cá thòi lòi: có ai không biết con này không? =))))

nê hầu

Nguyễn Văn Hách dừng lại, Tiền Hàng bắt buộc dừng theo, thấy Nguyễn Văn Hách không nói lời nào thì phủi phủi bụi đất trên người cậu, sao phủi thế nào cũng phủi không sạch. Tiền Hàng muốn gỡ cái tay đang nắm chặt tay áo mình ra, sờ đến mới phát hiện tay cậu run mạnh.

“Đừng sợ, sẽ không ai làm hại cậu.” Tiền Hàng sờ sờ đầu Nguyễn Văn Hách, “Cậu nhìn xem ánh mắt mọi người nhìn cậu có mang tính công kích không? Tương phản, nếu như họ biết cậu là bệnh nhân ngược lại còn sợ cậu nữa, cho nên lấy chút dũng khí ra, ưỡn ngực hóp bụng tự tin chút cho đại thúc tôi coi.”

Nguyễn Văn Hách dựa theo lời Tiền Hàng nói mà làm, dường như thật sự không còn sợ như thế nữa, cũng không mấy để ý nét mặt mọi người nhìn cậu nữa.

“Đi nhanh thôi, chúng ta sắp muộn rồi.” Tiền Hàng nắm chặt bàn tay còn hơi phát run của Nguyễn Văn Hách đi đến ven đường.

Nguyễn Văn Hách cảm nhận được độ ấm trên tay Tiền Hàng, rất ấm, trấn định lại bất an trước đó theo anh đến ven đường đón xe.

Không bao lâu sau hai người đón được một chiếc taxi, taxi nhanh chóng lên đường. Nguyễn Văn Hách đã rất lâu không ra khỏi bệnh viện hầu như cả người đều dán dính lên cửa sổ xe, tròng mắt xoay loạn tựa như không nhìn được hết chung quanh. Tiền Hàng cảm thấy Nguyễn Văn Hách lúc này cứ như bị

bọ chét bám thân, ngồi ở ghế sau vừa bật vừa nhảy, động tác càng khoa trương mà lắc tới lắc lui, anh không dám nhìn mặt của tài xế lúc này, thật sự là mất mặt quá mức rồi.

“Đường lang, đường lang, ở đó có cái bong bóng bay kìa.”

Nguyễn Văn Hách nhìn bóng bay, quay cửa kiếng xuống muốn vươn tay ra, Tiền Hàng vội vàng ngăn cậu lại, đang chạy xe trên đường, chìa bất luận bộ phận cơ thể nào cũng đều là động tác nguy hiểm.

“Đừng vươn thân thể ra, sẽ chết người.” Tiền Hàng nhỏ giọng cảnh cáo, cũng kéo cửa sổ lên.

Nguyễn Văn Hách còn đang nhìn bong bóng bay đi xa, “Đường lang, ta muốn bong bóng.”

“Nếu như muốn chúng ta liền trở về.”

Một câu uy hiếp này của Tiền Hàng rất hiệu nghiệm, Nguyễn Văn Hách lập tức không đề cập tới chuyện mua bong bóng nữa. Tài xế tấp vô lề ngừng xe, Tiền Hàng trả tiền xuống xe, Nguyễn Văn Hách đi theo phía sau.

Nguyễn Văn Hách thấy bên đường người đến người đi đều là người, trong sợ hãi mà kéo áo bên hông Tiền Hàng, Tiền Hàng tặng cho Nguyễn Văn Hách một nụ cười yên tâm.

“Nơi đây là phố đi bộ, hai bên có cửa hàng buôn bán, hôm nay lại là cuối tuần cho nên người hơi đông.”

Dường như Nguyễn Văn Hách không nghe thấy lời giải thích của Tiền Hàng, trong mắt lộ ra vẻ sợ sệt. Tiền Hàng kéo tay Nguyễn Văn Hách, đi đến quán giải khát bên đường.

“Cậu chưa từng tới sao?”

“Chưa, trước đây ba mẹ thường đưa ta đi trung tâm thương mại, loại địa phương này thì chưa đến.”

Mọe nó kẻ có tiền, Tiền Hàng thầm mắng trong lòng, anh chính là quỷ nghèo, chỉ xứng đến loại quán ven đường này thôi.

Hai người đi vào quán giải khát, bên trong cơ hồ đầy người, đại đa số là tiểu tình lữ yêu đương. Tiền Hàng chăm chú nhìn quét một vòng trong quán, thấy trong góc còn có hai chỗ trống, bèn cùng Nguyễn Văn Hách đi qua chiếm ghế. Nguyễn Văn Hách có lẽ còn có hơi sợ, không nói năng gì đưa mắt lén nhìn người xung quanh. Tiền Hàng cầm menu lắc lắc trước mặt Nguyễn Văn Hách, hấp dẫn lực chú ý của cậu, quả nhiên cậu nhìn chằm chằm lên những bức hình ngon miệng trên đó. Bất kể là nước uống hay là kem, màu sắc tươi mát chủng loại phong phú đều mang lực hấp dẫn cực đại.

“Hình như dạ dày cậu không có vấn đề, song vẫn nên bớt ăn đồ lạnh, tôi thấy gọi ly nước chanh là được rồi.” Tiền Hàng nhìn thực đơn nói, càng xem càng thấy mình giống bảo mẫu, nào giống bác sĩ có thể tác oai tác quái trong mắt người khác.

“Nước chanh chua lắm, kem cà phê thì thế nào, rượu Liqueur hương sô cô la xem qua cũng không tệ.” Nguyễn Văn Hách đoạt lấy menu trong tay Tiền Hàng, “Có điều matcha là hương vị gì, lấy cái này đi, cái này được.”

Tiền Hàng nhướn mày đẩy mắt kính, Nguyễn Văn Hách đang hứng thú dâng trào dần dần yên tĩnh lại, lặng lẽ nhét menu trở lại tay Tiền Hàng.

“Phụt, xem họ kìa, chắc đó là anh em hả?” Cô giá trẻ ở bàn bên cạnh nhỏ giọng thảo luận với bạn.

“Nhìn không giống, hàng xóm chăng?”

“Đừng đùa, ai lại ra ngoài với hàng xóm chứ.” Cô gái trẻ cười như tặc rỉ tai với bạn một câu, đối phương cười ha ha.

Tiền Hàng cúi đầu nhìn thực đơn không dám đoán xem bọn họ đang rỉ tai cái gì, sau đó gọi phục vụ chọn nước uống cùng với thiêu tiên thảo*. Lúc chờ thức ăn anh nhiều lần xem đồng hồ, rõ ràng đã hẹn Nguyễn Tương Văn gặp tại đây, nhưng Nguyễn Tương Văn lại đến trễ.

Chương 21: Bệnh Thứ 21

DTV-EBOOK

Thức uống được mang ra trước tiên, Tiền Hàng đẩy qua nhường Nguyễn Văn Hách uống. Cậu chàng thật đúng là rất khát, bưng ly nước không khách khí mà hung hăng hút mấy hơi. Tiền Hàng nhiều lần nhìn ra cửa, vẫn như cũ không thấy bóng dáng Nguyễn Tương Văn, thầm nghĩ cô ấy sẽ không lại không đến chứ, thời gian của họ không nhiều. Lúc này, thiêu tiên thảo bọn họ gọi cũng đã mang ra, Nguyễn Văn Hách dùng thìa chọt chọt, moi ra thiêu tiên thảo màu tím đen thì cả kinh.

"Ô ~ đường lang, thứ này có độc."

Tiền Hàng nghe thấy tiếng này thì bịt miệng nhóc điên lại, người xung quanh đã nhìn bọn họ.

"Cậu nhỏ giọng chút cho tôi, cái đó không có độc, cậu nếm thử đi." Tiền Hàng thật muốn độc câm Nguyễn Văn Hách, càng hối hận đã mang cậu ra ngoài, không có chuyện cũng quấy cho ra chuyện.

Nguyễn Văn Hách múc một muỗng cho Tiền Hàng, vì miệng bị chận lại nên vô pháp nói chuyện. Tiền Hàng không nói gì nhìn chăm chăm đồ ăn được đưa đến bên mép, giữa ban ngày ban mặt thế này bảo anh làm sao ăn, bất chấp quần chúng xung quanh xem tiết mục nam nam đút nhau cơ tình* tung tóe tứ phía? [cơ tình: tình gay]

Rắc rắc!

Tiếng chụp ảnh vang lên, Tiền Hàng nhìn phía phát âm thanh, là hai cô gái trẻ bàn kế bên nọ, một người trong đó cầm điện

thoại chụp ảnh cho bạn mình, việc này làm anh thở phào một hơi, nhưng quỷ mới biết trước khi anh quay qua ống kính có phải nhắm chuẩn bọn họ hay không.

Nguyễn Văn Hách còn đang vươn tay, Tiền Hàng nhắm mắt há mồm, đột nhiên nghĩ ra gì đó cầm thực đơn lên che lại.

“Đường lang mi chói mắt sao?”

Nguyễn Văn Hách không rõ Tiền Hàng che cái gì, một phen đẩy thực đơn ra. Lại là một tiếng rắc rắc, thiếu chút nữa rắc rớt luôn nhịp tim của Tiền Hàng, anh còn đang ngậm thìa kìa, lần này mất mặt rồi.

“Đường lang mi sao vậy?”

“Không có gì, để tôi chết đi.”

Tiền Hàng không dám nhìn ai nữa, gục xuống bàn giả chết. Ở bệnh viện, Nguyễn Văn Hách giỡn điên thế nào cũng được, ra bên ngoài mặc dù đã thu liễm, nhưng cử chỉ làm ra vẫn khiến người ta mặt đỏ tim đập… chờ đã, sao anh lại dùng từ này để hình dung? Mặc kệ thế nào, anh có bóng ma với quán nước ven đường rồi.

“Văn Hách.”

Nguyễn Văn Hách đang muốn đút Tiền Hàng nữa, bỗng nghe thấy giọng nói quen thuộc, kinh hỉ mà quay đầu, Nguyễn Tương Văn đã đi đến sau lưng cậu, cậu đứng dậy ôm chầm lấy người mẹ đã đi tới. Nguyễn Tương Văn vuốt ve Nguyễn Văn Hách đang ôm cô làm nũng, Tiền Hàng cũng đứng dậy, nhường ghế của mình cho Nguyễn Tương Văn.

“Tôi không ngồi đâu, cậu ngồi đi.” Nguyễn Tương Văn mặt mày áy náy giải thích, “Xin lỗi, trên đường kẹt xe nên tới trễ. Tôi có

gọi điện thoại cho cậu, nhưng không bắt máy."

Tiền Hàng theo bản năng nhìn di động, thật sự là có hai cuộc gọi nhỡ, có lẽ là ở đây đông người ồn quá nên mới không nghe thấy, anh nhìn nhìn xung quanh, phát hiện một cái bàn bốn người trống thì gọi bọn họ qua đó ngồi ăn.

Nguyễn Văn Hách mang thức ăn qua, nhăn nhăn mặt giơ cái muỗng lên cho Nguyễn Tương Văn xem, "Cái này đường lang vừa mới dùng qua rồi, ổng bị hôi miệng, lấy cái khác đi thôi."

"Mẹ không ăn, con thích ăn thì ăn nhiều vào." Nguyễn Tương Văn dịu dàng sờ sờ đầu con trai, nằm mơ cũng không ngờ được nhanh như vậy đã có thể gặp được con trai.

"Mẹ, mẹ thật sự không ăn sao? Nhưng ăn ngon lắm." Nguyễn Văn Hách đẩy món ăn qua Nguyễn Tương Văn, Nguyễn Tương Văn lại đẩy trở về.

"Mẹ không đói, con ăn đi." Nguyễn Tương Văn nhìn Nguyễn Văn Hách không dời mắt, so với hai tuần trước khí sắc của cậu tốt hơn rất nhiều, trên mặt bắt đầu ửng hồng, không tái nhợt như trước đây nữa.

"Vậy con ăn nha." Nguyễn Văn Hách cười ha ha mà ăn, có lẽ là đói bụng rồi.

Nguyễn Tương Văn nhìn về phía Tiền Hàng, "Tôi còn chưa cảm ơn bác sĩ Tiền nữa, cuộc sống gần đây của Văn Hách nhất định là tốt lắm, cám ơn cậu đã chiếu cố con trai tôi."

"Cô khách khí quá, đây là việc tôi nên làm mà." Tiền Hàng khiêm nhường nói, "Có điều tâm trạng gần đây của Nguyễn Văn Hách quả thật là rất ổn định, không còn thỉnh thoảng hồ đồ như trước nữa."

“Vậy sao? Quá tốt rồi.” Nguyễn Tương Văn mừng rỡ từ đáy lòng, con trai không hồ đồ nữa có nghĩa là đã cách lành bệnh không xa.

Nguyễn Văn Hách đang ăn xen mồm vào, “Ai nói vậy, lần trước con còn bị đánh nữa.”

Nguyễn Tương Văn lấy làm kinh hãi, “Bị thương ư? Đánh con chỗ nào, ai đánh?”

Tiền Hàng thấy Nguyễn Tương Văn khẩn trương như vậy nên gấp gáp làm sáng tỏ, “Thương ngoài da, hai ngày là khỏi rồi.”

Nguyễn Văn Hách đột nhiên nhớ tới gì đó mặt đưa đám, “Đường lang cũng bị đánh nữa.”

Nguyễn Tương Văn lại khẩn trương mà nhìn Tiền Hàng, “Bác sĩ Tiền cũng bị thương sao, đã xảy ra chuyện gì?”

“Bệnh nhân đánh nhau, chuyện bình thường không cần khẩn trương.”

Nguyễn Văn Hách nhớ tới chuyện ngày đó thì rất giận dữ, khoa trương kể lại cho Nguyễn Tương Văn. Tiền Hàng ở một bên ngẫu nhiên chen mồm vào một câu, sữa chửa cách nói của Nguyễn Văn Hách, miễn cho Nguyễn Tương Văn bị gạt.

“Mẹ không biết đâu, lúc đó con chỉ nghĩ món đồ này không thể để nó nhào qua đoạt, thật sự là bị con giật lại, ha ha ha!” Nguyễn Văn Hách vô cùng đắc ý, cứ như cậu anh dũng biết bao vậy.

“Con bị đánh sao, không đau chứ?” Nguyễn Tương Văn nghĩ đến việc con trai bị đánh liền đau lòng, vành mắt vô thức đỏ lên, nếu như cô ở bên con tuyệt đối sẽ không để ai đánh cậu.

“Không đau.” Nguyễn Văn Hách ưỡn sống lưng giả trang anh

hùng, sau đó ha ha cười khổ, “Sau đó thì có hơi đau, nhưng mà đường lang thoa thuốc cho con. Ổng dùng lực mạnh lắm, cái đó mới gọi là đau.”

Nguyễn Tương Văn nắm chặt bàn tay đặt trên bàn của Nguyễn Văn Hách, con cô quả nhiên đã trưởng thành rồi, biết dùng chính tay mình bảo vệ thứ muốn bảo vệ, không giống như khi ấy chỉ biết khóc.

Tay mình được nắm chặt, Nguyễn Văn Hách đưa đầu qua dán lên cánh tay mảnh khảnh kia, “Tay của mẹ cũng ấm, giống như đường lang vậy.”

Nguyễn Tương Văn vỗ nhẹ đầu con trai, “Đừng gọi cậu ấy đường lang, phải gọi là bác sĩ Tiền.”

“Ổng chính là đường lang, nhìn là thấy không phải người tốt.” Nguyễn Văn Hách giương mắt nhìn Tiền Hàng, Tiền Hàng trừng cậu một cái.

Nguyễn Tương Văn lại vỗ cái nữa, “Bác sĩ Tiền là người tốt, cậu ấy có thể chữa khỏi cho con, mau hết bệnh liền có thể xuất viện đoàn tụ với mẹ.”

“Dạ…”

Nguyễn Văn Hách vốn nên vui vẻ trả lời đột nhiên lãnh đạm lên tiếng, Nguyễn Tương Văn cho rằng cậu có chỗ nào không thoải mái, tâm tình cậu có chút suy sụp, “Nếu xuất viện sẽ không thể chơi với đường lang nữa, cũng không thể tìm Tiểu Hoa đi hàng long, còn không thể cho thỏ ăn.”

Kỳ thực khúc sau mới là trọng điểm, đoạn trước chỉ là kèm theo thôi phải không? Tiền Hàng không nói gì, song cũng có chút mừng, chí ít Nguyễn Văn Hách tuy điên nhưng đồng thời còn có tình cảm, còn biết sau này hết bệnh thì sẽ cùng những người

hiện tại xa nhau.

Nguyễn Tương Văn cười thản nhiên, “Dù có hết bệnh con cũng có thể thường xuyên tìm bác sĩ Tiền, không phải không còn được gặp lại nữa.”

“Dạ.” Tâm tình Nguyễn Văn Hách nâng cao một ít.

Nguyễn Tương Văn ngẩng đầu nhìn thấy đồng hồ treo trong quán, “Khi nào thì hai người trở về, nếu còn sớm thì đi vòng vòng quanh đây?”

Tiền Hàng vô thức nhìn đồng hồ, bọn họ bất tri bất giác đã rời bệnh viện hai tiếng đồng hồ, tin rằng đã có một vài bệnh nhân thức dậy, bác sĩ và y tá cũng bắt đầu bận rộn.

“E là không được, chúng tôi phải trở về rồi.”

Câu nói này vào tai mẹ con họ Nguyễn rất là tàn khốc, hai người đồng thời lộ ra biểu tình bi thương, vừa mới gặp mặt đã phải chia xa.

“Chờ thêm chút nữa không được sao?” Nguyễn Văn Hách khẩn cầu, sau đó ôm lấy người mẹ ngồi ở một bên.

“Về muộn quá sẽ bị phát hiện.” Kỳ thực Tiền Hàng cũng khó xử, anh cũng muốn chờ mẹ con họ thêm chút, nhưng thời gian không đủ, để người khác phát hiện là toi mất.

Nguyễn Văn Hách vẻ mặt đau khổ nhìn Nguyễn Tương Văn, Nguyễn Tương Văn ôm lại con trai an ủi cậu.

“Chỉ là tạm thời thôi, lần sau còn có cơ hội, nếu như không có gì mẹ sẽ gọi điện thoại, chúng ta có thể nói chuyện phiếm trên điện thoại.”

“Thật ư?”

“Ừ.” Nguyễn Tương Văn đứng dậy, “Để mẹ đưa hai người về bệnh viện.”

Tiền Hàng kéo Nguyễn Văn Hách đang không tình nguyện đứng lên, theo Nguyễn Tương Văn đến gần đó lấy xe về bệnh viện. Trên đường Nguyễn Văn Hách nói với mẹ rất nhiều, Tiền Hàng nhìn Nguyễn Văn Hách lúc này tâm tư rõ ràng không hồ đồ trong lòng ít nhiều có chút vui mừng, chí ít Nguyễn Văn Hách không còn lên cơn như trước động một chút là hàng yêu phục ma, phương pháp của anh ít nhiều có hiệu quả trong chữa bệnh.

Nguyễn Tương Văn đưa họ đến cổng sau bệnh viện, mắt nhìn Nguyễn Văn Hách đạp thang leo tường đi vào, Nguyễn Văn Hách còn đang ở trên đầu tường vẫy tay với cô, mãi đến khi không còn trông thấy Nguyễn Văn Hách nữa mới khởi động xe đưa Tiền Hàng đến cổng chính bệnh viện.

“Cám ơn cậu bác sĩ Tiền.” Ngay trước khi Tiền Hàng xuống xe Nguyễn Tương Văn nói lời cám ơn.

“Cô không cần khách khí như vậy, đây là việc tôi nên làm.” Tiền Hàng lễ độ nói.

“Không, cậu là ân nhân của Văn Hách nhà tôi.” Trong mắt Nguyễn Tương Văn tràn đầy hi vọng, “Nếu như không có cậu, tôi không biết nó còn cần mấy năm nữa mới có thể xuất viện.”

“Ha ha, không nghiêm trọng như vậy đâu, kỳ thực trong bệnh viện chúng tôi có rất nhiều bác sĩ tài đức vẹn toàn.”

“Đó không giống, tôi cảm giác được, cậu là một bác sĩ xứng chức.”

“Cô quá khen rồi.”

Tiền Hàng về bệnh viện, mới phát giác anh đến bệnh viện số 5 cũng không phải là lựa chọn sai lầm.

Chương 22: Bệnh Thứ 22

DTV-EBOOK

Xe buýt đến trạm bệnh viện số 5, có hai ba người xuống xe, Tiền Hàng đồng thời cũng xuống xe vừa nhìn đồng hồ đeo tay vừa đi đến cổng bệnh viện cách đó không xa. Cổng đã gần ngay trước mắt, tiếng phanh gấp vang lên sát bên, Tiền Hàng theo bản năng xoay đầu nhìn, chiếc xe xa hoa hơn mấy chục vạn dừng ngay bên đường, cửa sổ xe kéo xuống, một thanh niên thò đầu ra hỏi Tiền Hàng đang đi ngang. Xem tuổi chừng ba mươi, mang kính râm đen, mặc âu phục.

“Anh bạn, gần đây không có bãi đỗ xe sao?”

“Anh tới khám bệnh à?” Tiền Hàng hỏi xong liền hối hận, bệnh nhân cũng không trả lời được câu này.

“Tôi là tới thăm bệnh nhân thôi.” Trên mặt thanh niên không có gì, giọng điệu có hơi bực, đại khái là để bụng chuyện Tiền Hàng nói vụ khám bệnh.

Tiền Hàng cười xòa, “Đỗ đại bên đường là được, không có cảnh sát giao thông đâu.”

“Cám ơn.” Thanh niên lái xe đi, tìm một chỗ không có gì đáng ngại đỗ xe.

Tiền Hàng thấy đối phương đỗ xe không xa thì vào bệnh viện, có chút hiếu kỳ thanh niên tới thăm ai. Anh đến phòng làm việc của mình mặc áo blouse, vẫn như thường ngày đến lầu phòng bệnh tuần tra, tạt qua phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách phát hiện cậu chàng còn đang ngủ, anh không định đánh thức cậu, tiếp tục tuần tra.

Tiền Hàng mới vừa xoay người liền nghe thấy một tiếng ho khàn khàn từ trong cửa truyền ra, anh lo Nguyễn Văn Hách ngã bệnh bèn mở cửa đi vào. Đi đến bên giường thì phát hiện Nguyễn Văn Hách nhắm chặt mắt mặt ửng đỏ, trong miệng mơ mơ hồ hồ không biết nói cái gì, anh vươn tay dò nhiệt độ trên trán Nguyễn Văn Hách, rất nóng. Anh nhẹ nhàng đẩy cậu mấy cái, Nguyễn Văn Hách bị lay tỉnh nhìn anh.

“Sao cậu nóng rần vậy, hôm qua không phải còn khỏe lắm sao?”

“Tối hôm qua Tiểu Hoa gọi ta ra ngoài chơi, gặp Tiểu Mã bèn chơi thêm một hồi.”

“Sau đó thì sao?” Chỉ như vậy sẽ không sinh bệnh, trừ phi nhóc điên thật sự trở thành Lâm Đại Ngọc. [Lâm Đại Ngọc là nhân vật nữ của Hồng lâu mộng, có dung mạo tuyệt sắc và tâm hồn đa sầu đa cảm]

“Té xuống nước.”

“Hả?” Đầu Tiền Hàng đầy sương mù, trong bệnh viện không có hồ nước, gần đây cũng không có mưa, sao cậu ta có thể té xuống nước.

Nguyễn Văn Hách trùm chăn bĩu môi nói: “Không biết thằng tâm thần nào đào cái hố ở sân sau, có thêm nước, ta không trông thấy liền… má nó.”

“Cậu còn biết nói người ta tâm thần.” Tiền Hàng vốn muốn trách cứ Nguyễn Văn Hách, nhưng mà nghe xong câu chửi cuối cùng kia của cậu thì cười lên.

Nguyễn Văn Hách nghe tiếng cười thì cảm thấy uất ức, thiếu chút nữa nhảy khỏi chăn liều mạng với Tiền Hàng, Tiền Hàng bảo cậu nghỉ ngơi rồi đi ra ngoài lấy thuốc. Thấy Tiền Hàng rời

khỏi đến hiệu thuốc lấy thuốc, Nguyễn Văn Hách quấn chặt chăn, đại khái chính là chịu lạnh không nổi bọc kín chăn lăn tới mép giường, lăn quá trớn rớt luôn xuống giường đau tới nổi nhe răng, có điều cho dù thế này cậu cũng không muốn chui ra khỏi chăn. Mấy phút sau Tiền Hàng trở lại, thấy Nguyễn Văn Hách quấn chăn như con sâu thịt thì dở khóc dở cười.

“Đang yên đang lành cậu nằm ra đất làm gì, không lạnh?”

“Trên giường mới lạnh.” Nguyễn Văn Hách nhắm mắt trả lời.

Tiền Hàng hiếu kỳ đi đến bên giường nhìn, cũng không có dị trạng. Anh cho rằng Nguyễn Văn Hách sinh bệnh ra rất nhiều mồ hôi, khom lưng sờ đệm giường mới biết giường bị ướt, căn bản không giống do ra nhiều mồ hôi tạo thành.

“Không phải là cậu không thay quần áo liền chui vào chăn, còn nằm hết một đêm chứ?” Nếu như là thật, anh liền phải lập ra một bộ phương án trị bệnh từ trong ra ngoài, ngay cả từng tế bào cũng không thể bỏ qua, cho dù thần kinh Nguyễn Văn Hách bật trật đài, cũng phải khiến cậu nhớ kỹ thường thức cơ bản nhất.

Nguyễn Văn Hách bị hỏi cũng không lên tiếng, chỉ là không thoải mái mà nhúc nhích. Tiền Hàng thật không biết nên nói gì cho tốt, nhìn cậu lạnh phát run trong chăn thì lại đau lòng, bảo cậu uống thuốc, rồi thay quần áo ướt ra.

Nguyễn Văn Hách rất ngoan, nhận lấy thuốc của Tiền Hàng, tìm từ ngăn kéo dưới giường ra một bộ quần áo sạch mà thay. Lúc Nguyễn Văn Hách thay đồ thì Tiền Hàng cuốn hết đệm giường, ánh mắt còn nhúc nhích theo động tác của Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn Hách nghiêng người mặc áo tay dài, tụt quần lót thay cái mới. Nhịp tim Tiền Hàng không tự chủ được mà tăng tốc, dù muốn nhìn tiếp, nhưng lại không thể không nhắc nhở mình thu hồi tầm mắt.

“Phòng làm việc của tôi khóa cửa rồi, tôi dắt cậu qua đó, cậu thành thật chớ có gây phá hoại cho tôi.” Tiền Hàng lúng túng mà cảnh cáo, cố che giấu ý nghĩ xấu xa trong lòng.

Nguyễn Văn Hách nào còn tinh lực mà phá hoại, ngoan ngoãn gật đầu theo Tiền Hàng ra ngoài. Hai người băng qua hành lang ngoài lầu phòng bệnh đi đến lầu phòng làm việc, Tiền Hàng mở cửa phòng làm việc cho Nguyễn Văn Hách vào nằm, còn tìm chăn dày chút đắp cho cậu. Giúp Nguyễn Văn Hách dịch góc chăn, Tiền Hàng đột nhiên nhớ tới gì đó liền rót ly nước, kéo ghế đến mép giường đặt ly nước lên.

“Khát thì uống nước, một chút tôi trở lại.”

Nguyễn Văn Hách nắm chăn, thấy Tiền Hàng vội trước vội sau thì nói: “Đường lang mi đừng dùng cái giọng bàn giao hậu sự đó có được không?”

“Tôi đập cậu à.” Tiền Hàng thật sự cảm thấy hảo tâm của mình bị coi thành lòng lang dạ thú, chiếu cố cậu ta cũng bị mỉa mai.

“Cám ơn.”

Nguyễn Văn Hách nghiêm túc nhìn Tiền Hàng, Tiền Hàng biết không phải cậu cám ơn mình đánh cậu, sờ sờ đầu cậu dặn dò nghỉ ngơi cho tốt, đè thấp tiếng bước chân đi ra ngoài. Nguyễn Văn Hách nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt, có lẽ ngoài cha mẹ ra Tiền Hàng là người quan tâm cậu nhất, dù cho quan hệ của họ là bác sĩ và bệnh nhân, nhưng Tiền Hàng đối tốt với cậu ngoài ý muốn, đây có lẽ là y đức bác sĩ, cũng có lẽ là do tính cách.

“Thật tốt.” Nguyễn Văn Hách nhắm mắt lại trở mình nằm nghỉ, có chút hi vọng bệnh của mình được chữa khỏi chậm một chút.

Tiền Hàng ôm đệm chăn của Nguyễn Văn Hách ra ngoài phơi nắng, cũng may hôm nay trời nắng gắt, phơi một ngày tuyệt đối khô hết. Anh mang đệm chăn lần lượt bày ra treo trên dây phơi quần áo, lúc đang sắp xếp thì nghe thấy tiếng nói chuyện từ gần đó truyền đến, một giọng trong đó là Phương Chưng. Anh theo bản năng tìm đến nguồn âm thanh, tìm mất nửa vòng mới phát hiện Phương Chưng cùng với thanh niên lúc trước đang ngồi dưới gốc của một cây đằng góc tường nói chuyện, khoảng cách hơi xa không nghe rõ bọn họ đang nói gì. Song thanh niên kia đã tháo mắt kính xuống, diện mạo còn anh tuấn, vóc người xấp xỉ với anh. Anh không có thói quen nghe lén người khác nói chuyện, phơi chăn xong thì trở lại phòng làm việc, đường phải đi qua chính là nơi Phương Chưng cùng thanh niên nói chuyện.

“Bác sĩ Đường ~”

Phương Chưng phát hiện Tiền Hàng đi ngang qua trước mặt, ồn ào chào hỏi. Gân xanh trên đầu Tiền Hàng rộn rã mà chạy ra, nhưng tốt xấu gì cũng có người lạ đằng đó, anh kéo khóe miệng nặn ra một nụ cười, sau đó nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

“Hóa ra anh ta họ Đường.” Thanh niên dựa vào thân cây nhìn Tiền Hàng đã đi xa.

“Ổng họ Tiền.” Phương Chưng nhìn chằm chằm một con kiến nhỏ khiêng xác một con sâu thảnh thơi đi ngang qua trước mặt hắn.

“Vậy sao chú gọi anh ta bác sĩ Đường.” Thanh niên buồn bực.

Phương Chưng không nhìn con kiến nữa, cười giải thích: “Là do Văn Hách gọi ổng là đường lang.”

“Văn Hách? À, là bệnh hữu cách vách kia của chú.” Thanh niên nhớ ra rồi khinh bỉ nhìn Phương Chưng, “Cái đầu nhà chú còn giả điên, giả tới ghiền luôn rồi? Bên ngoài một đống việc còn chờ

chú xử lý, đừng hy vọng tôi làm hết cho chú."

"Chớ nóng nảy, còn thiếu một chút thôi." Phương Chưng cười ha ha, "Chú cố gắng thêm vài ngày nữa đi."

"Xớ, tôi cho chú thời gian một tuần, bằng không tôi giúp chú giải quyết chuyện xin xuất viện." Thanh niên đạp nhẹ Phương Chưng một cước.

Phương Chưng ôm đùi thanh niên, "Đừng mà, ít nhất một tháng, một tháng anh liền ra ngoài."

Thanh niên đá đá chân muốn hất Phương Chưng ra, "Chú buông tay cho tôi, chú không buồn nôn chứ tôi có."

"Tiểu Ôn Thủy cưng đồng ý anh liền buông tay." Phương Chưng bắt đầu vờ khóc lóc, vị đồng bọn này của hắn có một tật xấu đặc biệt, chính là sợ người khác đụng chạm, bất kể là nam hay nữ đều ghét tiếp xúc.

Thanh niên bị gọi là tiểu Ôn Thủy giận tới mức nghiến chặt răng, "Được, nhưng sau một tháng chú nhất định phải xuất viện cho tôi. Được rồi, cmn chú mau buông tay cho tôi."

Phương Chưng quả nhiên buông tay, tiểu Ôn Thủy tức lên thì sẽ mắng người, mắng câu thứ hai thì sẽ đánh người, đối mặt với đai đen cấp sáu, hắn cũng không có cơ hội thắng.

"Chú không muốn xuất viện là vì nhóc điên cách vách kia à?" Ôn Thủy đưa mắt liếc Phương Chưng, "Chú còn có thể có chút tiền đồ không?"

Phương Chưng đột nhiên sừng sộ lên nghiêm túc nói: "Anh đang nghi ngờ em ấy là đứa em thất lạc nhiều năm của anh… A!"

Ôn Thủy thu hồi cái chân đạp trên mặt Phương Chưng, “Xin lỗi, có thể đạp lên mặt chú không?”

“Tiểu, tiểu Ôn Thủy… Chú đừng có đạp xong rồi hỏi có được không?” Phương Chưng bắt đầu lau mặt, tên này cư nhiên thật sự đạp hắn.

“Lỗi của chú, đáng đời, ai bảo chú giả điên giả dại với tôi.”

“Vô phương à, bên kia có camera, anh không giả thì làm sao mà lăn lộn đây.”

Ôn Thủy nhìn đồng hồ đeo tay, “Không còn sớm nữa, tôi phải trở về. Nhớ một tháng sau cút khỏi bệnh viện cho tôi, bằng không…”

“Dạ đã biết, mẹ già.”

Ngay trước khi Ôn Thủy lại muốn đánh người Phương Chưng nhảy dựng lên chạy về phòng bệnh, vừa chạy vừa vỗ bụi trên mông, chạy được nửa đường thì tháo hoa trắng trên tai xuống, xoay người mi gió với Ôn Thủy, còn nháy nháy liếc mắt vẫy đóa hoa trắng nhỏ, thấy mặt Ôn Thủy lộ vẻ giận dữ muốn chạy qua, hắn gấp gáp tiến vào lầu nằm bệnh.

“Coi như chú chạy nhanh, lần sau nhất định đánh đến khi chú điên thật.”

Cho dù Phương Chưng đã rời đi, Ôn Thủy vẫn còn lườm về phương hướng hắn đi khuất, lườm một hồi mới bỏ đi.

Chương 23: Bệnh Thứ 23

DTV-EBOOK

Tiền Hàng bưng một chén cháo đi vào, thấy Nguyễn Văn Hách còn đang ngủ thì định chờ một tý. Mấy phút sau, Tiền Hàng sờ sờ chén, đã nguội rồi.

“438 rời giường.”

Giọng điệu này nhất thời làm Nguyễn Văn Hách mở mắt, Tiền Hàng cho rằng cậu vẫn luôn giả bộ ngủ.

“Mi mới tử tam bát.”

“Khan tiếng thì đừng có la, dậy ăn cơm.”

Tiền Hàng gọi Nguyễn Văn Hách qua, cậu lại xoay người đưa lưng về phía anh, “Không đói.”

“Tôi biết, nên tôi mang cho cậu chén cháo, húp vài hớp là được.” Tiền Hàng bưng cháo đến ngồi bên mép giường, “Còn không ăn nữa là nguội hết, mau dậy đi.”

Nguyễn Văn Hách lung lay vai, biểu thị mình không ăn. Tiền Hàng moi nhóc điên ra khỏi ổ chăn, cường thế đặt cháo vào trong tay cậu.

“Tốt xấu gì cũng ăn một miếng.” Tiền Hàng vừa nói vừa nâng tay sờ trán Nguyễn Văn Hách, tốt hơn ban sáng một chút, “Ăn xong thì nửa tiếng sau uống thuốc, sau đó thì cậu đi ngủ, chỉ cần chiều không nóng nữa thì tối nay cậu không có chuyện gì. Vừa khéo tối nay tôi có ca trực, có thể trông cậu một đêm.”

Nguyễn Văn Hách chun mũi nhìn cái chén trong tay, “Ta không thích ăn cháo.”

“Tôi cho cậu thịt cá cậu ăn hết không?” Tiền Hàng hỏi ngược lại, cũng không thèm ôn hoà vui vẻ với cậu.

Nguyễn Văn Hách không lên tiếng, thật sự là cậu ăn không vô. Nhìn nhìn cái chén trong tay, cậu bưng lên húp vài ngụm, y hệt như uống nước ngay cả vị cháo cũng không có.

“Không ăn nữa, một chút vị cũng không có.” Nguyễn Văn Hách bẹp miệng, trong miệng không còn khô như trước, thân thể ấm áp không thấy lạnh nữa.

“Tôi thêm một ít canh rau, không thể nào một chút vị cũng không có.” Tiền Hàng nhận lấy hớp một ngụm, có vị.

Nguyễn Văn Hách hoài nghi mà dòm Tiền Hàng, anh trả cháo lại cho cậu, cậu liếc Tiền Hàng mà uống, vẫn là không có.

“Lừa đảo, không có vị.”

“Cậu phát sốt không có vị giác là rất bình thường, cậu hớp thêm vài ngụm nói không chừng là có đấy.”

“Có con khỉ á, còn có thể mang thai phải không?”

Tiền Hàng nhất thời không phản ứng kịp, chờ phản ứng được thì dở khóc dở cười, suy nghĩ bậy này của nhóc điên cũng tiếp nhận quá thuận lợi rồi.

Thấy Nguyễn Văn Hách lại không ăn nữa, Tiền Hàng gạt cậu nói rằng bên trong có thịt xé. Nguyễn Văn Hách vẫn như cũ dòm Tiền Hàng mà húp cháo, xuống vài hớp là đã hết một chén cháo, nhưng trong đó ngay cả một vụn thịt cũng không có, lần này Nguyễn Văn Hách nóng nảy, cầm chén muốn ném lên đầu Tiền

Hàng. Tiền Hàng đoạt lấy chén, còn tưởng rằng Nguyễn Văn Hách có bao nhiêu thông minh, bệnh hồ đồ thì cũng là một đứa ngốc, song dù sao cũng đã thành công gạt cậu ăn hết.

“Cậu ăn nhanh như vậy sao có thể thấy được, được rồi cậu nằm nghỉ trước đi, một hồi nữa tôi gọi cậu uống thuốc.” Tiền Hàng liên tục dỗ với gạt, đè Nguyễn Văn Hách xuống bảo cậu ngủ.

“Không ăn, không ngủ, không nghe lời kẻ lừa đảo.” Nguyễn Văn Hách vung rớt chăn kháng nghị quậy lên, bị gió quạt ra làm lạnh thêm, ngừng tay quấn chặt chăn, nhưng vẫn không chịu nằm xuống ngủ.

Tiền Hàng thấy bộ dáng này của Nguyễn Văn Hách thì muốn cười, “Ngoan ngoãn mà ngủ cho tôi, bằng không tôi không nhận điện thoại mẹ cậu gọi tới đâu.”

Gần đây Nguyễn Tương Văn thật sự làm theo lời Tiền Hàng nói, cơ hồ mỗi ngày đều gọi điện nói chuyện phiếm với Nguyễn Văn Hách, có đôi khi lâu nhất là cách một ngày. Mỗi lần Nguyễn Văn Hách nói điện thoại với Nguyễn Tương Văn là mất nửa tiếng trở lên, cũng không biết sao cậu có nhiều chuyện để nói như vậy, nhưng mặc kệ thế nào, tâm tình cậu gần đây siêu tốt, nói chuyện với cậu cũng rất hiếm nghe thấy tầm bậy tầm bạ, mặc dù có khi vẫn sẽ hồ đồ.

Nguyễn Văn Hách không dám lỗ mãng nữa, nhỏ giọng thầm thì một câu đường lang thúi, nằm xuống ngủ. Tiền Hàng ngồi vào bàn sau đó mở máy tính lên viết báo cáo, bất tri bất giác anh đã làm việc ở đây gần hai tháng, tiếp nhận Nguyễn Văn Hách cũng hơn một tháng, thế nên anh muốn viết một cái tổng hợp, báo cáo với bệnh viện tình huống gần đây của Nguyễn Văn Hách, cùng với phương án trị liệu về sau.

“Đường lang…”

“Cái gì?”

Tiền Hàng nghe thấy thì đáp lời, nhưng chờ một hồi cũng không có câu sau, sau đó mới nghĩ tới có thể Nguyễn Văn Hách đang nói mớ, cũng không biết cậu mơ gì tới mình nữa, lúc này trong miệng Nguyễn Văn Hách đứt quãng phun ra mấy chữ:

“… Cõng… trẫm xuất… cung…” [xuất cung này không phải là ra khỏi hoàng cung mà là ‘*xuất cung* 出恭’ chỉ việc đi đại tiện =))))]

Bà mẹ, nhịn chết cậu. Tổng hợp của Tiền Hàng cũng không viết nữa, lá gan nhóc điên không nhỏ, dám bảo mình cõng cậu ta đi vệ sinh, cần phải khom lưng cõng cậu cắm đầu vào bồn cầu tẩy rửa não.

“… Tiền…”

Trống ngực Tiền Hàng nhảy dư một nhịp, Nguyễn Văn Hách rất hiếm khi gọi tên anh, không ngờ trong mộng lại gọi.

“… không trả… tiền… cõng…”

Gân xanh trên đầu Tiền Hàng nhảy dựng, đứng dậy đi đến mép giường, đưa tay bóp mũi Nguyễn Văn Hách, không phải muốn đi vệ sinh sao, trước tiên nín cho tôi.

Nguyễn Văn Hách thở không được thì hé miệng, hơi nóng trong miệng thở ra làm ẩm ướt tay Tiền Hàng. Đương lúc Tiền Hàng chuẩn bị thu tay về, có lẽ Nguyễn Văn Hách thấy miệng khô bèn vươn lưỡi ra liếm, đầu lưỡi vô ý liếm trúng tay Tiền Hàng. Tiền Hàng bị dọa giật cả mình, một cái liếm này của Nguyễn Văn Hách liếm đến tận đáy lòng anh nhột nhạt, giống như có thứ gì đó đang chộn rộn ngẩng dậy.

Không được không được… Tiền Hàng đặt mông ngồi trên giường, dường như anh sinh ra tình cảm không bình thường với

nhóc điên, trong lúc vô ý loại tình cảm này đã vượt qua quan hệ bác sĩ bệnh nhân, thậm chí là quan hệ bạn bè.

Em thích anh.

Trong đầu Tiền Hàng đột nhiên hiện lên lời Nguyễn Văn Hách từng bày tỏ, mặc dù đó là đùa giỡn, nhưng trong ký ức của Tiền Hàng, đây có thể là một câu nói thâm sâu nhất.

Trên giường, Nguyễn Văn Hách trở mình, co người lại, đầu vừa vặn dừng gần ngay mông Tiền Hàng. Khí trời quả thực dần chuyển lạnh, Tiền Hàng cũng mặc thêm cái quần mùa thu, nhưng hơi thở bên mông vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng. Tiền Hàng ưỡn thẳng lưng, cứng ngắc không biết làm sao động đậy, có loại xúc động muốn nhào qua áp đảo Nguyễn Văn Hách.

Lúc này, có thứ gì đó chạm tới mông Tiền Hàng, Tiền Hàng xẹt một phát đứng dậy quay đầu nhìn, là tay của Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn Hách đắp chăn, nhưng anh nhìn ra được cậu đang co rúc người lại, đây là thế ngủ không có cảm giác an toàn, thuyết minh đáy lòng cậu có sợ hãi, hoặc là cảm thấy bất an đối với hoàn cảnh chung quanh.

Nhìn chằm chằm một hồi, Tiền Hàng đánh cái ngáp, tối qua xem kịch truyền hình quá muộn tới ba giờ mới ngủ, hiện giờ ăn no uống đủ, tinh thần mệt mỏi cũng xông lên. Anh ôm Nguyễn Văn Hách lên đặt vào bên trong, cởi áo blouse và giày, kéo qua chút chăn nằm lên giường ngủ.

Nguyễn Văn Hách ngủ rất say, bị Tiền Hàng di chuyển cũng không tỉnh dậy, song Tiền Hàng vừa nằm xuống lại không ngủ được, bởi vì anh cảm giác được đầu Nguyễn Văn Hách đã dán lên lưng anh, sự ấm áp khiến nhịp tim đập không ngừng. Anh nhắm mắt nằm một hồi thì lặng lẽ trở mình, Nguyễn Văn Hách gối nửa đầu trên gối, thế nên anh chỉ có thể trông thấy một cái đỉnh đầu, lúc này Nguyễn Văn Hách hơi táy máy tay chân đụng

trúng anh.

Tiền Hàng nhìm chăm chăm Nguyễn Văn Hách, trống ngực tựa hồ lại gia tốc, anh đã sớm qua thời kỳ thanh xuân, trông thấy Nguyễn Văn Hách vào giờ phút này lại có dục vọng, đối với bản thân thế này anh thật khinh bỉ, nhưng tay anh lại không khống chế được mà dò vào trong chăn. Sờ đến một khối da thì dừng lại, anh nuốt nuốt nước miếng rụt tay lại, đối phương chỉ là một đứa trẻ mới thành niên, lại còn là bệnh nhân, anh có đói khát cỡ nào cũng không thể… Dù đã tự cảnh cáo mình như thế, nhưng tay anh lại một lần nữa mò đến khối da dẻ kia, là tay của Nguyễn Văn Hách, do phát sốt, cho nên rất nóng. Nhưng nhiệt độ này lại như thuốc kích tình kích thích anh, khiến tay anh không tự giác mà thuận theo bàn tay nóng hổi mò vào trong.

Quần áo bệnh nhân tương đối rộng rãi, Tiền Hàng sợ làm Nguyễn Văn Hách tỉnh dậy, mò đến khuỷu tay thì ngừng lại. Anh đã từng sờ tay của đại cô nương, da dẻ trơn mềm hơn so với Nguyễn Văn Hách, cơ mà anh lại không chán ghét làn da mình sờ được lúc này.

Chân Nguyễn Văn Hách động đậy, Tiền Hàng có tật giật mình thu tay về, nhắm mắt giả bộ ngủ.

“Ồn quá.”

Có lẽ Nguyễn Văn Hách bị tiếng tim đập của Tiền Hàng đánh thức, tỉnh dậy phát hiện Tiền Hàng cũng nằm trên giường, cũng không có phản ứng gì nhiều, chớp chớp mắt ngẩng đầu nhìn Tiền Hàng, lại cúi đầu nhìn cái chăn đắp trên hai người. Cậu ho một tiếng, lúc sắp ho tiếng nữa thì che miệng lại, cũng nâng mắt lén liếc Tiền Hàng, không thấy Tiền Hàng mở mắt, che miệng ho mấy tiếng. Lúc nãy ngủ một mình có hơi lạnh, giờ có thêm nhiệt độ một người thì không thấy như vậy nữa, cậu lại dựa qua bên Tiền Hàng thêm một chút, cũng dè dặt cẩn thận vươn tay ra ôm lấy Tiền Hàng, sau đó tìm một tư thế thoải mái

tiếp tục ngủ.

Tiền Hàng bị ôm chặt khẽ động mí mắt, nếu như Nguyễn Văn Hách thích dán qua như vậy, anh cũng không ngại… Cái tay mới rút về ban nãy lại mò qua, đầu ngón tay chạm tới quần áo Nguyễn Văn Hách lại rụt trở về. Vẫn là không được, anh nhíu mày nghĩ như vậy.

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, Tiểu Cao ở bên ngoài gấp gáp hô: "Bác sĩ Tiền có đó không, số 522 xỉu rồi."

Tiền Hàng bị đánh thức, không kịp sửa sang dung nhan của mình, cầm lấy áo blouse mở cửa, "Sao lại xỉu?"

"Không biết nữa, bác sĩ phụ trách anh ta không có đây, tôi đành tới gọi anh."

Tiền Hàng mặc blouse lên, đóng kín cửa rồi theo Tiểu Cao đi xem bệnh nhân số 522, tiếng nói chuyện của hai người xa dần.

Không biết qua bao lâu, Nguyễn Văn Hách đột nhiên mở to mắt, hoảng sợ mà nhìn ra phía trước đờ ra, đờ được một hồi thấy Tiền Hàng không ở đây thì bật mạnh dậy, choáng đầu lại lung la lung lay. Vì không thấy Tiền Hàng, cậu xuống giường tìm trong phòng làm việc, tủ quần áo tủ sách cũng mở ra xem, tìm không ra Tiền Hàng bèn mở cửa ra ngoài.

"Đường lang, đường lang…" Nguyễn Văn Hách vừa đi vừa gọi, cũng hoảng sợ mà nhìn bốn phía, phát hiện cầu thang thì chạy xuống lầu dưới, "Mẹ, ba… đường lang! Đi đâu hết rồi, sao không có ai… Có ai không, đi đâu hết rồi?"

Bệnh viện ngày thường còn có người qua lại giờ lại không một ai, ngay cả một bóng người cũng không thấy. Nguyễn Văn Hách

cứ như con ruồi mất đầu chạy ra khỏi lầu làm việc đi loạn trong bệnh viện, đi đến cổng lớn của lầu chính thì ngừng lại, trong đầu đột nhiên xẹt qua hình ảnh của Niếp Linh. Lần đó chính là ở đây, Niếp Linh với cậu đánh nhau một trận, đánh ngất cậu lại còn công kích Tiền Hàng.

“Đường lang…”

Nguyễn Văn Hách đứng tại chỗ quay một vòng, muốn nhìn thấy Tiền Hàng, chỉ tiếc là không có.

“Nhất định là ổng bị Niếp Linh đánh chết rồi, nhất định bị đánh chết rồi…” Nguyễn Văn Hách đỏ bừng vành mắt, giơ tay chùi chùi nước mắt chảy ra, “Đường lang, mi chết thảm quá…”

“Cậu lại nhảm cái quỷ gì nữa?”

Tiền Hàng từ trong lầu chính đi ra vừa vặn nghe thấy câu này, liền lập tức phản bác trở lại.

Chương 24: Bệnh Thứ 24

DTV-EBOOK

"Quỷ a!"

Nguyễn Văn Hách thấy Tiền Hàng thì kinh hãi, anh đi qua một tay chụp lên đầu cậu.

"Cậu nói ai là quỷ, ngủ dậy thì giật điên, ngay cả giày cũng không mang."

Nguyễn Văn Hách căn bản không nghe thấy lời Tiền Hàng, nắm lấy tay anh sờ soạng trên dưới trái phải một trận, một bộ dáng mi không có chết. Tiền Hàng rút tay lại, sau lưng truyền đến tiếng nói chuyện của vài y tá, bị trông thấy thì thảm mất.

"Có phải cậu nằm mơ hay không? Theo tôi về mang giày trước."

Nguyễn Văn Hách được nhắc lúc này mới cúi đầu nhìn, chân mình còn đang trần trụi, giơ lên liền thấy đã bị đá vụn đâm rướm máu.

"Cậu làm sao vậy, cậu không đau sao?" Tiền Hàng cũng nhìn thấy, nổi giận mà trách mắng Nguyễn Văn Hách.

Mặt Nguyễn Văn Hách như đưa đám, "Có hơi đau."

"Cảm giác đau của cậu cùng với dây thần kinh đổi ID rồi hả?" Bắt trật đài thì thôi đi, ngay cả đau cũng không cảm giác được thật đúng là khiến người ta không nói được lời nào.

"Tại mi, dùng sai mật khẩu." Nguyễn Văn Hách chu mỏ phản bác.

Tiền Hàng thật muốn hung hăng vả cái mỏ vểnh kia của Nguyễn Văn Hách, “Đừng cù nhây nữa, về tôi thoa thuốc cho cậu.”

“Đi không nổi.” Nguyễn Văn Hách giơ tay lên, “Cõng ta.”

“Cậu bớt được voi đòi tiên cho tôi.” Tiền Hàng cắn răng cấm cảnh cáo.

Nguyễn Văn Hách phịch một tiếng ngồi bệt ra đất, “Choáng rồi choáng rồi choáng rồi… Ta sắp sốt chết rồi.”

Tiền Hàng nhìn chằm chằm Nguyễn Văn Hách không nói gì, tức giận.

Nguyễn Văn Hách không nhận được trả lời thì ngẩng đầu, cứ như em bé giơ tay ra, “Ôm ôm.”

Lông mày bên trái của Tiền Hàng nhướn nhướn, trầm mặc vươn tay ôm lấy Nguyễn Văn Hách, sau khi ôm được cậu thì dùng sức thả lên vai khiêng đi. Nhiệt độ cơ thể tiếp xúc được không cao như trước, anh thở phào.

“Chắc tôi nên ném cậu vào bồn cầu dìm cho chết.”

“Đường lang mi thiệt lợi hại, bay bay bay ~”

Nguyễn Văn Hách rất là vui, kéo áo Tiền Hàng trèo lên đầu anh. Tiền Hàng lo Nguyễn Văn Hách không mang giày nên mới không ném cậu xuống đất, cái tay rảnh rỗi đẩy cánh tay ôm tới của Nguyễn Văn Hách, lại bị cánh tay của cậu che mất mắt.

“Mọe nó, ông không thấy đường nữa.”

Tiền Hàng sắp phát hỏa, Nguyễn Văn Hách cười há há vui đùa.

“Nhóc điên, cậu lại muốn ăn đòn.”

“Ta thử xem đường lang có biết nhột hay không.”

Nguyễn Văn Hách túm lấy nách Tiền Hàng, ngẩng đầu thì thấy một người đàn ông trung niên đi qua bên này, người nọ thấy bọn họ rùm beng nhất thời không dám lên tiếng. Tiền Hàng muốn tách Nguyễn Văn Hách ra xoay vòng tại chỗ, xoay đến hướng người đàn ông đứng thì ngừng lại, đối phương bốn năm mươi tuổi, mặt mày biểu tình hòa ái, âu phục giày da nhìn là biết không phải người thường.

Nguyễn Văn Hách thấy người đến, tùy tay nắm lấy thứ gì đó chống đỡ bản thân xoay đầu.

“Đau đau đau… nhóc điên, cậu còn túm tóc tôi nữa, tôi liền túm trụi lông chỗ đó của cậu!” Cuối cùng Tiền Hàng chịu không nổi nữa, thả Nguyễn Văn Hách xuống đất.

Nam nhân trung niên nhìn bọn họ cười gượng, “Xin hỏi, chủ nhiệm Đàm có đây không?”

“Xin lỗi, hôm nay ông ấy không đi làm, ngày mốt mới đến.”

“Vậy à.” Ngươi đàn ông trung niên nhìn về phía lầu nằm bệnh, “Tôi đã hẹn trước với ảnh đến thăm Phương Chưng, giờ tôi có thể đi thăm nó không?”

“Có thể, ông là?”

“À, tôi tên Lý Cường, là chú của nó.” Người đàn ông tự xưng là Lý Cường đưa một tấm danh thiếp cho Tiền Hàng, “Nếu nó có cần gì có thể liên hệ với tôi.”

Tiền Hàng nhìn ba con chữ đổng sự trưởng to vô cùng bắt mắt

trên danh thiếp, té ra đây thật sự là một kẻ có tiền.

“Phương Chưng nó có ở phòng bệnh chứ?” Lý Cường hỏi.

“Không có.” Nguyễn Văn Hách tự tiện trả lời.

Tiền Hàng bỏ danh thiếp vào áo blouse liếc Nguyễn Văn Hách một cái, “Không phải cậu không quen Phương Chưng sao?”

“Đường lang mi ngốc rồi, Tiểu Hoa chính là Phương Chưng á.”

Tiền Hàng thấy may mắn vì trong tay mình không có dao, bằng không anh nhất định chém nhóc điên này.

Lý Cường dường như có hơi gấp gáp, lại hỏi: “Bác sĩ Hướng bác sĩ chủ trị của Phương Chưng cũng ở đây chứ? Tôi muốn hỏi thăm tình huống của Phương Chưng với cậu ấy.”

Nguyễn Văn Hách đột nhiên hai tay chỉ Tiền Hàng, “Muốn hỏi Tiểu Hoa ông đi tìm ổng, ổng là bác sĩ bự nhất của tụi tui.”

Gân xanh trên đầu Tiền Hàng vui vẻ chạy ra một cọng, cái này nếu để cho viện trưởng bọn họ nghe thấy, anh xác định mang giày nhỏ* luôn. [ý chỉ việc bị chèn ép, ăn hiếp]

“Ồ, tuổi trẻ tài cao nha, cậu đây được điều tới gần đây sao?” Lý Cường thật sự tin lời của Nguyễn Văn Hách.

Nhất thời Tiền Hàng không nói gì, thì ra đầu năm nay còn có kẻ tin lời của người điên, ngay cả kính ngữ cũng dùng luôn.

“Ông hiểu lầm rồi, cậu ta nói bậy thôi, tôi là bác sĩ chủ trị của cậu ta, cũng không phải của Phương Chưng.” Anh thật hi vọng mình là quản sự lớn nhất quyền năng nhất trong bệnh viện này, đến lúc đó tìm cho Nguyễn Văn Hách một tên bác sĩ chủ trị xấu xí nhất, tính cách hung hãn cuồng dã nhất.

Lý Cường không tỏ ra thất vọng, nói cám ơn với Tiền Hàng rồi đi về phía lầu làm việc, bảo là muốn đi tìm bác sĩ Hướng. Tiền Hàng không nói gì khác khiêng Nguyễn Văn Hách lên vai trở về phòng làm việc, nhóc con này còn để trần hai chân mà. Chắc là Lý Cường lớn tuổi nên bước đi không nhanh, Tiền Hàng đi gấp vượt qua ông ta, ông ta thấy họ đi về lầu làm việc, chuyển một hướng khác lầu nằm bệnh.

Nguyễn Văn Hách thấy đã vào phòng làm việc, từ trên người Tiền Hàng nhảy xuống chạy vào phòng. Tiền Hàng khiêng cậu một đoạn đường dài mệt như chó, đi vào liền tìm ghế mà ngồi, vừa ngẩng đầu liền thấy Nguyễn Văn Hách lấy khăn lau mặt của mình mà lau chân, áu một tiếng nhào qua ngăn cản cậu.

“Đây là khăn tôi lau mặt, cậu lau chân rồi thì tôi làm sao đây?” Tiền Hàng đoạt lại khăn lông ném vào bồn rửa mặt bắt đầu giặt.

“Dù sao cái bản mặt như xe đụng đó của mi dùng khăn lông gì cũng đều không sao mà? Cũng không thể biến trở lại trước khi xe đụng.”

Bộ đạng nghiêm trang của Nguyễn Văn Hách khiến Tiền Hàng nổi giận, tròng kính phản quang chiếu ra một con mắt dòm cậu: “Cậu đoán xem.”

“Thân thể trắng lại ù, thường ẩn trong bùn sình, cả người là tổ ong, sống chín đều nếm được.” Hai mắt Nguyễn Văn Hách lóe lên ánh sáng chơi đố vui, “Đoán không ra làm ngựa cưỡi.”

Tiền Hàng không nói gì, đâu có ai nói muốn chơi đố vui với cậu.

“Cái chân này của cậu có còn muốn hay không, không muốn thì cắt đi.” Tiền Hàng nhìn đôi chân đã giẫm bẩn mà đau lòng, không nhiễm trùng là tốt rồi.

Trong miệng Nguyễn Văn Hách phát ra một trận cười quái dị, "Đường lang đoán sai rồi, nằm xuống làm ngựa, mau!"

Tiền Hàng tháo mắt kính, mắt cận thị hơi hơi nhíu, "Cậu nói cái gì?"

Nguyễn Văn Hách còn muốn thúc giục bỗng không nói nữa, bản năng phát hiện cả người Tiền Hàng tỏa ra hơi thở ta là quỷ súc.

Tiền Hàng sai Nguyễn Văn Hách ngồi lên giường, tiếp đó lại mang kính lên, quả nhiên sau vài giây ánh mắt lại thoải mái. Nguyễn Văn Hách ngoan ngoãn ngồi lên giường, Tiền Hàng tìm được một cái thau rửa mặt mới, đổ nước nóng vào, lại đến toilet bên ngoài lấy nước lạnh pha thành nước ấm, sau khi trở lại đặt thau nước dưới chân Nguyễn Văn Hách bảo cậu rửa. Có lẽ Nguyễn Văn Hách thật sự bị dọa, ngoan ngoãn rửa chân, Tiền Hàng thấy cậu đã rửa xong thì đưa qua một cái khăn cũ.

"Dơ như vầy sao mà dùng?" Nguyễn Văn Hách ghét bỏ cái khăn cũ đã đổi màu.

"Nếu cậu chịu giẻ lau nhà bếp, tôi cũng có thể đi mượn cho cậu."

"Vậy vẫn là lấy cái này đi."

Dù Nguyễn Văn Hách nói như vậy, nhưng lại vừa lau chân vừa vò rách cái khăn. Lúc Nguyễn Văn Hách đang rửa chân Tiền Hàng tìm được hòm thuốc, chân cậu cũng đã lau khô, anh mang ghế qua ngồi trước mặt cậu.

Tiền Hàng vươn tay, ý bảo Nguyễn Văn Hách lui người ra sau, xong giúp cậu thoa thuốc. Nguyễn Văn Hách như cún con thò tay ra đặt vào lòng bàn tay anh, anh một phen vẫy rớt cái móng vuốt trên tay mình chỉ vào chân cậu.

"Ta hiểu rồi."

Nguyễn Văn Hách vừa dứt lời, đưa chân ra đạp lên mặt Tiền Hàng. Tiền Hàng không nhúc nhích như là đã bị đạp ngu rồi, không ngờ Nguyễn Văn Hách nói hiểu rồi lại là đạp lên mặt anh.

“Cậu cố ý phải không?” Cũng may Nguyễn Văn Hách mới rửa chân không thúi, cơ mà anh vẫn cứ cảm thấy trên mặt có một cổ mùi vị mốc meo của khăn lông cũ.

“Không phải mi có ý này sao?”

Cũng không biết Nguyễn Văn Hách thật sự hồ đồ hay là giả hồ đồ, cứ hỏi ngược lại như thế.

Tiền Hàng ra ngoài rửa mặt, thuận tiện rửa luôn tức giận muốn bùng nổ, bằng không anh sẽ nhịn không được mà đánh Nguyễn Văn Hách. Lúc lần nữa trở lại, Nguyễn Văn Hách nằm sấp trên giường chơi PSP của Tiền Hàng. [PSP (Playstation Portable): là 1 thiết bị chơi game cầm tay,]

“Đậu, cậu tìm đâu ra vậy?” Anh nhớ mình rõ ràng đã cất PSP trong ngăn tủ.

“Tồi hơn máy của ta, phím ấn cũng không dễ dùng nữa.” Nguyễn Văn Hách chơi game đã rồi chê.

“Không chơi vui thì đừng chơi.” Tiền Hàng đến mép giường đoạt PSP lại, đây là năm xưa anh mua hồi còn đi học, vì bình thường bạn bè hay mượn chơi, cho nên tỷ suất hư hỏng một đường lên cao.

Nguyễn Văn Hách không có gì chơi úp trên giường, Tiền Hàng đẩy chân cậu một cái, cậu duỗi chân ra cho anh. Tiền Hàng ngồi lên ghế thoa thuốc cho chân Nguyễn Văn Hách, tình huống của vết thương trên chân lạc quan hơn so với tưởng tượng, chỉ là trầy mấy vết không nghiêm trọng lắm. Song có một điểm rất

nghiêm trọng, đó là Nguyễn Văn Hách lại phát bệnh, đầu ngón chân cứ như điểm danh, ngón thẳng ngón gập, năm ngón chân luân phiên duỗi ra.

“Chân cậu quả thật không phải chân người.” Tiền Hàng tán dương, ngón chân của bất luận kẻ nào cũng không thể duỗi một ngón gập bốn ngón, nhưng Nguyễn Văn Hách lại làm được.

“Ha ha, đây là tuyệt chiêu của ta.”

“Tôi cứ cho rằng tuyệt chiêu của cậu là phát bệnh không gián đoạn.”

Nguyễn Văn Hách tiếp tục động đậy cứ như đang biểu diễn, nhúc nhích nhúc nhích đột nhiên nghiêng người qua đạp về trước một cú, vừa vặn đạp ngay giữa quần Tiền Hàng. Lực độ của cậu không lớn, nhưng đạp xong lại còn chà chà ngay đó.

“Ta còn có tuyệt chiêu nè.”

Tiền Hàng đen nửa mặt, Nguyễn Văn Hách le lưỡi với anh, thu chân lại tính đạp, Tiền Hàng lập tức tóm lấy mắt cá của cậu.

“Cậu điên hả?” Tiền Hàng liều mạng nhắc nhở thằng em của mình phải tỉnh táo, bằng không sẽ thua dưới chân nhóc điên này.

“Sao mi biết?”

Nguyễn Văn Hách đột nhiên thò một chân khác ra, câu lấy hông Tiền Hàng cọ một phen rồi lại chạy tới giữa quần. Tiền Hàng còn nắm cái mắt cá kia, đột nhiên đẩy cái chân đang tập kích mình ra, đỉnh một phát, phần háng dán chặt trên mông Nguyễn Văn Hách.

“Chơi rất vui phải không?” Đôi mắt hơi híp lại của Tiền Hàng lộ

ra một tia nguy hiểm, “Tôi mặc kệ hiện giờ cậu bình thường hay là thần kinh, nếu như còn chơi kiểu này tôi sẽ không khách khí.”

Nguyễn Văn Hách ngơ ngẩn nhìn Tiền Hàng phát ngốc, chỗ đó có một thứ cứng ngắc.

Chương 25: Bệnh Thứ 25

DTV-EBOOK

"Không công bằng không công bằng không công bằng!" Nguyễn Văn Hách đột nhiên la to, "Chỉ cho mi sờ lão nhị của ta, lại không cho ta đùa giỡn mi, không công bằng!"

Tiền Hàng ngẩn ra, Nguyễn Văn Hách vì chuyện này mà ra chân với anh?

"Ý cậu là cũng muốn sờ của tôi?" Tiền Hàng quyết định thần kinh một phen.

"Ai thèm sờ, thấy ghê." Nguyễn Văn Hách hừ một tiếng.

Tiền Hàng hơi nhướn mày, buông cậu ra, "Chân kia."

Nguyễn Văn Hách ngốc nghếch chìa cái chân còn lại qua, "Đường lang không chơi nữa sao?"

"Chơi con khỉ, thoa thuốc xong đi ngủ, không ngủ thì về phòng bệnh của cậu."

Nguyễn Văn Hách không mấy quen với giọng điệu công thức hóa thế này, lén liếc Tiền Hàng phát hiện trên mặt anh không có bất kỳ biểu tình gì. Cậu không thấy Tiền Hàng mở miệng bèn huơ tay trước mặt anh, anh một phen đẩy cái móng vuốt đang cản tầm mắt ra.

Nguyễn Văn Hách hào sảng mà vỗ một cái lên vai Tiền Hàng, "Đừng tức giận như đàn bà vậy chớ."

Tiền Hàng giương mắt, "Ý cậu là tôi nên đàn ông lên chút? Cậu

muốn tôi biểu hiện thế nào?”

Nguyễn Văn Hách cảm thấy trong lời nói của anh có hàm ý khác, hé hé miệng trầm mặc.

Tiền Hàng bôi thuốc khử trùng cho Nguyễn Văn Hách xong thì buông chân cậu ra, “Tôi thấy cậu tinh thần tràn trề không muốn ngủ, chăn mền của cậu cũng khô rồi, tự gom về đi.”

Nguyễn Văn Hách lắc lắc hai chân mình, “Chân đau không đi được.”

“Chiêu này cậu mới xài rồi, bản nhân đã miễn dịch với ma pháp này.” Tiền Hàng thu dọn hộp thuốc.

Nguyễn Văn Hách lăn vào giường, “Choáng rồi ~ đầu ta choáng sắp chết rồi.”

“Sắp chết thì không có sức nói chuyện.” Tiền Hàng hoàn toàn không dính chiêu này, nhóc điên lanh lợi hở chút là bắt đầu tác quái.

Dường như Nguyễn Văn Hách nghe thấy Tiền Hàng thở dài, vươn tay kéo áo blouse của Tiền Hàng, “Chơi với ta đi, bằng không thì để cậu em của mi chơi với cậu em của ta đi.”

“Cậu biết mình đang nói cái gì không?” Đây chính là khúc dạo đầu ngắn ngủi, anh rất khó tưởng tượng được tình cảnh hai người cởi quần đứng trong phòng phơi huynh đệ nhà mình ra.

Nguyễn Văn Hách mang giày chạy đến bàn lấy bút màu, Tiền Hàng chỉ thấy cậu dùng bút đen vẽ gì đó trên ngón tay của mình, lát sau giương ngón tay đó ra, trên bụng ngón tay tùy ý mấy nét đã phát họa ra một gương mặt đơn giản, con mắt tròn xoe còn thật giống với Nguyễn Văn Hách. Tiền Hàng đang định nói chuyện, Nguyễn Văn Hách nắm chặt tay anh lật lại, trên

ngón tay cái của anh vẽ ra một mặt người mắt xếch, hung hăng hơn nhiều so với cái kia của Nguyễn Văn Hách.

“Sao cái kia của cậu dễ thương như vậy, mà cái này của tôi dữ thế này?” Tiền Hàng nhúc nhích ngón cái, mặt người giống như đang cúi đầu.

“Cái này gọi là diện hữu tâm sinh*.” Nguyễn Văn Hách cười quái dị một tiếng, dựng ngón cái của mình đối diện với ngón của Tiền Hàng, “Tớ là Nguyễn Văn Hách, tớ biết cậu là đường lang, đường lang mất bớt một cái mặt thì da mặt vẫn dày.” [diện hữu tâm sinh: ý là nhìn mặt là biết được tính cách, tư tưởng]

Tiền Hàng thật không hiểu nổi cách chơi ấu trĩ của Nguyễn Văn Hách, trầm mặt không nói gì mà dòm cậu.

“Mặc dù cậu lớn lên xấu xí, háo sắc, không có tiền, không biết xấu hổ…”

“Này!”

Tiền Hàng tin tưởng nếu còn không ngăn cậu lại, nói không chừng cậu ta lại nói ra cái gì nữa.

“Nhưng tớ không chê cậu đâu, tụi mình tới chơi chung đi.”

Ngón cái đáng yêu dựa qua, dán cùng với ngón của Tiền Hàng, tựa như hai người đang hôn nhau.

“Ước định xong rồi, vĩnh viễn đó!” Nguyễn Văn Hách đột nhiên cười to, “Há há há, nếu mi không chơi với ta sẽ bị trời tru đất diệt, ra đường bị xe đụng, bị thiên thạch rơi trúng, bị bạo long đánh.”

“Nhóc, con, điên!”

“Ô ha ha ha ha ~” Nguyễn Văn Hách cười âm hiểm mở cửa chạy ra, vừa chạy vừa la làng trên hành lang, “Đường lang đã trói buộc với tui rồi, sẽ không ai thèm lấy nữa!”

Tiền Hàng tức tới mắt nhếch thẳng, xắn tay áo rượt theo. Đừng xem thường Nguyễn Văn Hách mang dép lê, cậu chạy rất nhanh, lúc anh đuổi ra thì đã không thấy người đâu.

Ra khỏi phòng làm việc Nguyễn Văn Hách chạy thẳng về phòng bệnh, chạy vào lầu phòng bệnh nhác thấy Lý Cường đứng trước cửa phòng bệnh của Phương Chưng, cũng hết sức chăm chú nhìn chằm chằm Phương Chưng ở trong phòng.

“Ông ơi ông đang nhìn cái gì vậy?”

Lý Cường giật cả mình, Nguyễn Văn Hách đi tới không tiếng động, hơn nữa cái câu ông ơi kia là sao, gã có già như vậy sao?

Nguyễn Văn Hách cũng nhìn vô phòng bệnh, Phương Chưng ở bên trong đang thêu tranh chữ thập của hắn, vừa thêu vừa ngâm nga, cứ cách mấy phút thì đổi một tư thế, hồi thì úp sấp, hồi thì nằm thẳng, thậm chí còn trồng cây chuối. Tiền Hàng chạy đến chậm mấy giây, Lý Cường nghe thấy tiếng bước chân, nhìn qua phát hiện là Tiền Hàng thì cười cười.

“Ngày nào Phương Chưng cũng như vậy?” Lý Cường chỉ Phương Chưng hỏi.

“Hầu như vậy, hai ngày trước còn nuôi hồ lô nữa kìa.” Tiền Hàng ngược lại có hơi bất ngờ, cứ cho rằng Lý Cường đã sớm đi rồi.

Lý Cường trò chuyện với Tiền Hàng mấy câu rồi nói lời cáo từ, nhìn thật sâu vào Phương Chưng trong phòng bệnh rồi đi. Phương Chưng nghe thấy tiếng bước chân lần lượt rời đi thì đến trước cửa thò đầu ra ngoài nhìn, Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách đã đi ra khỏi lầu, hắn trở lại phòng bệnh ném tranh chữ

thập qua một bền nằm dài trên giường.

Không bao lâu sau, Nguyễn Văn Hách ôm chăn mền của mình trở về phòng bệnh, lúc trải giường nói với Tiền Hàng, “Đường lang, chừng nào tụi mình lại ra ngoài?”

“Thôi đi, sợ như chó cụp đuôi mà đòi.” Tiền Hàng nhớ tới Nguyễn Văn Hách ngày đó lại muốn cười.

Nguyễn Văn Hách cầm lấy gối ném anh, bị anh một phen bắt lấy, “Ở đây rất chán, tụi mình ra ngoài đi.”

“Đánh tôi xong còn muốn tôi mang cậu ra ngoài? Nhờ vả người ta có chút thành ý được không?” Tiền Hàng khẽ đẩy mắt kính, không ngờ thời khắc báo thù nháy mắt đã tới.

Nguyễn Văn Hách ngây ra, chạy đến trước bàn kéo ngăn tủ lấy ra một con hạc giấy, sau đó đặt hạc giấy nhỏ lên tay Tiền Hàng, “Đây là bảo bối, bản đồ bảo tàng. Tiểu Hoa lén cho ta đó, mi mang ta ra ngoài, tụi mình đi đào bảo vật.”

Tiền Hàng cúi đầu liếc nhìn hạc giấy trong tay, bên trên hình như có chữ, “Chỉ dựa vào thứ này mà muốn tôi mang cậu ra ngoài?”

Nguyễn Văn Hách sờ túi áo bệnh nhân, không sờ thấy gì thì suy nghĩ một hồi, lại chạy đến mép giường mở ngăn kéo, nhìn thứ ở trong ngăn kéo mất mấy giây, như là đang giãy dụa tâm lý. Tiền Hàng đang muốn đi qua nhìn, Nguyễn Văn Hách đã lấy ra một túi khoai tây lát từ bên trong, không cam lòng mà giao cho Tiền Hàng, ánh mắt chăm chú nhìn trên túi khoai, thập phần không tình nguyện giao ra món bảo bối thế này.

Tiền Hàng tiếp nhận lấy khoai tây có hơi ngoài ý muốn, đây là món lần trước Nguyễn Tương Văn mang cho Nguyễn Văn Hách, thường ngày cậu đều luyến tiếc không nỡ ăn, chỉ có những khi

thèm ăn mới lấy ra, ngay cả anh cũng chưa được ăn. Không ngờ Nguyễn Văn Hách lại muốn ra ngoài đến như vậy, ngay cả món quý trọng thế này cũng có thể lấy ra trao đổi.

“Được hay không?”

Nguyễn Văn Hách nhăn mặt, dưới ánh nhìn của Tiền Hàng đây chính là một chú thỏ đáng thương, đôi mắt nhỏ bi thương thiếu chút nữa là khóc oa oa tội nghiệp.

“Được, cái này thuộc về tôi.” Tiền Hàng ước lượng túi khoai, mặc kệ là Nguyễn Văn Hách bức bách muốn ra ngoài, hay là yêu thích anh mới giao đồ ra, anh đều cảm thấy bản thân mình có một phân lượng không hề nhẹ trong lòng cậu, xem như là ảo tưởng cũng thấy vui.

“Thật chứ? Khi nào ~” Nguyễn Văn Hách vui vẻ nắm chặt tay Tiền Hàng.

“Ngày mai, bọn người chủ nhiệm vừa vặn vắng mặt.”

“Được được được, ngày mai thì ngày mai.”

Nguyễn Văn Hách vui vẻ mà hoa tay múa chân trong phòng, Tiền Hàng thấy cậu hứng khởi như vậy cũng vui vẻ mà xé mở túi khoai tây muốn ăn, Nguyễn Văn Hách đột nhiên đoạt lại túi khoai trong tay anh, lấy ra một miếng đặt vào lòng bàn tay Tiền Hàng.

“Ta quên nói, chỉ có thể cho mi ăn một miếng. Một miếng thôi.”

Tiền Hàng nhìn chằm chằm mảnh khoai vụn to không kém cái móng tay là bao nhiêu, đây quả thật là một miếng đủ lớn.

“Nếu cậu không đưa cả túi cho tôi, chuyện ra ngoài ngày mai hủy bỏ.” Tiền Hàng uy hiếp, không phải anh tham ăn, nhưng

anh muốn nói cho Nguyễn Văn Hách biết làm người thì không thể lật lọng, mà còn phải hào phóng rộng rãi.

Quả nhiên trên mặt Nguyễn Văn Hách lộ ra nét không vui, Tiền Hàng ném mảnh khoai vụn vào trong miệng, thật sự là nhỏ đến nỗi nhét kẽ răng cũng ngại bị giắt, “Đưa tôi, bằng không tôi không nhận điện thoại của mẹ cậu.”

Lực sát thương của lời này đủ lớn, Nguyễn Văn Hách không nói hai lời giao khoai ra, Tiền Hàng thắng lợi đắc ý mà ăn trước mặt cậu. Nguyễn Văn Hách thật sự có thể nói là Câu Tiễn nhẫn nhục chịu đựng, nhìn chằm chằm Tiền Hàng ăn từng miếng từng miếng, nhìn anh ăn một miếng biểu tình lại bi thương thêm một phần.

Tiền Hàng thưởng thức đủ bộ dạng đáng thương tội nghiệp của Nguyễn Văn Hách, trả túi khoai lại cho cậu, kỳ thực anh cũng chưa ăn bao nhiêu, chỉ mới năm sáu miếng. Nguyễn Văn Hách vui vẻ mà nhận lại, nhìn vào trong thấy không mất bao nhiêu thì vui tới không khép mồm lại được. Tiền Hàng muốn châm biếm cậu keo kiệt, lại thấy cậu cầm miếng khoai đưa qua. Anh không nói gì, hồi nãy đòi chết đòi sống không chịu cho, giờ lại hào phóng như vậy, anh có phần không hiểu nổi khi nào thì cậu bình thường, khi nào thì phát bệnh.

“Thơm quá ~”

Phương Chưng có mũi chó tiến vào, thấy bọn họ thì miệng chép chép chép ra tiếng muốn ăn ké, chạy tới thò vuốt vào túi khoai, Nguyễn Văn Hách túm miệng túi lại giấu sau lưng.

“Đừng keo kiệt vậy chớ ~ tụi mình trao đổi.” Phương Chưng hái đóa hoa nhỏ trên đầu xuống cho Nguyễn Văn Hách.

“Người chết mới mang hoa trắng.” Nguyễn Văn Hách thổi hoa trắng, muốn thổi bay thứ này.

Phương Chưng lại cầm hoa trắng cài trở lại, “Không muốn thì thôi, hồi nãy anh nghe hai người nói ra ngoài? Đi đâu thỉnh kinh, cũng mang em theo với ~”

Phương Chưng nói đến câu sau, chìa ngón trỏ ra quét một cái lên chóp mũi Tiền Hàng, “Tiền lão gia ~”

Tiền Hàng cảm thấy bản thân thật có lỗi với Phương Chưng, bưng miệng chạy ra ngoài nôn.

“Này, tui có buồn nôn như vậy sao?”

Tiền Hàng không muốn trả lời có, chỉ cảm giác trong dạ dày một trận quay cuồng, da gà da vịt gì đều rụng hết.

“Đường lang ốm nghén rồi, chuyện lạ thế giới!”

“Cậu câm mồm cho t… ọe…”

Chương 26: Bệnh Thứ 26

DTV-EBOOK

Tiền Hàng nhìn góc tường chất đầy gỗ vụn, mấy phút nữa, bọn họ sẽ vượt ngục tại đây, cơ mà có một miếng thuốc dán họ Phương chuẩn bị bắt chuyến xe vượt ngục này của họ.

Phương Chưng rất hào phóng, cho Tiền Hàng một que kẹo, "Hàng sưu tầm của tui tặng chú nè, coi như là quà cám ơn."

"Bác sĩ chủ trị của anh tìm anh thì làm sao đây?" Tiền Hàng cũng không muốn mang Phương Chưng đi, anh có thể trông chừng một Nguyễn Văn Hách, nhưng thêm một Phương Chưng nữa thì trông không nổi, lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì đó anh quả thật không đảm đương nổi, bị sa thải cũng không lạ.

"Yên tâm đi, anh ta sẽ không tìm tui đâu." Phương Chưng thề son thề sắt.

Mặc dù Tiền Hàng không biết hắn lấy đâu ra tự tin, cơ mà ngoại trừ thêu thùa Phương Chưng cũng không có hành động quá khích, có lẽ thật sự sẽ không phát bệnh sau khi ra ngoài.

"Hai người ở đây thay quần áo, tôi ra ngoài đón mấy người." Tiền Hàng quyết định tin Phương Chưng một lần, bởi vì anh luôn cảm thấy Phương Chưng có thể khống chế tốt tâm tình của mình sẽ không phát bệnh.

Tiền Hàng sợ khi anh ra đến cổng sau hai tên thần kinh đã đào tẩu, nên ra khỏi bệnh viện liền gần như là chạy đến cổng sau, đến nơi quả nhiên thấy Nguyễn Văn Hách đã ngồi trên tường, thấy anh tới còn giơ tay chào hỏi.

“Đường lang đã lâu không gặp a ~”

“Đúng đó, đã năm phút không gặp rồi.” Tiền Hàng làm bộ như gặp lại người quen cũ.

Nguyễn Văn Hách vịn tường kéo Phương Chưng, thân thủ của Phương Chưng vẫn rất nhanh nhạy, được Nguyễn Văn Hách lôi kéo lại đạp lên cạnh tường cứ thế mà leo lên. Phương Chưng ỷ mình thân hình cao lớn xoay người nhảy xuống, Nguyễn Văn Hách không cao được vậy, Tiền Hàng ở bên ngoài đỡ cậu.

“Ô ô ô ~ thế giới bên ngoài cùng bên trong không khác nhiều lắm ha.” Phương Chưng vỗ vỗ bụi trên người nói, “Tui đã rất lâu chưa ra ngoài rồi, cũng sắp mốc meo rồi.”

Nguyễn Văn Hách nhảy tưng tưng phủi bụi trên người, chỉ ra đàng xa nói: “Bên đó chưa đi, tụi mình qua đó chơi đi.”

Hướng Nguyễn Văn Hách chỉ là khu dân cư, hiện giờ là thời gian nghỉ trưa, người trong khu dân cư không nhiều. Bọn anh ra ngoài vội vàng, Tiền Hàng còn chưa trù tính sau khi ra ngoài thì đi vòng vòng ở đâu, bất quá nếu Nguyễn Văn Hách đã nói như vậy, bọn họ vào đi một vòng cũng được, xem như là thể nghiệm hoàn cảnh người người tụ tập sinh sống.

Ba người đi đến tiểu khu, ngang qua cửa hàng nội thất, nhân viên nữ mà Tiền Hàng từng mua đồ vừa vặn đi ra rót nước, trông thấy anh còn chào hỏi, Tiền Hàng theo lễ nghĩa gật đầu cười cười. Nguyễn Văn Hách xoay đầu nhìn tứ phía, thấy hai người này “mắt đi mày lại” thì không mấy vui vẻ, bổ nhào lên người Tiền Hàng không chịu xuống.

“Đường lang, ta khát rồi, đi ăn món lần trước đi.” Nguyễn Văn Hách liếm khóe miệng nói.

Tiền Hàng nhìn chằm chằm đầu lưỡi nơi khóe miệng kia, một

phen đẩy Nguyễn Văn Hách ra, ho khẽ mấy tiếng giấu đi bối rối của mình, “Xa quá không có thời gian, không phải cậu muốn tới tiểu khu xem sao, đi thôi.”

Nhân viên nữ trở về tiệm, Nguyễn Văn Hách trừng to mắt nhìn bóng lưng của cô nhân viên. Phương Chưng đi theo phía sau vẫn chưa nói lời nào, mắt liếc tới lui giữa hai người Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách, nhìn rồi nhìn đột nhiên hoa chân múa tay chạy đi kéo Nguyễn Văn Hách, kêu to áu áu như vượn người núi Thái Sơn kéo Nguyễn Văn Hách chạy vào tiểu khu.

“Ở đây không có ai, tụi mình chơi tát hoan a, làm theo anh.”

Phương Chưng vung hai tay lên, tay trái duỗi duỗi, tay phải ưỡn ưỡn, hai chân cà tưng thẳng tiến vào tiểu khu. Ánh mắt Nguyễn Văn Hách lóe sáng, học theo bộ dáng Phương Chưng nhảy theo hắn. Tiền Hàng đuổi theo bọn họ che mắt mình, việc này thật dọa người, sớm biết vậy đánh chết cũng không mang Phương Chưng ra ngoài.

“Hai người đó là ai vậy, nhảy cái gì vậy trời?”

Lầu dân cư bên cạnh truyền ra tiếng nói chuyện, Tiền Hàng vừa ngước mắt liền đối diện một người phụ nữ tóc tết đắp mặt nạ, đó chắc là phụ nữ.

“Nè, bà xã, mau tới xem nè, có bệnh thần kinh.”

Lầu đối diện có một người đàn ông hô vào trong nhà, Tiền Hàng thấy bọn anh sắp biến thành khỉ bị tham quan trong sở thú, vội vã đi gọi hai con khỉ quậy phía trước. Hai tên kia đương nhiên sẽ không để ý anh, anh xông tới kéo bọn họ ném ra ngoài tiểu khu.

“Làm gì á, bán người hả.” Nguyễn Văn Hách chưa nhảy đủ, bị kéo vẫn còn đang nhảy.

“Bán cậu rồi đỡ tốn không ít gối đầu.” Tiền Hàng liều mạng kéo hai tên người sống này ra ngoài.

Phương Chưng vươn tay thẳng lưng làm bộ dạng thể thao, Tiền Hàng trừng hắn, “Anh còn nhảy cái gì, cũng không có ai ngắm anh.”

“Căn bản là ngừng không được ~” Phương Chưng chu mỏ nói.

Tiền Hàng thật hối hận đã mang Phương Chưng theo ra ngoài, so với Nguyễn Văn Hách còn có thể ầm ĩ hơn.

Tin tin tin!

Một trận tiếng kèn ô tô phiền toái vang lên cách bọn họ không xa, họ đồng thời xoay đầu, là chiếc xe buổi sáng hôm trước.

“Tiểu Ôn Thủy ~” Phương Chưng tung ta tung tăng chạy đi tìm Ôn Thủy, nằm úp lên cửa xe nói chuyện với Ôn Thủy bên trong, “Sao Tiểu Ôn Thủy tới đây, một ngày không gặp nên nhớ anh quá sao?”

Ôn Thủy nhìn Phương Chưng quăng mị nhãn, thấy cỗ lả lơi đó thì buồn nôn, “Đi ngang qua thì thấy chú ở đây phát thần kinh.”

“Tiểu Ôn Thủy sao chú có thể nói như vậy chứ, đôi ta còn phải tương tín tương ái* đấy ~” Phương Chưng đột nhiên thò tay ra ôm Ôn Thủy, Ôn Thủy cả kinh muốn đẩy hắn, hắn lại lui ra sau tránh được. [tương tín tương ái: tin tưởng nhau yêu thương nhau]

“Phương Chưng, chú mày mà còn giả… ô ô ô!”

Lời phía sau đã bị Phương Chưng bịt lại, Ôn Thủy trừng Phương Chưng.

Phương Chưng che miệng Ôn Thủy nói với Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách: “Tên này tên Ôn Thủy, là bạn tui.”

Tiền Hàng đi tới chào hỏi, hôm trước cũng chỉ là gặp mặt thôi, còn chưa có chính thức giới thiệu. Nhưng mà Ôn Thủy rất hiển nhiên có lời chưa nói xong, loại hành động có lời mà không cho nói này của Phương Chưng không giống một tên bệnh nhân tinh thần thác loạn.

Ôn Thủy gạt tay Phương Chưng ra xuống xe, thấy Tiền Hàng đi tới thì đưa tay ra bắt cùng anh một cái, “Bác sĩ Tiền Hàng, hôm trước tôi có nghe Phương Chưng nhắc đến anh, hắn còn nói anh họ Đường nữa, sau đó mới biết đó là biệt hiệu.”

Phương Chưng lé mắt nhìn Ôn Thủy, y đây là đang muốn đẩy mình vào hố lửa mà. Tiền Hàng híp mắt lại trừng Phương Chưng, tiểu tử này uống thuốc còn thiếu, Nguyễn Văn Hách gọi anh là đường lang cũng thôi đi, Phương Chưng cũng muốn chen một chân vào là không được.

Tiền Hàng vốn muốn cảnh cáo Phương Chưng không được gọi anh là đường lang, chưa đợi anh mở miệng điện thoại di động lại vang lên, nhìn thấy gọi tới là Tiểu Cao thì vội vàng đến chỗ không xa bắt máy. Phương Chưng từ trong túi móc ra một món đồ đưa cho Ôn Thủy, Ôn Thủy nhận lấy mắt thì nhìn Tiền Hàng, như là sợ Tiền Hàng trông thấy.

“Trong bệnh viện có chuyện, chúng ta mau về thôi.” Tiền Hàng nghe điện thoại xong gấp gáp nói.

Lúc này Nguyễn Văn Hách khá thanh tỉnh, tạm biệt Ôn Thủy. Ôn Thủy cũng vẫy tay, ấn tượng của y đối với Nguyễn Văn Hách cũng không tệ lắm, những khi đến thăm Phương Chưng cũng có cùng cậu nói vài câu.

Tiền Hàng đến cửa hàng nội thất tìm thang, sau khi mượn được

ba người mang thang đến góc tường nọ. Nguyễn Văn Hách và Phương Chưng leo thang trở về bệnh viện, Tiền Hàng trả thang rồi chạy về bệnh viện.

Lúc này Tiểu Cao đang chờ ở phòng làm việc của Tiền Hàng, thấy anh trở lại thì đứng dậy, "Người của tiệm cắt tóc Tự Do đến, hôm nay là ngày cho bệnh nhân hớt tóc."

"Bọn họ đâu?" Tiền Hàng cũng vừa mới nhớ ra có chuyện này, bằng không cũng sẽ không mang Nguyễn Văn Hách và Phương Chưng ra ngoài.

Cứ mỗi ba tháng sẽ có người của tiệm đến hớt tóc cho bệnh nhân, thông thường sẽ đến hai ba người, thời gian kéo dài hai đến bốn ngày. Tháng này hình như đến muộn nửa ngày, bằng không Tiền Hàng cũng sẽ không quên.

"Ở phòng bệnh, đã bắt đầu rồi." Tiểu Cao nói rồi đi ra ngoài, Tiền Hàng đi theo đến phòng bệnh.

Hai người đi đến lầu nằm viện, bệnh nhân có bệnh nhẹ có thể tự do ra vào phòng bệnh đã xếp thành hàng tại chỗ trống ngoài lầu, ba thợ cắt tóc của tiệm cắt tóc cầm kéo đang bận bịu, cắt rơi không ít tóc vụn đầy đất. Kiểu tóc nam rất dễ cắt, không cạo thành trứng gà thì chính là cắt đầu đinh chẳng hạn, nhanh thì năm phút mà chậm thì mười phút.

Tóc của Nguyễn Văn Hách hồi trước vừa mới cắt, cho nên cậu ôm đồ ăn vặt mẹ cho mà ngồi một bên xem, thấy Tiền Hàng tới thì vẫy tay ý bảo anh qua đây. Tiền Hàng sao đám đi qua chơi với Nguyễn Văn Hách, bác sĩ y tá không có việc gì làm đều đang trông chừng bệnh nhân, sợ đám bệnh nhân gây chuyện.

Hoắc Nghiên cũng ở trong nhóm ba thợ cắt tóc, kéo và lược dùng liên tục căn bản không chú ý tới Tiền Hàng. Gã bận rộn cả tiếng đồng hồ mới ngừng lại nghỉ một chút, vừa nâng mắt trông

thấy Tiền Hàng thì đi qua bắt chuyện. Kỳ thực Tiền Hàng không muốn gặp Hoắc Nghiên, ký ức đối với màn tự bạch mạc danh kỳ diệu lần trước hãy còn mới mẻ.

“Có đối tượng giới thiệu cho tôi không?”

Quả nhiên Hoắc Nghiên chào hỏi xong xuôi câu thứ hai chính là đối tượng, anh có thể nhỏ giọng chút không? Tiền Hàng thấy người xung quanh toàn bộ đều nhìn qua, thật hận ban nãy không trực tiếp bỏ chạy.

Hoắc Nghiên dường như phát hiện giọng mình lớn quá, xấu hổ cười cười, “Không sao, tôi không gấp.”

Không gấp thì đừng có hỏi, trong lòng Tiền Hàng nghĩ như vậy nhưng lại cười nói: “Tôi sẽ nhanh chóng tìm giúp anh, có điều người tôi quen biết không nhiều lắm.”

“Không sao, chủ yếu là trong nhà giục mới gấp thôi.” Tầm mắt Hoắc Nghiên dời lên tóc Tiền Hàng, “Tôi thấy tóc anh cũng hơi dài rồi, dù sao bọn tôi cắt cho bệnh nhân cũng là cắt, không bằng tôi cắt luôn cho anh nha.”

“Hả? Vậy không thích hợp đâu.” Bệnh viện bỏ tiền ra mời thợ cắt tóc, anh làm bác sĩ sao có thể ké tiền công chứ.

“Không có gì không thích hợp cả, tôi cũng đã cắt cho viện trưởng các anh rồi.” Hoắc Nghiên quăng mị nhãn cho Tiền Hàng, đi về chỗ cắt tóc, “Chờ tôi cắt xong cho bọn họ cái đã.”

Tiền Hàng không nói gì, Hoắc Nghiên đây là bá vương ngạnh thượng cung, không được cũng phải được.

Lúc trời sắp tối, thời gian cắt tóc hôm nay kết thúc, Hoắc Nghiên thật sự không đi, thừa dịp lúc người khác thu dọn đồ đạc thì gọi Tiền Hàng tới cắt.

“Cắt thiệt? Không tốt lắm đâu.” Tiền Hàng bị Hoắc Nghiên đè ngồi xuống ghế, anh mới tới bệnh viện không lâu, nếu như bị người khác thấy sẽ nói ra nói vào, sau này anh làm việc ở bệnh viện cũng sẽ không thuận lợi. Có điều thấy Tiểu Cao cũng ngồi xuống cắt tóc, anh mới hơi yên tâm, chí ít cũng không phải một người chết.

“Không có gì không có gì, chúng tôi cũng thường cắt tóc cho bác sĩ y tá mà.” Hoắc Nghiên nắm nắm tóc Tiền Hàng, “Hôm qua có gội phải không? Tóc anh không tệ, xem ra bình thường chăm sóc khá tốt.”

“Ha ha… tôi chỉ là khá chú ý tới thói quen sinh hoạt mà thôi.”

“Được rồi, tật xấu của bác sĩ các anh nhiều mà.” Hoắc Nghiên bắt đầu cắt tóc, “Cứ chiếu theo kiểu này của anh mà cắt ha?”

“Có thể.”

Nguyễn Văn Hách còn đang ôm đồ ăn của cậu, có lẽ là ngồi chán quá nên bắt đầu ăn, thấy Hoắc Nghiên cà cà mấy cái cắt không ít tóc, cậu liền hiếu kỳ mà sáp qua bên cạnh Hoắc Nghiên quan sát.

“Nguyễn Văn Hách cậu chớ có phá rối cho tôi.” Tiền Hàng thấy Nguyễn Văn Hách xoay vòng quanh mình, trong lòng lo sợ, quỷ mới biết Nguyễn Văn Hách có đột nhiên đẩy Hoắc Nghiên một cái hay không.

Nguyễn Văn Hách còn đang quay vòng quanh Hoắc Nghiên, “Sao ta lại phá rối chứ?”

Tiền Hàng cũng không nghĩ Nguyễn Văn Hách nói xàm, bởi vì trước mặt không có gương, cho nên anh không nhìn thấy cậu, chỉ nghe sau đầu có tiếng bước chân.

“Tôi sẽ trông cậu ấy mà.” Hoắc Nghiên chỉnh đầu Tiền Hàng lại, không cho ánh mắt anh đuổi theo Nguyễn Văn Hách.

Nguyễn Văn Hách nhìn đủ, vừa cúi đầu liền trông thấy công cụ Hoắc Nghiên sử dụng được thả trên ghế, một thứ màu trắng rất giống cây gậy đặc biệt bắt mắt. Cậu cầm gậy lên nhìn, hóa ra là một cái tông đơ điện, mé bên trong có nút công tắc.

Ong ong ong…

Tông đơ điện được mở phát ra tiếng động cơ, Tiền Hàng nghe thấy âm thanh này thì rất bất ngờ, bởi vì anh cảm thấy Hoắc Nghiên còn đang cắt tóc cho mình, vậy thì ai mở tông đơ điện chứ?

“Ai nha!”

Hoắc Nghiên kêu một tiếng quở trách, sau khi nghe được khớp xương Tiền Hàng thiếu chút nữa mềm rộp, sau đó hiểu được Hoắc Nghiên đang kêu cái gì, một thứ lạnh lẽo dán lên sau ót của anh di chuyển lên đỉnh đầu, trước trán mình rơi xuống một đống tóc.

“NGUYỄN. VĂN. HÁCH. TÔI. LÀM. CHẾT. CẬU!”

Chương 27: Bệnh Thứ 27

DTV-EBOOK

Chủ nhiệm đen mặt nhìn hai người đứng trước mặt, "Tôi mới đi có mấy ngày, mấy người đã nghịch thiên rồi?"

Mặt Tiền Hàng còn đen hơn chủ nhiệm, trầm mặc không nói. Ánh mắt Nguyễn Văn Hách đảo loạn xạ, sau đó giơ tay sờ sờ cái đầu bóng lưỡng của Tiền Hàng, Tiền Hàng một phen đánh rơi ra lườm cậu chàng mấy cái.

"Tôi sai rồi chủ nhiệm." Tiền Hàng nhận lỗi với lãnh đạo.

"Cậu sai cái gì?"

"Chính là sai thôi." Sớm muộn gì cũng sẽ cạo sạch lông toàn thân Nguyễn Văn Hách, Tiền Hàng âm thầm phát thệ.

Hôm qua, Nguyễn Văn Hách trong cơn tò mò đã dùng tông đơ điện cạo một con đường vượt rừng trên đầu Tiền Hàng, đến khi anh phát hiện thì đã muộn. Tiền Hàng vốn muốn đánh đòn Nguyễn Văn Hách một trận, nhưng lại bị người chung quanh ngăn cản, tóc đã thành thế này, không còn cách nào khác đành phải cạo sạch toàn bộ.

Dù chủ nhiệm không hiểu Tiền Hàng đang xin cái lỗi gì, nhưng xem ra Tiền Hàng sẽ không phát hỏa lại lần nữa, nhưng vẫn là nhịn không được khuyên nhủ mấy câu, "Cậu ta là bệnh nhân, ngẫu nhiên sẽ làm ra những hành động khác hẳn người thường, những người chúng ta cũng chỉ có thể khoan dung hơn thôi. Nhớ khi xưa lúc tôi mới đến làm cũng không quen được, còn bị bệnh nhân phun nước miếng… Những chuyện đó đều là quá khứ, kỳ thực cậu cạo đầu nhìn cũng rất đẹp, nhìn thêm thành

thục lanh lợi.”

Phải đó, mặc thêm cái cà sa là có thể làm hòa thượng, ngay cả đèn cũng có thể tắt bớt một ngọn*, trong lòng Tiền Hàng tràn đầy oán hận.

[ý nói đầu bóng tỏa sáng luôn, khỏi bật nhiều đèn =))]

“Bác sĩ Tiền à, cậu hẳn là vẫn chữa trị cho Nguyễn Văn Hách phải không?”

Lời nói của chủ nhiệm lộ sự cẩn thận, rất nhiều bác sĩ chịu không nổi bệnh nhân thế này sẽ chạy mất, có điều trong lời nói này còn có một tầng ý nghĩa khác.

“Trị, đương nhiên sẽ trị, sao tôi có thể bỏ trị liệu cho cậu ấy chứ.” Tiền Hàng xem như đã hiểu rõ, Nguyễn Văn Hách dù có trị hết cũng là một người bệnh thần kinh.

“Vậy thì tốt, các cậu không có chuyện gì nữa chứ?”

“Không có, chúng tôi về đây.”

Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách ra ngoài, cậu nhóc hoàn toàn không có ý thức phạm lỗi, vừa ra cửa đã lại vươn tay sờ đầu trọc của Tiền Hàng, bị anh bắt lại.

“Nhóc điên, chúng ta phải tìm một nơi nghiêm túc nói chuyện.”

Tiền Hàng cười âm hiểm với Nguyễn Văn Hách, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng cười ra, Nguyễn Văn Hách thấy anh có bộ dáng như vậy thì đẩy tay anh ra muốn chạy, anh lại lôi Nguyễn Văn Hách chạy ra khỏi lầu làm việc.

“Cứu ~~~ ô!”

Từ phía sau không la ra được vì bị Tiền Hàng che lại, chủ nhiệm lại mở cửa nhìn ra ngoài.

“Ai nói có rượu đó, rượu đâu?”*

[cứu /jiù/ phát âm giống rượu (tửu) là /jiǔ/]

Trên hành lang không có ai, chủ nhiệm rủa một câu thần kinh rồi đóng cửa trở vào.

Nguyễn Văn Hách bị tha đi cũng chỉ kêu được một tiếng như vậy, sau đó thì như bạch tuột quấn trên người Tiền Hàng la hét đi đâu chơi đó. Tiền Hàng kéo Nguyễn Văn Hách đến phòng giải trí hôm trước, chỗ này yên tĩnh không có ai, lại không có camera quan sát, thích hợp cho anh dùng tư hình.

“Đường lang mi còn chưa trả lời ta kìa.” Nguyễn Văn Hách chẳng mảy may phát hiện đại nạn cận kề, đột nhiên bưng đầu Tiền Hàng há mồm cắn xuống.

“Nguyễn Văn Hách thằng điên này!” May mà miệng Nguyễn Văn Hách không to, bằng không không nuốt sạch anh xuống là không được, nhưng cảm giác răng cắn trên đầu rất kỳ, nước miếng lạnh làm chỗ bị cắn mát me mẻ.

Nguyễn Văn Hách bị Tiền Hàng kéo xuống cũng không giận, chảnh chọe nói: “Đường lang mi cám ơn ta đi, không có ta, mi phải tốn biết bao nhiêu tiền cho dầu gội đầu nha.”

“Vậy tôi đúng là phải cảm ơn cậu.” Tiền Hàng dùng tay áo blouse chùi đỉnh đầu, sao mà chùi thế nào cũng cảm thấy nước miếng chùi không hết vậy.

“Đừng khách khí, lần sau mang ta ra ngoài chơi nhiều chút là được thôi.”

Nguyễn Văn Hách đẹp thế này, chống eo ngửa đầu liếc Tiền Hàng, trong mắt đều là ý tứ mau tiếp tục cám ơn ta.

Tiền Hàng cười ha một tiếng, tháo mắt kiếng xuống bỏ vào trong túi áo blouse. Nguyễn Văn Hách nhất thời cảnh giác, bởi vì trước đây cũng có lần Tiền Hàng đột nhiên gỡ mắt kính xuống. Quả nhiên, Nguyễn Văn Hách mới đề phòng, Tiền Hàng đã kéo cậu ra phía sau phòng. Nguyễn Văn Hách hiển nhiên sẽ phản khán, liều mạng cạy tay Tiền Hàng ra. Đã sớm có chuẩn bị, Tiền Hàng móc từ trong túi ra một đoạn dây thừng, vừa lúc Nguyễn Văn Hách đưa tay qua đẩy anh, anh liền quấn dây thừng lên cổ tay cậu, xuất phát từ bản năng Nguyễn Văn Hách lấy tay kia đẩy, bị anh nắm dây thừng thuận thế một vòng quấn chặt. Nguyễn Văn Hách hoảng hốt, tay bị vướng thì bắt đầu dùng chân đá, Tiền Hàng vừa trói tay cậu, vừa đẩy cậu lên tường, thân chen vào giữa hai chân cậu khiến cậu không đá trúng mình được.

“Tụi mình tới chơi một trò kích tình dữ dội đi.” Lúc này Tiền Hàng đã trói xong hai tay Nguyễn Văn Hách, mò gì đó trong túi của mình.

“Trò chơi? Chơi vui không, chơi cái gì?” Nguyễn Văn Hách thoáng cái quên mất tình huống đang bị trói, hưng trí bừng hừng hỏi xem là trò gì, chả trách Tiền Hàng lại trói cậu, đây căn bản chính là cách chơi trò chơi mới.

Tiền Hàng lộ ra nụ cười như thiên sứ, Nguyễn Văn Hách thấy vậy càng thêm chờ mong, có điều khi cậu trông thấy Tiền Hàng lấy ra cái dao cạo râu thì ngẩn ra. Nguyễn Văn Hách đang muốn hỏi Tiền Hàng lấy dao cạo râu làm gì, một tay khác của Tiền Hàng đã vươn về phía quần cậu, nắm lấy mép quần tuột xuống một phát, lộ ra cái quần giữ ấm bên trong. Nguyễn Văn Hách bị dọa cả kinh, mắt đầy hoảng sợ nhìn cái tay đang tuột quần mình, cái tay kia lại kéo quần giữ ấm xuống luôn, lộ ra quần lót bên trong.

[quần giữ ấm: nó dài và ôm như quần legging vậy á]

“Hôm nay màu trắng à.” Tiền Hàng hệt như tên biến thái mà nhìn quần lót của Nguyễn Văn Hách, màu trắng thường xuyên thấu, cho nên anh có thể trông thấy màu đen lộ ra từ bên trong.

Nguyễn Văn Hách hoàn hồn lại, dùng sức đẩy tay Tiền Hàng, “Đường lang cái này chơi không vui, lạnh.”

“Cậu nói xem cậu cho tôi món đại lễ thế này, thế nào tôi cũng phải hồi báo, đúng không?”

Tiền Hàng rờ cái đầu bóng lưỡng của mình, Nguyễn Văn Hách vô thức giơ tay rờ theo, bị anh một phát đẩy ra.

“Cho nên đây là hồi báo.”

Nói rồi, quần lót Nguyễn Văn Hách bị Tiền Hàng kéo xuống, cậu hú lên một tiếng, Tiền Hàng kịp che miệng cậu lại, cho dù chỗ này không có ai, nhưng lỡ như cậu nhóc la to quá cũng sẽ dẫn người tới.

Miệng Nguyễn Văn Hách bị che lại, cậu bắt đầu dùng tay và thân thể đẩy Tiền Hàng. Tiền Hàng bị cậu đẩy tách ra mấy bước, cậu không thèm để ý tới quần mà chạy về phòng bệnh, chạy được hai bước thì té sấp, quần mắc trên đùi căn bản không thể chạy được. Tiền Hàng đuổi theo, lật cậu lại ngồi lên người cậu, dao cạo râu trên tay chìa về phía dưới.

“Đừng lộn xộn, tay nghề của tôi không tốt như Hoắc Nghiên, lỡ cạo đứt đệ đệ của cậu, tôi cũng không trị được.” Vừa nói, Tiền Hàng búng lên huynh đệ của Nguyễn Văn Hách một cái, cậu chàng lập tức không dám lộn xộn nữa.

“Ngoan quá, lần sau còn dám chơi tông đơ điện nữa không?”

Dao cạo râu đặt cạnh lông đen, Nguyễn Văn Hách sợ tới gật đầu liên tục, kết quả dao cạo râu dời xuống cạo mất một nhúm lông đen.

“Ta đã nói không chơi nữa, sao mi còn cạo hả?” Nguyễn Văn Hách phát hỏa.

“Tôi tưởng cậu nói còn chơi, ai bảo cậu nói mà không rõ ràng.”

Nguyễn Văn Hách tức tới nói không nên lời, lại không thành thật bắt đầu giãy dụa.

“Tôi đã nói là đừng lộn xộn, cạo đứt huynh đệ của cậu thì làm sao?” Tiền Hàng nắm hai tay Nguyễn Văn Hách đè trên đỉnh đầu, thân thể cậu lại vặn vẹo qua lại muốn tránh thoát.

“Đường lang mi tên biến thái này, đại biến thái, biến thái bị bệnh chó dại!” Nguyễn Văn Hách chửi ầm lên.

Tiền Hàng hoàn toàn không để ý Nguyễn Văn Hách tiếp tục hỏi: “Lần sau còn dám dùng tông đơ điện đẩy lên đầu tôi nữa không?”

“Không dám nữa! Chừng nào mi có tóc rồi hẵng nói.”

Nguyễn Văn Hách không dám không mở miệng, lớn tiếng trả lời, nói đến nửa câu sau cơ hồ là nghe không ra, mà trả lời của cậu lại đổi được một nhúm lông đen bị cắt xuống.

“Đường lang chết tiệt, ta ghét mi muốn chết! Ta đã nói rồi, sao mi còn cắt a!”

Tiền Hàng cười với Nguyễn Văn Hách, “Ưng thuận quá dễ dàng nhất định không hối lỗi sâu sắc, nên tôi làm cậu nhớ thật lâu. Còn có tóc của tôi vẫn sẽ mọc lại, không cần cậu lo lắng.”

“Đường lang mi…” Nguyễn Văn Hách nhìn lông đen đã mất một nửa, vành mắt thoáng cái đỏ lên, “Ta sai rồi còn chưa được sao, Tiền Hàng… ô ô ô…”

Tiền Hàng thấy cậu khóc thật thì tay ngập ngừng, nhưng vẫn cạo sạch bên lông còn lại, chừa lại một nửa làm người ta thấy không thoải mái.

“Đừng cho rằng cậu là bệnh nhân thì vô pháp vô thiên,” Tiền Hàng tháo dây thừng trên tay Nguyễn Văn Hách, “cho dù cậu hồ đồ, cũng khống chế hành vi của cậu lại cho tôi, có một số việc không thể làm, làm rồi thì phải trả một cái giá tương đương, hiểu không?”

Nguyễn Văn Hách khóc không thành tiếng, Tiền Hàng mặc quần lại cho cậu, lại kéo cậu đứng lên.

“Cậu có thể khống chế hành vi của mình, nhưng cậu lại không muốn làm thế.” Anh vươn tay nâng cằm Nguyễn Văn Hách lên, bắt cậu nhìn mình, “Cậu đang sợ, sợ không làm chút gì đó thì sẽ nhớ lại thứ khác. Cậu biết rất rõ bên ngoài xảy ra chuyện gì, nhưng tỉnh táo thì cậu sẽ lại nhớ đến chuyện gia đình và bạn gái, thế nên cậu thà điên điên khùng khùng cũng không muốn đối mặt với những việc này, những áp lực này chèn ép cậu không thể không điên.”

Nước mắt trên mặt Nguyễn Văn Hách đã ngừng, ngơ ngẩn nhìn Tiền Hàng đến mất hồn. Lúc nhỏ, cậu được đưa vào học ở trường học gần nhà, nhưng không bao lâu thì có bạn bè chỉ chỉ trỏ trỏ cậu, nói cậu là một đứa nhỏ không có ba, cho dù là có ba cũng là một người ba tùy tiện tìm tới. Mãi đến trung học và phổ thông, những lời này nghe riết lại khiến cậu hiểu được một vài thứ, cho chúng nó tiền chúng nó sẽ ton hót bạn, những lời như con hoang gì đó, đứa nhỏ không cha gì đó cũng sẽ biến thành bạn thật lợi hại, thế là cậu hiển nhiên biến thành kẻ tiêu tiền như nước trong mắt người khác. Cậu không hưởng thụ loại cảm

giác này, nhưng vô phương, cậu chỉ có thể dùng loại biện pháp này để tiêu trừ hình tượng dã chủng trong mắt mọi người. Sau đó cậu gặp được Mẫn Mẫn, bởi vì đã cùng Mẫn Mẫn bỏ trốn mấy lần, cậu liền cho rằng Mẫn Mẫn thích cậu từ tận đáy lòng, lại không ngờ được cô ta cũng hệt như những người khác đều chỉ coi trọng tiền của cậu, lại thêm chuyện hai mẹ con nhà họ Niếp kia mỗi ngày đến quấy phá, dần dần cậu bắt đầu trốn tránh, thẳng đến khi thật sự phát bệnh bị đưa vào bệnh viện.

“Không tới phiên người ngoài như anh nói!”

Nguyễn Văn Hách hung hăng đẩy Tiền Hàng ra, Tiền Hàng đặt mông té xuống đất, cậu chạy về phòng bệnh.

Tiền Hàng ngồi dưới đất nhìn chằm chằm bóng lưng Nguyễn Văn Hách bỏ đi, đột nhiên dùng sức nện xuống đất. Bây giờ anh cũng không hiểu nổi mình đang làm cái quái gì, dựa theo kế hoạch của anh, dùng sở học y học của anh trị khỏi cho Nguyễn Văn Hách, sau đó an phận thủ thường làm việc tại bệnh viện đến khi về hưu. Nhưng lần đầu tiên đụng trúng loại bệnh nhân này anh cũng không biết làm thế nào, anh rất muốn xem Nguyễn Văn Hách như bệnh nhân bình thường, nhưng anh làm không được, bản thân anh cũng cảm nhận được ánh mắt mình nhìn Nguyễn Văn Hách càng ngày càng tham lam. Mặc dù Nguyễn Văn Hách cũng từng nói thích anh, nhưng anh cảm thấy loại thích này không phải là yêu, có lẽ giống như anh em thân thiết, hoặc có lẽ chỉ là anh em bà con quan hệ tốt.

Tiền Hàng ủ rũ nằm xuống đất nhìn trời, anh biết cách làm hôm nay rất quá phận, những lời ấy cũng không nên nói thẳng ra như vậy, nhưng anh nóng lòng, nếu đã không muốn khiến mình đau khổ, vậy phải mau chóng trị khỏi cho Nguyễn Văn Hách để cậu biến mất trước mắt mình, miễn cho đêm dài lắm mộng ai cũng nếm khổ.

Chương 28: Bệnh Thứ 28

DTV-EBOOK

Một nhúm bông vải bay bổng lên rồi nhẹ rơi xuống, tiếp theo lại là một nhúm, những đóa hoa vải chợt bay lên, hệt như thiên nữ tán hoa.

Đôi mắt hạnh tròn xoe của Nguyễn Văn Hách nhìn những bông vải đó rơi xuống, trong đầu không biết đang nghĩ gì, còn bên người cậu là vô vàn bông vải vụn rơi vãi. Thở một hơi thổi bay vài nhúm, bông vải lâng lâng rơi xuống dưới giường, Nguyễn Văn Hách nhặt cái gối trống trơn lên, một phát ném xuống đất.

"Này, 438 lại phát bệnh nữa rồi." Tiểu Cao tìm Tiền Hàng khóc lóc, "Cậu ta đã xé hư bốn cái gối liền rồi, bác sĩ Tiền anh mau đi xem thử đi, tôi cũng không dám lên mời cấp trên đâu."

Tiền Hàng im lặng, trong vòng ba ngày Nguyễn Văn Hách xé hư bốn cái gối, ngay cả cái trong phòng làm việc của anh cũng bị lấy đi xé mất. Mặc dù anh cũng đã khuyên nhủ, nhưng không đạt thành hiệu quả.

Hai người đến phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách, lại phát hiện cậu không có đây.

"Người đâu?"

"Mới nãy còn mà."

Tiểu Cao nhìn bốn phía, phát hiện Nguyễn Văn Hách trong phòng bệnh của Phương Chưng, đang để Phương Chưng giúp cậu sửa cái gối.

“Em tìm anh là đúng đó, tay nghề của anh là tốt nhất cả viện này đó.” Phương Chưng một bên sửa gối một bên khoe khoang.

Nguyễn Văn Hách ngồi xổm trên giường không lên tiếng, ánh mắt chăm chú lên cái tay đang sửa gối của Phương Chưng. Lúc này tiếng mở cửa vang lên, cậu ngẩng đầu lên, thấy Tiền Hàng liền quay đầu trở lại.

Tiền Hàng đi qua nói: “Cậu cứ xé hư gối hoài, tôi cũng không biết nên tìm lý do gì trình bày với cấp trên nữa.”

Phương Chưng cắt chỉ dư, bày gối ra cho Nguyễn Văn Hách xem, “Oa ha ha, tay nghề của anh không tệ chứ, nếu như không phải màu chỉ không hợp thì nhất định sẽ nhìn không ra.”

“Cám ơn.”

Nguyễn Văn Hách nhận lấy gối, đầu cũng không quay lại mà đi ra. Tiểu Cao đại khái không rõ vì sao Nguyễn Văn Hách không chịu ngó Tiền Hàng, cho nên dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn anh. Tiền Hàng bất đắc dĩ mà lắc đầu, kể từ hôm nọ, Nguyễn Văn Hách cho anh chính là thái độ hờ hững, có lẽ là ghét lời anh nhiều chuyện, nên không màn tới anh.

“Tôi còn phải đi đưa thuốc cho họ Mã trên lầu, đi trước nha.” Tiểu Cao thấy Nguyễn Văn Hách không có gì nữa thì bỏ đi.

Tiền Hàng xoay người muốn ra ngoài cùng Tiểu Cao, Phương Chưng lại mở miệng gọi anh lại, anh xoay người nhìn hắn.

“Tiểu Văn Văn bị chú đắc tội à, đáng đời.” Phương Chưng hái đóa hoa trên tai xuống vẫy với Tiền Hàng, hành vi chẳng khác chi tú bà thanh lâu.

Tiền Hàng lui tới cửa nhìn ra ngoài, thấy không có ai thì đứng trước mặt Phương Chưng nói: “Kỳ thực anh không điên.”

“Điên? Chú mới điên đó, há há há há ~” Phương Chưng cười to, nhặt kim chỉ ban nãy còn lại lên ở trên giường thêu hoa, “Một hai ba bốn năm, lên núi đánh lão hổ, lão không không đánh được, tìm thấy bé sóc con ~”

Tiền Hàng khoanh tay nhìn Phương Chưng giả điên, “Đừng giả vờ nữa, càng giả càng không giống. Tôi vẫn rất hiếu kỳ, bằng nỗ lực chính mình anh gầy dựng nên một công ty, coi như công ty bị lừa cũng không đơn giản điên như vậy, anh lại không phải Nguyễn Văn Hách, không có tâm tư đơn thuần không hiểu thế sự như cậu ấy, lấy sự từng trải của anh là có thể chịu loại áp lực thế này.”

Tay đang thêu hoa của Phương Chưng ngừng lại, trên drap giường thêu một con mèo con.

“Anh xưng bệnh là bởi vì món nợ mấy trăm vạn đúng không? Hay thật sự là cao…” Lưỡi kéo lạnh như băng ngăn lại lời kế tiếp của Tiền Hàng, bởi vì nó đang đặt trên yết hầu của anh.

Phương Chưng nắm chặt kéo cười với Tiền Hàng, “Nếu như ban nãy tôi đâm xuống, hiện giờ chú hẳn là một người chết rồi nhỉ?”

“Vậy anh cũng sẽ vào phòng bệnh ở tầng cao nhất.”

Tầng trên cùng của lầu nằm bệnh là khu cấm, trong phòng bệnh đều giam giữ những người bệnh tâm thần có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng, thậm chí còn có kẻ từng giết người, thế cho nên bệnh nhân nơi đó cả đời chỉ có thể ngốc trong phòng bệnh, là một nơi so với ngục giam còn đáng sợ hơn. Mỗi một người muốn ra vào tầng lầu đều phải thông qua kiểm tra, đặc biệt những vật nguy hiểm thì cấm mang vào, ngay cả đồ dùng ăn cơm của bệnh nhân cũng không cho phép mang, chỉ cho bọn họ dùng tay bóc cơm ăn, uống nước cũng chỉ dùng ly giấy.

“Xất, thiệt không để người ta thích mà.” Phương Chưng nói thế nhưng kéo trên tay cũng không lấy ra.

“Lấy kéo ra.”

“Tại sao? Chơi rất vui… anh phắc!”

Tiền Hàng đột nhiên trở tay nắm chặt cái tay cầm kéo, cổ tay khẽ vặn đã bẻ tay Phương Chưng ra sau, thân ưỡn về trước một chút đè Phương Chưng ra giường.

“Chú em, chú lợi hại thế này, vậy mà anh cũng không phát hiện.” Phương Chưng thấy bản thân yếu thế liền bắt đầu nói ngọt.

“Cám ơn đã khen ngợi.”

Tiền Hàng buông tay ra đứng dậy, em gái Tiền Tuyết của anh từng học qua thuật phòng thân cho phái nữ, bởi vì sợ cô bị khi dễ ở bên ngoài. Nhưng thuật phòng thân mà Tiền Tuyết học không đối phó được lưu manh cường đạo mấy lần, lại toàn dùng lên người anh, chỉ cần bị anh hai khi dễ, hoặc là nghe phải chuyện không thích nghe, anh liền là kẻ đầu tiên bị đánh ngã ra đất. Bị đánh nhiều lần, anh cũng lén học mấy chiêu, đối phó loại người như Phương Chưng thế này là dư sức.

Phương Chưng xoa xoa cổ tay, “Xem ra anh cũng phải học mấy chiêu mới được, đánh không lại Ôn Thủy thì thôi, ngay cả chú cái dạng thư sinh này cũng đánh không nổi vậy cả đời anh đây xem như toi rồi.”

Tiền Hàng đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, “Học hay không học là chuyện của anh, anh muốn trốn nợ thì thành thành thật thật đi, tôi cũng sẽ không vạch trần anh.”

“Anh đây còn phải cảm ơn chú nha, bác sĩ Đường~” Phương

Chưng nháy mắt cho Tiền Hàng một cái hôn gió.

Tiền Hàng thấy buồn nôn, vội vã ra khỏi cái nơi quái quỷ này, đi đến cửa lại dừng chân.

“Còn có, chớ có ý đồ với Nguyễn Văn Hách, cậu ấy không cùng một loại người với anh.” Tiền Hàng đứng ở cửa cảnh cáo Phương Chưng.

“Vậy cùng một loại người với chú à?” Phương Chưng chống hai tay trên giường, một bộ dáng đại gia ngồi đó.

“Ừ.”

“Chú rất tự tin, nhưng ít nhất cũng biết đến sau xếp hàng chứ?”

Tiền Hàng quay đầu hỏi: “Có ý gì?”

“Sao chú cũng biết giả điên giả dại nữa?” Phương Chưng cầm cây kim ban nãy lên tiếp tục thêu mèo con chưa hoàn thành.

“Đó là độc quyền của anh, tôi chỉ biết xâm quyền.” Tiền Hàng thoáng nghĩ qua liền hiểu rõ lời Phương Chưng, nhưng mà loại chuyện này không phải chuyện xếp hàng là có thể đạt được, lại nói Nguyễn Văn Hách nhà người ta đã từng có bạn gái.

“Ha ha, bát tiên quá hải bát hiển thần thông* ha.”

[ý chỉ mỗi người có cách làm riêng của mình, có thể tìm hiểu thêm về tích cổ này]

Phương Chưng liếc Tiền Hàng rồi không để ý anh nữa, Tiền Hàng cũng sâu sắc nhìn Phương Chưng một cái rồi đi ra. Phương Chưng thêu mèo con xong, lại thêu thêm một chữ Vương lên trán mèo con.

Tiền Hàng đến cách vách nhìn Nguyễn Văn Hách, cậu không xé gối nữa, nhưng ngồi trên giường đưa lưng về phía cửa ngóng ra cửa sổ, anh đẩy cửa đi vào. Nguyễn Văn Hách nghe tiếng động đầu hơi nhúc nhích, nhưng không xoay lại nhìn, cảm nhận được giường ở phía sau hơi lún xuống một ít.

Trong phòng rất yên tĩnh, hai người đều không nói gì. Mãi đến giờ cơm chiều, Tiền Hàng mới đi ra ăn cơm, Nguyễn Văn Hách ra theo.

Tiền Hàng cầm tô cơm đi đến căn tin gọi cơm, Nguyễn Văn Hách đi sau, mua cơm xong thì trực tiếp đi tìm Phương Chưng. Tiền Hàng ngồi ở góc xó, nhìn Phương Chưng rất vui vẻ mà bỏ thịt vào trong tô của Nguyễn Văn Hách, còn liếc anh một cái, thiếu chút nữa anh nắm gãy đôi đũa trong tay.

Ngay lúc này nhạc điệu vui vẻ vang lên, Tiền Hàng ngây ra, trễ thế này ai lại gọi điện thoại cho anh? Anh móc di động ra, nhìn thấy người gọi tới là em gái thì nhấn nút nghe.

“Anh trai thân ái ~”

Trong điện thoại truyền ra âm thanh ngọt lịm chết người, Tiền Hàng da gà da vịt nổi đầy người.

“Em lại muốn làm gì?” Tiền Hàng ăn cơm, miệng nhồm nhoàm không rõ hỏi.

“Đừng nói em cứ như lão yêu bà vậy, người ta là em – gái đáng yêu của anh ~~” Tiền Tuyết oán trách Tiền Hàng, hàm lượng đường trực tiếp tăng cao.

“Em đừng xài khẩu khí nói chuyện này với anh, nghe ra là không có chuyện tốt.” Tiền Hàng ghét cay ghét đắng loại khẩu khí này của Tiền Tuyết, nhớ năm xưa anh từng bị loại khẩu khí này gạt hơn trăm đồng tiền, mãi đến giờ vẫn còn nhớ như in.

“Phắc, em gái hòa nhã vui vẻ với anh một chút thì liền giả đại gia phải không, có phải muốn nếm thử thập bát suất* của lão nương không?”

[suất là quẳng, quăng, đánh, ngã, ý nói là 18 chiêu quăng người =))]

Tiền Hàng vui vẻ, “Anh đã nói em gái của anh sẽ không biến thái đến độ giả trang thiếu nữa nhu nhược mà, nói đi, có phải lại hết tiền không?”

“Vẫn là anh hai anh hiểu em nhất mà ~” Tiền Tuyết lại bắt đầu bán manh, “Hai ~ tháng sau bạn học của người ta kết hôn, cho nên phải tặng quà.”

“Em chờ chút, em còn đang đi học, mà bạn học em đã hết hôn?” Tiền Hàng nghe ra được vấn đề, học sinh thời nay đều phóng khoáng vậy sao, vừa đi học vừa nuôi gia đình sống qua ngày?

“Bạn cấp 3 á. Cho nên hai à, giao túi tiền của anh cho em.”

“Này, tiền lần trước cho em mượn trả hay chưa?”

“Tốt nghiệp rồi trả, anh hiểu mà.”

“Anh nghe nói em có làm thêm, ít nhiều cũng kiếm vài đồng bạc chứ.”

“Đều dùng để ăn uống phiêu đổ* hết rồi, nào có dư chứ.”

[phiêu: chơi (kỹ) | đổ: bài bạc]

Lông mày Tiền Hàng dựng đứng lên, bắt đầu xổ ra chuyện của dòng họ nhà bọn họ.

Mặc dù Nguyễn Văn Hách ngồi cách Tiền Hàng hơi xa, nhưng vừa ngẩng đầu đã trông thấy Tiền Hàng, thấy anh nghe điện thoại mà vừa cười vừa nghiêm mặt thì liền nổi giận.

“Tiểu Văn Văn em làm sao vậy, nhức đầu hả, nhíu mày làm gì?” Phương Chưng cười ha ha hỏi, lại gắp mất một cục thịt trong chén Nguyễn Văn Hách, nhằm lôi kéo sự chú ý của cậu.

Nguyễn Văn Hách không trả lời, cúi đầu tiếp tục ăn.

Mấy phút sau, Nguyễn Văn Hách ăn cơm xong đi ra hồ nước bên cạnh để rửa chén cơm, rửa xong đi về phía cửa. Lúc này Tiền Hàng còn đang nói điện thoại, không biết nói tới cái gì mà ha ha cười lớn lên. Nguyễn Văn Hách nhìn thì thấy chướng mắt, đột nhiên chạy tới bàn của Tiền Hàng, dùng lực một cái đẩy ra tô cơm của Tiền Hàng, tô cơm đổ xuống, rơi vãi cơm canh đầy đất.

“Nguyễn Văn Hách!” Tiền Hàng đang nghe điện thoại tức giận hô to, Nguyễn Văn Hách làm mặt quỷ với anh rồi vỗ mông chạy mất.

“Ố ồ ~ hai, có phải anh tìm được đối tượng rồi không, mình nói chuyện lâu quá chị ý không vui hả?” Tiền Tuyết âm dương quái khí hỏi trong điện thoại, nhưng nhớ lại cái tên kia hình như có hơi kì quái, “Tên này hình như là tên con trai mà.”

“Là bệnh nhân trong bệnh viện bọn anh, phát bệnh thôi.” Tiền Hàng nhìn tô cơm dưới đất, không biết có còn cơm thừa hay không nữa.

“Vậy á hả.” Tiền Tuyết làm bộ đã hiểu, đột nhiên hô, “Bớt gạt em, anh cho là em tin? Mấy ngày nữa em đi tìm anh, em nhất định phải gặp chị dâu tương lai, cứ như vậy đi!”

Điện thoại bị cúp, Tiền Hàng nhìn chằm chằm di động đang phát ra tiếng tút tút, Tiền Tuyết vừa mới nói cái gì?

Chương 29: Bệnh Thứ 29

DTV-EBOOK

Tiền Hàng cúp điện thoại liền đi tìm Nguyễn Văn Hách, có thể nói là vạn bất đắc dĩ, ai bảo nhóc điên làm hỏng cơm chiều của anh. Nguyễn Văn Hách ngồi trên giường liếc xéo Tiền Hàng một cái, lấy gối qua kéo ruột ra moi bông vải. Tiền Hàng thấy cậu như vậy, câu tiếp theo nghẹn ngược trở về.

"Cậu còn giận ư?" Tiền Hàng đẩy mắt kính, chiến tranh lạnh mấy ngày, anh cho rằng Nguyễn Văn Hách đã nguôi giận, mới đẩy tô cơm của anh nhắc anh nên làm lành, không ngờ tới vẫn là như cũ.

Nguyễn Văn Hách không moi bông vải nữa, lôi gối trực tiếp vung vẫy, vẫy tới nỗi trong phòng đầy bông vải.

"Cậu vẫy đi, tôi tan làm đây."

Có lẽ mấy ngày nữa Nguyễn Văn Hách sẽ nguôi giận thôi, Tiền Hàng nghĩ vậy, rời khỏi phòng bệnh cũng đóng cửa lại. Nguyễn Văn Hách nghe tiếng đóng của thì ngừng tay, nhìn cửa phòng mấy giây rồi chạy đến ngóng ra ngoài, thật không thấy Tiền Hàng bèn thất vọng mà ngồi trở lại trên giường.

Sáng sớm hôm sau, Tiền Hàng vừa mới đến bệnh viện đã bị Tiểu Cao kéo đến phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách, bởi vì Nguyễn Văn Hách xé bông vải cả một đêm, gối cũng đã dùng hết ba cái. Nhìn bông vải đầy đất, Tiền Hàng thật sự cảm thấy bệnh của Nguyễn Văn Hách lại nặng thêm rồi.

"Nè nè, đừng xé nữa, đã là cái thứ tám rồi." Tiền Hàng đứng ngoài cửa la, cho dù Nguyễn Văn Hách không để ý anh cũng

phải la.

Nguyễn Văn Hách trong phòng quả nhiên không ngó ngàng tới Tiền Hàng, không còn bông vải để xé, bèn bắt đầu chơi với bông vải rơi trên giường và trên đất.

“Tôi thua rồi, còn không để ý tôi nữa thì sau này không chơi với cậu nữa.”

Nguyễn Văn Hách đang không để ý ai ngẩng đầu, xách gối đi tới cửa.

“Đưa gối cho tôi.” Tiền Hàng thấy Nguyễn Văn Hách đi tới thì biết có hi vọng, nhưng Nguyễn Văn Hách chỉ ngẩng đầu nhìn anh chứ không giao gối ra, “Cậu còn muốn đưa tên phú nhị đại cách vách sửa cho cậu? Mau đưa cái gối cho tôi.”

“Mi có chứng ảo tưởng đó đồ điên, đừng bỏ trị liệu.”

“Cậu nói ai đồ điên hả?” Tiền Hàng làm ra động tác muốn đánh người, Nguyễn Văn Hách cũng không sợ, chỉ có điều cầm vỏ gối dẹp lép luồn qua song cửa nhét ra ngoài.

“Hôm qua là ai gọi điện thoại?” Nguyễn Văn Hách hỏi lúc Tiền Hàng lấy cái gối.

“Cậu nói gì?” Kỳ thực anh đã nghe được nhưng cố ý hỏi ngược lại.

Nguyễn Văn Hách lườm Tiền Hàng một cái coi mòi rất là giận, ầm một cước đá lên cửa đau đến nhếch miệng. Tiền Hàng cười to ha ha đi về sửa gối, cảm giác chiếm thượng phong thật tình là không tệ, bộ dáng anh bạn nhỏ hờn dỗi còn rất đáng yêu.

Cùng lúc đó, một cô gái mặc đồ thể thao đứng dưới nhà Tiền Hàng, ngóng mắt nhìn cửa sổ bốn phía xách hành lý lên lầu, leo

đến lầu bốn gõ cửa ầm ầm, nhưng không ai mở. Hàng xóm nghe âm thanh thì mở cửa, phát hiện là một cô gái chừng hai mươi trước nay chưa từng gặp, liền nói cho cô biết vị bác sĩ kia đang đi làm. Cô gái nói cám ơn rồi xách hành lý xuống lầu, cô đương nhiên biết Tiền Hàng làm việc ở đâu, thậm chí chuyện mất mặt năm mười tuổi của Tiền Hàng cô cũng đều rành rọt, bởi vì cô nàng tên là Tiền Tuyết.

Tiền Tuyết trực tiếp bắt xe đến bệnh viện số năm, tài xế nhìn ra là người vùng khác đến, cho nên cố ý đi đường xa mang cô đến bệnh viện.

“Ông ơi.” Tiền Tuyết bóp khớp xương răng rắc vang dội, “Ông biết thập bát suất không?”

Tài xế nghe ông ơi là thấy không vui rồi, năm nay gã mới ba lăm, kêu chú ơi là đã rất quá phận, thế nào còn gọi ông.

“Tôi chỉ từng nghe thập bát mạc*.” Tài xế dịu giọng, dù sao cũng chỉ là tiểu nha đầu mà thôi.

[thập bát suất chương trước nói rồi, thập bát mạc là 18 kiểu sờ mó, sàm sỡ =))))]

Tiền Tuyết ầm một quyền đánh lên cửa xe, bác tài xế bị dọa tới tay run lên mém nữa đụng lên bồn hoa bên lề đường.

“Bà đây có thể khiến ông ngay cả té lần thứ mười tám cũng không có vẻ thương nặng, ông muốn thử xem không, thưa ông?”

Tiền Tuyết như thiên sứ mà cười với tài xế, tài xế mém khóc, quay về đường chính không dám chạy xa nữa.

Đến nơi trong mục đích, tiền xe vốn là hai mươi đồng, Tiền Tuyết chỉ đưa có mười đồng, tài xế khóc lóc đạp ga chạy mất.

Tiền Tuyết kéo hành lý đến cổng bệnh viện, bảo vệ thấy có một mỹ nữ tới thì vui vẻ.

“Mỹ nữ em muốn làm thủ tục nhập viện hả?” Bảo vệ ôm tâm tư đùa giỡn mỹ nữ hỏi.

“Tống anh đi hỏa táng có muốn không, free ship*.” Tiền Tuyết nguýt bảo vệ, anh bảo vệ thấy cô nàng không dễ chọc thì không dám nhiều chuyện nữa.

[nguyên văn là bao bưu: người nhận không cần trả phí bưu điện cho người gửi]

“Tôi tới tìm người, Tiền Hàng có đây không?”

Tiền Tuyết lớn tiếng hỏi, khẩu khí có hơi bạo cứ như là tới đánh nhau vậy.

Bảo vệ một tay cầm chặt gậy điện, cẩn thận hỏi: “Em tìm anh ta làm gì, em là bạn của ảnh?”

Tiền Tuyết chỉ vào mình, “Mời anh tử tế nhìn mặt tôi cho kỹ, giống ai?”

“Audrey Hepburn.” Anh bảo vệ vô thức gọi tên nữ thần của mình.

Tiền Tuyết thiếu chút nữa đạp người, “Tôi tên Tiền Tuyết, là em gái của anh ấy.”

Bảo vệ bị giật mình, không ngờ bác sĩ Tiền luôn ôn hòa với người khác lại có cô em giống cọp cái thế này, có điều cô nàng quả thật là khá giống Tiền Hàng, nhưng xinh đẹp hơn Tiền Hàng. Mặt thon dài, mày mảnh mắt tròn, sống mũi rất cao, miệng nhỏ anh đào vô cùng đáng yêu, trong tình huống không mở miệng ấy. Tóc mái xéo vừa vặn che khuất lông mày, sau ót cột cao một

chùm đuôi ngựa.

“Nhìn gì mà nhìn, để tôi đi vào a, tôi xách đồ nặng lắm đó.” Tiền Tuyết thấy anh chàng vẫn cứ nhìn mình thì mất hứng.

Bảo vệ mở cổng, nể tình Tiền Tuyết dễ thương như vậy nên mới tha thứ cho khẩu khí nói chuyện của cô. Tiền Tuyết vào cổng, còn giơ tay nói cám ơn với anh bảo vệ, anh chàng trả trở lại nụ cười tự nhận là đẹp trai.

Tiền Tuyết lần đầu tới đây, đứng trước lầu chính nhìn nhìn, thỉnh thoảng có vài người ra vào, cô móc điện thoại ra định gọi cho Tiền Hàng, lại thấy một tên đầu trọc từ bên cạnh lầu chính đi ngang qua, bóng lưng đó nhìn rất quen mắt.

“Đầu trọc!”

Tiền Hàng bị gọi là đầu trọc quay đầu muốn mắng người, anh hận nhất là có người trong đoạn thời gian này gọi anh là đầu trọc, nhưng sau khi phát hiện âm thanh này là của ai thì ù té chạy. Tiền Tuyết quả thật là kiện tướng thể thao, xách hành lý mà còn nhanh hơn Tiền Hàng chạy, nhào qua ôm lấy Tiền Hàng vắt lên người anh.

“Không phải ngày mai em mới tới?” Tiền Hàng vịn cái mắt kính mém nữa bị đụng bay.

“Em biết mai anh được nghỉ, nên đến sớm một ngày, để ngày mai anh mang em ra ngoài chơi, em đủ chu đáo chưa?” Tiền Tuyết cười he he, mắt nhìn chằm chằm lên đầu Tiền Hàng, “Anh hai dễ thương của em anh làm sao thế này, không cưới được bà xã nên buồn quá tóc rụng hết?”

“Vậy em phải cẩn thận chút, tóc rụng là di truyền.” Tiền Hàng đau lòng cho túi tiền của mình, không cho cô thì sẽ bị thập bát suất.

Tiền Tuyết nhìn nhìn xung quanh, “Bệnh viện này không nhỏ ha, em còn tưởng bệnh nhân chạy đầy sân chứ, hóa ra chả có ai cả.”

“Nhốt lại hết rồi.” Tiền Hàng nhìn rương hành lý cao hơn nửa thước, “Anh đưa chìa khóa cho em, em về trước đi.”

“Không, em muốn chơi một ngày trong bệnh viện tâm thần.” Tiền Tuyết đi vòng quanh mấy bước, từ lúc vào thật không khác bệnh viện bình thường là mấy, nói sao nhỉ, đâu đâu cũng ẩn giấu một cổ vị đạo không bình thường.

“Vậy trước tiên để đồ vào phòng làm việc của anh đi.” Tiền Hàng xoay người đi về phòng làm việc.

Tiền Tuyết xách hành lý đuổi theo, “Hai, anh xách hành lý giúp em được không? Nặng lắm.”

“Chắc em dùng câu này gạt không ít anh đẹp trai thiếu đầu óc rồi hả?” Tiền Hàng liếc xéo Tiền Tuyết một cái, sức của cô nàng còn lớn hơn cả anh, nào có chuyện xách hành lý không nổi, trừ khi cô bất hạnh chết dưới tay bà dì. [tới tháng ó:”) anh zai tâm lý quá hà:v]

“Xí, anh hai nhà người ta đều biết giúp em gái đó.”

“Xin lỗi anh cưng không giống cưng, cho nên giúp cưng không nổi.”

Tiền Hàng dắt em gái đến phòng làm việc của mình, Tiền Tuyết xách hành lý đi vào, hiếu kỳ dòm tứ phía. Tiền Hàng để cô chờ trong phòng, đến giờ nghỉ trưa sẽ mang cô về nhà, cô không ngồi yên thấy anh muốn đi làm thì nhất định đòi theo.

“Em đừng lộn xộn, để cấp trên thấy sẽ gây khó dễ cho anh.” Tiền

Hàng nghiêm túc nói.

Tiền Tuyết nhìn Tiền Hàng gật đầu, nhưng liếc thấy đỉnh đầu anh thì xì một tiếng cười ầm, Tiền Hàng tức tối ra khỏi phòng làm việc, cô cũng đi ra theo.

“Anh đã nói là đừng theo anh.”

“Em sẽ không quậy đâu, em đảm bảo, bằng không khỏi cho em tiền tiêu vặt.”

Tiền Hàng xất một tiếng, ra khỏi lầu văn phòng mang Tiền Tuyết đến lầu nằm viện thị sát, đề phòng có bệnh nhân sẽ phát bệnh.

“Hai, bệnh nhân của các anh ở đây thật đặc biệt.” Lúc Tiền Tuyết đi ngang qua một phòng bệnh, thấy bệnh nhân bên trong đang nghênh mặt, trong miệng còn cắm một cái ống hút hút nước trong ly.

“Biết thì cẩn thận chút, bọn họ có giết người cũng không phạm pháp.” Tiền Hàng cố ý hù Tiền Tuyết, cũng biết cô em gái này của anh sẽ không bị dọa, bởi vì cô nàng so với bệnh nhân tâm thần còn dọa người hơn.

Ngang qua phòng bệnh Nguyễn Văn Hách, Tiền Hàng đặc biệt dừng lại trước phòng cậu lâu hơn một hồi, Nguyễn Văn Hách đang gục trên bàn viết chữ, múa bút thành văn có thể nói là học sinh gương mẫu.

“Đây là ai?” Tiền Tuyết nhỏ giọng hỏi, cô phát hiện ánh mắt Tiền Hàng nhìn cậu không giống khi nhìn người khác, có đau lòng cùng một tia yêu thương, không sai chính là yêu thương.

“Nguyễn Văn Hách, bệnh nhân của anh.”

“Ây… hai, em càng ngày càng không hiểu anh nổi, đổi khẩu vị rồi, hèn chi đi cắt tóc.” Tiền Tuyết giơ tay sờ đầu trọc của Tiền Hàng, bị Tiền Hàng một phát vỗ xuống.

“Sờ nữa là đập em” Vì bảo hộ tôn nghiêm đầu trọc của chính mình, đánh không lại cũng phải đánh.

Tiền Tuyết thiếu chút nữa cười vang, “Nói đi, đổi khẩu vị rồi? Có phải muốn lập uy với người nhà, không cưới được cậu nhóc liền làm hòa thượng?”

“Biến, đừng quậy.” Tiền Hàng đang vui, nghe tới đầu tóc thì lại sừng sộ lên.”

Nguyễn Văn Hách nghe ngoài cửa có người nói chuyện rì rầm thì thào thì ngẩng đầu lên, phát hiện Tiền Hàng liền chạy qua nói chuyện với anh, “Đường lang, chơi gì đó?”

“Thành thực chờ cậu đó.”

Tiền Hàng sợ em gái nhà anh nói gì kích thích Nguyễn Văn Hách, bèn kéo Tiền Tuyết đi. Anh mắt Nguyễn Văn Hách nhìn chằm chằm bàn tay đang kéo nhau, bọn họ có quan hệ gì mà có thể nắm tay, nhìn là đã muốn nổi hỏa.

Chương 30: Bệnh Thứ 30

DTV-EBOOK

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Hai, cậu ấy còn nhìn kìa." Tiền Tuyết quay đầu, trong phòng cái vị biểu tình chuẩn oán phụ kia thật là đáng yêu.

Tiền Hàng không nói gì, Tiền Tuyết lại nói: "Có phải cậu ấy gọi anh là đường lang vì đầu anh không có tóc không, có điều còn thiếu hai cọng râu."

"Cậu ta thần kinh, em cũng vậy?"

Tiền Tuyết nghe ra Tiền Hàng thật sự muốn phát hỏa bèn không giỡn nữa, đề xuất ý tưởng muốn đi vòng vòng trong bệnh viện, Tiền Hàng không có gì làm liền mang cô đi. Có một ít bác sĩ y tá thấy Tiền Hàng dắt theo một mỹ nữ thì đều hỏi thăm là ai, Tiền Hàng giới thiệu với từng người một, Tiền Tuyết lại lấy nụ cười tựa thiên sứ của cô mà giành được hảo cảm của mọi người, mỗi lần Tiền Hàng đều nhịn không được muốn cảnh báo bọn họ chớ bị lừa, nha đầu này chính là một con bạo long khoác da thú Ba Đạt*. Hai người đi một vòng trước lầu nằm viện, trong lúc vô tình Tiền Tuyết trông thấy Nguyễn Văn Hách đang dán lên cửa kính nhìn bọn họ, đôi mắt trợn tròn trừng cô chuẩn một oán linh*.

[nhớ thú Ba Đạt hôn? >.<

patamon_by_chelseasaysthat

oán linh: kiểu cô hồn mang oán hận]

“Ai da, hai, không được rồi em đau bụng.” Tiền Tuyết ôm bụng dừng lại kêu thảm.

Tiền Hàng mắt đầy hoài nghi dòm em gái nhà mình, trước đây cô cũng từng chơi chiêu này rồi.

“Thiệt đó hai, nhà vệ sinh nhà vệ sinh ở đâu, nói mau!”

Tiền Tuyết gấp tới xoay vòng vòng, Tiền Hàng tin vài phần chỉ ra vị trí nhà vệ sinh, Tiền Tuyết chạy lướt đi còn nhanh hơn thỏ. Cơ mà Tiền Tuyết lại không đi nhà vệ sinh, thoát khỏi tầm mắt Tiền Hàng liền chạy thẳng đến phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách, khi cô chạy tới thì thấy Nguyễn Văn Hách đang ngồi trên giường xé bông vải trong gối.

Xi xi!

Tiền Tuyết cố ý phát ra quái thanh hấp dẫn Nguyễn Văn Hách, quả nhiên cậu phát hiện cô, ném gối xuống chạy qua, theo cô đây chính là một con thú con kêu ngao ngao.

“Cô là?” Nguyễn Văn Hách trợn mắt nhìn Tiền Tuyết.

“Chị hở, chị tên Tiền Tuyết.” Tiền Tuyết thấy chơi vui, sau đó cắn răng chậc chậc, “Cưng cũng trẻ quá đấy, đủ mười tám rồi chưa?”

“Nói nhảm.” Nguyễn Văn Hách nhìn ra ngoài cảnh giác hỏi, “Đường lang gọi cô là Tiểu Tuyết?”

“Phải đó, thân thiết hông? Chị nói có phải là cưng thích an… Tiền Hàng của chị không hả?” Tiền Tuyết lanh mồm mém nữa nói anh.

Nguyễn Văn Hách không vui nắm song cửa chất vấn, “Tiền

Hàng của cô? Ai nói anh ta là của cô, anh ta vẫn luôn chơi với tôi."

Tiền Tuyết cố ý kéo dài giọng chọc người, "Yo ~ bọn chị thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã quan hệ thân thiết."

Nguyễn Văn Hách bĩu môi khóe mắt cũng đã ướt, đột nhiên la ầm lên: "Ảnh từng sờ đệ đệ tôi, có sờ của cô chưa?"

Tiền Tuyết ngẩn ra, cô đương nhiên không có đệ đệ, cơ mà từng sờ là sao, ông anh của cô có biết xấu hổ hay không vậy.

"Tiểu Văn Văn, đệ đệ của em làm sao, em còn có em trai?" Phương Chưng ở cách vách nghe tiếng la thì chạy đến cửa hỏi, còn đáng thương vươn tay ra mong Nguyễn Văn Hách chú ý hắn.

"Câm mồm, em đang cãi lộn với người ta nè." Nguyễn Văn Hách la với cách vách. [cưng quá Hách ơi, cưng dễ cưng qua ;;A;;]

Tiền Tuyết vươn tay huơ trước mặt Nguyễn Văn Hách, cậu chuyển tầm mắt trở về: "Này, đừng nói lời không đâu nữa, cưng nói ảnh từng sờ đệ đệ cưng? Sờ thế nào, ngoại trừ sờ còn làm gì khác không?"

"Sao tôi phải nói cho cô biết?" Nguyễn Văn Hách dường như nghĩ tới cái gì bỗng rơi nước mắt, "Sờ xong rồi mấy ngày sau đó không thèm để ý tôi, không chơi với tôi, hu hu hu…"

"Ui, cưng đừng khóc, cưng khóc thiệt hả, chị đã nói đừng khóc mà." Tiền Tuyết cào tóc, cô chỉ muốn chọc Nguyễn Văn Hách một chút, nào ngờ mới mấy câu đã khóc rồi.

Tiền Hàng ở bên kia sợ Tiền Tuyết gây họa tìm đến lầu nằm viện, vừa vào đã thấy Tiền Tuyết đứng trước phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách hoảng hốt lo lắng mà nói gì đó, đi qua nghe

ngóng mới biết xảy ra chuyện gì.

“Em về phòng làm việc cho anh, biết cậu ấy là bệnh nhân mà còn chọc.” Tiền Hàng đuổi Tiền Tuyết, sớm biết thế này đã không để cô nàng vào.

“Xí, làm như anh có lý lắm vậy, không biết ai chiếm tiện nghi của nhóc con nhà người ta.”

“Em nói cái gì?”

Tiền Hàng rõ ràng nghe thấy Tiền Tuyết lầm bầm nói gì đó nhưng không nghe được, Tiền Tuyết lắc đầu ra vẻ chưa nói gì, sau đó chạy mất. Tiền Hàng thấy Tiền Tuyết không nói tiếng nào đã bỏ chạy, còn tưởng rằng câu vừa nãy nặng lời, lỡ như cô chạy về chỗ cha mẹ cáo trạng, anh có thể ăn không ít khổ đâu. Chẳng qua lo lắng của Tiền Hàng hiển nhiên là dư thừa, bởi vì không mất bao lâu Tiền Tuyết đã trở lại, trên tay còn xách theo hộp quà nhỏ.

“Tiểu đệ đệ đừng khóc nữa, tỷ tỷ cho em đồ chơi nè.”

Tiền Tuyết quơ hộp quà lớn cỡ nắm tay trong tay, mở nắp ra, một cái xác chết mặt mày dơ bẩn xấu xí bật ra. Tiền Hàng áu một tiếng ôm tim xoay người, Tiền Tuyết cười tủm tỉm dòm anh, sớm biết anh sợ thì đã sớm chuẩn bị cái này rồi. Nguyễn Văn Hách thật đúng là không khóc nữa, mắt chớp cũng không chớp mà nhìn hộp quà lom lom, xác chết bên trong kết hợp với lò xo lắc a lư.

“Thích cái này không? Cho em đó, nhưng mà không được khóc.” Tiền Tuyết gài hộp lại đặt vào trong tay Nguyễn Văn Hách.

Tiền Hàng trừng Tiền Tuyết, “Em còn không biết ngượng mà nói, em không chọc cậu ấy sẽ khóc sao? Còn có thứ này của em là mua cho anh đúng không?”

“Em phát hiện chỉ số thông minh của anh sáng láng như đầu anh vậy.”

“Em muốn chết?”

Nguyễn Văn Hách nghe hai người đang ở đó cãi nhau, vừa giơ tay mở hộp quà, xác chết bên trong bật ra, lại gài nắp rồi lại mở ra, sau đó nâng mắt liếc trộm Tiền Tuyết, khóe miệng mang theo một tia mỉm cười.

Tiền Tuyết vô ý trông thấy nụ cười nơi khóe môi Nguyễn Văn Hách, không phải nụ cười vui vẻ mà là nụ cười đạt được âm mưu, tên nhóc này ban nãy giả khóc sao!

Tiền Hàng thấy thời gian không còn sớm bèn mang bọn họ đến căn tin ăn cơm, Tiền Tuyết lần đầu tiên trông thấy bệnh nhân nên rất hưng phấn, nếu không phải Tiền Hàng ngăn cản, cô đã đi tìm bệnh nhân chụp ảnh chung. Bọn họ chân trước vừa vào căn tin, Phương Chưng chân sau đã theo tới, thế là mấy người ngồi ăn cơm cùng nhau.

Nguyễn Văn Hách rất nghe lời, dù thích ăn thịt, nhưng thức ăn hôm nay nửa chay nửa mặn, trong cơm có vị thịt, cậu ăn vào đã vui vẻ. Tinh thần hễ vui vẻ, liền cùng Tiền Hàng và Phương Chưng bla bla tiếng có tiếng không.

Tiền Tuyết ngồi xéo phía đối diện Nguyễn Văn Hách khảy khảy cơm trong chén, thấy Nguyễn Văn Hách cắm đầu ăn lại còn trò chuyện vui vẻ, đũa của cô duỗi vào cơm của Nguyễn Văn Hách gắp một khối thịt, quả nhiên hương vị không tệ. Nguyễn Văn Hách quay đầu lại, dường như thấy có gì đó lùi về phía Tiền Tuyết, cậu còn khom lưng dòm dưới đáy bàn, nhưng gì cũng không thấy.

“Nhìn gì vậy, chưa từng thấy con gái mặc váy hả?” Tiền Tuyết

đại khái là có tật giật mình, trực tiếp đá lên đùi Tiền Hàng đang ngồi đối diện cô.

“Em đạp ai đó? Hôm nay không phải em mặc đồ thể thao sao, lấy đâu ra váy?”

Tiền Hàng thiếu chút nữa đạp trở lại, Tiền Tuyết một bộ biểu tình có lỗi tiếp tục ăn. Nhưng không bao lâu, đũa của Tiền Tuyết lại lần nữa thò vào trong thức ăn của Nguyễn Văn Hách, Tiền Hàng phát hiện cho cô một đũa đánh trở về, cô trừng Tiền Hàng nhanh chóng gắp mất thức ăn trong mâm của Nguyễn Văn Hách.

“Có chuột.” Nguyễn Văn Hách với Phương Chưng tám chuyện xong lại phát hiện trong thức ăn mất đi cục thịt.

“Cậu đây là mắt Ultraman hợp kim titan 24K à?” Tiền Hàng thật sự bội phục trí nhớ của Nguyễn Văn Hách, ngay cả mất cục thịt cũng biết.

Nguyễn Văn Hách lật mí mắt cho Tiền Hàng xem, “Là mắt tơ máu, hôm qua không ngủ sung huyết hết rồi.”

“Cậu biết vậy thì ăn xong rồi đi ngủ đi.” Tiền Hàng đẩy đầu Nguyễn Văn Hách trở về, cách quá gần rồi.

Tiền Tuyết thấy hai người nói chuyện, lại gắp thịt của Nguyễn Văn Hách. Dư quang của Phương Chưng cũng phát hiện Tiền Tuyết đang trộm thịt, nhưng cũng không lên tiếng ngăn cản, trái lại còn nhào vào cuộc trò chuyện của Nguyễn Văn Hách và Tiền Hàng. Tiền Tuyết hớn hở, đôi đũa giống như thả chậm động tác quay trở lại gắp thịt của Nguyễn Văn Hách, mắt thấy việc ăn trộm sắp thành công, Nguyễn Văn Hách đột nhiên quay đầu nuốt luôn thịt trên đũa, chép miệng đắc ý mà cười với cô.

Chiến thư, đây rành rành là chiến thư! Tiền Tuyết nhìn chằm

chằm Nguyễn Văn Hách thầm nghĩ, cũng phát thệ với đầu trọc đối diện, nếu cô còn xem Nguyễn Văn Hách là tên điên, thì cô mới bị điên. [người ta phát thệ với thượng đế, thần linh trên trời, con nhỏ này… =))))]

Nguyễn Văn Hách đắc ý đủ rồi, ăn cơm nhỏ giọng hỏi Tiền Hàng, "Đường lang, tụi mình ra ngoài được không? Ta muốn ra ngoài chơi, lần trước chưa chơi đã."

"Hóa ra bệnh nhân ở đây của các anh còn có thể ra ngoài hả?" Tiền Tuyết chen lời, thầm nghĩ phải chen theo.

Tiền Hàng trừng Tiền Tuyết một cái bảo cô im mồm, sau đó nói với Nguyễn Văn Hách: "Gần đây không được, mấy người chủ nhiệm đều ở đây, cậu ngoan ngoãn vài ngày đi."

"Đừng mà, ra ngoài chơi đi, buồn chết." Nguyễn Văn Hách lấy lòng gắp đồ ăn của mình cho Tiền Hàng, "Cái này cho mi, xem như quà cảm ơn, cho nên mang ta ra ngoài đi."

"Không được, một hồi nữa ăn cơm xong cậu đi ngủ cho tôi." Tiền Hàng bất vi sở động, họ ra ngoài thường xuyên sẽ bị bệnh viện phát hiện, đến lúc đó thì không chỉ đơn giản như đại ma vương phát uy đâu.

"Vậy cho mi cái này, mi đồng ý rồi chứ."

Nguyễn Văn Hách lấy hộp quà lúc trước Tiền Tuyết cho cậu ra, mặc dù Tiền Hàng thích cái tiết tấu tựa như cầu hôn thế này, nhưng hộp quà đó có đánh chết anh cũng sẽ không nhận.

"Đừng nghĩ ra ngoài nữa, không có cửa đâu."

Tiền Hàng kiên quyết bác bỏ, Nguyễn Văn Hách nhăn mặt lại, vẫn cố gắng khuyên Tiền Hàng đồng ý, còn thiếu lấy thân ra báo đáp thôi. Tiền Hàng quyết tâm không đồng ý, giả trang thành

đầu gỗ cắm đầu ăn cơm, mặc cho Nguyễn Văn Hách nói gì cũng không đáp lời.

“Kỳ thực, em có một biện pháp.” Tiền Tuyết ngậm đũa nhìn bọn họ.

Nguyễn Văn Hách trông mong nhìn cô, còn cẩn thận đưa hộp quà qua, cho dù cô có thể là tình địch của mình cũng không quan trọng nữa.

“He he, ngày mai thì biết thôi. Không đúng, ngày mốt.”

Mặc dù họ hiếu kỳ biện pháp của Tiền Tuyết, nhưng nếu cô không chịu nói thì cũng vô phương. Tiền Tuyết ăn cơm xong thì lấy chìa khóa nhà của Tiền Hàng đi về, trước khi đi còn bảo Nguyễn Văn Hách chờ tin tốt của cô, Nguyễn Văn Hách vung tờ khăn giấy cung tiễn cô, một bộ tư thế lần sau mời ngài trở lại.

Chương 31: Bệnh Thứ 31

DTV-EBOOK

Sau buổi cơm trưa, Tiền Tuyết xách cái túi thể thao đến bệnh viện số 5, hôm qua cô hung hãn vơ vét anh trai thân yêu một trận, thế nên tâm tình hôm nay siêu cấp tốt. Anh bảo vệ thấy là người quen thì cho cô vào, còn khen váy của cô đẹp. Không sai, hôm nay Tiền Tuyết không mặc đồ thể thao, mà là áo công chúa tay dài, cộng thêm vớ màu đen cùng váy ngắn có ren, trên đầu còn mang một cái mũ công chúa, tóc dài xõa xuống tung bay theo gió.

Tiền Tuyết xách túi đến phòng làm việc tìm Tiền Hàng, Tiền Hàng thấy cô ăn mặc một thân thế này thì ngốc ra, còn chưa chờ hỏi thêm cái gì đã bị Tiền Tuyết đuổi đi gọi Nguyễn Văn Hách, Tiền Hàng bực mình đến phòng bệnh kêu Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn Hách đang rầu vì không thấy Tiền Tuyết sẽ vô phương ra ngoài, nghe nói Tiền Tuyết đã đến, liền chạy như bay theo Tiền Hàng đến phòng làm việc, đẩy cửa, bên trong đã bị khóa.

“Tiểu Tuyết, em làm gì vậy?” Tiền Hàng gõ cửa.

“Chờ một chút.”

Hai người không còn cách nào khác chỉ có thể chờ bên ngoài. Mấy phút sau cửa mở ra, nhưng một thân váy áo xinh đẹp của Tiền Tuyết đã bị thay ra, đổi thành một bộ áo dài quần dài bình thường.

Tiền Tuyết chỉ chỉ đồ công chúa bày trên giường, “Muốn ra ngoài thì thay nó vào.”

“Thay là có thể đi ra ngoài?” Nguyễn Văn Hách cầm váy áo lên nhìn, thiếu chút nữa bị chói mù mắt, lớn thế này rồi cũng chưa từng thấy qua đồ đẹp như vậy, thật giống công chúa trong truyện cổ tích.

Tiền Tuyết gật đầu lia lịa, dù sao thì cậu thần kinh rối loạn cũng sẽ không để ý chuyện mặc đồ con gái đâu. Tiền Hàng ở một bên không ngăn cản, anh cũng không tin Nguyễn Văn Hách thật sự dám mặc loại váy áo này ra ngoài.

Có điều Nguyễn Văn Hách rất hiển nhiên đã vượt qua sức tưởng tượng của họ, Tiền Tuyết còn chưa giật dây Nguyễn Văn Hách đi thay đồ, cậu đã cởi áo ra, cầm áo công chúa trên giường lên chuẩn bị tròng vào. Tiền Hàng sợ Nguyễn Văn Hách tay chân vụng về làm hư áo, bèn đi qua giúp cậu. Mặc áo xong, Nguyễn Văn Hách túm quần muốn tuột, lúc này Tiền Tuyết móc di động ra nhắm ngay Nguyễn Văn Hách, bộ dáng si hán hai mắt lóe sáng nước miếng muốn chảy ra, Tiền Hàng nhanh chóng tịch thu di động ném Tiền Tuyết ra ngoài.

Tiền Tuyết ở bên ngoài đập cửa, nhưng Tiền Hàng ở bên trong lại không thèm nghe, còn móc di động của mình ra nhấn chụp ảnh Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn Hách nghe tiếng chụp ảnh thì nhìn Tiền Hàng, Tiền Hàng giấu điện thoại ra sau lưng nhìn trời, Nguyễn Văn Hách ngồi lên giường mang vớ, anh liền chụp liên tục mấy phát.

Váy áo mặc xong hết, Nguyễn Văn Hách đứng dậy nhìn bản thân, “Có chút lạnh.”

“Cho nên mới nói ngày lạnh thì đừng mặc ít như vậy.” Tiền Hàng vừa nói vừa nhấn chụp hình.

“Mi vừa mới nói chuyện sao, xong rồi mới nói?” [nguyên văn là sự hậu chư cát, ý chỉ những chuyện sau khi phát sinh rồi mới bảo là đã làm sai]

Tiền Hàng bị hỏi ngược không nói gì, sau này ai dám nói bệnh nhân tâm thần IQ thấp, anh sẽ liều mạng với người đó.

Tiền Tuyết được thả vào, vây quanh Nguyễn Văn Hách nhìn mấy vòng. Nguyễn Văn Hách hơi cao hơn cô một chút, nhưng dáng người không quá nở nang, chiếc áo công chúa mà cô mặc kia có hơi to, Nguyễn Văn Hách mặc vào cư nhiên vừa y, nhìn thoáng qua sau lưng chính là một tiểu mỹ nữ. Cô đang vây quanh nhìn Nguyễn Văn Hách, đột nhiên nhớ tới cái gì, lấy tóc giả và túi trang điểm từ trong túi lớn ra. Đội tóc giả dài lên đầu Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách thấy mới mẻ nên cũng không nhúc nhích. Cô lại mở túi trang điểm, bày từng dụng cụ hóa trang lên giường, trang điểm cho cậu.

Nguyễn Văn Hách thấy mấy đồ trang điểm này chơi thật vui, mở hộp phấn đánh mắt ra thấy phấn đủ mọi màu sắc ở bên trong. Tiền Tuyết đánh phấn nền cho cậu, cậu liền học theo tự bôi phấn đánh mắt lên mặt mình, Tiền Tuyết ngăn mấy lần không được liền nói với Tiền Hàng, anh đen mặt khống chế tay Nguyễn Văn Hách.

Nửa tiếng sau, Tiền Tuyết làm xong, gài lại hộp má hồng vừa lòng mà đánh giá Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn Hách chỉ mặc đồ nữ thôi đã không khó xem, nhưng mắt không mù thì đều có thể nhìn ra là nam, ấy thế mà trang điểm lên thì không như thế nữa, một giai nhân phấn điêu ngọc trác. Bất cứ khuyết điểm nhỏ nào trên mặt đều được phấn che đậy, lông mày tỉa đậm mà không thô, mắt to mà hữu thần dán thêm mi giả đều có thể câu nhân, cái miệng thoa son thật sự có thể dùng môi thắm để hình dung, trắng mịn lại không yêu mị.

“Hai, bội phục không?”

Tiền Tuyết chọt chọt Tiền Hàng đã nhìn đến ngốc, bởi vì anh không ngờ được kỹ thuật hóa trang ngày nay thật sự có thể biến

một tiểu ca thanh tú thành một mỹ nữ kiều diễm ướt át, mà Nguyễn Văn Hách sau khi hóa trang xong một chút cũng không khiến người ta chán ghét. Cậu chàng gãi gãi mặt, có lẽ là cảm thấy có thứ dính trên mặt, tiếp đó lại muốn kéo lông mi giả, Tiền Tuyết vội vàng ngăn cậu lại.

“Được rồi, hai người có thể cút xéo rồi.” Tiền Tuyết thu dọn đồ đạc đã dùng.

“Chị nói là có thể đi rồi sao?” Nguyễn Văn Hách hoan hô một tiếng, mở cửa chạy ra ngoài, Tiền Hàng một tay kéo cậu về.

“Cậu ấy như vậy có thể ra ngoài sao?” Tiền Hàng kéo Nguyễn Văn Hách còn muốn chạy lại hỏi Tiền Tuyết, dù Nguyễn Văn Hách thế này không khó coi, nhưng lỡ như bị bảo vệ nhận ra thì thảm mất.

“Không tin tưởng kỹ thuật của em?” Tiền Tuyết thấy đầu Nguyễn Văn Hách trống không mới phát hiện thiếu mất một thứ, lấy nón công chúa ra đội lên đầu cậu, “Bảo đảm không vấn đề.”

Tiền Hàng nhìn nhìn Nguyễn Văn Hách không chờ được muốn ra ngoài, đội nón lên thật sự là giống hệt Tiền Tuyết lúc vừa mới tới, nói không chừng thật có khả năng lẩn ra ngoài. Tiền Hàng ôm tư tưởng thử một lần cùng Nguyễn Văn Hách ra ngoài, ra khỏi lầu làm việc Nguyễn Văn Hách đã muốn chạy ra cổng sau, bị anh một phen kéo về, sau đó hai người đi thẳng đến cổng chính. Lúc cách cổng chính còn chưa đến mười mét, Tiền Hàng khẩn trương mà nuốt nước miếng, lỡ bị phát hiện là chết không có chỗ chôn.

“Yo, bác sĩ Tiền đi đâu đó?” Bảo vệ thấy Tiền Hàng đi tới thì chào hỏi.

“Đưa em gái tôi ra ngoài.” Khi Tiền Hàng nói câu này dường như

có thể nghe thấy tiếng tim mình đập tăng tốc.

Bảo vệ đứng trên bậc thang phòng trực, Nguyễn Văn Hách lại đội một cái nón, cho nên anh ta không thấy được mặt Nguyễn Văn Hách, chỉ biết lúc Tiền Tuyết tới có mặc bộ đồ này, nên anh chàng bèn mở cửa cho họ. Hai người ra khỏi cửa đi về phía trước như bình thường, thoát ly khỏi phạm vi của camera thì co giò chạy, sợ bảo vệ phản ứng kịp bắt họ trở về. Có điều lúc bọn họ mới đi chàng bảo vệ đã buồn rầu, bởi vì Tiền Tuyết đi mà mang một đôi giày vải kiểu nam.

Tiền Hàng với Nguyễn Văn Hách chạy đến đường cái đối diện rồi dừng lại lấy hơi, không thấy có bảo vệ rượt theo thì hoàn toàn yên tâm, ít nhất đã chứng minh biện pháp của Tiền Tuyết khả thi.

“Đường lang, tụi mình đi đâu?” Nguyễn Văn Hách nhìn trái nhìn phải tìm thứ để chơi.

Đối diện bệnh viện là khu dân cư, cho nên ngoại trừ một đường cây xanh bên ngoài tiểu khu cái gì cũng không có nữa.

“Đi vòng vòng quanh đây đi, không thể ra ngoài quá lâu được.” Đi quá lâu sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Nguyễn Văn Hách không quan tâm, miễn sao ra ngoài chơi là được, dọc theo con đường đi về phía trước, ngẫu nhiên còn nhảy chân sáo đôi bước. Tiền Hàng theo ở phía sau, tâm tình Nguyễn Văn Hách tốt tựa hồ cũng ảnh hưởng đến anh, hi vọng sau khi trị khỏi Nguyễn Văn Hách cũng có thể bảo trì loại tâm tình vô ưu vô lự này, nhưng chắc e là không được rồi, hai mẹ con Niếp gia kia nếu biết Nguyễn Văn Hách xuất viện sợ là sẽ không tha cho cậu.

Nguyễn Văn Hách đang đi ở phía trước bỗng dừng lại, Tiền Hàng cho rằng cậu xảy ra chuyện gì bèn vội vàng đi qua, cậu lại

chỉ một phụ nữ chừng ba mươi tuổi ở phía trước. Người phụ nữ xách túi đi bên đường, sau lưng lại có một chiếc xe điện theo đuôi, tay của tên trên xe chìa về phía chiếc túi của người phụ nữ, rõ ràng là đang ăn cướp. Cạnh người phụ nữ có mấy người đi đường, nhưng không một ai lên tiếng ngăn cản.

“Ăn cướp!”

Tiền Hàng đang nghĩ có nên đi qua bắt cướp hay không, Nguyễn Văn Hách đã trước anh một bước mà la to, cũng chạy tới chỗ tên ăn cướp. Tiền Hàng thầm nghĩ thôi xong, vô thức chạy qua giúp Nguyễn Văn Hách, không biết thứ gì dính lên mặt anh, anh lột xuống thì thấy là tóc giả và nón của Nguyễn Văn Hách. Tên cướp trên xe dường như hoảng sợ, một phen đoạt lấy chiếc túi đeo trên vai người phụ nữ, rồ máy tăng tốc bỏ trốn, đến khi người phụ nữ phản ứng lại mới kịp vội vàng hô bắt cướp.

Nguyễn Văn Hách đơn giản chính là tam lang phụ thể, hệt như bị chó rượt mà liều mạng bắt cướp. Tên ăn cướp mở tốc độ tối đa nhưng không nhanh như hắn tưởng, mới chạy chừng trăm mét đã bị đuổi theo kịp, cảm thấy áo bị người ta túm lại, nhất thời không khống chế được phương hướng tay lái trượt ngã ra đất.

“Há há, đường lang, ta thắng rồi!” Nguyễn Văn Hách khoe chuột ra lấy le với Tiền Hàng.

“Ngu ngốc!”

Tiền Hàng chạy tới mắng, tên ăn cướp kia sau khi bò dậy cư nhiên móc trong túi ra một con dao xếp, vừa thấy liền biết là tội phạm làm không được việc sẽ lấy dao uy hiếp.

“Mi mắng ai ngu ngốc?”

Nguyễn Văn Hách không mảy may để ý tên ăn cướp đang móc dao, Tiền Hàng không rảnh chửi lộn với cậu, đẩy nhóc điên này

ra tránh một dao tên ăn cướp đâm tới. Ăn cướp không đâm trúng người, lại quét ngang một dao, Tiền Hàng thụt lùi ra sau, chân đứng không vững suýt nữa ngã xuống, tên cướp lợi dụng thời cơ đâm qua. Nguyễn Văn Hách bị đẩy ra vốn định mắng Tiền Hàng, thấy ăn cướp hành hung với Tiền Hàng bèn nhào qua ôm cứng tên cướp, Tiền Hàng nhân cơ hội lúc này đạp lên bụng ăn cướp. Tên cướp ôm bụng, cùi chỏ tay còn lại thụi mạnh lên đầu Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn Hách bị đánh ra ngoài, tên cướp xoay người giơ dao lên muốn chém, Tiền Hàng xông qua nắm chặt tay tên cướp, hai người quấn nhau đánh lộn.

Tên cướp này khí lực không nhỏ, Tiền Hàng ngay cả sức bú sữa mẹ cũng đều mang hết ra, nhưng vẫn không đoạt được dao của hắn. Hai người tranh chấp chưa xong, một người đột nhiên chạy tới, đè vai tên cướp đạp lên bụng hắn, mặt tên cướp trắng bệch tay cũng buông lỏng, Tiền Hàng vội đoạt lấy dao. Tên cướp huơ tay muốn phản kháng, người nọ một quyền trực tiếp giáng lên mặt hắn, cong đùi phải húc lên thắt lưng tên cướp, tên cướp đáng thương mà té ngã kêu rên.

“Hai người không sao chứ?”

Tiền Hàng gật đầu, Ôn Thủy ở đây tám phần mười là đến thăm Phương Chưng rồi, chẳng qua nhờ có y mới có thể chế phục cướp nhanh thế này.

Lúc này, người phụ nữ bị cướp chạy tới thở không kịp hơi, thấy túi đồ của mình mất mà lấy lại được thì cám ơn liên tục, còn nói ban nãy đã báo cảnh sát rồi. Tiền Hàng vừa nghe đối phương báo cảnh sát, kéo Nguyễn Văn Hách muốn chạy, Ôn Thủy cản đường họ lại.

“Hai người làm việc nghĩa mà chạy cái gì?” Ôn Thủy vừa hỏi vừa quan sát Nguyễn Văn Hách, gương mặt này nhìn rất quen mắt, có điều đôi giày vải kiểu nam này là thế nào, lẽ nào là con trai?

Tiền Hàng kéo Ôn Thủy qua một bên, “Không đi không được, tôi đang lén mang Nguyễn Văn Hách ra ngoài, hơn nữa anh xem bộ dáng cậu ấy thế này, lỡ bị cảnh sát nhìn ra… anh hiểu mà, tôi sẽ chết rất thảm.”

Ôn Thủy ngây người, sau đó mới phản ứng lại kịp, chẳng qua y còn chưa kịp thả bọn họ đi, một chiếc xe cảnh sát đã dừng lại bên người họ. Tiền Hàng trông thấy xe cảnh sát tựa như trông thấy con tàu Noah, nhưng anh sắp bị mang đến thế giới tận thế, chứ không phải là tương lai tràn đầy huyễn tưởng. Sau khi tìm hiểu tình huống cảnh sát mang bọn họ đi.

“Oa ha ha, xe cảnh sát!” Nguyễn Văn Hách ngồi lên xe liền vui vẻ, “Em ở bên đường nhặt được một phân tiền, bèn giao vào tay chú cảnh sát, chú ấy cầm tiền, gật đầu với em, em vui quá mà giơ chân, đạp vỡ trứng của chú.”

Mấy vị nam giới trong xe đồng thời đen mặt, không tự chủ che bộ vị trọng yếu, còn vị nữ giới duy nhất trong xe thì che mặt không dám nhìn những người khác.

Chương 32: Bệnh Thứ 32

DTV-EBOOK

"Tên."

"Tiền Hàng, Nguyễn Văn Hách."

"Tuổi."

"Hai mươi bảy, mười chín."

"Địa chỉ."

"401-4-401 phố XX."

"Bệnh viện số 5, phòng 120, số 438. Đường lang địa chỉ nhà mi nghe qua rất may mắn nha." [ý nói nhà anh toàn số 4 đồng âm với chữ tử]

Tất cả tập thể cảnh sát trong đồn đều nhìn về phía Nguyễn Văn Hách, Tiền Hàng một bộ dáng muốn khóc mà dòm cậu, cậu báo danh thế này không phải là tiết lộ bản chất điên của cậu sao.

Ôn Thủy a lên một tiếng, cũng may vấn đề cứ như tự thú này bị đánh gãy, bằng không trở về anh sẽ gặp ác mộng mất.

Cảnh sát làm công việc ghi chép cứ như máy mà đánh giá Nguyễn Văn Hách, khi xác định được Nguyễn Văn Hách mặc đồ nữ mà mang giày nam, áu một tiếng chạy ra ngoài. Một vị cảnh sát khác cười trừ ngồi vào vị trí của vị trước đó, tiếp tục công việc của vị cảnh sát nọ.

"Đừng để ý nha, lúc nhỏ nó bị thằng điên sát vách cắn, cho nên

dị ứng với người điên."

Vị cảnh sát này mở miệng hỏi về vụ án, mấy người Tiền Hàng kể lại chuyện trước đó, Nguyễn Văn Hách ngồi chơi với tóc giả lâu lâu chêm vào một câu.

Ghi chép xong xuôi, cảnh sát nói bọn họ đã có thể ra về, về phần tên ăn cướp sẽ giam gã mấy ngày để cải tạo. Người phụ nữ bị cướp theo bọn họ ra ngoài liên tục nói cám ơn, bọn người Tiền Hàng nói lời khách sáo, thấy thời gian không còn sớm thì được Ôn Thủy đưa về bệnh viện. Ôn Thủy còn chưa xem Nguyễn Văn Hách mặc đồ nữ đủ, mắt vẫn cứ nhìn chăm chăm kính chiếu hậu trên xe, trong kính Tiền Hàng đang giúp Nguyễn Văn Hách đội tóc giả.

Không bao lâu sau, xe của Ôn Thủy đã dừng bên ngoài bệnh viện, Ôn Thủy cũng vào theo bọn họ. Anh chàng bảo vệ thấy Tiền Hàng mới trở về không khỏi hỏi thêm mấy câu, anh ừ ừ à à gạt đại. Lúc kí tên đăng ký ra vào, ánh mắt Ôn Thủy vô ý nhìn lên trên thêm mấy hàng, trông thấy tên của Lý Cường thì ngẩn ra, thời gian so với lần trước y đến chỉ kém hai tiếng đồng hồ, bệnh nhân được thăm là Phương Chưng. Đương lúc Ôn Thủy xuất thần suy nghĩ, cậu bảo vệ đã lấy lại bảng đăng ký và bút, lúc này y mới vào bệnh viện.

"Bác sĩ Tiền." Ôn Thủy gọi lại Tiền Hàng đang đi phía trước, Tiền Hàng dừng lại nhìn y, "Có chuyện muốn nhờ cậy anh."

Tiền Hàng dùng ánh mắt ý bảo Ôn Thủy nói, Ôn Thủy lại gọi anh đến dưới tán cây không khiến người chú ý, Nguyễn Văn Hách thấy hai người thần bí như thế bèn chạy qua góp vui.

"Chắc anh cũng biết chuyện của Phương Chưng rồi đúng không?" Ôn Thủy hẳn đã nắm chắc mười phần mới hỏi như vậy, mặc dù đối với Tiền Hàng vẫn chưa tin tưởng đến thế, nhưng y cảm thấy có chuyện cần phải nói.

“Anh chỉ chuyện này?” Tiền Hàng chỉ chỉ đầu, ám chỉ Phương Chưng giả điên.

“Đúng, tôi thấy con người anh cũng không tệ, muốn nhờ cậy anh một chuyện.”

Trong lòng Tiền Hàng ân ẩn không vui, cái gì gọi là con người anh cũng không tệ, trước đây có tệ thì sao?

Ôn Thủy quét mắt nhìn xung quanh, không thấy có ai mới dùng cằm hất về phía phòng trực ở phía xa, “Có thể giúp tôi không cần đăng ký ở đó không?”

“Không làm được, bệnh viện cũng không phải do mình tôi mở ra, ở đây tôi chỉ là một tên bác sĩ không quyền không chức thôi.”

Cũng đúng, Ôn Thủy thầm nghĩ, chẳng qua nếu mỗi lần ra vào y đều phải đăng ký, Lý Cường khẳng định cũng đã biết, đây cũng không phải chuyện tốt.

“Mấy ngày trước có một người tên Lý Cường đến thăm Phương Chưng, anh không muốn để ổng biết anh từng đến sao?” Tiền Hàng đã sớm cảm thấy Lý Cường khả nghi, bởi vì tuổi ông ta tương tự với cái người quen đã đoạt tài sản của Phương Chưng.

“Anh thông minh đấy.” Ôn Thủy hiếm hoi cười lên, “Vậy tôi cũng không vòng vo nữa, Phương Chưng bất đắc dĩ mới vào đây, bởi vì nếu hắn mà không trốn vào đây thì sẽ bị Lý Cường giết mất.”

Tiền Hàng rất sửng sốt, vì ông chú kia nhìn qua cũng không phải người hung tàn đến vậy, chẳng qua nếu ổng có thể cướp đoạt tài sản và công ty của Phương Chưng, muốn giết Phương Chưng cũng không phải là chuyện không thể.

Ôn Thủy và Tiền Hàng nói chuyện, Nguyễn Văn Hách ngồi xổm giữa hai người mà nhổ cỏ khô dưới đất, bỗng trông thấy một con kiến thì dòm chằm chằm. Mấy cái chân nhỏ của chú kiến chạy rất nhanh, không mất mấy giây đã chui xuống dưới đế giày của Ôn Thủy, Nguyễn Văn Hách đẩy chân y. Ôn Thủy phát hiện nên lui ra sau một bước lớn, cũng tự ám chỉ bản thân chớ có đạp người, tiếp tục nói chuyện với Tiền Hàng.

“Anh muốn thương lượng gì với tôi?”

“Cho tôi số điện thoại của anh.”

“Hả?”

Rất hiển nhiên là Tiền Hàng không phản ứng kịp, y đòi số điện thoại làm chi, bộ tưởng đây là tiểu thuyết ngôn tình hay sao?

Ôn Thủy phát hiện mình nói chuyện có vấn đề bèn vội vàng giải thích, “Tôi muốn nhờ anh là người liên lạc của tôi và Phương Chưng.”

Tiền Hàng thở phào, cũng may không phải làm người chứng hôn, “Ý của anh chính là bảo tôi giúp hai người trao đổi tin tức, hai người sẽ không mưu đồ đoạt lại công ty, hay là giết chết Lý Cường chứ?”

“Giết lão không bằng bắt lão sống cả đời sau song sắt.”

Ôn Thủy tựa hồ rất nắm chắc, tự tin đầy mặt. Tiền Hàng đối với lời của y có chút hoài nghi, không biết ngoại trừ muốn đoạt lại công ty, bọn họ còn đang âm mưu cái gì.

“Để tôi suy nghĩ chút.”

Tiền Hàng làm ra một đường lui, không quá muốn dính vào chuyện giữa bọn họ.

Ôn Thủy móc danh thiếp đưa cho Tiền Hàng, chờ khi Tiền Hàng đồng ý sẽ dễ liên lạc với y. Danh thiếp còn chưa đưa vào tay Tiền Hàng, Nguyễn Văn Hách đột nhiên một phen nắm lấy chân của y, y bị dọa trắng bệch mặt trong nháy mắt, muốn đá Nguyễn Văn Hách ra, cậu chàng lại không buông tay.

Tiền Hàng thấy vậy kéo Nguyễn Văn Hách lên, cũng chất vấn Ôn Thủy, "Cậu ấy không có ác ý, anh đá cậu ấy làm gì?"

"Xin lỗi, tôi không quen có người chạm vào mình." Ôn Thủy bình phục lại tâm tình, thật sự là bị dọa, mà không phải là bị người chạm đến khiến ghê tởm.

Lời chỉ trích của Tiền Hàng nói không ra miệng, có số ít người không thích va chạm với người khác, thậm chí có người bị người khác chạm vào liền nôn mửa té xỉu, đành phải cảnh cáo Nguyễn Văn Hách không được tùy tiện đụng chạm người khác. Nguyễn Văn Hách hoàn toàn không để ý chuyện vừa nãy, giơ ngón tay cho Tiền Hàng xem, một chú kiến nhỏ đang đứng trên đầu ngón tay cậu.

"Tôi phải nhanh nhanh dẫn cậu ấy trở về, chuyện của các người tôi sẽ cân nhắc."

Tiền Hàng kéo Nguyễn Văn Hách đi về phía phòng làm việc, Ôn Thủy nhìn bọn anh đi xa rồi mới đi đến lầu nằm viện.

Tiền Tuyết đang chơi vi tính của Tiền Hàng, nghe tiếng mở cửa thì ngẩng đầu nhìn, thấy là bọn anh trở về thì hỏi sao về trễ vậy. Tiền Hàng nhớ lại chuyện trước đó mà thấy sợ, xem ra sau này vẫn là bớt mang Nguyễn Văn Hách ra ngoài thì tốt hơn. Nguyễn Văn Hách thay lại quần áo của mình rồi trở về phòng bệnh, còn mang đi chú kiến nhỏ kia nữa. Tiền Tuyết thấy không còn chuyện của cô nữa, không chờ cơm chiều đã khoác túi của cô mà đi, trước khi đi còn nhắc Tiền Hàng nhớ ứng phí sinh hoạt cho

cô.

Tiền Hàng không có tâm tình thả lỏng như bọn họ, cứ luôn cảm thấy như vậy không ổn. Nguyễn Văn Hách quả thực rất dễ trông coi, phần lớn thời gian cũng nghe lời, nhưng chuyện hôm nay xảy ra quá đột nhiên, ai cũng vô pháp đoán trước hay ngăn cản Nguyễn Văn Hách liều mạng chạy đi bắt cướp. Cũng may không sao, bằng không anh không cách nào giải thích với bệnh viện, cũng không cách nào ăn nói với Nguyễn Tương Văn, xem ra phải nghĩ một cách khác để hỗ trợ bệnh tình Nguyễn Văn Hách.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tiền Hàng đi làm như thường ngày, vừa vào cổng bảo vệ đã nói chúc mừng với anh, anh rất hiếu kỳ bảo vệ chúc mừng anh cái gì, lẽ nào anh được thăng chức? Tiền Hàng ôm một tia ảo tưởng rất nhanh đã biết là chuyện gì, bởi vì anh mới vào phòng làm việc đã bị một vị đồng nghiệp gọi đến phòng của chủ nhiệm, mà trong phòng chủ nhiệm có người phụ nữ ngày hôm qua.

“Hôm qua may nhờ có bác sĩ Tiền và mỹ nữ dũng cảm quên mình kia, bằng không tiền lương của tôi đã mất rồi.” Người phụ nữ kích động mà lệ nóng doanh tròng, hai tay giao cờ thi đua vào tay chủ nhiệm, “Đó chính là tiền lương hai tháng của tôi, trong nhà toàn dựa vào phần này để sống, cho nên…”

Người phụ nữ nói đến đoạn sau đã nghẹn lời, Tiền Hàng thiếu chút nữa đã khóc, chuyện vốn chính là ra sáng là chết, bà tới thế này chính là đem chuyện Nguyễn Văn Hách ra phơi bày. Trong đầu Tiền Hàng muốn liều mạng mượn cớ, nói gì đó để không phơi bày chuyện của Nguyễn Văn Hách ra, anh còn đang nghĩ, cánh cửa đóng chặt sau lưng lại mở ra, Nguyễn Văn Hách thò đầu nhìn vào trong, anh thật muốn đạp Nguyễn Văn Hách ra ngoài.

“Chị không cần khách khí như thế, đổi lại là ai cũng sẽ ra tay khi gặp chuyện bất bình.” Chủ nhiệm nói lời khách sáo, ánh mắt

nhìn về phía Tiền Hàng đầy sát khí, Tiền Hàng biết mình chết chắc rồi.

Người phụ nữ trông thấy Tiền Hàng lại nói thêm nhiều lời cám ơn, ở trong phòng làm việc trò chuyện gần cả giờ mới tràn đầy cảm kích mà đi về. Người phụ nữ này vừa đi, chủ nhiệm trừng Tiền Hàng gọi đến trước bàn làm việc, chỉ chỉ cờ thi đua ý bảo Tiền Hàng giải thích.

“Kỳ thực là như vầy chủ nhiệm… hôm qua quả thực tôi có ra ngoài, chẳng qua là mang theo em gái tôi, bắt cướp chính là em gái với tôi, không phải Nguyễn Văn Hách.”

Chủ nhiệm cười lạnh một tiếng, “Cậu biết tôi gọi Nguyễn Văn Hách tới đây làm gì không?”

Lòng Tiền Hàng lạnh phân nửa, lẽ nào tự tìm đường chết rồi?

“Nguyễn Văn Hách lại xé hư thêm cái gối, nên tôi gọi cậu ta tới nói chuyện một chút.” Biểu tình trên mặt chủ nhiệm càng hung tàn hơn, “Cậu nói người bắt cướp không phải là Nguyễn Văn Hách, chẳng lẽ lúc đó cậu ta cũng ở đấy?”

“Không phải không phải…” Tiền Hàng vội vàng biện giải, “Vừa nãy tôi nói bậy thôi.”

“Nhưng hôm qua tôi đi ngang phòng làm việc của cậu có thấy em gái cậu, cậu thì lại không ở đó, hình như là đang ở bên ngoài bắt cướp.” Chủ nhiệm bắt chéo hai chân gõ bàn.

Tiền Hàng không dám nói gì nữa, chủ nhiệm cũng không ngốc, nhất định đã đoán được Nguyễn Văn Hách lén ra ngoài.

Chủ nhiệm từ trong ngăn kéo lấy ra một tập văn kiện ném lên bàn, Tiền Hàng không dám nhìn tập văn kiện kia, nhìn rồi tuyệt đối giảm thọ mười năm.

“Bác sĩ Tiền, dạo gần đây hình như cậu thường ra ngoài trong giờ làm việc.”

“Tôi sai rồi, đảm bảo không có lần sau.” Nếu chủ nhiệm đã biết, anh chỉ có thể nhận sai mới có thể có được khoan dung của chủ nhiệm không bị phạt.

“Không có lần sau? Cậu thường lén ra ngoài vào buổi trưa, còn có lúc tôi cùng mấy lãnh đạo viện không ở đây. Cậu vừa đi, camera liền không quay được tình huống hoạt động của Nguyễn Văn Hách, còn thường xuyên thấy cậu ta chạy đến cổng sau, bàn tính này của cậu tính rất hay a, bác sĩ Tiền.”

Thấy chủ nhiệm cười lạnh Tiền Hàng cũng cười không nổi, anh biết sớm muộn gì cũng có lúc bại lộ, lại không ngờ đến nhanh như vậy.

“Chủ nhiệm, hành vi của tôi đích thực là không thỏa đáng, nhưng không sai.” Tiền Hàng ưỡn sống lưng không màn gì nữa, “So với lần đầu tiên mang Nguyễn Văn Hách ra ngoài, cậu ấy đã không còn sợ người như trước nữa, cũng thích nói chuyện với người khác hơn, suy nghĩ so với trước đây cũng rõ ràng, tôi cảm thấy biện pháp của tôi không phải là chút hữu dụng cũng không có.”

Chủ nhiệm gật đầu, một bộ biểu tình ngon ha dám tranh cãi, “Cậu nói có lý, nhưng cậu đã trị hết cho cậu ta? Cậu ta không còn xé gối, ngày ngày nói tầm bậy tầm bạ như trước à, cậu nói xem cậu ta bình thường chỗ nào?”

“Lòng (tâm) bình thường, không còn hồ đồ nhiều như trước đây.” Lúc Tiền Hàng trả lời đã không còn sức lực, chỉ cần chưa khỏi bệnh, Nguyễn Văn Hách vĩnh viễn vẫn là bệnh nhân, chủ nhiệm vĩnh viễn có cớ mà phản bác anh.

“Cậu móc tim (tâm) cậu ta ra xem rồi?” Chủ nhiệm nghiến răng mà lườm, “Tôi vẫn luôn cho rằng bác sĩ Tiền là một cao tài sinh* có thành tích, thấy cậu là lần đầu sai phạm còn định giơ cao đánh khẽ, nhưng cậu không chút nào hối lỗi, xem ra tôi không phạt nặng thì cậu không biết mình sai ở đâu.”

[cao tài sinh ý chỉ người thông qua nỗ lực mà có được thành tích vượt bậc]

“Đừng phạt ảnh!” Nguyễn Văn Hách nghe hiểu lời bọn họ nói, vọt đến trước bàn giải thích với chủ nhiệm, “Là tôi xin ảnh mang tôi ra ngoài, lỗi của tôi, phạt tôi đi, giam lại cũng được.”

“Cậu nói bậy bạ gì vậy?”

Tiền Hàng che miệng Nguyễn Văn Hách lại, lại bị cậu liều mạng giãy nên không thành.

“Được a, tôi thành toàn cho các cậu.”

Chương 33: Bệnh Thứ 33

DTV-EBOOK

"Chủ nhiệm, đừng tin lời người điên, cậu ấy lại phát bệnh nữa rồi."

Tiền Hàng che miệng Nguyễn Văn Hách không cho cậu nói chuyện, nếu như nhốt Nguyễn Văn Hách lại sẽ không tốt với bệnh của cậu.

"Người điên nói ra được loại lời này?" Mặt chủ nhiệm càng đen, "Trước hãy nhớ một lần lỗi nặng, những xử phạt chờ sau khi tôi cùng lãnh đạo bệnh viện thương lượng xong sẽ quyết định. Về phần Nguyễn Văn Hách, giam lại mười ngày."

"Đừng!" Tiền Hàng đoạt lời Nguyễn Văn Hách trước khi cậu mở miệng, "Bày mưu cho cậu ấy ra ngoài là tôi, mang cậu ấy ra ngoài cũng là tôi, cậu ấy chỉ là muốn ra ngoài thôi, thế nên tôi mới là thủ phạm chính, không cần phạt cậu ấy."

Nguyễn Văn Hách đẩy tay Tiền Hàng ra, "Tôi nhận phạt, nhưng đừng phạt đường lang. Còn có Tiểu Hoa cũng từng ra ngoài, ảnh cũng là phạm nhân."

"Cậu có nhất thiết phải ngay lúc này khai Phương Chưng ra không?" Tiền Hàng nói xong mới kịp phản ứng mình đã nói cái gì, chủ nhiệm không biết Tiểu Hoa là ai, nhưng tuyệt đối biết Phương Chưng.

Chủ nhiệm hung ác cười, "Hóa ra Phương Chưng số 362 cũng tham dự nữa. Bác sĩ Tiền, ba ngày sau chúng tôi sẽ báo cho cậu biết hình phạt cụ thể, bây giờ thì cậu có thể về nhà chờ thông báo rồi."

Tiền Hàng còn muốn giãi bày, nghe đến đó thì nhất thời xìu xuống, một đi không trở lại cũng có thể lắm. Trên người anh còn mang theo một lỗi nặng, chỉ e sẽ không có bệnh viện nào dám nhận một người mới như anh, cả đời này của anh chắc là toi rồi?

“Không được!” Nguyễn Văn Hách cách cái bàn bắt lấy chủ nhiệm, chủ nhiệm đứng dậy né ra, “Không được để ảnh đi, không phải là bởi vì ảnh mang bệnh nhân ra ngoài sao! Tôi xuất viện, bây giờ tôi xuất viện là được chứ gì, vậy xem như ảnh không vi phạm chứ!”

“Cậu nói bậy gì vậy?” Tiền Hàng kéo Nguyễn Văn Hách qua, bệnh của cậu ấy còn chưa khỏi sao có thể xuất viện.

Chủ nhiệm chỉnh chỉnh cổ áo che đậy tâm tình bị dọa, “Xuất viện? Cậu đang uy hiếp ai, dù cho bây giờ cậu có xin xuất viện cũng không che đậy được sự thực rằng bác sĩ Tiền mang bệnh nhân ra ngoài.”

Tiền Hàng rất không cốt khí gật đầu, “Cậu ấy đang nói đùa thôi, sẽ không xuất viện. Tôi đây liền đi về, còn thỉnh chủ nhiệm để bác sĩ Hướng giám thị cậu ấy, việc này có lẽ có hơi làm khó, nhưng tôi cảm thấy bác sĩ Hướng là người thích hợp nhất.”

Hướng Cát Trình ở bệnh viện cũng không quá giỏi, nhưng làm việc rõ ràng kỹ lưỡng, đây cũng là nguyên nhân Tiền Hàng tiến cử gã.

Chủ nhiệm không nói gì, xem như là đã đồng ý. Tiền Hàng yên tâm, xoay người đi ra ngoài cũng không dám nhìn Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn Hách không buông tha mà đuổi theo muốn giữ Tiền Hàng lại, vừa chạy vừa gọi Tiền Hàng, chủ nhiệm lập tức gọi y tá tới bắt Nguyễn Văn Hách lại.

“Buông ra, đừng để đường lang đi!”

“Đại Ma Vương ông cái đồ địa trung hải, tôi hận ông!” *(tui không hiểu kết cấu câu này)*

“Đường lang đừng đi, đường lang, Tiền Hàng!”

Tiền Hàng nghe tiếng kêu gào phía sau lưng mà không dám quay đầu, một khi quay đầu anh sẽ không khống chế được bản thân mà đi đánh y tá đang giữ Nguyễn Văn Hách, sợ là Nguyễn Văn Hách sẽ không cách nào nhận trị liệu ở đây nữa, cũng không thể sớm ngày đoàn tụ với mẹ của cậu.

“Tiền Hàng —-”

Nguyễn Văn Hách hô to khàn cả giọng, tay vươn ra muốn bắt lấy bóng lưng Tiền Hàng, một ống tiêm đâm vào trên tay cậu, ý thức cậu bắt đầu hỗn loạn, ngay cả hình bóng dần dần đi xa cũng vô pháp nhìn rõ.

…

Cửa ầm một tiếng mở ra, Tiền Tuyết đang đắp mặt nạ nhìn Tiền Hàng mặt đầy tức giận đi vào, đang muốn hỏi anh đã xảy ra chuyện gì, anh đã đi thẳng vào phòng ngủ của mình đóng chặt cửa không ra ngoài. Cô biết là chuyện không hay rồi, tiền tiêu vặt tháng này coi như ngâm nước.

“Hai, anh không sao chứ?”

Tiền Tuyết tháo mặt nạ xuống rồi đi đến trước cửa phòng Tiền Hàng hỏi, dưới loại tình huống này cũng không dám nói giỡn với anh. Cô đứng ngoài cửa chờ một hồi, không nghe đáp lời bèn mở cửa, cửa bị khóa trái rồi.

Tiền Tuyết tưởng Tiền Hàng ở trong phòng tự sát thì quýnh lên,

gõ ầm ầm hai cái lên cửa, gõ đến cái thứ ba thì cửa mở ra. Tiền Hàng sáng nay còn tinh thần sáng láng, hiện giờ đã trở thành quả bóng xì hơi.

“Làm sao vậy, có phải Nguyễn Văn Hách xảy ra chuyện không?” Tiền Tuyết thấy anh trai của mình thế này cũng lo lắng, đây rõ ràng chính là dấu hiệu chịu kích thích sắp phát điên.

“Cậu ấy không sao, anh có sao, anh sắp đổi nghề rồi.”

“Hả?”

“Anh của em sắp thất nghiệp rồi.”

Tiền Tuyết vừa nghe lời này liền lập tức không vui, ai dám làm cho ngân hàng của cô đóng cửa, “Xảy ra chuyện gì, anh nói với em gái này, em giúp anh xả giận!”

Tiền Hàng xua tay lười nói, không biết nghĩ đến cái gì đi vào nhà bếp, vừa trông thấy rượu trắng bên bếp bèn đi thẳng đến. Tiền Tuyết đi theo anh, thấy phương hướng anh đi qua là kệ dao, liền nhào qua ôm lấy anh.

“Hai, anh đừng nghĩ quẩn, mất việc chúng ta lại tìm!”

“Ai muốn chết chứ, anh uống chút rượu cũng không được?”

Tiền Hàng hất Tiền Tuyết ra, cầm bình rượu trắng lên mở nắp uống liền, không mất mấy giây một bình rượu trắng đã cạn sạch, ngay cả chút cặn cũng không còn.

“Hai, uống nhiều không tốt, anh từng nói vậy.” Bởi vì chuyên ngành của Tiền Hàng là bảo vệ sức khỏe, thế nên rất có nghiên cứu đối với dinh dưỡng thực phẩm và thói quen sinh hoạt, tuyệt đối không đụng vào những thứ không tốt với thân thể, sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi cũng phi thường có quy luật, còn biết

dưỡng sinh hơn nhiều cụ già.

Tiền Hàng đặt mông ngồi dưới đất, tay cầm bình rượu buông lỏng, bình rượu lăn về trước mấy vòng, “Lâu lâu một lần cũng không sao, dù sao mấy ngày này cũng nhàn.”

Nói đến nhàn, Tiền Hàng nhớ tới Nguyễn Văn Hách, móc di động trong túi quần ra gọi cho Hướng Cát Trình. Mấy giây sau điện thoại được kết nối, Hướng Cát Trình đương nhiên không biết cho rằng anh gọi điện là muốn mời gã đi nhậu, biết anh muốn hỏi chuyện Nguyễn Văn Hách, bèn nói ra tình huống của cậu sau khi anh đi.

Nguyễn Văn Hách lại phát bệnh nữa rồi, sau khi tỉnh lại vừa ồn ào vừa ầm ĩ, đồ đạc trong phòng lại bị lấy đi, còn cậu thì chỉ la hét “trả đường lang cho tôi”. Chủ nhiệm không còn cách nào khác nhốt cậu vào phòng giam, nhưng sau khi vào cậu vẫn tiếp tục ầm ĩ, cổ họng khàn nghẹn cũng không ngừng.

Tiền Hàng nghe lời của Hướng Cát Trình mà tim như bị dao cứa, Nguyễn Văn Hách đã rất lâu không có phát bệnh, tâm trạng gần đây cũng rất ổn định, còn tiếp tục ồn ào như thế sẽ chỉ dẫm lên vết xe đổ.

“Bác sĩ Tiền, anh cúi đầu với chủ nhiệm đi.” Hướng Cát Trình nhỏ giọng nói trong điện thoại, sợ Tiền Hàng nghe thấy, nhưng không nói thì không được.

“Hiện giờ không phải là vấn đề cúi đầu.”

Tình cảnh trong phòng chủ nhiệm rõ ràng trước mắt, cho dù anh cúi đầu, cũng không qua được mặt mũi chủ nhiệm, ai bảo Nguyễn Văn Hách nói ra mấy lời làm chủ nhiệm bẽ mặt chứ. Chủ nhiệm làm việc tại bệnh viện đã nhiều năm, kiểu người gì chưa thấy qua, chuyện gì chưa xử lý qua, nếu lúc này lão mà thả Nguyễn Văn Hách ra, sau này làm sao đứng trong bệnh viện.

“Vậy làm sao đây? Tiếp tục thế này không được, anh thử nghĩ xem có cách nào có thể khiến cậu ấy tỉnh táo lại không.” Hướng Cát Trình gấp lên, mỗi lần đi xem tình huống của Phương Chưng gã đều sẽ đi ngang qua phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách, cũng nhìn ra bệnh tình của cậu đang dần chuyển biến tốt, nhưng một bước ngoặt ồn ào thế này đã đổ sông, vốn bệnh tình hai tháng nữa có thể khỏi, hiện giờ lại biến thành không biết bao lâu.

“Bây giờ anh đang ở đâu, có thể đi thăm Nguyễn Văn Hách không?”

“Ở phòng làm việc, anh muốn trò chuyện điện thoại với cậu ấy?”

“Ừm, đây là biện pháp trực tiếp nhất.”

“Chờ một chút.”

Tiền Hàng có thể nghe thấy tiếng gió vù vù bên kia điện thoại, nhất định là Hướng Cát Trình đang chạy về phía phòng giam. Chừng một phút sau, trong điện thoại truyền đến tiếng la, không rõ ràng, tóm lại rất ồn. Lại qua mấy giây tiếng la rõ dần lên, là Nguyễn Văn Hách, cậu đang gọi đường lang. Hướng Cát Trình nói chuyện với người trông coi phòng giam, cũng may chủ nhiệm chỉ giam Nguyễn Văn Hách chứ không cấm người đến thăm, thế nên thông qua sự đồng ý của người trông coi Hướng Cát Trình được đưa đến trước phòng giam Nguyễn Văn Hách.

“Đường lang đâu, tôi muốn đường lang, trả đường lang cho tôi!”

Nguyễn Văn Hách thấy Hướng Cát Trình tới thì la to, vươn tay ra từ song sắt nhỏ hẹp, tay bị kẹt thiếu chút nữa rút không ra.

Hướng Cát Trình chỉ vào điện thoại, “Còn nhớ đây là cái gì

không, là điện thoại có thể nói chuyện."

Nguyễn Văn Hách nhìn chằm chằm điện thoại không nói gì, Hướng Cát Trình nhiều lần nhấn mạnh rằng điện thoại có thể nói chuyện, sau đó mới đưa điện thoại qua. Nguyễn Văn Hách nhận lấy điện thoại nhìn chăm chăm, cuộc gọi biểu thị đã mười bốn phút, người gọi là tên Tiền Hàng. Hướng Cát Trình làm ra một cái thủ thế nhận điện thoại, ý bảo Nguyễn Văn Hách nghe đi, cậu cẩn thận dè dặt dán điện thoại lên tai, cũng phát ra âm thanh.

"Nguyễn Văn Hách, nghe thấy tôi nói không?" Tiền Hàng trong điện thoại hỏi.

"Anh là ai, sao biết tên tôi?"

Tiền Hàng dở khóc dở cười, nên nói rằng Nguyễn Văn Hách bệnh nặng không nhớ anh, hay là nên nói Nguyễn Văn Hách bệnh không nặng còn nhớ tên mình.

"Tôi là đường lang, là đường lang cậu muốn tìm."

"Xạo, đường lang mới không có nhỏ thế này, các người lừa tôi!"

"Đường lang có thể giặt quần lót cho cậu, gấp hạt giấy với cậu, còn có thể phơi chăn giúp cậu, tức giận còn đánh mông cậu." Nói những lời này trong lòng Tiền Hàng thập phần khó chịu, tinh thần Nguyễn Văn Hách chịu đả kích nghiêm trọng, ngay cả giọng của anh cũng nghe không ra, chỉ biết gọi đường lang của cậu.

Nguyễn Văn Hách nghẹn ngào, khàn giọng hỏi: "Mi thật sự là đường lang?"

"Đương nhiên, cậu đã quên là tôi mang cậu đi gặp mẹ sao, mẹ cậu rất là nhớ cậu, còn ngày ngày gọi điện thoại trò chuyện với

cậu."

"Ừa, đúng… ô ô ô… đường lang, sao mi biến thành như vầy, mi còn có thể biến trở lại không?"

"Có thể…" Chắc không về được nữa.

Nguyễn Văn Hách lau lau nước mắt, "Ta lại bị nhốt rồi, ta không thích chỗ này, ta muốn ra ngoài."

"Tôi sẽ nghĩ cách, cậu ngoan ngoãn đừng quậy."

"Ừa."

"Tôi cúp điện thoại đây, cậu thành thực chờ trong phòng giam đấy."

Kết thúc cuộc gọi, Hướng Cát Trình chìa tay với Nguyễn Văn Hách đòi điện thoại, Nguyễn Văn Hách lại nắm chặt điện thoại trong lòng không đưa. Hướng Cát Trình mém khóc luôn, cậu ấy sẽ không xem điện thoại là đường lang, sau đó không trả gã luôn chứ?

Chương 34: Bệnh Thứ 34

DTV-EBOOK

Khi Nguyễn Tương Văn nhận được tin từ bệnh viện thì tức tốc chạy đến, bởi vì phòng giam không cho người ngoài vào, nên cô không thể thấy được Nguyễn Văn Hách, chỉ có thể đến chỗ bệnh viện để tìm hiểu tình huống. Chủ nhiệm tiếp đãi Nguyễn Tương Văn, cũng giải thích rõ ràng tình huống với cô. Nguyễn Tương Văn lo lắng cho Nguyễn Văn Hách, sống chết cũng muốn gặp con trai, chủ nhiệm lấy việc tâm tình bệnh nhân bất ổn làm lý do cự tuyệt, cô không nói hai lời móc điện thoại ra muốn gọi cho vị thư ký thành phố nọ, chủ nhiệm nghe thấy mặt liền tái xanh, nhanh chóng gọi người mang Nguyễn Văn Hách qua.

[note: cái vị thư ký nọ có thể là tình nhân hiện giờ của cô Nguyễn, chứ không phải người từng xuất hiện trong truyện nha]

Nguyễn Văn Hách đã không còn hoạt bát như trước đây, cả người cứ như bị người ta rút mất hai ống máu vậy, trông thấy Nguyễn Tương Văn cũng không biết gọi mẹ, chỉ ngơ ngác nhìn cô. Nguyễn Tương Văn thấy con trai suy sụp tim cũng vỡ nát, hai ngày trước còn tinh thần sáng lạn thật tốt, còn kể rất nhiều chuyện trong bệnh viện, không ngờ hôm nay lại biến thành như vậy.

“Sao con tôi lại biến thành thế này, hôm qua còn rất tốt mà!” Nguyễn Tương Văn nóng nảy, như điên lên mà tranh cãi với chủ nhiệm.

Chủ nhiệm cũng không ngờ được Nguyễn Văn Hách mới bị giam trong phòng giam nửa ngày mà đã ra thế này, sớm biết vậy đã ném vào phòng bệnh rồi, vắt kiệt óc nghĩ ra rất nhiều lời giải

thích. Nguyễn Tương Văn không tin, la làng muốn báo cảnh sát tố cáo bọn họ, còn muốn mang bệnh viện này ra trước thị trưởng nữa.

Có lẽ chủ nhiệm thật sự bị dọa, biết sau lưng Nguyễn Tương Văn có người, bằng không sẽ không góp đủ tiền tìm bác sĩ chủ trị cho Nguyễn Văn Hách. Bởi vì lão biết Nguyễn Tương Văn có tiền, cũng sợ bệnh của Nguyễn Văn Hách nhanh khỏi thì không kiếm được tiền, mới tìm tới người mới là Tiền Hàng, vốn cho rằng Tiền Hàng cái gì cũng không biết sẽ không trị hết cho Nguyễn Văn Hách, nào ngờ Tiền Hàng lại thật sự có chút tài năng, vậy mà dùng phương pháp của mình giúp cho bệnh tình Nguyễn Văn Hách chuyển tốt lên. Mặc dù tình huống hiện giờ của Nguyễn Văn Hách chính là điều mà lão hi vọng, nhưng phản ứng của Nguyễn Tương Văn đã vượt quá tưởng tượng của lão, căn bản chính là một con sư tử cái xù lông.

“Bệnh viện này của các người tồn tại vấn đề rất lớn, đã đến lúc cần chỉnh đốn triệt để!” Nguyễn Tương Văn uy hiếp lục tìm danh bạ điện thoại.

“Chuyện gì cũng từ từ nói, bệnh tình của bệnh nhân trở nặng cũng rất bình thường, có lẽ hôm nay tâm tình cậu ta không tốt, ngày mai lại ổn thôi.” Chủ nhiệm vội vàng ngăn cản Nguyễn Tương Văn, mang bản mặt già nua cười xòa.

Nguyễn Tương Văn sao nhai nổi bộ dạng này của chủ nhiệm, nhớ đến vị cấp trên ở công ty trước kia từng tặng quà cho cô, cũng một bộ mặt thế này, “Con trai tôi biến thành thế này các người phải hoàn toàn chịu trách nhiệm, đi gọi bác sĩ Tiền tới đây, tôi chỉ tin cậu ấy, không muốn nói chuyện với lang băm mấy người!”

“Cậu ta hiện đang bị kiểm điểm không thể đi làm.” Chủ nhiệm mất mặt, trước đây tốt xấu gì lão cũng trị khỏi không ít bệnh nhân, mặc dù sau này có thể biến chất.

“Hay ha, có chút nhân tài cũng ép cho đi phải không? Hôm nay nếu các người không ăn nói rõ ràng với tôi, chúng ta liền tìm một nơi có thể nói lí lẽ.” Nguyễn Tương Văn thật sự nóng nảy rồi, giọng càng ngày càng to, hòan toàn không phải thái độ dịu dàng trang nhã thường ngày, “Tôi đóng tiền không phải để hại con tôi, mấy người trị con tôi thành cái dạng này, còn đuổi đi vị bác sĩ có thể trị khỏi cho con tôi, các người cố tình có phải không?”

Nguyễn Tương Văn làm ầm ĩ thế này rất nhanh đã đưa những người khác trong bệnh viện tới, ngay cả viện trưởng không thường lộ diện cũng đã tới. Viện trưởng trách cứ chủ nhiệm, mang Nguyễn Văn Hách đến phòng làm việc của lão, tránh việc tranh luận ầm ĩ trong bệnh viện để người khác vây xem. Nguyễn Tương Văn có hỏa không chỗ phát, ở trong phòng làm việc cũng quậy một trận, hoàn toàn đanh đá.

Viện trưởng khuyên nhủ tới lui tạm thời khiến Nguyễn Tương Văn chịu đi, nhưng ngày hôm sau Nguyễn Tương Văn lại đến nữa, còn mang theo hai anh vệ sĩ mặc âu phục đen, vẫn đòi nói lý hệt như hôm qua, còn nói hôm nay không nói rõ với cô thì liền báo cảnh sát. Viện trưởng còn có thể làm gì khác, chỉ đành khuyên cô bớt giận, bảo đảm sẽ dùng thuốc và phương pháp tốt nhất để trị cho Nguyễn Văn Hách, cũng nói sẽ để Tiền Hàng trở lại tiếp tục trị cho Nguyễn Văn Hách. Nhưng Tiền Hàng đã phạm lỗi, một chút trừng phạt cũng không có thì sau này lão sẽ không dễ quản lí, thế cho nên đưa ra một xử phạt mang tính trượng trưng. Lúc này Nguyễn Tương Văn mới hơi hơi vừa lòng, bệnh viện cũng xem như yên tâm.

Thời gian ba ngày đối với Tiền Hàng mà nói là rất dài, Tiền Tuyết không thể không trở về trường nên đã rời đi. Tiền Hàng nhận được thông báo phía bệnh viện, bảo anh đến bệnh viện một chuyến, anh biết đã đến thời gian phán quyết, cho nên chỉnh đốn bản thân một phen, miễn để lại ấn tượng chán

chường như chó nhà có tang cho người khác. Cạo râu xong, Tiền Hàng đứng trước gương vuốt vuốt đầu tóc đã mọc ra được hai phân, thu dọn thỏa đáng mới bắt xe đến bệnh viện làm ông lớn một lần, dù cho phải cút xéo cũng không thể để người ta coi thường.

Taxi đưa Tiền Hàng đến bệnh viện số 5, anh xuống xe đứng trước cổng nhìn nhìn. Anh còn nhớ lúc nhỏ có đi ngang qua một tòa bệnh viện âm khí dày đặc, sau hỏi cha mẹ mới biết đó là bệnh viện tâm thần, khi ấy anh nghĩ cả đời cũng đừng tới, thế mà lớn lên rồi lại còn trở thành bác sĩ thế này. Anh cảm thấy rất mỉa mai, không biết thế nào, sự tình lại phát triển thành thế nào, cũng như Nguyễn Văn Hách hiện giờ. Anh cho rằng việc trị khỏi cho Nguyễn Văn Hách đã như nước chảy thành sông, nào biết lại làm nên thế này, hi vọng bệnh tình của cậu sẽ không nặng thêm.

Tiền Hàng ôm quyết tâm tất chết mà vào bệnh viện, lần này có thể là lần cuối được thấy Nguyễn Văn Hách, cũng có lẽ căn bản không gặp được. Chàng bảo vệ vẫn như thường ngày chào hỏi anh, anh cũng cười đáp lại, càng có cảm giác yên tĩnh trước khi mưa gió bão táp.

Vòng qua lầu chính đi vào lầu làm việc, Tiền Hàng dừng bước trước phòng của viện trưởng, nhìn biển trên cửa rồi gõ, bên trong truyền ra một tiếng mời vào, là viện trưởng. Tiền Hàng mở cửa đi vào, thấy viện trưởng, chủ nhiệm, tất cả thư ký, hệt như vừa kết thúc một cuộc hội nghị nhỏ.

“Bác sĩ Tiền ba ngày nay nghỉ ngơi có tốt không?” Viện trưởng ôn hòa hỏi.

Tiền Hàng muốn nói căn bản không có ngủ, vòng đen dưới mắt chẳng gạt được ai. Viện trưởng không thấy Tiền Hàng trả lời cho rằng anh lòng có khúc mắc, chỉ vào ghế sô pha bên cạnh bảo anh ngồi. Điều này khiến cho Tiền Hàng mò không ra đường, bọn họ

không tuyên bố anh bị sa thải sao?

“Ha ha, tôi nhìn ra cậu đang buồn bực.”

Viện trưởng đưa một phần văn kiện qua, Tiền Hàng vội vàng đứng dậy nhận, nhìn qua là một báo cáo liên quan đến việc xử phạt anh. Anh mở báo cáo ra xem, báo cáo rất dài khoảng chừng bốn trang, ba trang đầu là giới thiệu sự tình, Tiền Hàng làm thế nào mang Nguyễn Văn Hách ra ngoài, đã dùng thủ đoạn gì, ngay cả cây thang mượn ở đâu cũng có, trong đó còn xen vào các loại quy định xử phạt của bệnh viện. Trang cuối cùng là kết quả, ghi lỗi một lần.

“Chỉ là ghi lỗi lại?” Tiền Hàng cho rằng mình bị đục thủy tinh thể mới không thấy các trừng phạt khác.

“Đúng, phương pháp của cậu xác thực không ổn, nhưng không hoàn toàn sai.” Viện trưởng uống trà nói, “Những nỗ lực gần đây của cậu chúng tôi cũng đã thảo luận qua, từ khi cậu tiếp nhận Nguyễn Văn Hách, tình trạng của cậu ấy quả thực tốt lên. Chúng tôi không đồng ý cậu mang cậu ta ra ngoài, nhưng mẹ cậu ta lại rất hi vọng cậu làm như vậy.”

“Nguyễn phu nhân có đến?” Tiền Hàng có phần hiểu rõ, Nguyễn Tương Văn nhất định đã nói gì đó với phía bệnh viện, có lẽ đã đảm bảo gì đó, bằng không thái độ của bệnh viện sẽ không thế này.

Viện trưởng gật đầu, “Dù sao sự việc chính là như vậy, cậu có thể đi làm rồi.”

Tiền Hàng trả văn kiện cho viện trưởng lặng lẽ đi ra, mặc kệ thế nào, không bị sa thải là may lắm rồi. Anh lo lắng không yên chạy đến khu nằm viện tìm Nguyễn Văn Hách, lúc chạy đến thì thấy cậu đang đưa lưng về phía cửa ngồi trên giường nhìn ra ngoài song cửa sổ. Anh mở cửa đi vào gọi tên Nguyễn Văn Hách,

nhưng Nguyễn Văn Hách cũng không quay đầu, anh đi đến bên người cậu, trông thấy Nguyễn Văn Hách của hiện tại đã ngốc rồi. Dưới mắt Nguyễn Văn Hách đều là quầng thâm, rất rõ ràng là đã mấy ngày không ngủ, trong tay còn siết chặt một cái di động.

“Nguyễn Văn Hách, đừng ngẩn người nữa.” Tiền Hàng giơ tay huơ trước mặt cậu.

Lúc này Nguyễn Văn Hách mới biết bên cạnh có người, xoay đầu ngốc ngốc hỏi: “Đại thúc, chú có thể tìm được đường lang không?”

Đang chuẩn bị ngồi xuống nói chuyện với Nguyễn Văn Hách, Tiền Hàng triệt để ngây người, Nguyễn Văn Hách không nhận ra anh nữa?

Không nhận được câu trả lời, Nguyễn Văn Hách cúi đầu nhìn chiếc di động trong tay, “Đường lang nói sẽ đến, nhưng vẫn chưa đến, không biết khi nào mới đến nữa.”

“Nguyễn Văn Hách, cậu không nói giỡn chứ?” Tiền Hàng thật sự không cách nào hình dung được tâm tình của mình, bệnh của Nguyễn Văn Hách nặng thêm rồi, so với lúc anh đến còn nghiêm trọng hơn.

“Nói giỡn? Đường lang biết nói giỡn với tôi, chán quá, đường lang đi đâu chơi rồi?”

Nguyễn Văn Hách nhìn chằm chằm điện thoại ngã xuống giường, trong miệng càu nhàu cằn nhằn không biết đang nói cái gì, nhưng nhiều lần Tiền Hàng nghe thấy từ đường lang.

“Nguyễn Văn Hách, tôi là Tiền Hàng.” Tiền Hàng kéo Nguyễn Văn Hách dậy, “Là đường lang, là đại thúc mà cậu biết.”

“Đừng đùa, chú không phải. Đường lang có tóc, chú không có.”

Nguyễn Văn Hách lại nằm trở về nhìn chằm chằm điện thoại, cứ lẩm lẩm đường lang đi đâu rồi.

Mẹ nó, còn không phải do cậu cạo sao, Tiền Hàng thiếu chút nữa tức xì khói.

Tiền Hàng đoán chừng đó là di động của Hướng Cát Trình, thế là gọi vào số của Hướng Cát Trình. Điện thoại vừa thông liền hiển thị đã bị cúp, anh buồn bực tắt điện thoại không ngừng nghĩ biện pháp khác. Quét mắt thấy trên bàn có giấy, anh chạy qua bắt đầu gấp, chỉ chốc lát đã gấp ra một cái đầu heo, còn vẽ mắt và mũi lên đó.

“Nhìn cái này, cậu nhắm mắt cũng xếp đẹp hơn tôi, tôi cam bái hạ phong làm ngựa cho cậu cưỡi.”

Nguyễn Văn Hách nhìn cái đầu heo được đưa đến trước mặt mình thì đỏ vành mắt, “Đường lang cũng từng gấp cái đầu heo thế này, so với chính ảnh còn khó coi hơn, nhưng mà đường lang không có đây…”

Nghe thấy âm thanh nghẹn ngào đó của Nguyễn Văn Hách, Tiền Hàng cũng thiếu chút nữa khóc luôn, anh đang tại đây, sao Nguyễn Văn Hách lại nhận định là anh không có chứ.

Tiền Hàng gấp đến xoay vòng trong phòng bệnh, nghĩ đến gì đó lại tìm bút trên bàn. Trong phòng bệnh Nguyễn Văn Hách không có gương, anh đành nhìn vào kính cửa tự vẽ lên mặt mình.

“Có một Đinh lão đầu, thiếu tôi hai quả trứng. Tôi nói ba ngày trả, tôi nói bốn ngày trả…” Tiền Hàng vừa tự vẽ lên mặt mình, vừa lớn giọng đọc lời Đinh lão đầu.

Nguyễn Văn Hách nghe vậy ngồi đậy nhìn Tiền Hàng, “Mua một trứng gà to, tốn ba đồng ba.”

“Một khối đậu hủ sáu đồng sáu… vẽ không được nữa.” Tiền Hàng học giọng điệu khi đó của Nguyễn Văn Hách, anh cũng không tin chiêu này không được.

Nguyễn Văn Hách lên tinh thần, chạy đến trước cửa sổ nhìn, trên mặt Tiền Hàng vẽ các đường đen, nhưng tóc trên đầu chỉ có hai phân, cậu thấy vậy thất vọng mà trở về.

“Đây cũng không phải đường lang.”

Tiền Hàng nhất thời không biết nên bày ra biểu tình gì, cái mặt này anh vẽ vô ích rồi.

Chương 35: Bệnh Thứ 35

DTV-EBOOK

Con hạc giấy có in chữ được đặt trước mặt, mắt Nguyễn Văn Hách cũng không thèm nhìn lấy.

“Có ấn tượng không? Cậu nói đây là bản đồ kho báu, trong hộc bàn của cậu còn có rất nhiều, cậu còn cho tôi một cái.”

Nguyễn Văn Hách gật đầu, tiếp đó ngẩng đầu nhìn Tiền Hàng, “Cho chú? Tôi chỉ nhớ từng cho đường lang thôi.”

Tâm lý Tiền Hàng lạnh hết phân nửa, thế này cũng không được, Nguyễn Văn Hách vẫn không nhớ ra, đến tột cùng phải dùng biện pháp gì mới có thể khiến cậu ấy nhớ ra mình? Tiền Hàng thất vọng mà đi ra khỏi phòng Nguyễn Văn Hách, đóng cửa lại nhìn Nguyễn Văn Hách ở bên trong, cậu không còn hoạt bát như lúc trước nữa, không còn xé bông vải, không còn viết “Quỳ hoa bảo điển” nữa, không có việc gì thì chỉ ngồi trên giường nhìn trời, tựa như đang chờ đường lang của cậu.

“Đại ma vương chết tiệt.” Tiền Hàng nhỏ giọng mắng, nếu như có thể, anh nhất định đập chủ nhiệm một trận, nhưng chức vị không cho phép, anh cũng chỉ có thể nhịn.

Cửa phòng Phương Chưng lúc này mở ra, hắn thò đầu nhìn ra ngoài, trông thấy Tiền Hàng thì ngoắc tay với anh, Tiền Hàng nhìn hành lang không một bóng người rồi mới đi vào.

“Bệnh của Nguyễn Văn Hách lại nặng lên ư?” Phương Chưng rất lo cho Nguyễn Văn Hách, bởi vì cậu cứ như biến thành người khác vậy, cả một đêm yên tĩnh.

Tiền Hàng chỉ có thể thở dài, sớm biết sẽ thế này không bằng hôm ấy cứ xin xuất viện cho Nguyễn Văn Hách, cùng lắm thì tìm một bệnh viện khác. Bây giờ thì tốt rồi, chỉ biết tìm đường lang, ai cũng không nhận ra.

Phương Chưng lại ngoắc ngón tay với Tiền Hàng, gọi anh lại một góc phòng, hạ giọng nói: "Chắc Ôn Thủy tìm chú rồi nhỉ, chú đồng ý không?"

Lúc này Tiền Hàng mới nhớ tới chuyện Ôn Thủy đã nhờ anh, bởi vì hai ngày nay lo cho Nguyễn Văn Hách, anh vẫn chưa cho Ôn Thủy một câu trả lời.

"Đồng ý, chỉ cần các anh không vi phạm pháp luật."

Phương Chưng vui vẻ, mượn điện thoại Tiền Hàng gọi cho Ôn Thủy, Tiền Hàng đưa điện thoại cho hắn rồi ra ngoài.

Anh sờ sờ cái đầu đã mọc ra một ít tóc, làm gì mới có thể khiến Nguyễn Văn Hách nhớ ra anh đây, những thứ Nguyễn Văn Hách cho anh đều đùng hết rồi, ngay cả cái kẹo cao su sắp hết hạn kia cũng đã cho Nguyễn Văn Hách xem qua, nhưng tiểu tử này vẫn không thừa nhận. Còn có những chuyện anh và Nguyễn Văn Hách từng nói, anh cũng tự thuật lại một lần, Nguyễn Văn Hách chỉ là mặt mày hoài niệm chứ không nhớ ra.

Tiền Hàng vừa nghĩ chuyện Nguyễn Văn Hách vừa đi về phòng làm việc, đi nửa đường thì thấy Nguyễn Tương Văn đang vội vàng đi đến lầu nằm viện, haii người vừa vặn gặp nhau. Nguyễn Tương Văn đụng phải Tiền Hàng, trước tiên là chúc mừng anh đã trở lại bệnh viện làm việc, sau đó hỏi thăm tình hình của Nguyễn Văn Hách. Tiền Hàng lắc đầu tỏ ý không lạc quan, cùng Nguyễn Tương Văn lại đến phòng bệnh xem Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn Hách vẫn như cũ ngơ ngác ngồi trên giường nhìn trời, nghe thấy tiếng mở cửa cũng không nhúc nhích. Nguyễn Tương Văn đi vào thẳng đến chỗ Nguyễn Văn Hách, nghe thấy

tiếng bước chân lúc này cậu mới quay đầu nhìn, phát hiện là Nguyễn Tương Văn thì nhào qua ôm lấy cô.

“Mẹ, đường lang đi mất rồi!” Nguyễn Văn Hách nghẹn ngào nói.

“Nào có, không phải đây sao?”

Nguyễn Tương Văn chỉ chỉ Tiền Hàng ở cửa, kỳ thực cô mừng thầm trong lòng, hôm qua con trai còn không nhận ra cô, không ngờ hôm nay đã nhận ra rồi.

Nguyễn Văn Hách giương mắt nhìn rồi liều mạng lắc đầu, “Đó không phải, Tiền Hàng mới không phải tội phạm đang cải tạo.”

Em gái cậu, còn không phải là cậu làm tôi thành cái dạng này? Tiền Hàng thầm mắng, nhóc điên còn không biết xấu hổ nói anh là tội phạm đang cải tạo.

Nguyễn Tương Văn ngẩng ra, giật mình mà nhìn về phía Tiền Hàng, Tiền Hàng bất đắc dĩ nhún nhún vai.

Hai người ở lại nói chuyện với Nguyễn Văn Hách một hồi rồi đi ra, Nguyễn Tương Văn truy hỏi bệnh tình cụ thể của Nguyễn Văn Hách. Tiền Hàng kỳ thực cũng đoán không ra, nhưng anh cảm giác được, chỉ cần Nguyễn Văn Hách nhận ra anh thì bệnh tình sẽ tốt lên một nửa.

“Đúng rồi, tôi đã thương lượng với chủ nhiệm, sau này cậu có thể mang Văn Hách ra ngoài chơi, ông ta sẽ không ngăn cản.” Nguyễn Tương Văn nói.

“Theo như ông ta nói thì việc này không hợp qui tắc, hẳn là ông ta không dễ dàng đồng ý như vậy chứ?” Không phải Tiền Hàng hoài nghi thái độ làm người của chủ nhiệm, chỉ là trong bệnh viện xác thực quy định bệnh nhân không thể tùy ý ra ngoài, đặc biệt là loại có khuynh hướng bạo lực.

“Viết giấy cam đoan, nếu Văn Hách ra ngoài có xảy ra chuyện gì, hết thảy trách nhiệm đều do tôi nhận.” Nguyễn Tương Văn cười cười với Tiền Hàng, “Tôi là mẹ của nó, tôi có trách nhiệm này. Không còn sớm nữa tôi phải đi đây, Văn Hách nhà tôi còn làm phiền bác sĩ Tiền nhiều, có chuyện gì nhất định phải cho tôi biết.”

“Việc này cô cứ yên tâm.”

Tiền Hàng tiễn Nguyễn Tương Văn ra ngoài, Nguyễn Tương Văn vừa đi vừa lén liếc trộm tóc Tiền Hàng, muốn hỏi sao tóc anh không còn nữa, nhưng vẫn là xấu hổ không hỏi nên lời.

Tiễn Nguyễn Tương Văn đi, Tiền Hàng trở về phòng làm việc nghĩ biện pháp, nhưng những biện pháp có thể nghĩ tới anh đều đã nghĩ, còn có biện pháp gì? Anh ngồi trên ghế nhìn chằm chằm màn hình máy tính, giơ tay muốn nắm tóc mái trước trán, sau đó mới nhớ tới tóc mình chưa đủ dài, kiểu tóc trước đây đẹp hơn nhiều so với tội phạm đang cải tạo. Nghĩ đến đây anh liền hiểu, có thể bởi vì kiểu tóc nên Nguyễn Văn Hách mới không nhận ra anh, có kiểu tóc trước kia nói không chừng cậu có thể nhận ra.

Tiền Hàng mừng rỡ cởi áo blouse, mặc áo khoác đi đến cửa hàng gần đó mua tóc giả, có điều trước khi ra ngoài phải lấy lại di động đã, bằng không bệnh viện có chuyện gì tìm anh không được thì rất phiền, sẵn hỏi thăm Phương Chưng xem mua tóc giả ở đâu.

Phương Chưng chơi với đóa hoa trắng trong tay dòm Tiền Hàng, đột nhiên vươn tay sờ cái đầu như gai đâm, “Tóc của chú không mọc ra nữa, để anh xem xem có bệnh rụng tóc thối tóc trọc các kiểu hay không.”

Tiền Hàng đẩy cái tay chìa qua của Phương Chưng, càng nhìn

tên này càng thấy khó ưa.

Phương Chưng buông tay, “Anh cũng đã nhập viện sắp hai năm rồi, chú cảm thấy anh biết chỗ nào bán tóc giả à?”

Phải, tôi tâm thần, không nên đi hỏi tên thần kinh. Tiền Hàng lấy lại di động rời khỏi phòng bệnh, anh không nên đánh giá cao Phương Chưng quá.

Tiền Hàng rất ít khi dạo phố, cũng không biết nơi nào bán tóc giả, nên khi ra khỏi bệnh viện anh có loại cảm giác bị lạc đường. Anh đứng một hồi trước cổng bệnh viện, nhắc tới tóc giả anh nghĩ ngay đến tiệm hớt tóc, cũng đều mang chữ tóc thì chắc là biết nhỉ. Tiền Hàng gọi điện thoại cho Hoắc Nghiên, Hoắc Nghiên đại khái là đang bận, vừa nói chuyện với Tiền Hàng vừa trả lời vấn đề của người khác.

“Anh hỏi cái gì, tóc giả? Đại ca ca anh không nói giỡn chớ ~ tôi là giúp người cắt tóc, còn cái đó là giúp người thêm tóc, chức nghiệp bọn tôi xung khắc, hay là anh chế giễu tay nghề chúng tôi không tốt, nên muốn đội tóc giả… Tiểu ca anh thật thích nói đùa, ai mà tìm người yêu kiểu này a, biến thành đá cuội hết luôn… Bác sĩ Tiền, nhớ tìm đối tượng cho tôi nhoa ~ còn có ngàn vạn lần đừng quên người ta đó ~” [câu đá cuội ý mắng Tiền Hàng muốn đội tóc giả thì đầu đá luôn đi khỏi mọc tóc nữa á]

“Tìm cái đầu anh, còn thần kinh hơn bệnh thần kinh, sớm muộn gì cũng giới thiệu tên Tiểu Hoa giả điên kia cho anh.” Tiền Hàng tức giận cúp điện thoại, cái câu đá cuội kia tuyệt đối là đang nói anh, hiện giờ tốt xấu gì anh cũng đã mọc rêu… không đúng, mọc ra một ít tóc rồi, thế nào cũng là thảm cỏ.

Bên này không có manh mối, Tiền Hàng ôm ý nghĩ thử một lần bèn gọi điện thoại cho Ôn Thủy. Ôn Thủy dường như không bận, nghe Tiền Hàng nói xong thì nghĩ giúp anh, lại hỏi người bên cạnh, sau đó đề xuất ba nơi bán tóc giả cho Tiền Hàng. Tiền

Hàng nói cảm ơn rồi cúp điện thoại, bắt xe đến chỗ Ôn Thủy đã nói.

Tiền Hàng tiến vào chợ tìm cửa tiệm mà Ôn Thủy nói, tìm được căn tiệm nhỏ bán tóc giả ở một góc tầng hai, đi vào nhìn một vòng, thật đúng là tìm được tóc giả tương tự kiểu tóc của anh, không nói hai lời móc tiền ra mua.

Mua được tóc giả thích hợp, Tiền Hàng lòng như lửa đốt chạy về bệnh viện, đến cửa lầu nằm viện, đứng trước kính cửa sổ mà mang tóc giả lên, sau khi mang xong mới đến phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách. Anh đến trước cửa phòng bệnh nhìn vào trong, Nguyễn Văn Hách nằm trên giường ngủ, bên người là từng nhúm bông vải bị cậu xé ra. Anh chờ một hồi, không thấy Nguyễn Văn Hách nhúc nhích bèn lặng lẽ mở cửa tiến vào. Anh đứng bên giường nhìn Nguyễn Văn Hách, chân mày cậu đều nhíu cả lại.

Tầm mắt quét đến bên giường, trên mặt đất trước mặt hình như có gì đó, Tiền Hàng đi vòng qua thì phát hiện đó là cái áo gối rỗng, thế là khom lưng nhặt cái vỏ áo gối kia lên. Động tác này của Tiền Hàng che mất ánh sáng, Nguyễn Văn Hách mở mắt ra, đứng dậy ôm lấy Tiền Hàng. Tiền Hàng còn cho rằng Nguyễn Văn Hách sẽ giống trước đây mà gọi mẹ, nhưng cậu không gọi, rõ ràng là hô một tiếng Tiền Hàng.

“Cậu nhớ ra rồi?” Tiền Hàng kích động a, tóc giả này rốt cuộc cũng không mua phí.

Nguyễn Văn Hách ngước mắt nhìn Tiền Hàng, Tiền Hàng thấy mình vui mừng hơi quá, vì nhìn ánh mắt lừ đừ ỉu xìu kia của Nguyễn Văn Hách, anh biết cậu chưa nhớ ra.

“Đường lang mi trở lại rồi.” Nguyễn Văn Hách nhìn chòng chọc một hồi lâu mới nhớ ra ai, chân mày nhíu chặt giãn ra, nhảy dựng lên ôm chặt Tiền Hàng, “Mi trở lại rồi, đừng đi nữa, không

có ai chơi với ta cả."

Tiền Hàng tháo tóc giả xuống, "Cậu nhìn xem thế này còn nhận ra tôi không?"

Nguyễn Văn Hách ngẩng đầu, bị dọa buông tay, "Chú là ai?"

Tiền Hàng câm nín, lại mang tóc giả lên, Nguyễn Văn Hách mới lạ mà nhìn chằm chằm tóc giả trên đầu anh, sau đó tháo xuống rồi lại mang lên cho Tiền Hàng.

"Há há, hóa ra trước nay đường lang mi đều mang tóc giả."

Tiền Hàng cười không nổi, có loại cảm giác vừa mới bị gạt, nhưng mặc kệ thế nào, Nguyễn Văn Hách có thể nhận ra anh là tốt nhất.

Nguyễn Văn Hách đầu đội tóc giả nhảy nhót trong phòng, còn soi vào giương mấy lần, Tiền Hàng thấy cậu vui vẻ chơi một mình thì ở một bên trông chừng, cậu chàng nhảy được một hồi thì ngừng lại.

"Đường lang, ra ngoài chơi không? Ta muốn ra ngoài." Nguyễn Văn Hách nhìn ra ngoài song cửa, bầu trời trong xanh ngay cả một áng mây cũng không có, rất là sạch sẽ, không nhìn thấy bầu trời thế này thì rất đáng tiếc.

"Có thể, nhưng chỉ cho phép ngồi một hồi bên ngoài bệnh viện thôi." Tâm tình hiện tại của Nguyễn Văn Hách còn chưa ổn định, mang ra ngoài chơi là rất mạo hiểm, nhưng ngồi ven đường nhìn nhìn thì còn được.

Nguyễn Văn Hách vui vẻ, đồng phục bệnh nhân cũng không cần thay, quang minh chính đại đi ra từ cổng lớn bệnh viện. Sau khi hai người đi ra, Nguyễn Văn Hách liếc thấy bồn hoa nơi chân tường, bèn chạy qua ngồi xuống ngẩng đầu nhìn trời. Tiền Hàng

không biết cậu đang nhìn gì cũng ngửa đầu ngóng, xanh sạch đến khiến người muốn khóc, một tia tạp chất cũng không có.

“Bồ câu.” Nguyễn Văn Hách chỉ lên bầu trời, vài con bồ câu xám từ trên trời bay ngang qua.

Tầm mắt của Tiền Hàng đuổi theo chim bồ câu, bồ câu tượng trưng cho hòa bình, cũng tượng trưng cho tự do, cho dù Nguyễn Văn Hách có bệnh đến hồ đồ cũng muốn xuất viện. Anh cúi đầu nhìn Nguyễn Văn Hách ngồi dưới đất vẫn còn nhìn trời, làm sao mới có thể chữa khỏi cho thiên sứ đã gãy cánh?

Chương 36: Bệnh Thứ 36

DTV-EBOOK

Mới sáng sớm, Phương Chưng đang dạo quanh lầu chính, bởi vì lầu chính nằm đối diện cổng chính, bác sĩ y tá đi làm nhất định sẽ đi ngang qua đây. Lúc này, Tiền Hàng xuất hiện trong tầm nhìn của Phương Chưng, hắn trốn vào nơi khó thấy bên cạnh tòa nhà, chờ Tiền Hàng đi ngang mới gọi anh. Thực ra vừa tiến vào Tiền Hàng đã phát hiện ra Phương Chưng rồi, trong mắt người khác đây là một tên thần kinh có chút hành vi dị thường, nhưng trong mắt anh thì đây là đoạn dạo đầu muốn cướp điện thoại của anh. Phương Chưng đột nhiên từ trong tối nhảy ra, Tiền Hàng đã sớm biết hắn ở đó thì làm sao bị dọa được.

“Bác sĩ Đường chú thật là nhàm chán, giả vờ bị dọa sẽ chết à?”

“Sẽ chết, còn có đừng gọi tôi là bác sĩ Đường.”

Phương Chưng sất một tiếng, sau đó đòi điện thoại với Tiền Hàng, Tiền Hàng không tình nguyện mà móc ra cho hắn, hắn ôm điện thoại chạy đến nơi không người để gọi điện. Mấy ngày gần đây, hễ có thời gian Phương Chưng đều sẽ tìm Tiền Hàng đòi điện thoại để gọi cho Ôn Thủy, hai tên hễ nói một lần là nửa tiếng trở lên, cũng chả biết là nói cái gì, dù sao thì mỗi khi lấy lại điện thoại đều sẽ hết nửa cục pin.

Tiền Hàng đến phòng làm việc thay áo blouse, rồi cầm tóc giả đi đến phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn Hách xem như đã có tiến bộ, hôm qua đã nhận ra anh, mặc dù là dưới tình huống phải mang tóc giả.

Nguyễn Văn Hách nằm trên giường chơi gấp giấy, nghe tiếng cửa mở thì quay đầu nhìn, phát hiện đó là một tội phạm đang

cải tạo bèn cảnh giác. Tiền Hàng thấy cậu phản ứng như thế thì biết cậu lại quên mình mất rồi, mang tóc giả lên, cậu chàng lập tức ngồi dậy, còn gọi Tiền Hàng qua đây chơi.

Tiền Hàng đi qua lại tháo tóc giả xuống, chỉ vào đầu mình nói: "Nhóc điên cậu nhớ kỹ cho tôi, đường lang hiện tại đổi kiểu tóc rồi, đầu sỏ gây tội chính là cậu."

Nguyễn Văn Hách nhìn chằm chằm mái tóc đã mọc hai phân, đột nhiên đưa tay sờ: "Oa ha, đâm tay."

Tiền Hàng đẩy móng vuốt kia ra, tầm mắt chuyển đến giấy trên giường, trên mỗi trang giấy đều có chữ, có bảy tám cái đã gấp xong, còn lại khoảng chục tờ.

"Đây chính là bản đồ kho báu mà cậu nói do Phương Chưng cho à?" Tiền Hàng nhặt mấy trang chưa gấp lên xem, có bảng biểu, cũng có đoạn văn tự dài, có điều trong đó đều đề cập đến một số từ ngữ rất đặc thù, tỷ như hạng mục, chỉnh hợp, đầu tư.

"Lúc Phương Chưng cho cậu không có nói gì khác sao?" Nếu như là trước kia, anh sẽ cho rằng những thứ này là đồ không quan trọng, nhưng sau khi biết Phương Chưng không bị điên, những chuyện hắn làm trước đây đều cần phải cân nhắc lại.

"Ảnh nói không thể xé, còn nói có thể đào được kho báu, rất nhiều rất nhiều tiền ~" Nguyễn Văn Hách nói đến câu sau thì nâng những thứ đã gấp xong lên ném một phát, rồi nhào lên giường nằm để cho những thứ ấy rơi lên người cậu.

Tiền Hàng cảm thấy sự việc không bình thường, bèn cùng với Nguyễn Văn Hách mở những thứ đã gấp ra, lại tìm được mấy cái đã gấp trước kia trong ngăn kéo, sau đó anh mang những thứ này đi cất. Nguyễn Văn Hách la hét bảo Tiền Hàng muốn độc chiếm, anh không đếm xỉa đến cậu trở về phòng làm việc.

Ăn cơm trưa xong, Nguyễn Văn Hách ngủ trong phòng bệnh, Tiền Hàng khó có được buổi nghỉ trưa thanh tĩnh, bệnh viện cũng dần dần tĩnh lặng.

Nguyễn Văn Hách nằm trên giường được một hồi thì ngồi dậy, ngồi vào bàn lấy quyển vở của cậu ra bắt đầu viết chữ, viết được mấy phút rồi lại cất về chỗ cũ, lại trở về nằm trên giường. Cậu vừa mới nằm xuống chưa bao lâu, nghe thấy trên hành lang truyền đến một trận tiếng bước chân, có lẽ người nọ không muốn bị người biết lão tới, nên đè thấp bước chân.

Nguyễn Văn Hách nhẹ nhàng đứng dậy trốn đến cửa, nghe tiếng bước chân dần dần đến gần, trong bụng đếm đếm, lúc đếm đến năm thì tiếng động dừng ở ngay cửa, cậu hù một tiếng thò đầu ra, Lý Cường ở bên ngoài bị đọa đến ôm tim. Nguyễn Văn Hách ngớ ra, cậu còn tưởng là Tiền Hàng.

Lý Cường vỗ ngực bị dọa hết hồn, nhìn Nguyễn Văn Hách thêm vài cái rồi đến phòng bệnh cách vách của Phương Chưng, Phương Chưng đang ngủ trưa, một cánh tay thòng xuống dưới giường. Lý Cường đứng ở cửa nhìn mất mấy phút, đè thấp tiếng bước chân rời đi, lúc đi ngang qua phòng Nguyễn Văn Hách thấy cậu chàng còn đang nhìn, trừng cậu một cái rồi đi xa.

Nguyễn Văn Hách lè lưỡi với bóng lưng của Lý Cường, đại khái là ngủ không được nên đẩy đẩy cửa, ngoài cửa bị khóa mở không ra, cậu gõ cửa một cái rồi trở lại giường tiếp tục ngủ.

Cùng lúc đó, Tiền Hàng đang ngủ ngon đột nhiên bị một tiếng chuông điện thoại đánh thức, anh giật mình ngồi dậy, nghe ra là điện thoại của mình có cuộc gọi. Ôn Thủy gọi đến đương nhiên là muốn tìm Phương Chưng, Tiền Hàng không nói gì đi đến lầu nằm viện, không biết tiền điện thoại tháng này có đi tong hay không. Tiền Hàng đến phòng bệnh Phương Chưng, lay tỉnh tên này đưa điện thoại cho hắn, hắn nhận điện thoại nằm trên giường nghe, so với Tiền Hàng kẻ là chủ của điện thoại còn

hưởng thụ hơn.

“Ừ… tìm lão Trịnh đi, đã đến lúc rồi.”

Tiền Hàng nghe Phương Chưng nói chuyện điện thoại, cái gọi là lúc chính là muốn động thủ chỉnh đốn Lý Cường nhỉ? Tiền Hàng đang tự hỏi Phương Chưng sẽ đối phó Lý Cường như thế nào, vừa nâng mắt liền thấy Lý Cường đang đi ngang qua song cửa phòng Phương Chưng cũng dừng lại, còn có chủ nhiệm đứng bên cạnh. Phương Chưng chú ý đến tầm mắt Tiền Hàng, sau khi phát hiện Lý Cường bèn nhảy dựng lên ghé vào song cửa nhìn lão.

“Chú chú đến thăm con rồi, mau tiêu diệt đại ma vương đứng bên cạnh chú đi, ổng cắt xén lợi nhuận công ty, nhất định phải cắn ổng mấy phát!”

Phương Chưng nói xong, điện thoại trong tay cũng ném ra luôn, Lý Cường với chủ nhiệm giật mình nhảy ra né, chiếc điện thoại bi thảm rơi xuống đất vỡ thành mấy mảnh. Tiền Hàng trong phòng bệnh ngu người luôn, đó là cái di động anh dùng tháng lương đầu tiên để mua, dùng còn chưa được ba tháng, sau khi phản ứng lại được thì đi ra ngoài nhặt di động của mình lên.

Chủ nhiệm cười khổ với Lý Cường, “Giám đốc Lý thấy rồi đấy, cậu ta chính là điên điên khùng khùng như vậy, trời lạnh rồi chúng ta trở về trước đi.”

Lý Cường liếc nhìn Phương Chưng đang hưng trí bừng bừng vẫy tay với lão, cùng chủ nhiệm trở về phòng làm việc. Sau khi hai người đi chưa được mấy phút, Tiền Hàng đã nhặt điện thoại của mình về tức giận đùng đùng tới tìm Phương Chưng.

“Đừng gấp mà chú em, hỏng rồi thì cùng lắm là đền cho chú, nhớ tìm Ôn Thủy thanh toán.” Phương Chưng căn bản không có cảm giác tội lỗi.

“Anh có biết mỗi ngày Nguyễn Tương Văn đều sẽ gọi điện trò chuyện với Nguyễn Văn Hách hay không, tôi ra ngoài một lần là bị ghi sổ một lần, toàn bộ thưởng chuyên cần tháng này đều bị trừ hết rồi, anh đi đâu tìm một cái di động cho tôi đây?” Nắm tay của Tiền Hàng cũng đã giơ lên, thật muốn cứ như vậy mà đập bẹp bản mặt của Phương Chưng.

Phương Chưng suy tư, nghĩ tới gì đó liền nói: “Mượn điện thoại của người khác gọi cho Ôn Thủy, bảo cậu ấy đưa đến một cái.”

Tiền Hàng trừng Phương Chưng một hồi, sau đó ra ngoài đi mượn di động. Anh mượn di động của Tiểu Cao gọi cho Ôn Thủy, sau khi nghe xong Ôn Thủy thật sự đồng ý, hỏi loại điện thoại rồi bảo anh chờ hai tiếng. Anh kiên nhẫn chờ ở bệnh viện, hai tiếng sau bảo vệ đưa đến cho anh một chiếc điện thoại, nói rằng một người tên Ôn Thủy đưa đến. Anh nhìn thấy loại điện thoại thì lửa giận giảm phân nửa, cao cấp hơn so với loại cũ của anh, giá tiền cũng cao hơn, anh nhịn.

“Đường lang mi nằm mộng xuân à, sao hào hứng như vậy?” Nguyễn Văn Hách thấy Tiền Hàng liền hỏi, bởi vì tội phạm cải tạo mặt mày đầy biểu tình đáng khinh.

“Nín, đừng nói càn.” Khóe miệng Tiền Hàng vẫn vểnh, đây gọi là cái cũ không đi cái mới không tới, “Đi, mang cậu ra ngoài chơi.”

Nguyễn Văn Hách nghe vậy thì vui vẻ, cùng Tiền Hàng đi ra từ phòng bệnh. Tiền Hàng đóng cửa lại, ngẩng đầu vừa vặn đối diện với ánh mắt của Hướng Cát Trình, trong tay gã còn cầm một bao thuốc.

“Thuốc cho Phương Chưng?”

Hướng Cát Trình biểu tình không mấy tự nhiên ừm một tiếng, lướt qua hai người mở cửa tiến vào phòng của Phương Chưng.

Nguyễn Văn Hách không khoái Tiền Hàng dừng bước nhìn Hướng Cát Trình, trở lại kéo anh đi ra ngoài bệnh viện.

Phương Chưng vọc vọc hoa giấy màu trắng vừa mới làm được, thấy Hướng Cát Trình thì chào hỏi. Hướng Cát Trình đưa túi thuốc qua, Phương Chưng nhìn chằm chằm túi thuốc tựa như đang suy tư, sau đó nhận túi thuốc nhìn, so với bình thường thì nhiều hơn không chỉ gấp bội. Hướng Cát Trình đủ chu đáo, còn rót cho Phương Chưng ly nước.

Phương Chưng nhận ly nước cũng không vội uống, Hướng Cát Trình nói: "Chủ nhiệm nói thêm một số lượng thuốc có lợi cho bệnh của anh. Anh nói xem anh lớn thế này rồi mà giường của mình cũng không biết xếp gọn, mỗi ngày còn bắt tôi tới dọn giúp anh."

Hướng Cát Trình lầm bầm khom lưng thu dọn giường cho Phương Chưng, còn sửa cái gối méo xẹo lại cho ngay ngắn. Phương Chưng thừa dịp Hướng Cát Trình khom lưng đem thuốc viên bỏ vào túi áo của mình, khi Hướng Cát Trình đứng dậy hắn đưa ly nước đã uống cạn cho gã.

"Dưỡng bệnh cho tốt." Hướng Cát Trình dặn dò một câu rồi đi.

Phương Chưng đến cửa sau nhìn quanh, nghe tiếng bước chân đã đi xa của Hướng Cát Trình thì trở về bên giường, thò tay mò dưới gối nằm, mò được thứ gì đó thì moi ra nhìn, là một cây bút ghi âm.

"Chủ nhiệm Đàm, dường như bệnh của cháu tôi vẫn còn nghiêm trọng lắm."

"Bệnh của cậu ấy nặng đâu dễ trị như thế, có thời gian bọn họ có thể khỏi bệnh không phải nhờ vào thuốc và phương án trị liệu, mà nhờ vào người."

“Tôi hiểu, diệu thủ hồi xuân à.” Lý Cường cười, “Nhưng nó còn có thể nhận ra tôi, cho thấy cách chữa trị của các người có hiệu quả.”

“Ý của giám đốc Lý là?”

“Làm cho nó vĩnh viễn không nhận ra tôi.”

“Việc này không thành vấn đề, thuốc có thể chữa người cũng có thể hại người.”

Phương Chưng tắt bút ghi âm đi, trong mắt dần dần lộ ra sát khí.

Chương 37: Bệnh Thứ 37

DTV-EBOOK

"Phương Chưng số 362 lại phát bệnh rồi."

Tiền Hàng trong phòng làm việc nghe thấy bên ngoài hô như vậy, anh mở cửa thì thấy một y tá chạy ngang qua phòng anh, thế là cản y tá lại hỏi tình hình. Y tá vội vàng giải thích mấy câu, chạy đến đối diện gõ cửa phòng làm việc của Hướng Cát Trình, có lẽ Hướng Cát Trình không trong phòng, nên cửa không mở, Tiền Hàng thấy vậy bèn cùng y tá đi xem tình huống Phương Chưng.

Vài vị bác sĩ y tá nghe tin đồng thời chạy đến phòng bệnh Phương Chưng, Phương Chưng cắt nát áo mặc trên người, trong tay còn cầm hai cái tay áo vẫy, vừa vẫy vừa hát Thiên tiên phối*. Những người khác đưa mắt nhìn nhau, vì rất nhiều bệnh nhân khi phát bệnh đều sẽ vừa hát vừa nhảy, túm lại mà nói thì chỉ cần không công kích người khác hoặc tự hại mình thì không sao. Họ chờ trong phòng bệnh mấy phút, Phương Chưng cứ nhảy nhót như vậy, cuối cùng diễn tới hô Lý Tiểu Long tới tui đánh tui đánh, hô hết nửa ngày, họ thấy không cần thiết khống chế thì đi. Tiền Hàng cũng theo mọi người đi ra, có điều chờ bọn họ đi xa rồi lại trở về.

[Thiên tiên phối (天仙配) là một bài nhạc, cũng là tên phim, tới vài bản lận, nhạc thì các bạn có thể nghe nhạc ở đây, phim thì thử search tên tiếng Việt sẽ ra]

"Tôi nói anh làm cái quỷ gì?" Trước đây Phương Chưng rất ít khi có loại biểu diễn này, như hôm nay là lần đầu tiên, hơn nữa là lần thứ tư trong vòng năm ngày.

Phương Chưng ra hiệu im lặng, Tiền Hàng không hỏi thêm gì nữa, đây tám phần cũng là một phần trong kế hoạch của hắn và Ôn Thủy.

Nhưng rõ ràng Tiền Hàng không hiểu Phương Chưng, bởi vì trong vòng một tuần tiếp theo, số lần Phương Chưng phát bệnh đạt đến chín, còn có một lần hắn nắm tóc chủ nhiệm, Tiền Hàng cười trộm mất hai ngày.

Hôm nay, Tiền Hàng đến giờ tan tầm, ra khỏi bệnh viện thấy ở cổng đậu một chiếc xe màu đen, thấy có người đi ra, cửa sổ xe khép lại, xe cũng chạy đi. Tiền Hàng cảm thấy chiếc xe này quen mắt, bèn âm thầm ghi nhớ biển số xe.

Ngày hôm sau đi làm, Tiền Hàng đang đi về phía cổng chính, một chiếc xe màu đen dừng ở đối diện bệnh viện, Tiền Hàng nhịn không được nhìn thêm lần nữa, biển số xe giống hệt hôm qua. Chuyện này cũng lạ, chẳng lẽ có ai cảm thấy hứng thú với người trong bệnh viện?

“Đường lang!” Nguyễn Văn Hách ngồi xổm trên bệ cửa có hàng rào bảo vệ, phát hiện Tiền Hàng liền hô to ngay.

“La cái gì, tôi cũng không có điếc.”

“Nhưng mà mi trọc đầu.”

Tiền Hàng tức tới nỗi không biết nói gì, đang muốn phản bác lại thì nghe thấy Nguyễn Văn Hách tiếp tục nói: “Ta phải đi chơi với Tiểu Mã, mi đi không?”

“Không đi, tôi còn có việc.” Tiền Hàng luôn cảm thấy chiếc xe ngoài cổng kia rất khả nghi, nên báo cáo lên trên. Gần đây Nguyễn Văn Hách đã khôi phục chút ít tinh thần, thỉnh thoảng nhìn một lần cũng sẽ nhận ra anh, nhưng rất nhiều lúc cũng không rõ ràng, xem ra phải nghĩ một biện pháp để mỗi lần trông

thấy anh cậu đều có thể nhận ra.

Nguyễn Văn Hách có chút thất vọng, nhảy xuống bệ cửa trở về phòng, Tiền Hàng thì đến chỗ chủ nhiệm để báo cáo về chiếc xe khả nghi. Chủ nhiệm đến trễ hơn Tiền Hàng mười mấy phút, thế nên anh đi một vòng quanh khu nằm viện, khi trở lại vừa vặn đụng trúng chủ nhiệm, anh vừa nói với lão, lão liền giả bộ đáp lời một câu rồi đi, không đề cập biện pháp phòng bị cũng không nói sẽ để ý thêm.

Tiền Hàng không có chuyện gì làm, đi đến vườn tập thể dục tìm Nguyễn Văn Hách, cậu chơi đủ loại dụng cụ, đang cùng với Mã Chí Vĩ ngồi xổm ở một góc sân, bởi vì đưa lưng về phía anh, nên không thấy được hai người đang làm gì. Tiền Hàng không tiếng động đi đến gần bọn họ, rồi đi vòng qua bên cạnh muốn xem hai người đang làm cái gì, thì trông thấy trong tay Nguyễn Văn Hách đang cầm một cọng rau xà lách.

“Sh!t, cậu lại cho thỏ ăn ư!” Tiền Hàng đi qua đoạt lấy xà lách trong tay Nguyễn Văn Hách, cũng không biết tiểu tử này trộm ở đâu nữa.

“Tui là ngựa.” Mã Chí Vĩ giơ tay trả lời.

Tiền Hàng lười nói thêm, gọi Nguyễn Văn Hách qua một bên phê bình. Nguyễn Văn Hách không nghe đàng hoàng, một bên cãi lại một bên làm mặt quỷ bán manh. Tiền Hàng tức không chỗ để xả, lời nói ra câu nào câu nấy đều không suy nghĩ. Lúc này, Phương Chưng cũng đến sân thể dục để hoạt động thân thể, sau khi phát hiện hắn Nguyễn Văn Hách bèn giơ tay chạy qua nói chuyện, hai người rất nhanh đã nhảy tưng tưng điệu múa không biết gọi là gì giữa đám người. Những bệnh nhân khác thấy vui nên cũng nhảy theo, sân thể dục bỗng chốc náo nhiệt lên.

Lần này Tiền Hàng hết chỗ nói, dù sao Nguyễn Văn Hách không

đút thỏ ăn nữa là được, anh đứng ở mé ngoài sân thể dục trông coi các bệnh nhân này, vừa nâng mắt lại thấy chiếc xe có rèm che màu đen đang từ từ đỗ trên con đường bên ngoài sân thể dục, vẫn là chiếc xe hồi sáng. Người ngồi ghế phó lái trên xe hạ cửa kính xuống, máy ảnh trong tay chụp về phía sân thể dục, chụp xong kéo cửa lên rồi chạy đi. Chiếc xe kia vừa đi, Phương Chưng đang nhảy múa ngừng lại đi đến bên cạnh nghỉ ngơi, chừa lại mấy tên điên thiệt kia nhảy nhót.

“Chiếc xe đó đến vì anh à?” Tiền Hàng nhỏ giọng hỏi Phương Chưng đang ngồi trên đất bên chân anh.

“Có lẽ, ngày mai chú không có việc gì chứ?”

“Làm gì?”

“Giúp anh đến toà án một chuyến, Ôn Thủy đã khởi tố Lý Cường, ngày mai là sơ thẩm.”

Nếu như trên tay Tiền Hàng có điếu thuốc lá, như vậy hẳn điếu thuốc đã rơi xuống đất rồi. Tin tức này có hơi chấn động, anh còn tưởng bọn họ đang trong giai đoạn thu thập chứng cứ, không ngờ đã khởi tố rồi.

“Nhưng ngày mai tôi đi làm.” Tiền Hàng khước từ, bởi vì không muốn xen vào chuyện kiện tụng của bọn họ.

“Anh biết, nhưng không phải bây giờ các chú đã có thể tự do ra vào bệnh viện ư, tòa án cách đây cũng chỉ hai mươi phút đi xe.” Phương Chưng bỗng nhiên ngẩng đầu cười với Tiền Hàng, “Điện thoại Ôn Thủy mua dùng ngon không?”

Tiền Hàng nói không nên lời, đây chính là bắt người tay ngắn!

[nguyên câu là cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn (吃人嘴软，拿人手短) ý nói đã chiếm được tiện nghi của người khác

thì không nên/không thể từ chối, phán xét người ta]

“Nhớ ngày mai phải đến trước mười giờ, có một số việc không chỉ có thể cho Lý Cường vô tù, mà còn có thể giúp chú báo thù.”

Tiền Hàng không hiểu lắm câu nói này, Phương Chưng chỉ cười, nghỉ ngơi đủ lại nhảy nhót với Nguyễn Văn Hách, chờ đợi ngày mai đến.

Sáng sớm, Tiền Hàng xuống xe đánh cái ngáp, cả đêm anh không ngủ được, bởi vì để ý lời của Phương Chưng còn có chuyện tặng đồ. Anh đi về phía bệnh viện, chiếc xe ngoài cổng vẫn như mọi khi đỗ ở con đường đối diện, trên xe đó tám phần là có côn đồ, vì để Phương Chưng không thể rời khỏi bệnh viện, sợ hắn đến toàn án cung cấp chứng cứ.

Tiền Hàng mặc blouse trắng đến phòng bệnh, Nguyễn Văn Hách nghe tiếng bước chân bèn đi tới cửa nhìn, vừa vặn trông thấy Tiền Hàng đi ngang qua. Cậu đánh tiếng với Tiền Hàng, cũng không phải nhận ra anh, mà là đang hô “Mau tới xem tội phạm cải tạo.” Tiền Hàng trước tiên đến phòng làm việc lấy tóc giả, để Nguyễn Văn Hách nhận ra anh xong lại đi tìm Phương Chưng, Nguyễn Văn Hách hiếu kỳ cũng đi theo dòm.

“Cái này nhất định phải giữ kỹ.” Phương Chưng cầm bút ghi âm, một bọc thuốc và một túi văn kiện bằng da giao cho Tiền Hàng, “Ra ngoài cẩn thận, đây là những vật chứng rất quan trọng.”

Nguyễn Văn Hách nghe thấy hai người đang thương lượng chuyện ra ngoài, câu lấy cổ Tiền Hàng cũng đòi đi, Tiền Hàng không có thời gian lèo nhèo với cậu, đành phải mang cậu đi cùng. Hai người đến cổng bệnh viện đón xe, có điều chiếc xe đen kia còn ở đó. Nói tới cũng kỳ quái, bình thường còn có mấy chiếc taxi chạy qua, hôm nay một chiếc cũng không có. Tiền Hàng liếc trộm chiếc xe đen đối diện, lo lắng trên xe thật sự có du côn, nên bèn kéo Nguyễn Văn Hách đến chỗ xa tìm xe.

“Đường lang, chúng ta phải làm người đưa tin à?” Nguyễn Văn Hách lấy túi văn kiện trong tay Tiền Hàng đặt trên đầu, buông tay ra để túi văn kiện nằm vững trên đầu cậu.

Tiền Hàng chỉ ừ một tiếng, Nguyễn Văn Hách đột nhiên cười ha ha, “Oa ha ha ha chúng ta là người đưa tin, tiểu sứ giả đưa tin.”

Nguyễn Văn Hách la quá to, Tiền Hàng một phen bụm miệng cậu lại, rồi lấy túi văn kiện xuống. Túi đồ nhoáng qua trước mắt Tiền Hàng, lại trông thấy chiếc xe kia quay đầu lái về phái bọn họ ở bên này, anh biết đại sự không xong, kéo Nguyễn Văn Hách chạy về trước. Nguyễn Văn Hách còn tưởng rằng Tiền Hàng đang cùng cậu chạy đua, vượt qua Tiền Hàng liều mạng chạy tới trước.

Đậu, chạy trốn so với tôi còn nhanh hơn, Tiền Hàng thầm mắng.

Xe đen trong nháy mắt đã vượt qua Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách dừng lại ở đầu đường, Tiền Hàng muốn đi kéo Nguyễn Văn Hách, nhưng cậu cách anh mười thước căn bản không thể kéo nổi. Cửa xe mở ra, bên trong có bốn người đi xuống, mỗi người đều mặc vest đen, mang kính đen. Tiền Hàng vừa thấy trận địa này thật sự là kinh hoảng, một chọi một còn tạm được, một chọi hai miễn cưỡng không bị đánh chết, một chọi bốn chết không nghi ngờ.

“Hai người đi ra từ bệnh viện, có biết người tên Phương Chưng không?” Một tên kính đen như mực trong đó trầm giọng hỏi.

Nguyễn Văn Hách chạy tới trước mặt bọn họ, “Tui tui tui biết Tiểu Hoa, không biết Phương Chưng.”

Đầu bốn tên áo đen chuyển về hướng Nguyễn Văn Hách, rõ ràng là một bộ biểu tình nhìn thằng điên, Tiền Hàng vội vàng kéo cậu ra sau lưng mình, thối lui mấy bước cách xa bọn họ.

“Không rõ lắm, chúng tôi chỉ là tạm thời làm công.” Tiền Hàng giả vờ bình tĩnh trả lời, tuyệt đối không thể để bọn họ nhìn ra khiếp đảm, bằng không sẽ càng khiến bọn họ hoài nghi.

“Nhưng cậu ta không phải làm công tạm thời, là bệnh nhân đúng không?” Tên áo đen thứ hai tiến về phía bọn anh một bước, “Thứ trong tay mày là gì?”

“Danh sách vật dụng sinh hoạt cần mua cho bệnh viện.” Tiền Hàng bịa đại một cái cớ.

Nguyễn Văn Hách nhìn chăm chăm Tiền Hàng, “Không phải danh sách, là bản đồ kho báu, kho báu rất lớn.”

Bốn tên áo đen nhìn nhau như cũ, tên cách bọn anh gần nhất vươn tay muốn cướp túi văn kiện, Tiền Hàng nào sẽ đưa gã, kéo Nguyễn Văn Hách chạy trở về, chí ít trong bệnh viện còn có bảo vệ, mấy người kia đuổi theo hô to đứng lại.

“Ô ha ha ha cảnh sát bắt trộm ~”

Nguyễn Văn Hách vừa chạy vừa hào hứng la, Tiền Hàng thật muốn buông tay ném nhóc điên lại đây. Người áo đen đuổi theo bọn anh chạy rất nhanh, có hai tên vượt mặt qua xoay người cản đường đi, hai tên còn lại đứng sau lưng bọn anh.

“Giao đồ ra thì sẽ thả tụi bây đi.” Áo đen ra lệnh.

“Thật sự là danh sách mà, đưa cho các người sẽ bị viện trưởng mắng.” Lúc này Tiền Hàng phá lệ tỉnh táo, còn có ba mươi thước nữa là tới cổng chính bệnh viện rồi.

Áo đen không nhẫn nại nhào qua muốn giật, hai người nghiêng thân né tránh, Tiền Hàng giao túi văn kiện cho Nguyễn Văn Hách, dùng lực đẩy Nguyễn Văn Hách một cái ra vòng ngoài, sau

đó kéo lại kẻ muốn bắt cậu.

“Đến bệnh viện gọi người.” Tiền Hàng hy bọng lúc này Nguyễn Văn Hách không hồ đồ, bằng không cậu ở lại châm dầu vào lửa thì toi luôn.

“Ai cũng đừng hòng chạy.”

Tiền Hàng ngăn được một tên nhưng không cản được ba tên, có một tên vòng qua anh bắt lấy túi văn kiện trong ngực Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn Hách cả kinh, ôm chặt túi đồ chạy về hướng bệnh viện. Tiền Hàng mừng thầm, nhưng chỉ mừng được một giây, bởi vì cậu quay đầu chạy trở lại.

“Ngu ngốc, ai bảo cậu chạy trở về?”

Tiền Hàng cho một đấm lên mặt tên áo đen, hiện giờ bất chấp là ai cũng phải ra tay trước. Tên áo đen bị đánh quýnh lên, xoay nắm đấm ra tay công kích Tiền Hàng. Mấy tên khác cũng không nhàn rỗi, đoạt túi văn kiện đánh Tiền Hàng.

“Không thể bỏ đường lang lại!”

Nguyễn Văn Hách ôm túi văn kiện tránh thoát một người vươn tay qua, sau đó cùng người này chơi trò mèo bắt chuột giữa đường. Tiền Hàng cảm động muốn khóc luôn, nhưng mà mọe nó cậu nhìn cho rõ tình huống đi rồi hẵng bàn tới vấn đề không thể bỏ rơi bạn bè chứ.

Trên đường có người đi qua, rất nhiều người thấy bọn anh đánh nhau thì đi vòng qua, gan to thì đứng xem, nhưng lại không thấy có ai báo cảnh sát. Tiền Hàng đang cảm thán thói đời nóng lạnh, lại có một chiếc xe màu đen lái tới phía bên này, là một chiếc xe chưa từng thấy qua, trong lòng anh lạnh hơn nửa, bốn tên còn đánh không xong, tới thêm mấy tên nữa không què thì cũng chết. Xe đen dừng lại tại chỗ bọn anh đánh nhau, cửa xe

mở ra có năm người đi xuống, mang kính đen mặc âu phục đen như nhau. Nhóm người này vừa xuống xe, phần phật một phát đã vây quanh bốn tên áo đen kia, hai nhóm người chẳng hiểu ra sao nhào vào đánh nhau.

Tiền Hàng không biết đây là tình huống chi, nhưng tốt xấu gì cũng đã thoát thân. Anh bất chấp trên người bị đánh mấy chỗ, phát hiện một chiếc taxi trống chạy ngang qua, vươn tay cản xe lại ném Nguyễn Văn Hách vào, lên xe nói địa chỉ, xe taxi nghênh ngang lái đi.

Chương 38: Bệnh Thứ 38

DTV-EBOOK

Xe taxi dừng lại trước cổng tòa án, Tiền Hàng trả tiền xuống xe. Nguyễn Văn Hách chưa từng đến, đứng ở trước cổng nhìn vào kiến trúc cao ngất bên trong, trên đỉnh tòa nhà có treo một quốc huy màu đỏ chói mắt, rất giống thần miếu của nước ngoài, có rất nhiều cây cột.

"Đường lang nhìn kìa, chúng ta đến dưới chân Thượng Đế rồi."

Tiền Hàng giáng một bộp tay lên đầu Nguyễn Văn Hách, "Cậu cũng không sợ bị huân chết à, đàng hoàng coi chớ có ầm ĩ ở đây."

Đây là nơi nào chứ, là cơ quan yếu địa. Nói không chừng có đại quan đi ngang qua, lỡ như Nguyễn Văn Hách quậy lên không chỉ mang đến phiền phức cho anh, bệnh viện cũng sẽ xui xẻo, anh cũng không muốn thêm một cái lỗi nặng lên lý lịch của mình đâu.

Hai người đi vào cổng chính, cổng khép chặt, có cửa hông bên cạnh mở ra, cảnh sát mặc quân trang đứng bên cổng, đứng nghiêm thẳng tựa như tượng đá. Đây là lần đầu tiên Tiền Hàng đến loại địa phương thế này, nên mang túi văn kiện lo lắng đề phòng đi ngang qua trước mặt cảnh sát. Lúc Nguyễn Văn Hách đi ngang qua cảnh sát thì đột nhiên dừng lại, cũng thẳng người dòm cảnh sát cúi chào, Tiền Hàng im lặng kéo cậu qua muốn đi, vị cảnh sát kia cư nhiên chào lại.

"Các anh có chuyện gì sao?" Cảnh sát thả tay phải xuống, lạnh mặt hỏi.

"Chúng tôi đến đưa đồ, ở đây đang mở phiên tòa thẩm lý một vụ

khởi kiện đúng không?"

"Việc này tôi không rõ, mỗi ngày đều có mấy vụ khởi kiện cần thẩm lý."

Tiền Hàng hỏi thăm vị cảnh sát này cần đến đâu để hỏi người biết rõ tình hình, mà đối phương cái gì cũng không biết. Nói cảm ơn xong, anh đang nghĩ có nên gọi điện thoại cho Ôn Thủy hay không, nhưng mà Ôn Thủy là người khởi tố có lẽ sẽ ở trong tòa nghe thẩm án, giờ gọi điện thoại sợ cũng chẳng ai nghe máy.

Lúc Tiền Hàng đang hỏi thăm, mắt Nguyễn Văn Hách đảo tứ bề, phát hiện thấy một hình bóng quen thuộc bèn giơ tay chào hỏi, Ôn Thủy bị chào đi qua phía bên này. Tiền Hàng nghe Nguyễn Văn Hách kêu Ôn Thủy, vừa xoay đầu quả nhiên trông thấy y.

Ôn Thủy không nói gì khác, nhận lấy đồ Tiền Hàng mang đến rồi đi về phía tòa kiến trúc có treo quốc huy, cũng gọi bọn anh đi theo. Tiền Hàng rất muốn mang Nguyễn Văn Hách đi về ngay, nhưng mà đã thấy trận địa này nhất thời không thể quay về, dù sao thì tâm tình gần đây của Nguyễn Văn Hách khá ổn định sẽ không gây chuyện, cho nên đi theo Ôn Thủy tiến vào.

Tiến vào là một đại sảnh rộng lớn sáng sủa mà lại nghiêm trang, Ôn Thủy vào cửa thì trực tiếp rẽ trái đến thang máy chờ. Vài phút sau thang máy đến tầng một, bọn họ đi vào, chỉ chớp mắt một cái thang máy dừng lại mở cửa. Tầng lầu này đặc biệt yên tĩnh, thỉnh thoảng cũng có vài người đi ngang qua, thế nên Tiền Hàng ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, ngay cả Nguyễn Văn Hách cũng không dám càn rỡ như thường.

Ba người ra khỏi thang máy một đường đi thẳng đến cuối hành lang, Nguyễn Văn Hách trái ngoái phải nhìn mấy lần muốn mở cửa trên hành lang tiến vào, may là có Tiền Hàng kịp thời kéo cậu trở lại. Đi được nửa đường, trong một gian phòng có một người phụ nữ trung niên chừng bốn mươi tuổi đi ra, có lẽ Ôn

Thủy chính là đi tìm cô, y đi thẳng đến chỗ người phụ nữa kia. Người phụ nữ biết Ôn Thủy dừng lại nói chuyện với y, nghe nói có chứng cứ mới thì liếc mắt nhìn hai người sau lưng Ôn Thủy.

“Còn có chứng cứ mới ư, mới ra tù à?”

Người phụ nữ nhỏ giọng hỏi Ôn Thủy, rất bất hạnh nghe thấy tiếng vọng hành lang, Tiền Hàng đen mặt. Nguyễn Văn Hách phụt một tiếng cười ầm, giơ tay sờ cái đầu tóc gai tay đó, Tiền Hàng đẩy móng vuốt cậu ra, sớm muộn gì cũng sẽ cho cậu biết lợi hại.

“Nếu đã có chứng cứ mới thì đi theo tôi thôi.”

Người phụ nữ mang bọn anh đi tiếp về trước, Tiền Hàng đã tức đến không nói nên lời, nhưng chỉ đành đi theo họ.

Đi thẳng về trước có một lối rẽ, họ rẽ vào đi được hơn mười mét thì dừng lại trước hai cánh cửa. Người phụ nữ mở cửa đi vào bảo bọn anh chờ bên ngoài, bọn anh không thể nói gì hơn, đứng ngoài cửa nói chuyện phiếm chờ người phụ nữ đi ra. Mất phút sau, bọn anh dường như nghe thấy tiếng máy khuếch âm từ bên trong nói tạm ngưng phiên tòa.

Ôn Thủy nói xong thì cùng bọn anh lùi ra khỏi cửa, bởi vì trong chốc lát nữa sẽ có người đi ra từ trong này. Quả nhiên bọn anh vừa mới lui ra, hai cánh cửa kia bật mở, hai ba chục người nối đuôi nhau mà ra, người phụ nữ kia cũng vậy. Bọn anh theo cô đi đăng ký vật chứng, lại tốn thêm một chút thời gian mới xử lí xong, sau đó Ôn Thủy đưa Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách trở về bệnh viện.

“Chuyện các anh ở bên ngoài bị tập kích tôi cũng biết, người của tôi đã báo cho tôi rồi.” Ôn Thủy nói lúc lái xe, giải thích rõ cho Tiền Hàng biết đám người đến sau kia là người của y.

Tuy rằng Tiền Hàng hết hồn, nhưng càng sợ hãi chính là không thể chọc tới Ôn Thủy, gia hỏa này có lai lịch lớn, chân đạp trên hắc bạch lưỡng đạo.

“Ha ha, đừng cẩn thận như vậy, tôi chỉ là mướn mấy tên du côn, không phải xã hội đen gì đâu.” Ôn Thủy nhìn ra Tiền Hàng đang cảnh giác cái gì, nhưng Tiền Hàng cũng không thở nhẹ ra.

Xe của họ dừng tại bệnh viện, chiếc xe đen kia đã mất dáng, Ôn Thủy nói với Tiền Hàng đang xuống xe: “Tôi muốn người của Lý Cường không dám tới nữa, nhưng các anh cũng phải cẩn thận, tôi sợ lão không chết tâm mà giở trò.”

Tiền Hàng đồng ý, rồi cùng Nguyễn Văn Hách trở về bệnh viện, Ôn Thủy thì lái xe đi xa. Hai người trở về tìm thuốc trị thương, khi Tiền Hàng đang giúp Nguyễn Văn Hách thoa thuốc còn cảnh cáo cậu sau này còn gặp chuyện thế này thì phải tranh thủ chạy.

“Ta không chạy, ta không làm rùa rúc đầu.” Nguyễn Văn Hách bĩu môi phản bác Tiền Hàng.

Cậu không làm rùa rúc đầu lại còn phát bệnh, lời mắng thầm của Tiền Hàng đến bên mép rồi lại nuốt trở về, nhưng mà vẫn dặn dò Nguyễn Văn Hách sau này đừng làm loại chuyện nguy hiểm này nữa. Nguyễn Văn Hách làm mặt quỷ liếc Tiền Hàng, thoa thuốc xong thì liền chạy mất.

Chiều, Tiền Hàng nhận được thông báo, nói có bệnh nhân mới đến nằm viện, mà phòng bệnh lại nằm lệch đối diện với Phương Chưng. Việc này khiến Tiền Hàng nghi vấn, bởi vì gian phòng bệnh kia có người.

“Gian phòng đó không phải số 399 ở à, hắn xuất viện rồi?”

“Không có, bệnh của hắn nghiêm trọng chuyển qua phòng khác rồi, để tránh làm phiền đến bệnh nhân khác.”

Hướng Cát Trình nháy mắt với Tiền Hàng, đại khái là bảo anh đừng hỏi gì thêm, anh thật sự không hỏi gì khác nữa.

Bệnh nhân mới đến tên Vương Minh, số 517, nghe nói là sau khi bị bạn gái đá thì u uất không vui sinh ra chướng ngại tình cảm, người nhà lo lắng bệnh tình chuyển xấu nên đưa đến bệnh viện chữa trị.

Sau khi bệnh nhân mới đến, chủ nhiệm đặc biệt gọi Tiền Hàng tới, cũng bảo anh trông coi bệnh nhân mới này. Tiền Hàng chỉ xem như đây là chủ nhiệm gây khó dễ cho anh, ai cũng biết anh là một người mới, một bệnh nhân còn trị không xong, giờ lại thêm một tên, mặc dù anh có oán hận, nhưng cũng không thể không đồng ý.

Tiền Hàng trở lại khu nằm bệnh trông thấy Vương Minh đang vào phòng bệnh, anh đứng nhìn bên ngoài cửa, chí ít phải quan sát tên này trước, tránh việc gã có khuynh hướng bạo lực. Vương Minh đứng trong phòng bệnh nhìn khắp bốn phía, phát hiện Tiền Hàng thì liếc xéo anh, Tiền Hàng xác định đây là một bệnh nhân, bởi vì bệnh nhân nơi này thường hay liếc xéo người khác. Vương Minh sau khi nhìn qua không nói gì, leo lên giường ngồi bắt đầu ngớ người. Tiền Hàng quan sát một hồi rồi đi, xem ra đây cũng là một bệnh nhân thuộc dạng trầm lặng, cũng may là không loi nhoi như Nguyễn Văn Hách, bằng không anh sẽ sớm bị bệnh nhân quậy chết.

Phương Chưng vẫn luôn ở cửa nhìn bệnh nhân mới nhập viện, nên lúc Tiền Hàng đi ngang qua thì nhỏ giọng gọi anh lại, Tiền Hàng biết tên giả điên này có chuyện muốn hỏi, mở cửa đi vào nói chuyện với hắn.

“Số 399 cũ đi rồi?” Phương Chưng xuyên qua song cửa sổ nhìn phòng bệnh nằm xéo đối diện, Vương Minh đến cửa nhìn, hắn lập tức rời khỏi cửa.

“Đúng, bên bệnh viện ra quyết định lâm thời rất gấp.”

Tiền Hàng nghĩ sao cũng cảm thấy kì quái, vốn chỉ có ba cái bệnh viện tâm thần, hai cái kia nằm ở ngoại thành tổng cộng có thể chứa một trăm năm mươi bệnh nhân, nên bệnh viện anh đang làm việc này vốn chính là to nhất cũng có quyền uy nhất. Bệnh viện số 5 tuy lớn, nhưng không có nghĩa là tất cả bệnh nhân đều sẽ nằm viện, thế nên còn trống mấy chục gian phòng, hoàn toàn không cần mang số 399 cũ đi, còn an bài ở phòng đối diện Phương Chưng, trừ phi tên Vương Minh này có lai lịch. Tiền Hàng nhìn ra bên ngoài, những bệnh nhân ở xung quanh phòng bệnh của Phương Chưng, ngoại trừ Nguyễn Văn Hách, đều có bác sĩ phụ trách trông coi, duy độc không có chính là số 399. Giờ đây số 399 đi rồi, Vương Minh mới đến lại giao cho anh, không biết bệnh viện đang chơi trò gì, cơ mà mặc kệ chơi cái gì, vẫn là cẩn thận mới tốt.

Tiền Hàng đi ra từ phòng bệnh của Phương Chưng, muốn trở về phòng làm việc xem tư liệu của Vương Minh, lại trông thấy Nguyễn Văn Hách mang dép lạch bà lạch bạch chạy trên hành lang, phương hướng kia chính là khu làm việc. Tiền Hàng nghĩ nhóc điên này lại muốn quậy cái gì đây, vì thế lặng lẽ theo sau.

Nguyễn Văn Hách hoa chân múa tay chạy vào khu lầu làm việc, Tiền Hàng đè thấp bước chân đi theo phía sau, hai người giống như cảnh sát với ăn trộm trong phim hình cảnh, ở trong bệnh viện chơi trò chơi nhàm chán.

Nguyễn Văn Hách tâm tình siêu tốt chạy đến tầng hai của lầu văn phòng, thả chậm bước chân đi đến phòng làm việc của Tiền Hàng, vừa đi vừa lẩm bẩm rón ra rón rén. Đến được phòng làm việc của Tiền Hàng, Nguyễn Văn Hách vểnh mông dán lên cửa nghe ngóng, không nghe tiếng động bèn vặn nắm cửa lặng lẽ mở cửa ra, cửa phát ra một tiếng cọt kẹt. Nguyễn Văn Hách hệt như trộm cong lưng tiến vào, quét mắt nhìn giường không có ai,

cậu cứ cho rằng Tiền Hàng đang ngủ trên bàn làm việc, càng không dám phát ra âm thanh đến gần bàn. Chân vừa bước một bước, trên eo bỗng cảm giác có một đôi tay ôm lấy cậu, cậu bị dọa hét toáng lên, miệng liền bị bịt lại.

“Kêu cái gì, muốn kêu đại ma vương tới luôn à?” Tiền Hàng dùng chân đá lên cửa.

“Đường lang mi chuồn vào đây làm gì?”

Tiền Hàng thả Nguyễn Văn Hách ra, “Đây chính là lời tôi muốn nói, cậu đến phòng làm việc của tôi làm gì?”

“Làm mi.”

“Cậu, nói, cái, gì?”

“Ngồi trong phòng mi chơi á.”

Tiền Hàng làm lơ nhóc điên, ngồi vào trước vi tính của mình mở tư liệu bệnh nhân ra, có thể là do Vương Minh mới đến, cho nên tư liệu của gã còn chưa được nhập vào. Nguyễn Văn Hách thấy Tiền Hàng không để ý mình, bèn chạy tới bên người anh cùng xem, không ngờ Tiền Hàng đang baidu Ôn Thủy. [ý nói anh đang tra thông tin Ôn Thủy trên mạng, baidu cũng tựa như google của mình vậy]

“Anh điều tra Ôn Thủy?”

Nguyễn Văn Hách đột nhiên hỏi, Tiền Hàng nghe thấy âm thanh khá gần nên xoay đầu, chiếu chút nữa đụng vào mặt Nguyễn Văn Hách. Hai người ngây ra, Nguyễn Văn Hách đỏ cả mặt, sau đó không nói tiếng nào chạy ra ngoài.

Tiền Hàng không hiểu nổi, nhưng mà chờ đã, Nguyễn Văn Hách

biết anh muốn điều tra Ôn Thủy, hai người kề sát nhau thì đỏ mặt, lẽ nào vừa nãy Nguyễn Văn Hách thanh tỉnh?

Chương 39: Bệnh Thứ 39

DTV-EBOOK

"Này, nhóc điên, còn nhận ra tôi không?"

Nguyễn Văn Hách đang ở trong phòng bệnh viết gì đó, đột nhiên nghe thấy Tiền Hàng nói chuyện thì nhìn ra cửa, sau khi thấy rõ ai đứng ngoài cửa cậu trợn mắt há mồm. Cứ như thoát thai hoán cốt thành bệnh thần kinh, Tiền Hàng mặc một thân áo da, trên áo khoác da gắn đầy các mảnh kim loại lấp la lấp lánh, hai bên quần là đinh tán kim loại, mà trên đầu Tiền Hàng không biết mọc ra đầu tóc bồng màu hồng nhạt hồi nào, kính râm màu trắng cực kỳ chói mắt.

"Đường lang, não mi vẫn ổn chứ? Chỗ ta có thuốc nè, mi uống chút đi." Nguyễn Văn Hách giao trà sữa cậu đang uống ra.

"Thôi, nhận ra là tốt." Tiền Hàng thở phào, tóc của anh mọc ra chưa nhiều, những lúc được Nguyễn Văn Hách nhìn một phát nhận ra ngay rất ít, mỗi lần đến gặp cậu đều phải đội tóc giả, còn phải tháo xuống để cậu nhớ kỹ kiểu tóc hiện tại của anh. Thế nên vì để Nguyễn Văn Hách nhìn một lần là nhận ra, anh đành nghĩ ra biện pháp thế này.

Nguyễn Văn Hách chạy đến trước mặt Tiền Hàng, giơ tay sờ đầu anh, "Không có nóng, sao còn hồ đồ hơn ta."

Tiền Hàng gạt móng vuốt cậu ra, nhưng chỉ mới như thế thì không thể chứng minh Nguyễn Văn Hách đã hoàn toàn nhớ anh, thế nên anh mặc một thân quần áo mốt đến không thể mốt thế này đi ra. Nguyễn Văn Hách hiếu kỳ, như cái đuôi theo sau Tiền Hàng. Hai người đi ra từ khu nằm viện, gặp chủ nhiệm đi đối diện, cả ba đều dừng lại.

Chủ nhiệm hung hăng chớp mắt mấy cái, nhìn hơn nửa ngày mới nhận ra cái đầu hồng phấn kia là ai, cơn tức đùng một phát xông tới, “Tiền Hàng, cậu cũng muốn thường trú ở đây à!”

Tiền Hàng cảm thấy tóc giả trên đầu bị trợt xuống, “Không phải đâu chủ nhiệm, ngài nghe tôi giải thích.”

“Không cần giải thích, cậu đến phòng làm việc cho tôi!”

Chủ nhiệm rống xong thì xoay người quay về khu làm việc, Tiền Hàng muốn tháo tóc giả đang trợt xuống, Nguyễn Văn Hách trước một bước đoạt lấy tóc giả chạy mất, anh không cách nào đuổi theo, dù sao chủ nhiệm còn đang đợi để giáo huấn, thế nên anh cúi đầu ỉu xìu đi đến phòng làm việc của chủ nhiệm.

Nguyễn Văn Hách đội tóc hồng chạy trở về phòng bệnh, có điều là về phòng của Phương Chưng, cậu vừa đi vào vừa chống nạnh hô to: “Tiểu Hoa, xem tóc hồng của em có đẹp không nà!”

Phương Chưng đang thêu tranh chữ thập của hắn, thấy Nguyễn Văn Hách đội tóc giả đi vào phòng thì buông đồ xuống đi qua vây xem, còn khen Nguyễn Văn Hách đội tóc giả đẹp như thiên tiên. Nguyễn Văn Hách được khen đương nhiên là vui vẻ, Phương Chưng giúp cậu mang tóc giả ngay ngắn, ánh mắt nhìn về phía cửa, dư quang trông thấy Vương Minh đi ngang qua. Nguyễn Văn Hách chú ý đến Phương Chưng đang nhìn cái gì, quay đầu liền vừa vặn đối diện với ánh mắt của Vương Minh, la to người mới tới rồi chạy ra ngoài. Phương Chưng chần chừ mấy giây mới đi ra, giả ngây giả dại như ngày thường mà làm quen với bạn mới Vương Minh này.

“Người mới, bạn tên là gì, tui tên là Nguyễn Văn Hách, họ gọi tui là Tiểu Văn Văn. Tui gọi bạn là TiểuVũ Vũ có được không? Sau này tụi mình chính là Văn Vũ Song Sát của bệnh viện này, bạn phụ trách đánh người, tui bày mưu tính kế cho bạn.”

“Tiểu Văn Văn, sao em gọi anh Tiểu Hoa, không gọi anh Tiểu Vũ Vũ, anh muốn Tiểu Vũ Vũ ~”

“Anh là một tú nương*, đòi Tiểu Vũ Vũ gì chớ, một bạt tay là có thể đạp sang một bên.”

[tú nương: cô nương thêu thùa]

“Tiểu Văn Văn em thật lợi hại, có thể dùng tay đạp anh đi.”

Vương Minh từ đầu tới cuối đều không mở miệng, chỉ nghe hai tên điên này một đứa tự biên tự diễn một đứa ton hót a dua. Nguyễn Văn Hách hệt như uống thuốc kích thích, thấy người mới thì rất kích động, một mình hăng hái nói chuyện với Vương Minh. Phương Chưng thì chêm vào hỏi Vương Minh các vấn đề như vì sao nằm viện, mắc bệnh gì.

Cùng lúc đó, Tiền Hàng vẫn một thân quần áo đó đứng trong phòng làm việc của chủ nhiệm nghe giáo huấn. Đừng thấy chủ nhiệm lớn tuổi, cũng không biết lão lấy tinh lực đâu ra, nói một hơi hết hai tiếng đồng hồ vẫn không ngừng nghỉ.

“Bác sĩ Tiền, cậu không cho một cái giải thích sao? Hẳn vào ngày đầu tiên cậu đến làm tôi đã có thông báo qua, đến giờ đi làm thì không thể mặc quần áo khác ngoài đồng phục làm việc. Cậu nói xem bình thường cậu biểu hiện cũng rất tốt mà, sao càng trị cho bệnh nhân thì bệnh tự kỷ càng nặng vậy, ngay cả loại quần áo này cũng dám mặc đến bệnh viện. Cậu không biết năng lực học tập của đám bệnh nhân kia rất mạnh, lỡ cả đám đòi mặc thì không phải muốn bạo động à.”

Chứ ông có cho tôi mở miệng à, Tiền Hàng ngơ ngác nhìn chủ nhiệm, năng lực ăn nói của chủ nhiệm quá cường còn chưa ngừng lại uống ngụm nước nữa, anh ngay cả thời gian xen mồm vào còn không có, làm sao giải thích.

Lúc này, tiếng gõ cửa bên ngoài đã cứu vớt Tiền Hàng, anh không dám lộ ra biểu tình mừng rỡ, mãi đến khi xoay người đi mở cửa mới dám cười. Cửa vừa mở đã thấy bốn năm người đứng chặn bên ngoài, chỉ có một người là y tá Tiểu Trương trong bệnh viện của bọn anh. Tiểu Trương dắt đám người kia đi vào, chủ nhiệm đứng dậy.

"Anh là chủ nhiệm Đàm Bính Sinh phải không?" Người cầm đầu kẹp một cái túi da dưới nách, hệt như một vị lãnh đạo nào đó.

Chủ nhiệm Đàm gật gật đầu, càng không rõ đám người này đến làm gì. Người nọ đưa mắt ra hiệu với người phía sau, có hai người đi qua bắt lấy chủ nhiệm. Chủ nhiệm đang muốn hô báo cảnh sát, người kia đã móc ra giấy chứng minh cảnh sát cho lão xem, rồi nói đi theo bọn họ một chuyến. Tiền Hàng có chút ngây ra nhìn chủ nhiệm bị đám người kia mang đi, nhìn về phía Tiểu Trương như đang muốn hỏi xảy ra chuyện gì vậy, Tiểu Trương nhún nhún vai ý bảo cậu chàng cũng không biết.

Mãi đến trưa Tiền Hàng mới biết bị mang đi không chỉ có chủ nhiệm, còn có Hướng Cát Trình, cùng với hai giáo sư rất có uy vọng trong bệnh viện. Viện trưởng biết đã xảy ra chuyện lớn, cơm trưa còn chưa ăn đã mở hội nghị khẩn cấp, họp thẳng đến bốn giờ chiều, trong buổi họp còn nói rất nhiều bảo các anh phải chăm chỉ làm việc, có người tới hỏi thăm thì phải tự biết quản cái mồm của mình. Tiền Hàng nghe lời của viện trưởng thì đoán là có liên quan đến vật chứng mà anh mang đi, ở trong đó tám phần là có chứng cứ chủ nhiệm ăn hối lộ hoặc những chuyện khác, có điều chủ nhiệm bị bắt đi anh quả thật là thở phào.

Cuộc họp kết thúc, Tiền Hàng đến xem Nguyễn Văn Hách, cậu trông thấy anh mặc áo blouse trắng thì có chút ngây người. Tiền Hàng biết cậu lại quên mất bộ dáng của anh rồi, thế nên đội tóc giả cho nhóc điên nhìn, lúc này Nguyễn Văn Hách mới nhận ra anh.

Thế là Tiền Hàng buồn bực tiếp, mượn chút quần áo của bạn bè quen thuộc, một hồi thì mặc thành đạo sĩ, một hồi thì trang điểm thành nông dân trồng dưa, muốn khiến cho Nguyễn Văn Hách nhận ra anh dưới tình huống không đội tóc giả. Biện pháp này mặc dù có chút ngốc, nhưng trải qua ba ngày huấn luyện, Nguyễn Văn Hách đã có thể tại giây phút đầu tiên mà nhận ra Tiền Hàng, việc này khiến anh rất vui, chí ít mấy ngày này cũng không thành công cốc. Có điều ánh mắt đồng nghiệp xung quanh dòm anh không mấy đúng lắm, một bộ dáng tính toán xem hôm nào anh phát điên thì an bài cho anh số 250.

“Đường lang, hôm nay mặc cái gì, Tôn Ngộ Không thế nào?” Nguyễn Văn Hách trông thấy Tiền Hàng liền làm động tác kinh điển của Tôn Ngộ Không.

Tiền Hàng đẩy đẩy gọng kính, “Không mặc gì hết, cậu ra ngoài chơi không?”

Nguyễn Văn Hách không nói hai lời liền đồng ý, Phương Chưng ở cách vách có lẽ là nghe thấy, mở cửa đi ra đòi theo chơi. Tiền Hàng theo chân bọn họ đi ra ngoài khu nằm viện, trong lúc vô ý trông thấy Phương Chưng liếc xéo về phía phòng bệnh đối diện nọ, Vương Minh bên trong đang đứng ở cửa nhìn, đối mắt với hắn thì xoay người vào phòng.

“Này, Phương Chưng, anh với tên ở đối diện nói chuyện chưa?” Tiền Hàng nhỏ giọng hỏi.

Phương Chưng đang giả điên giả dại, nghe hỏi thì lắc đầu. Tên kia từ khi tiến vào rất ít khi nói chuyện với người khác, cũng rất ít khi ra ngoài.

“Hắn là bệnh nhân của chú, chú đi hỏi anh?” Phương Chưng làm mặt quỷ với Tiền Hàng.

Gân xanh trên đầu Tiền Hàng bật mạnh, Vương Minh quá an tĩnh, mỗi lần anh qua nói chuyện với Vương Minh, hắn đều có thái độ phớt lờ khinh rẻ, thế nên tới nay anh vẫn chưa nói được mấy câu với Vương Minh.

Nguyễn Văn Hách ngồi xổm dưới đất chơi, thấy hai người Tiền Hàng và Phương Chưng nói chuyện, cậu nhặt một cục đá ném lên chân Tiền Hàng. Chân Tiền Hàng bị chọi đau, xoay nắm tay muốn đánh Nguyễn Văn Hách, cậu chàng lại cười há há chạy trốn, Phương Chưng vẫn giả ngây giả dại nhảy nhót theo bọn họ.

Ba người đi đến gần lầu chính, Nguyễn Văn Hách phát hiện cổng lớn kêu áu áu chạy tới, Tiền Hàng vội vàng đuổi theo, hiện tại là thời kỳ đặc thù, không thể để Nguyễn Văn Hách làm ra hành vi quá đáng nào ngay lúc này.

Nguyễn Văn Hách chạy tới cổng lớn, thấy cổng bị đóng thì cầm chặt song sắt trên cổng liều mạng lắc. Bảo vệ từ trong phòng trực đi ra, giơ gậy điện muốn hù Nguyễn Văn Hách quay về, Tiền Hàng chạy theo sau ngăn gã lại.

“Bác sĩ Tiền lại muốn mang Nguyễn Văn Hách ra ngoài à?” Bảo vệ hỏi.

“Không phải, chỉ đi ngang qua.”

Tiền Hàng nắm cổ áo Nguyễn Văn Hách kéo cậu trở về, cậu lại túm lấy song sắt không buông tay.

“Còn không buông tay tôi đánh nát mông cậu.” Tiền Hàng nhỏ giọng uy hiếp.

Nguyễn Văn Hách quả thật thả tay, chẳng qua thành ôm lấy tay Tiền Hàng cắn lên một ngụm.

“Phắc, nhóc điên này, nhả ra cho tôi!”

“Ha ha, quan hệ giữa bác sĩ Tiền với bệnh nhân vẫn là tốt như thế.”

“Tốt cái… Bác sĩ Hướng?”

Lúc này Tiền Hàng mới nhận ra là ai nói chuyện, vừa nâng mắt lên quả nhiên trông thấy Hướng Cát Trình.

“Bác sĩ Hướng anh không sao chứ?” Tiền Hàng vung vẩy tay, Nguyễn Văn Hách cắn anh không nhả mồm.

“Ừm, họ hỏi tôi một số vấn đề, vừa khéo tôi được nghỉ phép chờ hai ngày.” Hướng Cát Trình đi tới, phát hiện Phương Chưng cũng ở đây thì cười nói, “Tôi còn tưởng mấy ngày không có tôi ở đây Phương Chưng không có ai trông coi sẽ không còn giống người, xem ra vẫn còn rất tinh thần.”

Phương Chưng thoắt cái biến thành con khỉ trông thấy chuối tiêu, nhào qua ôm Hướng Cát Trình, Hướng Cát Trình tránh né nhiệt tình của hắn chạy về phòng làm việc, Phương Chưng tựa như đói khát mà đuổi theo. Tiền Hàng còn muốn nghe ngóng chuyện của chủ nhiệm, cảm thấy tay đau mới cúi đầu nhìn, thằng quỷ Nguyễn Văn Hách vẫn còn cắn tay anh cũng nâng mắt nhìn lên.

“Phắc, cậu mau nhả ra cho tôi!”

Chương 40: Bệnh Thứ 40

DTV-EBOOK

Hôm nay là cuối tuần, trên đường có không ít nam nam nữ nữ, Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách cũng sánh vai trên phố. Trong tay Nguyễn Văn Hách cầm một ly trà sữa, ánh mắt xoay loạn nhòm tứ phía. Tiền Hàng nhìn cậu, tiểu tử này hoàn toàn không như trước hễ thấy người lạ đông đúc sẽ sợ hãi nữa, thậm chí có khi còn bị cửa hàng ven đường hấp dẫn rồi bỏ rơi anh chạy tới xem.

Cửa hàng bên đường không có thứ có thể hấp dẫn Nguyễn Văn Hách, cậu chuyển đầu nhìn chằm chằm tay Tiền Hàng, "Em trai túi xách."

"Tôi đập cậu giờ." Nếu không phải quần áo của Nguyễn Văn Hách không nhiều, bọn anh cũng thường xuyên ra ngoài, sao anh lại làm túi xách cho cậu. Đương nhiên rồi, tiền mua quần áo là do Nguyễn Tương Văn trả.

Nguyễn Văn Hách đưa trà sữa đến bên miệng Tiền Hàng, "Khát rồi hả?"

Tiền Hàng thật sự là khát cúi đầu xuống muốn uống, Nguyễn Văn Hách thu hồi tay, "Không cho Tiền Hàng uống."

Sớm muộn gì cũng cho cậu biết lợi hại của tôi, Tiền Hàng không muốn ở trên phố lưu lại tiếng xấu đánh lộn đánh lạu, thế nên nhẫn nhịn.

Hai người dạo vòng nửa ngày mới ngồi xe buýt về bệnh viện, Nguyễn Văn Hách tựa hồ lương tâm cắn rứt, nhận lấy đồ trong tay anh thẳng hướng về phòng bệnh của Phương Chưng. Lúc

Tiền Hàng đi theo vào phòng bệnh, Nguyễn Văn Hách đang kéo quần áo trong túi ra cho Phương Chưng xem, đi qua đi lại trước mặt Phương Chưng như đang khoe khoang, Phương Chưng trực tiếp khen cậu là đại soái ca.

“Thế nào hả? Đẹp trai ha, Tiền Hàng mua cho em đó.”

Nguyễn Văn Hách mặt mày hớn hở cũng không chọc ghẹo Tiền Hàng, bởi vì đó là lần thứ hai cậu gọi anh là Tiền Hàng, trước kia đều gọi anh đường lang.

“Đừng vội khoe khoang, mặc lên cũng không nhất định đẹp mà.”

Tiền Hàng đứng ở cửa nói, Nguyễn Văn Hách vui vẻ ôm quần áo đi ra về phòng bệnh của chính mình thay, Tiền Hàng nhìn Phương Chưng một cái rồi đi ra, Phương Chưng thì cười ha ha ở trong phòng thêu hoa.

Mua quần áo mới, Nguyễn Văn Hách hưng phấn nửa ngày, ăn cơm trưa xong trở về phòng bệnh bày quần áo của mình ra, bày chơi đủ rồi thì ngồi vào bàn lấy vở ra viết chữ.

Tiền Hàng có chút mệt mỏi trở về phòng làm việc ngủ trưa, trên đường lên lầu anh nghe có người nói chuyện, bước chân cũng hỗn độn cho thấy có nhiều người. Anh hiếu kỳ thò đầu theo cầu thang nhìn lên, có cảnh sát và viện trưởng, láng máng nghe thấy mấy câu như “Nên vậy”, “Làm phiền các anh”. Anh đi đến tầng 2, đám người kia vừa khéo đi xuống, xét thấy anh chỉ là một tiểu nhân vật, không ai lưu tâm tới anh, nhiều nhất là nhìn anh một cái.

“Có gì cần hỏi thì cứ hỏi, chúng tôi nhất định toàn lực phối hợp.”

“Cám ơn viện trưởng, hôm nay chúng tôi thu hoạch được không ít, nếu như có chỗ nào không rõ ràng chúng tôi sẽ thỉnh giáo

anh về chuyện của Đàm Bính Sinh."

"Các anh khách khí rồi, tôi cũng không ngờ bệnh viện chúng tôi lại có một tên cặn bã như thế, thật sự làm bệnh viện mất mặt."

Một đám người nói lời khách sáo đi xuống lầu, Tiền Hàng đẩy cửa đi vào phòng làm việc của mình, xem ra chủ nhiệm Đàm thật sự không thể về được nữa, cũng không biết tại sao.

Cùng lúc đó, Nguyễn Văn Hách buông bút xuống, cầm theo vở rời khỏi bàn, tùy ý đi đến mép giường ngồi xuống nhìn vở. Có tiếng gõ cửa vang lên, Nguyễn Văn Hách ngẩng đầu liền thấy Mã Chí Vĩ đang nhìn vào phòng bệnh.

"Ra ngoài không?"

Mã Chí Vĩ ánh mắt dại ra hỏi, Nguyễn Văn Hách buông vở xuống theo gã ra ngoài chơi, đang lo không biết làm gì giết thời gian.

Tiền Hàng ngủ cũng được một tiếng, từ phòng làm việc đi ra muốn xem xem Nguyễn Văn Hách đang làm gì. Đến phòng bệnh không thấy người đâu, anh xoay người muốn đi tìm cậu, trong phòng một trận gió thổi có chút lạnh, nghĩ Nguyễn Văn Hách ngay cả cửa sổ cũng không đóng bèn đi vào đóng. Tiếng phạch phạch của trang giấy bị mở ra truyền vào trong tai anh, vừa xoay đầu liền thấy một quyển vở, giống như quyển trước đây Nguyễn Văn Hách dùng để chép từ nắp hộp giày, mà trên vở lại có chữ.

Tiền Hàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa, có vẻ không có ai, bèn mở vở ra, lật ra trang đầu tiên viết một câu như thế này – Ai lật nhật ký của Tiểu Văn Văn, đường lang sẽ mở hai thanh đại đao của ảnh chém nát mông kẻ đó.

Tiền Hàng không nhịn được cười thành tiếng, anh cũng lấy làm lạ Nguyễn Văn Hách viết nhật ký từ khi nào, có điều lật xem

nhật ký không chỉ không đạo đức mà còn phạm pháp, thế nên anh thả nhật ký về chỗ cũ. Anh đi tới cửa, đi được hai bước lại lui trở về, biết nội dung nhật ký có thể giúp hiểu rõ Nguyễn Văn Hách và trị hết bệnh cho cậu. Mặc dù nghĩ như vậy, đối với việc giở nhật ký vẫn là có do dự, sau khi suy tính mấy phút anh không nhịn được lật trang thứ hai.

Ngày 15 tháng 10 năm 20XX

Mình bị nhốt vào phòng tạm giam, lần thứ hai, hệt như ngục giam, đường loang cũng đi mất, mình lại lẻ loi một mình, cũng không còn ai chơi với mình. Sau khi ba ba đi, mình bị ma mi đưa đến đây, lúc ấy mình nghĩ mình bị bỏ rồi, vĩnh viễn luôn. Mặc dù đối với ký ức khi nấy không quá rõ ràng, nhưng mình biết căn phòng lạnh lẽo này sẽ trở thành nhà mình vĩnh viễn. Như vậy cũng tốt, mẹ không có mình sẽ sống tự do hơn, mình cũng sẽ không thành gánh nặng của mẹ, mẹ có cuộc sống của mình sẽ càng vui hơn.

Tiền Hàng đọc nhật ký trong lòng rất không biết tư vị, thế nên khi ấy Nguyễn Văn Hách mới gọi Nguyễn Tương Văn là chị, bởi vì trong lòng cậu đã không còn người nhà, người nhà của cậu đã vứt bỏ cậu để đến với cuộc sống mình mong muốn. Hơn nữa Nguyễn Văn Hách là một tên mù chữ, chữ lang trong đường lang cũng viết sai.

Ngày 18 tháng 10 năm 20XX

Bệnh viện đến một tên bác sĩ đang cải tạo, còn tự xưng là đường lang, thật không biết xấu hổ. Đường lang của mình đẹp trai hơn ổng, tóc dài hơn ổng, còn không biết xấu hổ hơn ổng, ổng vậy mà dám so với đường lang

o(￣へ￣o#)

Tiền Hàng muốn tức mà tức không nổi lật sang trang sau, nhóc

điên này còn biết bán manh nữa, anh lật tiếp mấy trang trông thấy nhật ký mấy ngày trước.

Ngày 30 tháng 10 năm 20XX

Hôm nay đường lang với Tiểu Hoa không đúng lắm, phải mang gì đó ra ngoài. Bọn mình đi ra ngoài, nhưng đụng phải một đám người Châu Phi y hệt Kungfu Panda. Đường lang bị đánh tới răng rơi đầy đất. Ảnh cư nhiên dám bảo mình chạy trước, mình thiếu chút nữa tức tới phát bệnh, cũng may là có một nhóm Peter Pan tới cứu bọn mình.

Bọn mình ngồi xe chạy đến đền Parthenon, Tiểu Ôn Thủy hóa thân thầy tế mang bọn mình đi gặp Thượng Đế, vậy mà không gặp được*ヽ(￣▽￣")ノ

Che mặt trước đã, lúc về tính lén tập kích đường lang, lại bị đường lang tóm được.

[đền Parthenon: là đền thờ thần Athena thời Hy Lạp cổ đại, xem thêm chi tiết tại]

Ngày 5 tháng 11 năm 20XX

Đường lang điên rồi（゜▽゜）hóa trang thành người ngoài hành tinh chạy đến! Còn điên hơn mình nữa, làm sao giờ, uống thuốc gì được đây?

Ngày 8 tháng 11 năm 20XX

Đường lang vẫn phát bệnh như trước, nhưng mình cảm giác được anh ấy làm như vậy là vì mình. Mặc dù chơi với đường lang rất vui, nhưng không giống với yêu thích.

Tiền Hàng đọc đến đây thì khép vở lại, trong đầu không thể thoát khỏi năm chữ kia. Ha ha, hóa ra là như vậy, Tiền Hàng tự

cười nhạo mình, anh đã nói anh và Nguyễn Văn Hách không giống như yêu thích, thật đúng là bị cậu đoán trúng rồi. Có lẽ Phương Chưng nói đúng, phải có thứ tự trước sau, bọn anh căn bản không cùng một loại người.

Đi ra từ phòng bệnh, Tiền Hàng tìm đến những nơi mà Nguyễn Văn Hách thường đến chơi, đến sân thể dục thấy không ít bệnh nhân đang hoạt động tự do. Anh đứng bên ngoài tìm Nguyễn Văn Hách, không trông thấy lại đi chỗ khác.

Nguyễn Văn Hách đang bị Tiền Hàng tìm kiếm thì đang núp ở ngoài nhà ăn, sau lưng là Mã Chí Vĩ cùng với Vương Minh. Muốn hỏi sao Vương Minh lại ở đây ư, này phải kể từ mười phút trước. Nguyễn Văn Hách và Mã Chí Vĩ ra khỏi từ phòng bệnh tìm chỗ chơi, sau đó Mã Chí Vĩ nói muốn ăn thức ăn mới, lúc hai người đi thì đụng phải Vương Minh, Vương Minh cứ như vậy ngơ ngơ ngác ngác đi theo.

“Hai người chờ ở đây, tui đi trộm đồ ăn, đây là bản lĩnh nhà nghề của tui.”

Nguyễn Văn Hách son sắt thề thốt cổ vũ chính mình, cong thắt lưng lẻn vào cửa sau nhà ăn. Nhân viên công tác của nhà ăn hiện giờ xem như khá nhàn, thế nên bên này nhà bếp không có mấy ai, chỉ có hai người rửa chén. Nguyễn Văn Hách ngồi xổm ở cửa phòng bếp nhìn, thức ăn được đặt trong cái bồn lớn ở gần cửa, cậu tiến về trước hai bước là có thể đủ với tới. Nâng mắt nhìn nhìn hai người công nhân rửa chén đang tám trời tám đất, Nguyễn Văn Hách chìa móng vuốt về phía bồn lớn, bắt trúng một cọng rau lá rồi rút về chạy tuốt.

“A ha ha ha, Tiểu Mã, thức ăn của cậu tới rồi.”

Nguyễn Văn Hách hoan hô chạy ra, Mã Chí Vĩ có lẽ thật sự thích thức ăn, ánh mắt vốn đờ đẫn tóe ra ánh sáng nhìn chằm chằm cọng rau không dời mắt. Ba người ngồi xổm dưới gốc cây bên

hông nhà ăn, Nguyễn Văn Hách lấy ra một cọng cải đưa đến bên miệng Mã Chí Vĩ, Mã Chí Vĩ hăng hái bừng bừng ăn.

“Cậu ăn rau sống sẽ không bị tiêu chảy chứ?” Vương Minh mở miệng, cảm thấy rất khó tin.

“Tiểu Mã sẽ không tiêu chảy, cậu ấy có dạ dày của siêu nhân.” Nguyễn Văn Hách vừa nói vừa vỗ vỗ bụng mình.

“Quen rồi, vỗ nữa sẽ toi đó*.” Mã Chí Vĩ ngơ ngác nói.

[thật ra nguyên văn của câu trên là “vỗ nữa sẽ 萎” (再拍就萎了) và tớ trân trọng thông báo là tớ bí toàn tập =.= cho nên bên trên là hoàn toàn chế bậy, thứ lỗi cho mị cái chữ 萎 này theo điều tra là thực vật thân thảo, k biết có liên quan cái quỷ gì nữa T^T]

Vương Minh nhìn nhìn hai người, “Hai người các cậu thường tới trộm?”

“Còn có Tiểu Hoa.”

“Cái tên mang hoa trắng ở đối diện tôi?”

“Cậu cũng biết ảnh tên Tiểu Hoa?” Nguyễn Văn Hách còn tưởng Vương Minh cái gì cũng không biết, “Ảnh là tú nương của bệnh viện chúng ta, quần áo gối đầu của cậu bị hỏng đều có thể tìm tới ảnh.”

Trong mắt Vương Minh xẹt qua thần sắc quái dị, “Hắn ngoại trừ thêu hoa còn biết làm gì? Hình như không có ai tới thăm hắn, người nhà hắn đâu?”

Nguyễn Văn Hách liếc Vương Minh một cái, lại cầm rau đút Mã Chí Vĩ, “Người nhà ảnh chưa từng tới thăm, cũng không có bạn bè, rất đáng thương đó.”

Vương Minh ngẩn ra đang muốn hỏi chuyện khác thì một người đi qua trước nhà ăn, chắc là nghe thấy bên này có tiếng nói nên quay đầu nhìn, phát hiện bọn họ rồi đi qua.

“Nguyễn Văn Hách cậu lại đút thỏ ăn!” Tiền Hàng đi đến gần phát hiện Nguyễn Văn Hách cầm một cọng rau giấu ra sau lưng, nháy mắt hiểu ra mục đích bọn cậu trốn ở gần nhà ăn.

“Không phải thỏ, là ngựa con.” Nguyễn Văn Hách lắc lắc rau trong tay, bị Tiền Hàng trông thấy lại giấu ra sau lưng.

“Ba người các cậu còn biết trốn, đến sân thể dục hoạt động đi.” Tiền Hàng khoanh tay nhìn bọn họ, tầm mắt dừng lại trên người Vương Minh là lâu nhất, tên này hiếm khi ra ngoài, mà ra ngoài lại tiếp cận đến bên người Nguyễn Văn Hách là vì sao?

Ba người bị sai sử đứng dậy đi về phía sân thể dục, Tiền Hàng đi theo sau lưng ba người. Nguyễn Văn Hách đi vài bước lại xoay đầu, lén liếc trộm Tiền Hàng rồi lại đi tiếp, đi được mấy bước lại liếc trộm, Tiền Hàng bắt lấy cánh tay cậu kéo người đến trước mặt mình.

“Cậu liếc trộm cái gì đây?” Tiền Hàng nhỏ giọng hỏi, sợ hai người đi trước nghe thấy.

Nguyễn Văn Hách sờ sờ tóc Tiền Hàng, “Lại dài rồi, không phải là tội phạm cải tạo nữa.”

Tiền Hàng cáu kỉnh phủi móng vuốt cậu ra, “Vương Minh vừa mới hỏi cái gì vậy?”

“Không có gì, chẳng qua là hỏi chuyện của Tiểu Hoa. Em nói với hắn là Tiểu Hoa không có người thân không có bạn bè, sau đó thì anh tới rồi.”

“Sau này cách hắn xa một chút, tên này muốn gây bất lợi với

Phương Chưng.” Xem ra Phương Chưng lo lắng không sai, Vương Minh này quả nhiên là có ý đồ với hắn mà.

Nguyễn Văn Hách ò một tiếng, đi tiếp mấy bước đột nhiên lớn tiếng hỏi Tiền Hàng, “Đường lang anh ăn giấm rồi ~”

“Ăn cái đầu cậu!”

Tiền Hàng giơ tay đẩy hai bên mắt kính, vội vàng đi đến sân thể dục.

Chương 41: Bệnh Thứ 41

DTV-EBOOK

"Đường lang tới chơi đi ~" Nguyễn Văn Hách nắm trong tay một tờ khăn giấy, vươn ra khỏi song cửa vẫy vẫy với Tiền Hàng.

Tiền Hàng đen cả mặt, Nguyễn Văn Hách muốn tiếp khách hay là làm sao đây?

"Không rảnh." Tiền Hàng vội vàng đi lên lầu hai, anh phải đi đưa thuốc cho một bệnh nhân ở lầu hai.

Mặt Nguyễn Văn Hách dán chặt lên song cửa nhìn ra ngoài, không biết bắt đầu từ khi nào, Tiền Hàng không còn nguyện ý chơi với cậu nữa, mặc dù nói chuyện gì đó đều giống trước, nhưng vẫn là không như trước đây. Mấy phút sau Tiền Hàng xuống lầu, Nguyễn Văn Hách vẫn còn đứng ở cửa chờ, thấy anh đi qua, trong mắt đều là mong ngóng, trề môi tựa như con chuột ăn no gạo.

"Chơi cái gì?" Tiền Hàng thở dài trong lòng mở cửa tiến vào.

Nguyễn Văn Hách vui lên, từ trong túi móc ra một nắm tiền xu một đồng, "Tiểu Mã cho em đó, nhìn em biểu diễn cho anh xem một tuyệt kỹ."

Tiền Hàng ngồi trên giường chờ cậu biểu diễn, Nguyễn Văn Hách hớn hở dựng đồng xu đứng vững, đồng thứ hai đặt trên đồng thứ nhất tựa như chồng người vậy.

"Thế nào, lợi hại chứ?"

Nguyễn Văn Hách ngẩng đầu, trên mặt Tiền Hàng không có

biểu tình đặc biệt gì, việc này khiến cậu có chút thất vọng, còn cho rằng Tiền Hàng sẽ hưng trí bừng bừng cùng cậu thảo luận xếp như thế nào. Không có được vây xem góp vui, nhiệt tình của Nguyễn Văn Hách cũng tuột xuống chút, lại chồng một cái lên trên đồng xu, tiếp theo lại chồng một cái.

Tiền Hàng thì đang suy nghĩ chuyện khác, hồi thần lại thấy đã chồng một cái núi nhỏ thì ngây người, mấy chục cái đồng xu xếp lên như một cái Kim Tự Tháp, cao chừng hai mươi phân. Này gọi là Thượng Đế phong bế thần trí của một người, sẽ ban cho cậu một kỹ năng khác ư?

“Được rồi đừng xếp nữa, còn xếp nữa là có thể đập chết người mất.” Tiền Hàng nhịn không được ngăn Nguyễn Văn Hách lại, anh dám cam đoan, nếu như cho Nguyễn Văn Hách thêm mười cân* đồng xu, cậu có thể xếp tới nóc phòng.

[1 cân = 1/2 kg]

Nguyễn Văn Hách thực sự ngừng tay lại, chẳng qua mi mắt hạ xuống không mấy vui vẻ, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì chạy đến bên bàn, từ trong ngăn kéo lấy ra mấy tờ giấy.

“Tới so tài đi, thua thì làm ngựa cưỡi.”

“Vậy không bằng cậu đi tìm con thỏ kia đi, lại nói tôi cũng gấp không bằng cậu.”

Tay cầm giấy của Nguyễn Văn Hách buông xuống, giấy trong tay chầm chậm tán lạc xuống đất. Tiền Hàng thấy cậu như vậy phát hiện dị trạng, tiểu tử này không phải là lại muốn phát bệnh chứ.

“Bác sĩ Tiền, viện trưởng gọi chúng ta tới họp.” Tiểu Cao gõ cửa phòng bệnh thông báo cho Tiền Hàng.

Tiền Hàng trả lời một tiếng, dặn dò Nguyễn Văn Hách thành thật ở trong phòng bệnh, anh sẽ lập tức trở lại. Nguyễn Văn Hách ngơ ngác nhìn Tiền Hàng ra ngoài, ở trong phòng đứng yên thật lâu, giấy cũng không nhặt mở cửa đi ra, đến cách vách tìm Phương Chưng.

Phương Chưng ở trên giường bày một ít giấy, nghe tiếng mở cửa thì vội vàng gom giấy vào một chỗ, quay đầu nhìn lại là Nguyễn Văn Hách, không chờ hắn cười đón, Nguyễn Văn Hách đã dụi mắt khóc òa.

“Tiểu Văn Văn em khóc cái gì vậy?” Phương Chưng nhét đám giấy kia xuống nệm giường, chạy tới dỗ Nguyễn Văn Hách.

“Đường lang không thích chơi với em nữa…” Nguyễn Văn Hách nghẹn ngào nói, khóe mắt còn treo lệ, ánh mắt cũng khóc đỏ cả.

“Cậu ta không chơi với em là nông cạn, anh chơi với em.” Thành thật mà nói thì trong lòng hắn mừng thầm.

“Em mới không chơi với anh.”

Nguyễn Văn Hách xoay người đi ra, Phương Chưng kéo cậu trở về còn đóng cửa lại, lời ngon tiếng ngọt khuyên dỗ cậu vui vẻ.

“Tiểu Văn Văn đừng khóc, em mà khóc càng khó coi.”

Phương Chưng hái hoa trắng trên đầu xuống cho Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách nhận lấy hoa lập tức đập lên mặt hắn, hắn giả vờ bị đánh lảo đảo ngã xuống giường.

“Đường lang không thích chơi với em, em biểu diễn cho xem ảnh cũng phớt lờ, cùng ảnh thi gấp giấy ảnh một ngụm gạt bỏ, hu hu hu…” Nguyễn Văn Hách nói đến đây lại nghẹn lời, “Rõ ràng đã sờ đệ đệ của em, mấy ngày trước còn tốt như vậy, giờ lại không để ý người ta.”

Phương Chưng nghe đoạn trước trong lòng còn đang cười, nghe đến khúc sau trong lòng rỉ máu, Tiền Hàng cái tên mặt người dạ thú này!

“Em nói cậu ta sờ… đệ đệ của em?” Phương Chưng đánh giá Nguyễn Văn Hách từ trên xuống dưới, trong lòng nghĩ Tiền Hàng có phải đã ăn rồi không.

Nguyễn Văn Hách đỏ vành mắt gật đầu, Phương Chưng thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

“Cái khác có làm chưa? Em cho phép hay là cậu ta cưỡng ép?”

Câu hỏi của Phương Chưng quá thẳng thắn, trực tiếp hỏi Nguyễn Văn Hách đỏ cả mặt, cậu cúi đầu, gật gật lại lắc đầu. Phương Chưng đang muốn hỏi là có ý gì, Nguyễn Văn Hách đã mở miệng.

“Cưỡng ép, nhưng không ghê tởm.”

Phương Chưng sửng sờ, mày nhăn lại, kéo Nguyễn Văn Hách ném cậu lên giường, sau đó đè lên.

“Nếu anh sờ thì sao, sẽ ghê tởm sao?” Phương Chưng chống tay bên tai Nguyễn Văn Hách, một tay khác đặt giữa hai chân cậu.

Nguyễn Văn Hách nhất thời không phản ứng kịp, khi phản ứng lại thì đỉnh đầu gối lên giữa hai chân Phương Chưng. Mặt Phương Chưng phạch một cái trắng bệch, Nguyễn Văn Hách đẩy hắn ra, hắn ngã trên giường âm thầm kêu gào thảm thiết.

“Không ghê tởm, muốn ói.”

“.. Đó còn không phải ghê tởm à.” Phương Chưng từ trong miệng rặn ra mấy chữ này.

“Không hiểu.” Nguyễn Văn Hách làm ra vẻ suy tư, “Nhưng đường lang không cho em sờ của ảnh, không công bằng nhỉ?”

“Công bằng công bằng, sao lại không công bằng.” Phương Chưng bất chấp đau đớn, nếu như Nguyễn Văn Hách sờ trở lại, hai người lại là những tên nhóc huyết khí phương cương, tuyệt đối có thể làm ra chuyện gì đó.

Nguyễn Văn Hách vẫn suy tư như cũ, “Nhưng mà không đúng, cảm giác ảnh sờ không giống với anh sờ.”

“Bởi vì thíc..” Phương Chưng kịp thời che miệng, nói gì cũng không thể may áo cưới cho bọn họ*.”

[hàm ý bản thân thì bận tới bận lui mà mình lại không có chỗ nào tốt, ngược lại còn tác thành chuyện tốt cho người khác]

“Thích? Không phải là yêu à?” Nguyễn Văn Hách triệt để không khóc nữa, trong mắt lộ ra một tia kiên định, “Vẫn là không công bằng, em đi chơi dưa của ảnh, không đồng ý thì cưỡng ảnh.”

“Hả? Tiểu Văn Văn…” Phương Chưng thấy Nguyễn Văn Hách chạy ra ngoài thì đuổi theo, Nguyễn Văn Hách khóa cửa phòng bệnh hắn lại, “Tiểu Văn Văn em phải bình tĩnh a, không thể dùng bạo lực a! Thôi rồi thôi rồi, may áo cưới cho người ta rồi.”

Phương Chưng đứng ở sau cửa la, Vương Minh đột nhiên xông vào tầm mắt hắn, hắn làm mặt quỷ với Vương Minh rồi rời khỏi cửa, Vương Minh ở phòng bệnh của mình nhìn một hồi lâu rồi mới trở lại.

Lại nói ở một đầu khác Tiền Hàng trong phòng hội nghị đang vỗ tay, bởi vì chủ nhiệm Đàm rời khỏi, lại tới một chủ nhiệm Hàn. Chủ nhiệm Hàn từng giữ chức phó chủ nhiệm, sau bị điều đến bệnh viện khác công tác mấy năm, một năm trước được điều về

bệnh viện số 5, chẳng qua chức phó chủ nhiệm đã có người ngồi, gã đành giữ một chức nhàn. Có điều trong lòng Tiền Hàng cũng rõ ràng, với cái lý lịch này của anh cùng với một lần lỗi nặng, không quá mười năm rất khó lên chức cao, nếu ngon lành có thể làm một tiểu tổ trưởng gì đó.

Viện trưởng giới thiệu chủ nhiệm Hàn xong, chủ nhiệm Hàn lên đài diễn thuyết cười tới gió xuân đầy mặt, cấp dưới ngồi không yên cũng phải nghe, cũng may gã nói gần mười phút đã đi xuống. Viện trưởng lại nói một ít lời, buổi họp nhỏ ngắn ngủi này rốt cũng kết thúc. Lúc tan cuộc, mọi người đều chúc mừng chủ nhiệm Hàn nhậm chức, Tiền Hàng đương nhiên cũng không ngoại lệ, một đoàn người có nói có cười mà hàn huyên, sau khi tản ra lại vội vàng đi việc của mình.

Tiền Hàng cùng đám người kia khách sáo xong lại trở về phòng làm việc của mình, giao tiếp cả ngày với đám người nọ cũng rất mệt. Anh xoa vai trở về phòng làm việc, tiến vào trực tiếp đi thẳng tới giường, sau khi ngồi xuống mới phát hiện một người đứng bên cửa, vừa nãy đi vào khá gấp nên anh không trông thấy.

“Cậu ở đây làm gì?” Tiền Hàng đứng dậy, không ngờ Nguyễn Văn Hách lại như một khúc gỗ đứng ở cửa.

Nguyễn Văn Hách trầm mặc đi đến trước mặt Tiền Hàng, dùng lực đẩy một cái đẩy anh ngã ra giường. Tiền Hàng ngửa ra sau một cái, đầu đụng lên tường mắt nổ đom đóm, cũng không biết tên ngốc nào đặt giường ở bên tường, sớm biết đã mang giường đặt ra giữa. Tiếng tháo thắt lưng rõ ràng kích thích thần kinh Tiền Hàng, Nguyễn Văn Hách nhóc điên này cư nhiên đang tháo dây nịt của anh.

“Này, cậu lại phát thần kinh gì vậy, còn không ngừng tay tôi đánh nát mông cậu.” Tiền Hàng ngồi dậy đẩy Nguyễn Văn Hách ra, còn để Nguyễn Văn Hách làm tới nữa nói không chừng anh

sẽ mất mặt.

Nguyễn Văn Hách bị đẩy ra vẫn không bỏ cuộc, tuân theo nguyên lí một cọng gân lại tới tháo dây lưng Tiền Hàng. Tiền Hàng chịu khôn nổi, túm lấy eo Nguyễn Văn Hách dốc ngược lại, vung tay vỗ lên mông cậu, Nguyễn Văn Hách thoáng cái ngã lên đùi anh.

“Tiền Hàng chết tiệt, anh lại đánh em!” Nguyễn Văn Hách cũng không nhìn Tiền Hàng mặc quần áo có dày hay không, nhắm hông của anh mà cắn lên, cắn cho anh phải hít khí lạnh.

“Nguyễn Văn Hách, cậu lại phát điên tôi giết chết cậu!” Tiền Hàng vén áo lên nhìn chỗ bị cắn, đỏ rồi.

Khi Tiền Hàng nhìn vào chỗ bị thương Nguyễn Văn Hách vẫn nằm trên đùi anh, làm như ủy khuất mà xoa xoa mông mình, có hơi đau. Tiền Hàng buông cậu ra, có Nguyễn Văn Hách nằm trên đùi anh không đứng dậy được.

“Đau rồi?” Tiền Hàng giơ tay muốn giúp Nguyễn Văn Hách xoa, chạm đến quần lại rụt tay về.

“Ừa, lần sau nhẹ chút.”

“Ha, cậu bị đánh tới nghiện rồi, mau đứng dậy, nặng quá.”

“Không muốn, em mà đứng dậy anh sẽ lại không chơi với em không nói chuyện với em.”

Tiền Hàng kéo nhóc con nhõng nhẽo này dậy, “Cậu chơi cái gì mà tôi không chơi chung đâu, tôi đây không phải đang nói chuyện với cậu sao.”

Nguyễn Văn Hách đứng dậy trực tiếp ngồi lên đùi Tiền Hàng, liếc xéo anh một cái nói: “Anh cho rằng em ngốc, em cảm giác

được, anh không vui vẻ như mấy ngày trước, cả mặt mày đều u sầu."

Tiền Hàng lau mặt, biểu tình của anh cứ rõ ràng như vậy à.

"Gạt anh đó." Nguyễn Văn Hách cười ha ha, ở trên đùi Tiền Hàng lết trước lết sau, "Tiền Hàng Tiền Hàng Tiền Hàng..."

"Sao cậu không gọi tôi là đường lang nữa?" Bởi vì trước kia hồ đồ, nên quậy ra biệt hiệu, hiện giờ đầu óc thanh tỉnh nên tận lực xa lánh sao?

"Nếu anh thích em vẫn gọi anh đường lang, chẳng qua em thích cái tên Tiền Hàng này hơn."

Nguyễn Văn Hách nghiêng đầu cười với Tiền Hàng, trong đầu Tiền Hàng xẹt qua một tia ảo tưởng, mà ảo tưởng này trực tiếp phản ứng ở hạ thân, Nguyễn Văn Hách cảm nhận được dời tầm mắt xuống.

"Đường lang anh..."

"Đừng nói."

Tiền Hàng che mặt lại, lần này bị bắt ngay tại trận

Chương 42: Bệnh Thứ 42

DTV-EBOOK

"Đủ rồi, cậu đi về đi."

Tiền Hàng đẩy Nguyễn Văn Hách ra không dám nhìn cậu, cong lưng đỡ trán nhìn xuống đất, nhất định phải bình tĩnh lại, nếu không sẽ xảy ra chuyện.

Dép lê đính tai mèo xuất hiện trong tầm mắt Tiền Hàng, Nguyễn Văn Hách vẫn chưa đi, ngược lại đứng trước mặt anh.

"Đi đi, một thằng đàn ông cương với cậu, hẳn là cậu thấy ghê tởm, đi chậm chút là xảy ra chuyện gì cũng không chắc đâu."

Nguyễn Văn Hách vẫn như cũ không nhúc nhích, nghe ra được khẩn trương trong lời nói của Tiền Hàng.

"Nếu như cậu còn muốn tôi chơi với cậu, tôi vẫn sẽ đối xử với cậu như trước, nếu như không muốn… đậu mớ!"

Tiền Hàng lại lần nữa cụng tường, tên quỷ Nguyễn Văn Hách kia lại đẩy anh.

"Anh cương lên là vì thích em đúng không, em cũng thích anh a."

"Đừng quậy, tôi sẽ không cưỡng ép cậu." Tiền Hàng xoa cái đầu bị đụng.

Nguyễn Văn Hách thấy Tiền Hàng không tin thì trong lòng gấp lên, nắm vạt áo Tiền Hàng liều mạng lay, "Em thật sự thích anh, không giống như với bạn bè, là cái kiểu yêu đó… này, Tiền Hàng,

đường lang, anh đừng xỉu a!”

Tiền Hàng hệt như chim gõ kiến mà cụng tường, không biết cụng mấy cái rồi xỉu mất, trước khi xỉu anh còn mừng thầm, thế này thật sự là tỉnh táo rồi. Chẳng qua là Tiền Hàng vui mừng quá sớm, anh xỉu không được bao lâu đã tỉnh lại, hơn nữa là bị lạnh tỉnh, vừa mở mắt đã trông thấy Nguyễn Văn Hách đang nằm trên người mình, mà chính anh thì bị cởi sạch.

“Nguyễn Văn Hách, cậu làm cái gì?”

“Suỵt —-” Nguyễn Văn Hách bảo Tiền Hàng yên lặng, “Em chứng minh cho anh xem.”

Chứng minh? Này, đừng làm chuyện điên rồ!

Mặt Tiền Hàng đã tái rồi, chỉ thấy bên dưới của Nguyễn Văn Hách trống trơn ngồi trên bụng anh đầu nhìn về phía sau, một tay đỡ lấy phân thân của anh, cà mông trên đỉnh đầu.

“Kì quái, không vào được.”

Vào được mới có quỷ à! Tiền Hàng đỡ trán, đã không rõ ràng hiện tại là tình huống gì nữa, nhưng nhất định phải bắt nhóc điên ngừng lại.

Tiền Hàng đột nhiên bật dậy, cả người Nguyễn Văn Hách ngả về sau, vị trí giữa bọn họ lập tức thay đổi.

“Nói cho tôi biết hiện tại cậu rất hồ đồ, không biết mình đang làm gì cả.” Tiền Hàng híp mắt nhìn chằm chằm Nguyễn Văn Hách.

Nguyễn Văn Hách nâng mắt liếc trộm Tiền Hàng đang đè trên người mình, “Em rất tỉnh táo, em thích anh.”

“Cậu thích tôi? Chắc lầm rồi?”

“Không lầm đâu, em vừa mới nói là cái kiểu yêu đó, đúng rồi, lúc đó anh đã xỉu mất.” Nguyễn Văn Hách giơ tay đè vai Tiền Hàng, phi thường trịnh trọng nói với anh, “Em thích anh, cùng chơi với em một đời đi.”

“Là bị cậu chơi một đời à?” Tiền Hàng liếc nhìn chính mình, “Lần này cậu chơi đùa có hơi quá, không có ý kia thì đừng làm như vầy.”

“Vì sao anh không tin em thích anh?”

“Trên nhật ký của cậu…” Tiền Hàng kịp thời ngậm miệng.

Nguyễn Văn Hách ồ lên một tiếng quái dị, “Anh đọc nhật ký của em, đọc xong thì nên biết em thích anh chứ.”

Tiền Hàng nhớ tới nội dung nhật ký thì buồn bực ngồi dậy, lấy quần áo mình mặc vào, cũng bởi vì đọc rồi mới biết Nguyễn Văn Hách không có ý tứ kia.

“Anh chờ đó.”

Nguyễn Văn Hách cũng đang mặc quần áo, kéo quần lên chạy ra ngoài. Tiền Hàng bị bỏ lại rất bình tĩnh, ngồi xuống trước máy tính lên mạng. Mấy phút sau Nguyễn Văn Hách đã trở lại, còn mang theo quyển nhật ký của cậu, lật mở ngày 8 tháng 11 cho Tiền Hàng xem. Tiền Hàng đẩy nhật ký ra, một bộ dạng cậu cố ý kích thích tôi. Nguyễn Văn Hách lật trang khác đưa đến trước mặt Tiền Hàng thiếu chút nữa đụng trúng mắt kính của anh, Tiền Hàng cố nhịn tính khí mà xem.

Ngày 20 tháng 11 năm 20XX

Mẹ từng nói gặp được người mình thích thì phải dũng cảm bày tỏ, nếu như anh ấy có gia đình thì lẳng lặng canh giữ, nếu như độc thân thì phải mạnh dạn theo đuổi. Mặc dù mình không hiểu lắm thích mà mẹ nói là gì, nhưng nhất định không giống như mình đối với đường lang, đó là yêu, không phải thích.

"Làm sao cậu một mực chắc chắn là yêu?" Tiền Hàng liếc xéo Nguyễn Văn Hách, ngày cũng là hôm nay, tuyệt đối là mới viết thêm.

"Chính vì không giống nhau a." Nguyễn Văn Hách thập phần khẳng định, "Anh xem này, em thích Tiểu Hoa, nhưng cảm giác Tiểu Hoa sờ đệ đệ em không giống như anh sờ đệ đệ em, vậy nên đây là yêu."

Tiền Hàng bị sặc nước miếng của mình, Phương Chưng cũng sờ qua Nguyễn Văn Hách, "Chuyện khi nào, tên biến thái kia còn sờ chỗ nào của cậu?"

Nguyễn Văn Hách chỉ chỉ đũng quần của mình cười, "Mới vừa nãy, nhưng em hung hăng cho ảnh một cước, ảnh nói đoạn tử tuyệt tôn rồi."

Tiền Hàng len lén lau mồ hôi trên đầu, may mà trước đây khi anh sờ không bị đạp, hơn nữa nhóc con này dùng loại tươi cười như thiên sứ đó nói lời hung tàn thế này thật rất doạ người.

Nguyễn Văn Hách thấy Tiền Hàng quay đầu, cậu đuổi theo ánh mắt của anh chạy qua bên kia, "Thế nên em yêu anh, anh cũng yêu em, tụi mình chơi cả đời."

Tiền Hàng nghiêm túc nói: "Cậu thực sự hiểu yêu là gì sao? Là sẽ cùng đối phương sống một đời, cùng trải qua sinh lão bệnh tử vinh nhục, không phải chơi đồ hàng đến tối là tự ai về nhà nấy. Giống như cha mẹ cậu vậy, mặc dù thời gian không nhiều, nhưng thời khắc đều nhớ đến đối phương, đối phương ngã bệnh

bị thương sẽ lo lắng sẽ chăm sóc, hai người chung sống sẽ làm các chuyện khác nhau, thậm chí sinh con cái."

Nguyễn Văn Hách lắng nghe lời Tiền Hàng, biểu tình nóng lòng muốn thử trên mặt dần dần nhạt đi, sờ sờ bụng mình, "Em không biết sinh con, Tiền Hàng anh biết không? Thế nên anh thích con nít, mới đi yêu Tiểu Tuyết?"

"Tôi đương nhiên yêu Tiểu Tuyết, bởi vì nó là… phắc!"

Tiền Hàng còn chưa nói hết câu, Nguyễn Văn Hách đã một bạt tay lên mặt Tiền Hàng, mắt kính thiếu chút nữa bị tán nát.

"Cô ấy có thể sinh em bé nên anh liền yêu cô ấy phải không?"

"Phát điên gì vậy, đó là em gái ruột của tôi."

Tiền Hàng tháo mắt kính xuống xoa xoa mắt, cũng may mắt kính không bể, bằng không anh lại thành người mù. Nguyễn Văn Hách nghe đến em gái thì ngây ra, cậu cho rằng Tiền Tuyết tuổi nhỏ hơn mới gọi Tiền Hàng là anh, hóa ra là cách gọi anh của tình anh em kia.

"Đầu óc cậu thường xuyên hồ đồ, chờ bệnh cậu trị hết tỉnh táo rồi còn cho rằng đối với tôi là yêu, tôi liền quen với cậu." Tiền Hàng cảm thấy đau đầu, nhưng u sầu trước đây đã bị quét sạch, khóe môi không tự giác nhếch lên.

"Anh nói thật chứ? Được, chờ em xuất viện rồi thì anh chính là của em." Nguyễn Văn Hách cười ha ha chạy ra ngoài, tiếp đó lại thò đầu vào hỏi Tiền Hàng ngồi sau bàn, "Tiền Hàng, anh thích em không?"

"Không thích."

"Đừng ghẹo em nữa, đệ đệ anh cũng đã dựng lên rồi."

“Tôi, tôi giết chết cậu…”

Tiền Hàng thật không biết làm sao đối diện với nhóc điên này nữa, lần này xem như là bị cậu bắt được thóp rồi.

Nguyễn Văn Hách chạy đi trong miệng hát ca khúc không rõ ý nghĩa, chạy đến bậc thang ra khỏi lầu làm việc, hai chân chụm lại nhảy xuống từng bậc từng bậc. Nhảy xong cầu thang cấp bốn, cậu lại nhảy nhảy nhót nhót đi về lầu nằm viện, trong lúc vô ý nhìn về phía sau lầu nằm viện, phía sau tường xuất hiện thêm một bộ quần áo, rõ ràng có người đứng. Xuất phát từ hiếu kỳ, cậu nhẹ nhàng rón rén đi ra phía sau tòa nhà, đi đến gần thì nghe thấy mấy câu nói chuyện thật nhỏ nhưng không rõ ràng.

“… Anh vẫn là đồng ý rồi chứ…”

“… Ở đây có 100 vạn, cưới một cô vợ làm buôn bán nhỏ, cũng đủ anh tìm…”

“Xin lỗi, chuuyện che giấu lương tâm tôi làm không được.”

“Làm người đừng có ngoan cố như vậy, bác sĩ Hướng.”

Nguyễn Văn Hách nghe thấy tiếng của Hướng Cát Trình ngừng lại, còn người nói chuyện với bác sĩ Hướng thì rất quen tai.

“Tiền anh giữ đi, sau khi chuyện thành còn có 100 vạn nữa.”

Người sau tòa nhà đi ra, chạm ngay mặt với Nguyễn Văn Hách chưa kịp lẩn trốn. Hướng Cát Trình theo sau đi ra trông thấy Nguyễn Văn Hách thì ngẩn người, lén liếc Lý Cường đi phía trước gã, sau đó đi về phía lầu làm việc. Nguyễn Văn Hách gãi gãi đầu, thấy hai người đi xa rồi mới vội vàng chạy về phòng bệnh của Phương Chưng. Lúc này Phương Chưng đang ở trong phòng bệnh của hắn mà thêu hoa, nghe tiếng mở cửa thì nhìn

tới, Nguyễn Văn Hách vừa vào chạy thẳng đến Phương Chưng đang ngồi trên giường.

“Tiểu Hoa, bác sĩ của anh không phải người tốt. Ổng với ông già lần trước làm giao dịch, nhưng em không nghe rõ.”

Nguyễn Văn Hách vừa đi vào đã tố cáo với Phương Chưng, trên mặt Phương Chưng không có biểu hiện gì, gọi Nguyễn Văn Hách qua xem hắn thêu hoa.

“Tiểu Hoa! Em nói gì anh không nghe sao? Bác sĩ của anh có vấn đề!”

“Tôi có vấn đề gì?”

Hướng Cát Trình đột nhiên tiến vào hỏi. Nguyễn Văn Hách bị dọa nhảy dựng, nhảy lên giường lăn tới mé bên kia, trốn dưới giường lén liếc trộm Hướng Cát Trình.

Hướng Cát Trình nhìn Nguyễn Văn Hách như một con mèo thì cười, nói với Phương Chưng: “Thời gian hoạt động của anh đến rồi, ra bên ngoài hoạt động một chút đi.”

“Dạ, trưởng quan!”

Phương Chưng bỏ kim xuống cúi chào với Hướng Cát Trình, gọi Nguyễn Văn Hách ra ngoài chơi. Lúc Nguyễn Văn Hách đi ngang qua người Hướng Cát Trình thì nói một câu kẻ xấu, Hướng Cát Trình bất đắc dĩ nhún vai.

“Tiểu Văn Văn, tụi mình tới chạy đua.”

Phương Chưng ra khỏi phòng bệnh dừng lại, làm ra động tác chuẩn bị chạy đua. Nguyễn Văn Hách nghe thế liền lên tinh thần, chưa đợi Phương Chưng hô chạy thì đã vượt lên trước chạy ra ngoài tòa nhà, Phương Chưng đuổi theo.

Tiền Hàng vốn định xem xem Nguyễn Văn Hách đang làm cái gì, ra khỏi lầu làm việc thì thấy đối diện chạy tới một thằng điên, lập tức ngăn Nguyễn Văn Hách lại. Nguyễn Văn Hách làm sao lại nghe lời Tiền Hàng, nhào về phía anh, bưng mặt anh chụt một ngụm hôn lên miệng.

“Xong rồi xong rồi, tui thất tình rồi!” Phương Chưng chạy theo phía sau đặt mông ngồi xuống đất, như một bà cô đanh đá ăn vạ ngồi dưới đất quẩy chân.

Hướng Cát Trình không nhanh không chậm đi ra, thấy Phương Chưng thế này thì lại sửng sốt, “Anh bị loãng xương rồi?”

“Tui mắc bệnh thất tình rồi, tui may áo cưới cho người ta rồi.”

Phương Chưng bưng mặt giả bộ khóc, Nguyễn Văn Hách ở đối diện đã buông Tiền Hàng ra chạy mất. Tiền Hàng lau miệng truy sát cậu, bởi vì trên đỉnh đầu anh có camera theo dõi.

Chương 43: Bệnh Thứ 43

DTV-EBOOK

"Có chuyện như vậy? Tôi đã biết, tôi đây sẽ giúp hắn làm thủ tục xuất viện."

Ôn Thủy kết thúc cuộc gọi thu hồi di động, không ngờ Lý Cường lại to gán dám đến bệnh viện ra tay, cư nhiên muốn mua chuộc Hướng Cát Trình sát hại Phương Chưng, cũng may Hướng Cát Trình là người của mình, bằng không Phương Chưng đã sớm chết rồi. Ôn Thủy suy nghĩ đến đây, cầm áo khoác vắt trên ghế lên đi ra ngoài, vừa mặc vừa xuống lầu khởi động xe.

Xe của Ôn Thủy dừng lại ở cổng bệnh viện số 5, sau khi đăng ký thì tiến vào bệnh viện, khéo chính là y vừa vào bệnh viện đã trông thấy Hướng Cát Trình đi ra từ tòa lầu chính. Ôn Thủy gọi Hướng Cát Trình lại, cũng giải thích mục đích y đến, Hướng Cát Trình mang y đi giải quyết thủ tục xuất viện. Trước tiên hai người đi làm đơn thanh toán, tiếp đó lại đi đóng tiền, qua lại nửa ngày thủ tục đã làm xong chỉ chờ chủ nhiệm kí tên, Ôn Thủy cầm mấy cái hóa đơn thanh toán kia đi tìm Phương Chưng.

"Tới đây soái ca, yên tâm mạnh dạn trả tiền."

Phương Chưng đang ngủ trưa, một xấp hóa đơn quăng lên bụng hắn làm hắn tỉnh ngủ.

"Tiểu Ôn Thủy anh nhẹ chút a, con rớt rồi nè ~ anh quá nhiệt tình em chịu hông nổi ~" Phương Chưng nắm hóa đơn trên bụng lên nhìn, "Cậu thực sự làm thủ tục xuất viện à."

"Cậu muốn thường trú cũng được, tôi nghe ngóng rồi, khu cấm tầng trên cùng vẫn còn phòng trống." Ôn Thủy từ trên cao nhìn

xuống Phương Chưng.

Phương Chưng vung hóa đơn ôm chầm Ôn Thủy hô to, “Không muốn đâu tiểu Ôn Thủy, tụi mình phải tương thân tương ái, anh không thể đối xử với em như vậy!”

“Họ Phương kia, tôi đã nói rất nhiều lần,” Ôn Thủy nắm đầu Phương Chưng đè qua một bên, “Đừng, đụng, tôi!”

“Tiểu Ôn Thủy, cậu mới là người cần nằm viện nhất.” Phương Chưng đột nhiên nghiêm túc lên, cũng hiểu rõ vì sao Ôn Thủy chán ghét người khác chạm vào.

“Xất, còn chưa tới phiên cậu cái tên giả điên giả dại này nói.”

Ôn Thủy không có tâm tư nói giỡn, ngồi sang một bên trầm tư. Phương Chưng cũng không để ý tới Ôn Thủy, tự thêu tranh chữ thập của mình. Ngay lúc này Nguyễn Văn Hách đột nhiên xông vào phòng bệnh, Tiền Hàng đi theo phía sau. Phương Chưng trông thấy Nguyễn Văn Hách thì rất vui mừng, không đợi nói chuyện đã bị Nguyễn Văn Hách ôm lấy.

“Sao anh có thể xuất viện trước em chứ, rõ ràng hôm sinh nhật em đã cầu nguyện không cho anh xuất viện sớm hơn em mà.”

“Em đây là cầu nguyện quá ác độc, thế nên mới không linh nghiệm.” Phương Chưng bảo Nguyễn Văn Hách buông mình ra, sờ sờ đầu cậu, nhìn cậu không chớp mắt. Thật là nhanh, đã chung sống với cậu hơn nửa năm, Nguyễn Văn Hách so với lúc mới tới đã cao một ít, từ khi Tiền Hàng đến cũng đã béo lên một ít, xem ra không còn uể oải như trước.

Vành mắt Nguyễn Văn Hách có chút đỏ, “Anh đi rồi em sẽ thiếu mất một bạn chơi.”

Phương Chưng cười ha ha, “Quỷ khóc nhè, em muốn để anh

trước khi đi nhớ hoài tướng em khóc sao? Chí ít cũng phải cười cho gia một cái."

Nguyễn Văn Hách lau lau khóe mắt, thật sự là cười với Phương Chưng, căn dặn Phương Chưng đến thăm cậu mỗi ngày. Hai bạn bệnh ngày trước cứ như vậy hàn huyên trong phòng bệnh, từ ngày đầu tiên gặp mặt trong bệnh viện, cho đến hiện tại sắp phải xa nhau. Bởi vì Nguyễn Văn Hách là bệnh nhân thật, nên có chút chuyện cậu không nhớ quá rõ, Phương Chưng liên tục nhắc cậu, khiến cậu nhớ được không ít chuyện.

Tiền Hàng ở một bên nghe hơi có chút kinh ngạc, nếu như Nguyễn Văn Hách nhớ toàn bộ chuyện hôm nay, lại có thể nhớ lại chuyện trước đây, đây không thể nghi ngờ có thể khiến bệnh của cậu mau chóng hồi phục. Thần kinh não của cậu chịu quá nhiều thương tổn, ký ức nảy sinh hỗn loạn thậm chí thất lạc, mà loại tổn thương này cơ hồ là vĩnh cửu, muốn trị khỏi căn bản không có khả năng, chỉ có thể khiến cậu tận lực duy trì tỉnh táo và tâm tình vui tươi, mới có thể khiến cho cậu thoạt nhìn trông như một người bình thường, tựa như vị giáo sư trước đây nói, không phát bệnh nữa thì chính là người bình thường.

Tiền Hàng lại liếc trộm Ôn Thủy yên lặng, anh ở trên mạng thật sự là tìm được thông tin về Ôn gia, Ôn gia ở bản địa cũng xem như có tiếng, từ sớm đã kinh doanh thương mại ở hải ngoại, tính đến Ôn Thủy đã là ba đời kinh thương, thế nên Ôn Thủy là một phú tam đại.

Nguyễn Văn Hách cùng Phương Chưng tám chuyện tám chuyện bỗng để ý đến Ôn Thủy trầm mặc ở một bên, thế là sán qua hỏi chuyện Ôn Thủy. Tiền Hàng nhanh tay lẹ mắt kéo cậu ra xa một chút, anh còn nhớ Ôn Thủy không quen để người khác chạm vào.

"Ôn ca không thích cười, Tiểu Hoa xuất viện anh nên vui mừng mới đúng." Nguyễn Văn Hách tựa như một em bé hiếu kỳ mà

nhìn chăm chăm Ôn Thủy.

“Tôi đương nhiên là vui mừng, từ hôm nay trở đi có thể nhẹ nhõm được một hồi.” Ôn Thủy nhìn Phương Chưng, “Đúng không, Phương Chưng?”

Sống lưng Phương Chưng phát lạnh, bây giờ rút đơn xin xuất viện chắc là còn kịp.

Ôn Thủy đứng dậy đi đến trước cửa, Phương Chưng cho rằng y muốn đi vệ sinh, y lại đứng ở trước cửa nhìn ra ngoài.

“Vương Minh ở đối diện không có nói chuyện với ai cũng không có ai tới thăm hắn sao?” Ôn Thủy hỏi Tiền Hàng ở một bên.

“Không có, giúp hắn làm thủ tục nhập viện là chị của hắn, từ khi nhập viện đến nay chưa từng thăm cũng không gọi điện thoại đến.” Kỳ thực Tiền Hàng cũng thấy kỳ quái, nếu như Vương Minh thật sự là người Lý Cường phái tới, giữa bọn họ nhất định phải có liên lạc, nhưng Vương Minh một là không có thiết bị truyền tin, hai là không gặp người ngoài, hắn lấy gì để liên hệ với Lý Cường. Hay là bọn họ đã sớm bàn bạc kỹ mục tiêu, Vương Minh chỉ cần chấp hành, những cái khác không cần để ý đến.

Phương Chưng đi đến bên người Tiền Hàng, nâng tay khoác lên vai anh, “Mặc kệ hắn thật sự có bệnh hay là giả bệnh cũng được, bác sĩ Đường có thể vây hắn một tháng không?”

Nguyễn Văn Hách nhìn chòng chọc tranh chữ thập trên giường, vừa ngẩng đầu đã trông thấy Phương Chưng và Tiền Hàng “kề vai sát cánh”, cậu chạy qua đẩy tay Phương Chưng ra, còn làm mặt quỷ với hắn.

“Tiểu Văn Văn em làm anh đau lòng quá rồi, em không cảm ơn anh mà còn đẩy anh.” Phương Chưng bắt đầu làm bộ khóc, đưa tay muốn ôm Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách lại trốn ra

sau lưng Tiền Hàng, còn lêu lêu hắn nữa.

Tiền Hàng bị làm bia đỡ đạn tránh thoát móng vuốt của Phương Chưng, “Các anh muốn vây hắn là muốn làm gì?”

“Tháng sau tòa án mở phiên tòa.”

“Tôi hiểu rồi, vây hắn một tháng không thành vấn đề.”

Sáng ngày thứ hai, Ôn Thủy lái xe đến đón Phương Chưng xuất viện. Vương Minh đối diện trông thấy bọn họ chuyển đồ, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng. Nguyễn Văn Hách vì để vui vẻ tiễn Phương Chưng, đặc biệt dành mười phút làm ra một tấm biểu ngữ dài hai mươi phân siêu dài. Phương Chưng trông thấy cái tấm gọi là biểu ngữ kia thì thật sự khóc luôn, trên biểu ngữ viết một câu — Tú nương xuất viện, thiên hạ đại loạn.

Nguyễn Văn Hách vỗ vỗ vai Phương Chưng, “Không cần cảm động, em còn viết không ít, muốn xem không?”

“Không xem nữa không xem nữa, anh phải nhanh chóng đi thôi.”

Phương Chưng xoa xoa đầu Nguyễn Văn Hách, nói một tiếng lần sau gặp lại rồi đi về cổng lớn. Nguyễn Văn Hách đại khái là cảm thấy thật cô đơn, ngây ngẩn nhìn Phương Chưng đi ra cổng rồi đột nhiên chạy qua, cổng lớn đóng lại nhốt cậu ở bên trong.

“Phương Chưng, nhớ phải đến thăm em!”

Phương Chưng đứng lại, ngừng mấy giây mới xoay người, đây là lần đầu tiên Nguyễn Văn Hách rõ ràng gọi tên hắn.

“Lại gọi tên anh một lần nữa, một lần nữa, một lần nữa, Tiểu Văn Văn cuối cùng cũng nhớ tên anh rồi, mu… A!”

Miệng Phương Chưng còn chưa hôn xuống, Ôn Thủy đã lôi cái thứ mất mặt này đi. Tiền Hàng ở bên trong cửa đồng thời kéo Nguyễn Văn Hách qua, phất phất tay với bọn họ rồi mang Nguyễn Văn Hách trở về.

Đừng thấy Nguyễn Văn Hách bình thường ruồng bỏ Phương Chưng, thỉnh thoảng sử dụng bạo lực lịch sự không gây thương tích, nhưng Phương Chưng vừa đi thế này, có thể chơi với cậu chỉ còn lại Tiền Hàng và chú thỏ ở lầu trên kia, thế nên Nguyễn Văn Hách khó tránh khỏi cô đơn. Tiền Hàng cũng sợ Nguyễn Văn Hách bởi vì nhớ Phương Chưng mà phát bệnh, hễ rãnh là lại đến hầu Nguyễn Văn Hách chơi, tâm tình tiêu cực của Nguyễn Văn Hách qua mấy ngày đã tốt lên, đã cười ha ha như trước đây.

Giờ nghỉ trưa hôm nay, Tiền Hàng ở phòng làm việc ngủ khò khò, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, Nguyễn Văn Hách rón ra rón rén chuồn vào, còn dè dặt cẩn thận đóng cửa lại. Có lẽ là ngủ không được, Nguyễn Văn Hách chạy đến bên giường nhìn chằm chằm Tiền Hàng, cũng lấy ra cái hộp lần trước Tiền Tuyết tặng cho cậu. Vừa mở nắp ra, zombie bên trong liền nhảy ra, Nguyễn Văn Hách giam zombie trở về, lại thả ra cho zombie nhảy.

Tiền Hàng ở trên giường trở người, gãi gãi mặt vẫn ngủ say như trước. Nguyễn Văn Hách ngồi xổm bên giường nhìn, zombie ở trong tay lắc lư lên xuống trong không trung, cậu nhìn thật lâu rồi buồn ngủ há mồm ngáp. Tiền Hàng tựa hồ nghe thấy trong phòng có tiếng động bèn mở mắt ra, đập vào mắt không phải là trần nhà trắng tinh, mà là một con zombie hình dạng xấu xí dọa người, nhất thời bị dọa nhảy dựng, Nguyễn Văn Hách không kịp phản ứng đầu bị anh đụng ngã ra đất.

“Cậu làm cái gì!” Tiền Hàng chưa tỉnh hồn, anh thật sự sợ ma, tất cả đều là do con nha đầu Tiền Tuyết kia lúc nhỏ chuyên lấy mấy thứ này dọa anh.

Nguyễn Văn Hách xoa mũi đứng dậy, “Chán quá hà, tìm anh

chơi."

"Ngủ không được thì nói sớm chứ, dọa tôi giật mình."

Tiền Hàng bất dắc dĩ thở dài, có lẽ do ban nãy bị đụng trúng, mũi của Nguyễn Văn Hách đỏ bừng vành mắt thì rưng rưng.

"Ô… mũi đau quá nè, hồi trước ngủ không được còn có thể đi tìm Tiểu Hoa, nhưng Tiểu Hoa… con lợn ngốc đó, đi hơn một tuần rồi cũng không trở lại."

"Cậu còn không biết xấu hổ nói hắn là lợn ngốc? Tới đây đi, tôi ngủ với cậu." Tối qua anh đổi với người ta một ca đêm, tối nay lại phải trực đêm, thế nên anh phải ngủ bù cho đủ, bằng không sẽ chống đỡ không nổi.

Nguyễn Văn Hách vui vẻ, tung ta tung tăng chui lên giường, thuận thế lăn một vòng vào sát bên trong. Tiền Hàng một lần nữa nằm xuống, chia một nửa chăn cho Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn Hách chui vào ôm lấy Tiền Hàng, đầu vùi vào trong ngực anh ngửi mùi thuốc khử trùng nhàn nhạt cũng không thấy phản cảm, bởi vì lẫn trong đó còn có mùi hương quen thuộc. Tiền Hàng thấy Nguyễn Văn Hách bệnh thần kinh hoàn toàn không buồn ngủ, ôm chặt như con mèo vậy.

Ngủ trưa xong, Tiền Hàng thức dậy tỉnh táo tinh thần, Nguyễn Văn Hách đã ngủ như chết, dáng ngủ không chút kiêng kỵ kia thật đúng là mê người. Chân trái gập lên mở ra, chân phải tùy tiện duỗi thẳng, một cánh tay đặt bên tai, một tay khác giơ lên quá đỉnh đầu, mặc dù không văn nhã nhưng rất đáng yêu.

Tiền Hàng ngồi bên giường nhìn Nguyễn Văn Hách chằm chằm, nhìn rồi nhìn lại xuất thần, tình hình gần đây của Nguyễn Văn Hách rất ổn định, cơ bản có thể không chế tâm tình, thuốc sử dụng cũng đã giảm ít, lại qua một đoạn thời gian liền có thể xuất viện. Sau khi xuất viện bọn họ đều sẽ bận việc riêng,

Nguyễn Văn Hách sẽ sống cùng mẹ của cậu, rất có thể sẽ đi học trở lại, sau đó ở trường học quen biết bạn bè mới, thậm chí là bạn gái.

Ha ha, chỉ cần em ấy vui là được rồi. Tiền Hàng đứng dậy đi ra ngoài, vừa vặn đụng phải Tiểu Cao.

“Bác sĩ Tiền anh ở đây a, người nhà của Vương Minh đến rồi, nói là muốn gặp Vương Minh một lần.”

“Tôi đi gặp bọn họ một chút.”

Tiền Hàng theo Tiểu Cao đến phòng tiếp tân ở tòa lầu chính, anh còn cho rằng Vương Minh không có người nhà, không ngờ còn thật sự đến.

Trong phòng tiếp tân ngồi hai người một nam một nữ, bọn họ trông thấy Tiền Hàng đến thì dứng dậy. Người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, người đàn ông hơi lớn hơn một chút.

“Xin chào bác sĩ Tiền, tôi là Vương Hâm chị của Vương Minh.” Người phụ nữ tự giới thiệu, “Em trai tôi nằm viện đã được một đoạn thời gian, không biết tình hình của nó thế nào rồi, tôi có thể đến gặp nó không?”

“Việc này e là không được, tâm tình gần đây của Vương Minh thập phần không ổn định, hôm qua còn cắn tôi một ngụm, thế nên tôi không ủng hộ gặp hắn bây giờ, vẫn là mấy ngày nữa đi.” Tiền Hàng chìa cổ tay trái ra cho bọn họ xem, rõ rành rành là một dấu răng.

“Nó thật sự cắn người à?” Vương Hâm hiển nhiên không tin.

“Đương nhiên, cho nên vẫn là mấy ngày nữa đi, chờ tâm tình hắn ổn định rồi tôi sẽ thông báo anh chị, tôi còn có chuyện không thể chiêu đãi thêm nữa.” Tiền Hàng bảo Tiểu Cao tiễn

bọn họ ra cửa, sau đó rời đi dưới sự kinh ngạc của hai người nọ, hôm qua Nguyễn Văn Hách cắn anh một ngụm cũng có chỗ dùng rồi.

Chương 44: Bệnh Thứ 44

DTV-EBOOK

Tiền Hàng eo lưng và đầu gối mỏi nhừ đi về phía bến xe, liên tục trực hai ca đêm sắp đòi mạng người rồi, cũng may kế tiếp có thể nghỉ ngơi một ngày. Chờ người đồng nghiệp đổi ca với anh hôm đó trả lại, anh lại có thể khoan khoan khoái khoái ngủ thêm ở nhà.

Xe buýt đến trạm, Tiền Hàng cà thẻ vé tháng đi vào trong, bỗng nhiên nghe tài xế bảo phải trả tiền, Tiền Hàng đang muốn nói anh dùng thẻ, vừa xoay đầu đã trông thấy Nguyễn Văn Hách mặc quần áo bệnh nhân.

“Sao cậu lại chạy ra ngoài?”

“Ngày mai anh không tới đúng không, em chán.”

Tiền Hàng câm lặng, tài xế giục anh mau trả tiền, anh không còn cách nào khác lại cà thẻ một lần nữa. Trên xe không nhiều người, hai người ngồi ra phía sau. Nguyễn Văn Hách có vẻ chưa từng ngồi xe buýt, sau khi ngồi xuống lắc lắc hai cái chân nhỏ mài ra tiếng soạt soạt. [hôm bữa đi mua đồ mới đi xe buýt nha._.]

“Đừng ồn, sẽ ảnh hưởng người ta.” Tiền Hàng nhỏ giọng nhắc nhở, đã có hai người lạ quay đầu nhìn rồi.

Nguyễn Văn Hách quả thật không phát ra âm thanh kỳ lạ nữa mà ngóng ra bên ngoài, nhìn nhìn rồi lại mở cửa sổ, có lẽ là muốn mở cửa cho thoáng mát, hoặc là muốn thò đầu ra nhìn. Tiền Hàng mơ mơ màng màng muốn ngủ gật, đột nhiên cảm thấy có gió lạnh nhất thời tỉnh lại, nhìn về phía cửa sổ phát hiện

đã mở một nửa, nửa cánh tay của Nguyễn Văn Hách vươn ra ngoài, anh kéo tay cậu về đóng cửa lại, một chiếc xe tải ở bên ngoài vượt ngang qua, dọa anh mặt mũi trắng bệch.

“Bức bối quá.” Nguyễn Văn Hách giải thích.

Tiền Hàng nghĩ cần phải nói cho nhóc điên biết quy tắc sinh tồn đúng đắn, cảnh cáo Nguyễn Văn Hách thành thật mà ngồi đó, sau đó không dời mắt nhìn cậu chằm chằm, chỉ sợ cậu lại làm ra chuyện gì nữa. Nguyễn Văn Hách vỗ vỗ lưng ghế trước mặt, dư quang phát hiện Tiền Hàng đang nhìn cậu, cậu chàng có chút không tự nhiên.

“Biết anh thích em rồi, không cần phải nhìn em chằm chằm đâu.”

Lần này Tiền Hàng thật sự bình tĩnh không nổi nữa, trên xe yên ắng có rất ít người nói chuyện, âm thanh trong lúc chạy xe cũng rất lớn, nhưng câu này của Nguyễn Văn Hách lại rất rõ ràng, hành khách đồng thời quay đầu nhìn bọn anh. Lúc này xe ngừng ở trạm, Tiền Hàng kéo Nguyễn Văn Hách đi xuống, xem ra sau này khỏi phải ngồi xe buýt này nữa.

“Đậu, cậu không nói chuyện sẽ chết?” Tiền Hàng nhìn xe buýt đã đi xa đang nghĩ làm sao để về nhà, hay là tống nhóc điên này trở về.

“Không nói thật sẽ chết.”

Nguyễn Văn Hách phản bác rất nhanh, còn cười với Tiền Hàng. Tiền Hàng che mặt, Nguyễn Văn Hách cười lên thật sự là rất ngọt rất đáng yêu, quả thật là loại hình mà anh thích.

Một chiếc taxi dừng lại trước mặt bọn họ, Tiền Hàng ngẩn ra, tài xế taxi thời nay có cần phải tích cực như vậy không, không vẫy cũng dừng. Tài xế hỏi bọn anh có muốn lên hay không, hai

người đứng trong gió lạnh đấu võ mồm cũng quái, thế là lên xe. Hơn hai mươi phút sau xe taxi đến đích, Tiền Hàng trả tiền mang Nguyễn Văn Hách về nhà, lên tầng 4 mở cửa vào nhà.

Nguyễn Văn Hách chưa từng đến, cửa vừa mở ra đã xông vào, tựa như chưa từng thấy qua nhà của người khác mà vòng vòng trong nhà. Nguyễn Văn Hách phát ra âm thanh hưng phấn, đi một vòng phòng khách rồi chạy vào phòng ngủ, Tiền Hàng tóm cậu trở lại.

“Không cần hưng phấn như vậy, nhà tôi không tệ chứ.”

“Ừa, so với nhà em nhỏ hơn nhiều.”

Tiền Hàng nhất thời không lời nào, anh chính là quỷ nghèo thì làm sao, không phải là chỉ mua lại một cái nhà hai phòng ngủ một phòng khách đã qua sử dụng thôi sao, việc này đâu có phạm pháp!

Nguyễn Văn Hách thấy mới mẻ đủ rồi, nhìn thấy sô pha thì nhào qua vắt trên lưng ghế. Tiền Hàng cởi áo khoác mở ti vi cho Nguyễn Văn Hách xem, bởi vì anh muốn đi ngủ. Nguyễn Văn Hách ngồi một mình trong phòng khách xem ti vi ban đầu còn có thể ngoan ngoãn xem, qua cũng được một khắc đồng hồ thì ngồi không yên bắt đầu chuyển kênh, chuyển đến một kênh vừa lúc đang chiếu một bộ phim truyền hình huyền nghi*, âm nhạc trong phim hết sức quỷ dị, thỉnh thoảng con có mấy tiếng thét chói tai của nhân vật. Nguyễn Văn Hách xem tiết mục này chỉnh âm lượng lớn lên, tâm tình phi thường không tệ, không được mấy phút lại chỉnh âm lượng nhỏ xuống, rồi lại lần nữa chỉnh to.

[huyền nghi: ý chỉ sự vật không thể thấy rõ được chân tướng, mang đầy tính hồi hộp, đại khái là thể loại trinh thám hoặc kinh dị]

Tiền Hàng ngủ trong phòng ngủ cũng không thấy ngon, đương lúc nửa tỉnh nửa mê bên tai dường như quanh quẩn một cổ âm thanh quỷ dị, âm thanh lúc lớn lúc nhỏ, còn kèm theo tiếng nữ thét, cái loại rất thê lương bi thảm. Trong lúc bất tri bất giác Tiền Hàng cảm thấy sống lưng phát lạnh, một cổ lạnh lẽo lặng lẽ dâng lên. Âm thanh dọa người kia vẫn còn tiếp diễn, Tiền Hàng đã ngủ không nổi nữa, mở mắt chăm chú nghe thì hình như là truyền tới từ phòng khách.

“Nguyễn Văn Hách cậu nhỏ giọng chút thì chết à!” Tiền Hàng kéo cửa ra bạo phát, quả nhiên vừa nãy nên trực tiếp tống Nguyễn Văn Hách về bệnh viện.

Nguyễn Văn Hách chỉ chỉ mình, ý chỉ Tiền Hàng là cậu không có nói chuyện, Tiền Hàng tức tới nổi không biết nên nói gì.

“Tôi đây liền đưa cậu về bệnh viện.”

Tiền Hàng xoay người quay về phòng thay quần áo, Nguyễn Văn Hách vừa nghe câu này liền không hài lòng, đuổi theo nhào tới trước một cái, trực tiếp làm Tiền Hàng bổ nhào lên giường.

“Không về không về không về! Phương Chưng đi rồi, anh cũng không ở đó, một mình em tại đó rất là buồn chán.”

Tiền Hàng mới phát hiện Nguyễn Văn Hách là dạng người sợ cô đơn, “Không phải cậu còn có thỏ sao.”

“Anh không cho đút, em liền không đút nữa.”

“Thật hiếm khi cậu nghe lời như vậy, đi xuống khỏi người tôi có được hay không?”

Nguyễn Văn Hách ngoan ngoãn trèo xuống khỏi người Tiền Hàng, thuận thế lộn một cái lên giường chui vào chăn, trong chăn còn mang theo nhiệt độ cơ thể của Tiền Hàng rất ấm áp.

“Vừa hay em cũng mệt rồi, em ngủ đây.” Nguyễn Văn Hách tìm một tư thế thoải mái nằm xuống ngủ.

Tiền Hàng đứng lên phi thường câm nín, có điều anh thực sự rất buồn ngủ, đầu óc mơ mơ hồ hồ choáng váng. Tiền Hàng không còn khí lực xua đuổi Nguyễn Văn Hách, nằm xuống rồi xoay lưng lại ngủ, nếu như đối mặt với Nguyễn Văn Hách chỉ sợ là ngủ không được.

Nguyễn Văn Hách nằm được một lát thì mở mắt ra, Tiền Hàng đưa lưng về phía cậu ngủ say, cậu nhìn được mấy giây rồi lặng lẽ xích qua bên Tiền Hàng một chút, tay chạm tới chất vải còn có một thứ cứng mềm vừa phải, bóp bóp xác định làm mông.

“Nhóc điên cậu đừng có giở trò cho tôi.” Tiền Hàng đơn thuần là bị bóp tới tỉnh, hơn nữa nơi đó hình như có phản ứng rồi.

Nguyễn Văn Hách không nhúc nhích nữa, nhìn chòng chọc trần nhà chớp chớp mắt, tiếp đó giơ tay sờ soạn lên eo Tiền Hàng. Tiền Hàng xoay người lại đẩy tay Nguyễn Văn Hách ra, cái tay kia chưa từ bỏ ý định lại chìa qua, chuẩn xác không trật bóp lấy thứ đã cương cứng.

“Tiền Hàng, sao anh không ra tay với em?”

Nguyễn Văn Hách xoay người ngồi vắt lên thân Tiền Hàng, Tiền Hàng bị hỏi á khẩu, anh cũng muốn chớ, nhưng đâu thể diễn xuân cung ở bệnh viện được đúng không?

“Em thích anh, bây giờ em rất tỉnh táo, tụi mình tới làm đi.”

“Khoan khoan khoan!” Tiền Hàng hô ngừng, anh thực sự cảm thấy mình choáng tới nỗi nghe lầm rồi, Nguyễn Văn Hách thích anh, nhưng cái câu phía sau kia là có ý gì, “Cậu đến đây không phải chỉ bởi vì việc này chứ?”

“Ừm, nếu không anh nghĩ là gì?”

Tiền Hàng thật sự cho rằng Nguyễn Văn Hách cô đơn mới theo về, không ngờ đến đây lại muốn làm việc này.

“Cậu đâu cần gấp như khỉ vậy chứ?”

“Em sợ anh bị người khác đoạt mất, Tiểu Mã lầu trên vẫn cứ nói anh giống bảo mẫu, không trông kỹ là không được.”

Này này, nghĩ đi đâu vậy, Tiền Hàng hoàn toàn không hiểu nổi lo lắng của Nguyễn Văn Hách là từ đâu mà ra.

“Cách vách còn nói, mỗi lần trông thấy anh, con trai kiến của nó liền chết, đã là con thứ mười lăm rồi, nó nói còn chết nữa sẽ gả cho anh.”

Tiền Hàng trợn tròn mắt, cảm nhận được ác ý nồng đậm, thằng mập cách vách kia nhận không dưới một ngàn đứa con, ngay cả thau rửa mặt của tên đó cũng đều là con của gã ta.

Nguyễn Văn Hách dòm cổ áo ngủ của Tiền Hàng, bạo lực xé rộng ra hai bên, Tiền Hàng rất không hình tượng mà thét lên như gặp phải sắc lang.

“La cái gì, em cũng đâu thể làm anh vậy vậy.”

Tiền Hàng nắm lấy tay Nguyễn Văn Hách, chợt trở mình đè cậu dưới thân, “Đừng đùa quá phận, làm cậu khóc tôi sẽ không chịu trách nhiệm.”

“Tiền Hàng anh đang nói giỡn? Há há há!”

Nguyễn Văn Hách cười ha ha, một chút phòng bị cũng không có. Tiền Hàng trông thấy Nguyễn Văn Hách như vậy lại có chút nổi

giận, trực tiếp cởi dây lưng của Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn Hách ngẩn ra, ngồi dậy đẩy tay Tiền Hàng ra, Tiền Hàng nắm lấy eo cậu dùng sức lật lại, thuận tiện lột quần cậu xuống.

“Ê, Tiền Hàng, đường lang!”

Nguyễn Văn Hách thật sự cảm thấy đại sự không ổn, đáy lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi, mông lành lạnh lại cảm giác được bàn tay nóng rực của Tiền Hàng đang sờ lên, sau đó mông bị nâng lên, cái tay kia sờ vào chỗ sâu trong cánh mông.

“Rất nhanh cậu sẽ biết sự khác nhau giữa đùa dai với thực chiến.”

Lời Tiền Hàng vừa dứt, một ngón tay không chút báo trước dò vào nơi chưa từng trải qua bất kỳ thay đổi nào. Đau đớn như tê liệt khiến Nguyễn Văn Hách trước đó còn đùa giỡn nhất thời đứng hình, việc này không giống trong tưởng tượng của cậu, không nên kinh khủng như vậy mới đúng.

“Không muốn, đau!”

Nguyễn Văn Hách nghẹn ngào kêu ra miệng, Tiền Hàng thật sự thu tay lại, nhẹ nhàng ôm lấy Nguyễn Văn Hách đã phát run.

“Có lẽ em không hiểu được ý nghĩa của việc kết giao, không phải thuận miệng nói đùa một câu, cũng không phải chung sống như Platon* được, có phải có tiếp xúc như vậy.” Tiền Hàng nói ở bên tai Nguyễn Văn Hách, “Có thể em thật sự thích tôi, nhưng có lẽ khác với yêu, là loại tình cảm của bạn bè tốt anh em tốt. Tôi không vội, em hãy nghĩ cho kỹ, đến cùng là tình cảm như anh em, hay là loại cảm tình của tình nhân, tôi không chấp nhận loại tình yêu như trò đùa.”

[Platon (hay Plato) là một nhà triết học của Hy Lạp cổ đại, tình yêu kiểu là Platon là khái niệm để chỉ tình yêu đôi lứa thiên về

tinh thần, hướng đến những giá trị thiêng liêng, không có dục vọng thể xác]

Nguyễn Văn Hách nằm sấp trên giường vùi đầu trong gối không lên tiếng, Tiền Hàng giúp cậu mặc quần vào, sau đó mang cậu trở về bệnh viện. Trên đường Nguyễn Văn Hách vẫn luôn buồn bã không lên tiếng, đến khi về phòng bệnh cũng không nói một câu. Tiền Hàng ở ngoài phòng bệnh nhìn một hồi rồi mới về nhà nghỉ ngơi.

Nguyễn Văn Hách về phòng bệnh leo lên giường nằm xuống, bụng cũng không thấy đói cơm trưa cũng không ăn. Mặt trời dần dần ngã về tây, Nguyễn Văn Hách chớp chớp đôi mắt có chút khô, một tiếng gõ cửa rõ ràng vang lên, Nguyễn Văn Hách cho rằng là Tiền Hàng nên không quay đầu.

“Tiểu Văn Văn em ngủ rồi sao?” Là Phương Chưng đã hai tuần không tới rất vui vẻ tiến vào, đến bên giường trông thấy Nguyễn Văn Hách vẫn mở to mắt kìa, “Em thức sao không nói gì, tâm tình không tốt sao? Đường lang của em đâu?”

“Phương Chưng, anh nói xem cái gì là yêu?”

“Anh hiểu rồi, em với đường lang cãi nhau.”

“Anh còn chưa trả lời vấn đề của em.”

Nguyễn Văn Hách ngồi dậy nhìn Phương Chưng, Phương Chưng chưa từng thấy cậu nghiêm túc như vậy, tâm tình đùa giỡn vụt biến mất.

“Anh cũng không hiểu rõ.” Phương Chưng ngồi lên giường, tầm mắt nhìn thẳng không biết đang nhìn đi đâu, “Hẳn không chỉ là sống cùng với người đó, mà còn có ràng buộc.”

“Ràng buộc?”

Phương Chưng bỗng nhiên cười lên, “Đúng, một đời người sẽ gặp vô số người, có những vị khách đi ngang qua cuộc đời em, cũng có người gây ra ảnh hưởng rất lớn đối với em. Cả đời này của em sẽ sinh ra tình cảm với rất nhiều người, tình thân, tình bạn, tình yêu, chán ghét, những thứ đó đều là ràng buộc. Nhưng luôn có một số người như thế, em muốn sống cùng người ấy một đời, cho dù khi già đi đối phương không đi được nữa thậm chí là liệt giường, em cũng sẽ không chán ghét mà vứt bỏ người ấy. Có thể theo em đến cuối cùng không phải là tình yêu, mà là bạn lữ, mà gắn kết giữa em và bạn lữ là sự ràng buộc so với tình yêu còn sâu đậm hơn.”

Phương Chưng nói xong những lời này, Nguyễn Văn Hách trầm mặc, suy ngẫm ý nghĩa chúng. Phương Chưng sờ sờ đầu cậu, hắn cũng muốn cùng Nguyễn Văn Hách có sự ràng buộc sâu đậm hơn, nhưng đối với Nguyễn Văn Hách mà nói đó không phải là yêu, chỉ là quý mến.

Chương 45: Bệnh Thứ 45

DTV-EBOOK

Nguyễn Tương Văn ký tên mình rồi buông bút xuống, vào bệnh viện đi thẳng đến phòng bệnh của Nguyễn Văn Hách, đi đến cửa vừa vặn đụng phải Phương Chưng đang đi ra, hai người đơn giản trò chuyện vài câu. Nguyễn Văn Hách nghe tiếng nói chuyện ngoài cửa, biết là mẹ đến nên chạy ra ôm lấy cô. Phương Chưng không muốn quấy rầy hai người đoàn tụ, đành nói cáo từ rồi rời đi.

"Trước nay con đều gọi cậu ấy là Tiểu Hoa, sao hôm nay lại gọi Phương Chưng?" Nguyễn Tương Văn rất bất ngờ, chẳng lẽ khi cãi nhau mới gọi tên Phương Chưng, không thèm cái xưng hô thân thiết dễ thương kia nữa.

Nguyễn Văn Hách cười với mẹ, kéo cô vào phòng bệnh, "Mẹ, con thích Tiền Hàng."

"Mẹ biết con thích cậu ấy, mẹ cũng thích nữa." Nguyễn Tương Văn sờ sờ mặt con trai, mấy ngày không gặp tinh thần con trai đã tốt hơn rồi.

"Tiền Hàng là của con." Nguyễn Văn Hách chu mỏ khẳng định.

"Được được, của con." Nguyễn Tương Văn cũng không tranh với con trai, chỉ coi như con trai lại phát bệnh.

Nguyễn Văn Hách lại cười, "Mẹ, con muốn xuất viện, con đã không còn phát bệnh nữa, đầu óc rất tỉnh táo."

"Con nói thật ư?" Nguyễn Tương Văn thật sự cho rằng mình đang nằm mộng, con trai của cô nhập viện đã gần 10 tháng cuối

cùng có thể xuất viện rồi, mẹ con hai người cũng không cần chia cách nữa.

“Thật đó, rất nhiều chuyện con đều nhớ lại hết rồi, con không nói mê nữa.” Nguyễn Văn Hách chỉ chính mình, “Con lớn rồi, con muốn bảo vệ mẹ, không cho bọn họ bắt nạt, con có thể làm được.”

Nguyễn Tương Văn nước mắt tràn mi, cô cũng đã từng nghĩ nội tâm con trai quá yếu đuối mới chịu không nổi đả kích mà nằm viện, xuất viện vẫn sẽ chỉ là một “kẻ nhát gan” như trước kia, lại chưa từng nghĩ đến con sẽ nói ra những lời như vậy.

“Mẹ, mẹ đừng khóc, mẹ mà khóc con cũng muốn khóc theo.” Nguyễn Văn Hách nhăn nhúm mặt mày khuyên nhủ.

Nguyễn Tương Văn lau nước mắt gật đầu đáp ứng, “Mẹ đây là vui mừng thôi, lớn rồi đừng có như một đứa con nít, để người ta nhìn vào chê cười. Con muốn xuất viện thì mẹ đi hỏi thử bác sĩ Tiền, cậu ấy nói được thì được.”

Nguyễn Văn Hách lấy đồ ăn vặt mà trước đây Nguyễn Tương Văn cho cậu ra, cùng Nguyễn Tương Văn vừa ăn vừa trò chuyện. Nguyễn Tương Văn ăn mấy thứ quà vặt này thật sự rất vui vẻ, cô từng nghe được chuyện về đồ ăn vặt từ chỗ Tiền Hàng, Nguyễn Văn Hách bây giờ không tiếc mà lấy ra chứng minh cậu đã buông tha rồi, không còn cố chấp với loại chuyện nhỏ này nữa, thật sự là đã khỏi bệnh.

Nguyễn Tương Văn và Nguyễn Văn Hách trò chuyện đến tận trời nhá nhem tối, Nguyễn Tương Văn lại cùng con trai ăn cơm tối xong mới rời khỏi bệnh viện, sau khi rời đi liền gọi điện thoại cho Tiền Hàng, hỏi chuyện Nguyễn Văn Hách có thể xuất viện hay không. Tiền Hàng nghe xong nhất thời không trả lời, cho rằng Nguyễn Văn Hách là đang trốn tránh anh, nhưng mà tình trạng hiện tại của Nguyễn Văn Hách quả thực thích hợp xuất

viện, bình thường uống chút thuốc, đừng chịu kích thích tinh thần quá lớn thì hoàn toàn không vấn đề gì, thế nên anh đã đồng ý.

Ngày hôm sau, Nguyễn Tương Văn đến bệnh viện thật sớm, chờ Tiền Hàng đến rồi cùng anh đi làm thủ tục xuất viện cho Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn Hách biết mình sắp xuất viện, trời vừa sáng đã hưng phấn ngân nga trong phòng bệnh.

Trước bữa trưa, thủ tục xuất viện của Nguyễn Văn Hách đã triệt để xong xuôi, buổi chiều thu dọn đồ đạc là đã có thể rời đi. Là bác sĩ chủ trị của Nguyễn Văn Hách, Tiền Hàng giúp cậu thu dọn, thu dọn xong rồi đưa bọn họ ra cổng.

“Tiền Hàng, hẹn gặp lại.” Nguyễn Văn Hách mặc quần áo mà lần trước cậu với Tiền Hàng đi mua, một thân quần bò áo bò càng lộ vẻ tinh thần trẻ trung cùng sự ngỗ nghịch.

“Hẹn gặp lại.” Tiền Hàng đáp lời, bây giờ anh có hơi hoài niệm Nguyễn Văn Hách trước đây gọi anh là đường lang rồi.

Nguyễn Văn Hách theo mẹ lên xe, Tiền Hàng nhìn xe đi xa rồi mới trở lại bệnh viện. Có lẽ Nguyễn Văn Hách đã suy nghĩ rõ ràng rồi, thế nên mới vội vàng xuất viện, chẳng qua như vậy cũng tốt, cuộc sống của anh lại lần nữa bắt đầu.

Nguyễn Văn Hách đi, toàn bộ tâm tư Tiền Hàng đều dùng để ứng phó với Vương Minh, dù sao Phương Chưng đã nói kéo dài một tháng, bây giờ còn chưa đến nửa tháng. Người nhà của Vương Minh hầu như mỗi ngày đều đến xin gặp Vương Minh, Tiền Hàng đều dùng các loại lý do để xua đuổi.

Hôm nay, Tiền Hàng mang theo thân thể mệt mỏi tan ca, có lẽ là liên quan đến Nguyễn Văn Hách không còn ở bệnh viện, anh cảm thấy công việc ở bệnh viện rất buồn tẻ, thân thể cũng càng ngày càng mỏi mệt. Đến lầu 4, anh mò mẫm bật sáng đèn tường,

cái tay đang thò vào túi quần tìm chìa khóa ngừng lại, bởi vì Nguyễn Văn Hách đang ngồi ở trước cửa. Anh dụi dụi mắt rồi lại mở ra, Nguyễn Văn Hách vẫn ở đó.

“Nguyễn Văn Hách, sao em lại ở đây?” Tiền Hàng lay tỉnh Nguyễn Văn Hách đang ôm hành lý ngủ trên đất, cũng không biết cậu đã ngủ ở đây bao lâu.

Nguyễn Văn Hách tỉnh dậy, trông thấy Tiền Hàng thì vành mắt đỏ lên, chùi nước mắt bắt đầu khóc. Tiền Hàng không biết cậu bị làm sao, mở cửa kéo cậu vào.

“Trước tiên em đừng khóc, xảy ra chuyện gì, không phải em với mẹ em…”

Tiền Hàng còn chưa hỏi xong di động đã reo, nhìn thì thấy là Nguyễn Tương Văn gọi tới. Anh vào phòng ngủ nhận điện thoại, Nguyễn Tương Văn vội vàng hỏi có thấy con trai cô không, anh liền nói là Nguyễn Văn Hách đang ở chỗ anh, lúc này Nguyễn Tương Văn mới bình tĩnh lại, còn nói sẽ đến đón con cô.

“Hai người cãi nhau?”

“Xem như là vậy… Tôi đây đi đón nó.” Nguyễn Tương Văn dường như khó mở miệng bèn chuyển đề tài.

“Tâm tình hiện tại của cậu ấy không tốt lắm, tôi thấy vẫn là tạm thời ở lại chỗ tôi mấy ngày trước, chờ hôm nào tâm tình cậu ấy tốt rồi cô lại đến đón đi.”

Nguyễn Tương Văn do dự một hồi rồi mới đồng ý, Tiền Hàng cất điện thoại đi ra ngoài. Lúc này Nguyễn Văn Hách đã nín khóc, ngồi trên ghế sô pha ngẩn người.

“Là mẹ em đúng không?” Nguyễn Văn Hách hỏi.

Tiền Hàng ừ một tiếng, “Em ngồi bên ngoài bao lâu rồi, hay là em đi tắm trước đi, miễn cho bị lạnh hỏng luôn.”

“Em không sao… mới lạ đó.” Nguyễn Văn Hách ôm bụng ngồi dậy đi tìm phòng tắm, Tiền Hàng chỉ ra vị trí phòng tắm, cậu chạy vào đóng cửa lại.

Tiền Hàng đứng bên ngoài hỏi Nguyễn Văn Hách ở bên trong, “Phòng khách là phòng trước đây em gái tôi ở, em ở chỗ ấy trước nha.”

“Ừm được… nhưng mà… ha… anh không hỏi sao em lại đến đây sao… ưm…”

Mặc dù biết Nguyễn Văn Hách nhiễm lạnh rồi đau bụng tiêu chảy, nhưng cái âm thanh hơi chút thống khổ này nghe vào tai Tiền Hàng lại vô cùng dễ nghe, như là lời mời gọi nào đó.

“Sao anh… ô… không nói gì?” Nguyễn Văn Hách buồn bực rồi.

“Chờ em xong.” Tiền Hàng không dám đứng ở cửa nữa, trở về phòng khách mở ti vi chỉnh âm lượng lớn.

Mấy phút sau, Nguyễn Văn Hách đã thiếu chút nữa mệt lả đi ra, loạng chà loạng choạng đi đến trước sô pha ngồi xuống, “Mẹ kiếm được bạn trai mới, rất có tiền, khi em nằm viện không bao lâu. Hiện giờ mẹ đang ở chỗ của bạn trai, mẹ ở bên ngoài mướn cho em một căn phòng, em không biết làm sao để đối mặt với mẹ nên ra đây.”

Tiền Hàng gãi gãi đầu tóc đã dài ra không ít, anh đã sớm đoán được Nguyễn Tương Văn làm sao mà kiếm ra tiền, nhưng mà nghe được sự thật vẫn là rất giật mình. Nhưng anh có thể hiểu cho Nguyễn Tương Văn, dưới tình huống khi ấy, cô phải chăm sóc cho con trai ngã bệnh, lại phải đối đầu với hai mẹ con Niếp gia kia, phải đi đến nước này cũng là chuyện không cách nào

khác.

“Vậy em hận cô ấy ư?” Bây giờ Tiền Hàng có chút hối hận khi cho Nguyễn Văn Hách xuất viện nhanh như vậy, có lẽ bệnh viện mới là nơi thích hợp với cậu, chẳng qua cậu đã đến lúc trưởng thành, có một số chuyện nhất định phải thừa nhận, không thể vĩnh viễn sống trong bệnh viện.

Nguyễn Văn Hách lắc đầu, Tiền Hàng rót cho cậu ly nước, “Vậy giờ em ở đây vài ngày đi, vừa hay mấy ngày này tôi được nghỉ, có thể ở nhà với em.”

Tiền Hàng đơn giản thu dọn phòng cho khách một chút, kỳ thực cũng không thu dọn gì mấy, chỉ là đổi cái khăn trải giường. Nguyễn Văn Hách có lẽ thật sự mệt mỏi, nằm xuống không bao lâu đã ngủ thiếp đi, Tiền Hàng nhìn cậu ngủ say mới đi ra, nghĩ sáng sớm ngày mai phải gọi điện thoại cho bệnh viện xin nghỉ.

Đêm dần khuya, Nguyễn Văn Hách trằn trọc nhiều lần vẫn không cách nào ngủ đành ngồi dậy, ngơ ngẩn nhìn đệm giường một hồi rồi mở đèn. Cậu nhìn nhìn chung quanh mới nhớ ra nơi này là nhà Tiền Hàng, phòng cho khách không lớn chỉ mười mét vuông, cạnh đầu giường có một tủ nhỏ, đối diện là một tủ quần áo cao bằng người. Cậu phủ thêm áo ngủ vén chăn lên ngồi ở mép giường, trong vô tình nhìn thấy một mỹ nhân ngư được đặt trên tủ đầu giường, nhìn mấy giây mới phát hiện không đúng lắm, bởi vì đây là đực.

Nhìn chằm chằm mỹ nhân ngư đực hết nửa ngày, Nguyễn Văn Hách tắt đèn mở cửa đi ra ngoài. Phòng khách đã tắt đèn, Tiền Hàng đã sớm đi ngủ. Cậu đi đến phòng ngủ của Tiền Hàng ở cách vách, vặn thử nắm cửa cũng không khóa, cậu nhẹ nhàng mở cửa ra liếc nhìn Tiền Hàng đã ngủ say. Đóng cửa lại đi đến bên giường, cậu ngồi xổm xuống nhìn Tiền Hàng không chớp mắt, sau đó ngồi lên mép giường rồi nằm xuống. Tiền Hàng dường như cảm nhận được bên người có một vật nặng đè lên

giường, còn tưởng là có trộm nhất thời ngồi bật dậy, phát hiện ra ai nằm bên cạnh thì có chút ngơ ngác.

“Em không ngủ được?”

“Ừm, từ khi xuất viện em chưa từng ngủ ngon.”

“Nếu em có thể ngủ ở chỗ tôi thì ngủ đi.”

Tiền Hàng mở chăn ra, Nguyễn Văn Hách không hề nghĩ ngợi chui vào ôm chặt Tiền Hàng.

“Đường lang, em vẫn thích anh.” Nguyễn Văn Hách vùi trong lòng Tiền Hàng nói, “Có anh ở đây em sẽ an tâm, ở trong cái nhà xa lạ kia em nghĩ đến chỉ có anh và mẹ.”

“Thế nên em chạy tới chỗ này của tôi?” Trong lòng Tiền Hàng đã vui tới nở hoa, nhịn xuống xung động muốn làm sắc lang.

“Ừm, em cũng không ôm tâm tình vui đùa, là thật sự muốn sống cùng với anh.” Nguyễn Văn Hách ngẩng đầu nhìn Tiền Hàng, căn phòng tối tăm chỉ có thể trông thấy một dáng vẻ mơ hồ, “Không giống như tình cảm dành cho Phương Chưng, Ôn Thủy, chính là cái loại dành cho Mẫn Mẫn.” [Mẫn Mẫn là bạn gái cũ của bé:"<]

Lời nói của Nguyễn Văn Hách không quá mức trau chuốt rất là đơn giản, nhưng rõ ràng đã biểu đạt tâm tư của cậu với Tiền Hàng. Tiền Hàng nghe xong trái tim như chịu không nổi đập nhanh hơn, hôn lấy Nguyễn Văn Hách, hai tay kích động vuốt ve trên người cậu. Nguyễn Văn Hách bị ép dưới thân không hiểu quá rõ Tiền Hàng đang làm gì, nhưng nơi nào đó trên cơ thể như là bị châm lửa, cái tay ôm chặt Tiền Hàng khẽ vuốt sau lưng, tấm lưng kia so với tưởng tượng của cậu còn rộng hơn, mang cho người ta cảm giác an toàn đáng để dựa vào.

Quần áo của hai người bị đối phương trút xuống, thân thể quấn quýt cọ sát, trong đầu đã sớm không còn lý trí chỉ còn lại bản năng, cùng với âm thanh dâm mỹ của quan hệ gắn bó…..

Chương 46: Bệnh Thứ 46

DTV-EBOOK

Bên ngoài dương quang minh mị, trong phòng "thao quang dưỡng hối"*.

[dương quang minh mị: ánh nắng rực rỡ | thao quang dưỡng hối (韬光养晦): thành ngữ chỉ sự giấu tài, thao quang là thu liễm che giấu đi. Còn tại sao nó lại nằm trong ngoặc? Vì nếu chỉ dùng Hán Việt hay đọc lên thì sẽ nhầm thành thao của thông (f*ck) ý =)))))))) phần còn lại các chế tự biên nha =))))]

Tiền Hàng thu chú em của mình vào trong quần, ngồi ở bên giường than ngắn thở dài, Nguyễn Văn Hách nằm trên giường còn đang ngủ. Tối qua anh đã làm một chuyện khiến anh không hối hận, nhưng lại rất thất đức, anh ăn nhóc điên Nguyễn Văn Hách này rồi. Ăn sạch luôn rồi, không phải đùa giỡn đệ đệ của Nguyễn Văn Hách, cũng không cùng chơi với đệ đệ của Nguyễn Văn Hách, mà là… anh không dám nghĩ tiếp nữa, nếu như Nguyễn Tương Văn biết thì có khùng lên hay không, hay là đến tìm bạn trai của cô, trói hắn thành giun ném xuống sông cho cá ăn. [ý là anh kiếm người chết thay]

Phía sau lưng truyền ra âm thanh sột soạt, Tiền Hàng biết Nguyễn Văn Hách đang nhúc nhích có thể là sắp tỉnh, cánh tay trắng ngần còn đang ôm eo anh, anh cứng người, sao đối diện Nguyễn Văn Hách đây?

"Tiền Hàng… đói bụng rồi."

Tiền Hàng lập tức quay đầu, nhóc con này tỉnh dậy đã nói lời này, quỷ chết đói đầu thai à.

Nguyễn Văn Hách dụi dụi mắt, một tay khác cũng ôm lấy Tiền Hàng, mắt còn ngái ngủ mông lung nói: “Eo đau.”

“Tôi đi nấu cơm.”

Nửa tấm lưng của Nguyễn Văn Hách bị trợt chăn ra, Tiền Hàng nhìn tới cổ họng một trận nóng lên, anh nào dám ngồi lì đó nữa. Nguyễn Văn Hách nhìn bóng lưng có chút kinh hoảng của Tiền Hàng thì cười, nhớ đến chuyện tối qua đỏ mặt trốn vào trong chăn, ký ức của cậu đối với chuyện này hãy còn mới mẻ, thoải mái hơn so với trong tưởng tượng cũng cảm nhận được sự dịu dàng của Tiền Hàng, chỉ mới nhớ tới thôi đã khiến cậu lưu luyến.

Tiền Hàng làm bữa sáng đơn giản, sau đó gọi Nguyễn Văn Hách rời giường ăn cơm. Đương lúc Nguyễn Văn Hách rửa mặt, anh gọi điện thoại cho chủ nhiệm mới xin nghỉ, bị chủ nhiệm mắng mỏ một trận, còn uy hiếp nói ngày mai mà không đi làm thì vĩnh viễn khỏi tới nữa.

“Kỳ thực anh không cần vì em mà xin nghỉ.” Nguyễn Văn Hách đứng ở cửa phòng ngủ nói, cậu ở trong phòng khách cũng nghe thấy tiếng gầm thét trong điện thoại.

“Không sao, nghỉ phép tháng này tôi còn chưa dùng.”

“Tiền Hàng, quen biết anh thật tốt.”

Tiền Hàng đi đến trước mặt Nguyễn Văn Hách, hôn lên mặt cậu rồi đi ra phòng khách ăn cơm, “Tôi làm sandwich jăm-bông trứng, cháo khoai, em tới thử xem.”

Nguyễn Văn Hách đỏ mặt qua ăn, sau khi ngồi xuống cầm lấy sandwich đưa đến bên miệng, nguyên liệu làm sandwich là mua từ siêu thị nên hương vị cũng bình thường, nhưng cháo khoai kia thì không tệ.

“Ăn ngon cũng không thể ăn một mạch ba chén.” Ngay lúc Nguyễn Văn Hách đang định múc chén cháo thứ ba, Tiền Hàng dùng đũa kẹp lấy cái muôi múc cháo.

“Em ăn chưa no à, đương nhiên là anh đã lớn tuổi rồi, em đây còn đang phát triển thân thể cần nhiều dinh dưỡng.”

“Em nói cái gì?”

“Lời hay không nói hai lần.”

Nguyễn Văn Hách cười ha ha buông muôi xuống, lại cầm lấy một cái sandwich ăn. Tiền Hàng câm nín, nhóc điên đây là đang chê anh lớn tuổi à?

Hai người ăn sáng xong không có chuyện gì làm lại bắt đầu dọn phòng, giặt drap giường chăn gối phơi khô, vật dụng lau chùi đến bóng loáng, nhà bếp nhà vệ sinh cũng dọn dẹp một lượt.

“Phù… Người ta nghỉ phép sẽ ra ngoài hẹn hò, em lại ở đây làm tổng vệ sinh.” Nguyễn Văn Hách bãi công rồi, bận rộn cả một ngày cậu sắp mất nước rồi, ngồi dưới đất không dậy nổi, mắt long lanh nhìn Tiền Hàng đầy chờ mong.

“Dưới đất lạnh, em ngồi lên ghế đi.” Tiền Hàng chùi chùi mồ hôi trên đầu đi kéo Nguyễn Văn Hách, “Nếu em muốn ra ngoài chơi, ngày mai tôi dắt em đi vòng vòng xung quanh.”

Nguyễn Văn Hách vừa nghe thế đã lên tinh thần, la hét ngày mai phải chơi một ngày cho đã. Tiền Hàng thật sự bội phục sức chiến đấu này của Nguyễn Văn Hách, nhưng anh bội phục có hơi sớm, bởi anh mới nằm lên giường, Nguyễn Văn Hách liền như sói đói nhào lên người anh.

“Tiền Hàng, tới làm đi.” Nguyễn Văn Hách vừa nói vừa lột quần

áo Tiền Hàng, Tiền Hàng tựa như con gái nhà lành đẩy Nguyễn Văn Hách.

“Không phải hôm qua mới làm sao, làm nhiều không tốt cho thân thể.”

“Không hiểu, rất dễ chịu mà.” Nguyễn Văn Hách ngừng tay đánh giá Tiền Hàng từ trên xuống dưới, “Anh không thích làm với em, hay là… chẳng lẽ anh không được?”

Tiền Hàng không nhịn được lửa này, nói anh là tội phạm cải tạo, nhịn, nói anh không được, nhịn không nổi.

Thế là Tiền Hàng đè Nguyễn Văn Hách ra giường, thành thục tuột quần cậu, bởi vì hôm qua đã làm, khuếch trương qua loa xong liền xách súng ra trận. Nguyễn Văn Hách vốn còn phản kháng mấy cái lấy lệ, nhưng mà dục vọng đến thì bất chấp gì nữa, trong miệng tràn ra rên rĩ mị hoặc nghênh đón Tiền Hàng.

Sáng ngày kế tiếp, hai kẻ lăn lộn đến nửa đêm đợi mặt trời lên cao mới thức dậy, rửa ráy xong thì ra ngoài ăn cơm trưa, sẵn tiện hẹn hò. Nguyễn Văn Hách rất ít khi ra ngoài, trông thấy đám người ồn ào ngoài chợ thì rất vui vẻ, kéo Tiền Hàng dạo một vòng quanh chợ, đói thì bảo Tiền Hàng mua đồ ăn, Tiền Hàng vui vì cậu chỉ mua đồ ăn không mua bậy mấy thứ khác.

Hai người không để ý đã đi đến chạng vạng, bụng cũng đã đói liền ăn ở quán cơm trong chợ. Chọn thức ăn rồi vừa trò chuyện vừa chờ, lúc này điện thoại Tiền Hàng reo vang, Tiền Hàng nhìn tới là Nguyễn Tương Văn gọi, nói xạo là bệnh viện gọi tới rồi ra ngoài tiếp máy, vừa vặn ngay lúc đồ uống của bọn anh được mang lên, Nguyễn Văn Hách thành thật ngồi ở đó uống.

“Bác sĩ Tiền, Văn Hách nó thế nào rồi?” Trong lời nói của Nguyễn Tương Văn mang theo sầu muộn, mấy ngày nay chỉ e là cũng không ngủ ngon.

“Em ấy vẫn tốt.” Tiền Hàng rất muốn nói cho Nguyễn Tương Văn biết, nhìn bề ngoài thì tốt, bởi vì con trai của cô đã bị anh ăn sạch rồi.

“Thế thì tôi yên tâm rồi, vậy ngày mai tôi có thể đến gặp nó không?”

“Tôi thấy vẫn là chờ thêm mấy ngày đi.”

Mặc dù Nguyễn Tương Văn rất không muốn chờ, nhưng vẫn đồng ý.

Tiền Hàng cúp điện thoại, một cuộc điện thoại lại gọi tới, là chủ nhiệm. Tiền Hàng sao dám chậm trễ lập tức bắt máy, mục đích chủ nhiệm gọi đến rất đơn giản, một là mắng hành vi tồi tệ tự dưng nghỉ phép của Tiền Hàng, hai là nói cho anh biết Vương Minh đã bị người nhà đưa đi rồi.

“Cái gì, sao đi được?” Tiền Hàng thầm nghĩ hỏng rồi, cái tên Vương Minh kia vốn chính là lai lịch bất minh, bây giờ đi như vậy càng không biết bước tiếp theo Lý Cường sẽ hành động thế nào.

“Tôi giải quyết thủ tục xuất viện cho hắn, cậu cũng thật là, người nhà người ta hết sức bất mãn hành vi của cậu, hình như lỗi nặng lần trước chưa nhớ kỹ ha?” Chiếu theo quy định của bệnh viện bọn họ, người nhà cưỡng ép đòi xuất viện, bệnh viện nhất định phải đồng ý, ai bảo bọn họ không phải là cảnh sát không có quyền giam giữ, nhưng Tiền Hàng chính là đã giam Vương Minh chừng hai chục ngày.

Tiền Hàng biết nói sao, chỉ có thể nghe chủ nhiệm giáo huấn. Nguyễn Văn Hách ở trong quán cơm không đợi được nữa, bưng nước ra tìm Tiền Hàng, Tiền Hàng vừa nghe điện thoại vừa trở lại ăn cơm, trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng nhai. Tuổi

tác của chủ nhiệm quả thật có hơi lớn, nhưng tai cũng không điếc, nghe được tiếng nhai nuốt thức ăn cơn tức càng lớn, trực tiếp la ngày mai đi làm rồi tức giận cúp điện thoại. Thức ăn Tiền Hàng nuốt trong họng thiếu chút nữa chạy vào khí quản, ho một trận mới ngưng, chẳng lẽ lại phải nghe giáo huấn sao.

“Tiền Hàng anh làm sao vậy?” Nguyễn Văn Hách hỏi thăm dẫn dắt chú ý của Tiền Hàng, xỉa một miếng bít-tết đã được cắt sẵn trong phần của Tiền Hàng.

Tiền Hàng trả lời một câu không có gì, gửi tin nhắn cho Ôn Thủy, nói cho y biết Vương Minh đã xuất viện. Ôn Thủy nhắn lại cũng nhanh, chỉ có ba chữ “đã biết rồi”. Tiền Hàng cất di động chuẩn bị ăn cơm, sau đó phát hiện thịt bò trong phần của mình chỉ còn một nửa, mà phần của Nguyễn Văn Hách rõ ràng nhiều hơn so với anh.

“Tôi đã nói em phải ăn ít thịt lại.”

Tiền Hàng chìa tay xiên thịt của Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách ôm khay sắt đứng dậy né tránh, hai tay bị nóng nên vô thức buông ra, khay sắt rơi xuống đất.

“Ngu ngốc, ai bảo em chạm vào.”

“Nóng quá hà, đường lang!”

“Đáng đời, đi xả nước.”

Nguyễn Văn Hách vẫy tay nhảy nhảy, Tiền Hàng kéo cậu đến phòng rửa tay gần nhất để xối nước lạnh, vừa giúp cậu xối vừa mắng cậu là đồ ngốc.

“Em không phải đồ ngốc, anh là đường lang ngốc.” Nguyễn Văn Hách mắng lại, cái tay không xối nước nắm tóc Tiền Hàng, “Oa oa, đau quá đau quá…”

Tiền Hàng nắm lấy cái tay kia cũng ném vòi nước xuống, “Em không phải đồ ngốc thì là cái gì, ở đâu có người đi nắm khay sắt chứ, đáng đời.”

Nguyễn Văn Hách chu môi không biết trả lời thế nào, mồm miệng không rõ mà phản bác: “Ô… ai bảo anh cướp thịt của em, đều là lỗi của anh, về trả lại đàng hoàng cho em.”

“Nhóc quỷ háo sắc.” Tiền Hàng nghiến răng cho một đấm lên đỉnh đầu Nguyễn Văn Hách.

Nguyễn Văn Hách đột nhiên cười, vốc một vốc nước trực tiếp tạt lên người Tiền Hàng. Tiền Hàng im lặng tháo mắt kính xuống lau khô, nếu chỗ này không phải là nơi công cộng, anh nhất định sẽ khiến nhóc điên này hối hận.

Rửa vuốt cho Nguyễn Văn Hách xong, bọn anh trở lại quán, chủ quán đã giúp bọn anh thu dọn đồ ăn trên đất sạch sẽ. Bọn anh nói xin lỗi với chủ quán, ăn xong rồi về nhà. Về đến nhà, Nguyễn Văn Hách lại sống dậy, không thành thật ngồi im mà kéo Tiền Hàng chơi, Tiền Hàng không thèm để ý cậu, cậu lại đi cởi dây lưng Tiền Hàng. Cuối cùng Tiền Hàng nhịn không được nữa bùng nổ, đè Nguyễn Văn Hách lại hủy hoại một phen, nhưng kết quả là ngày hôm sau thức dậy thắt lưng đầu gối mỏi nhừ. [có gì đó sai sai…]

“Túng dục quá độ nha, Tiền, Hàng, tội, phạm, cải, tạo ~”

Nguyễn Văn Hách hoàn toàn khỏe re tựa như làm nũng mà điểm lên mũi Tiền Hàng, Tiền Hàng buồn bực đẩy móng vuốt của cậu ra, chịu đựng chủ nhiệm triệu hoán mà đến bệnh viện, quả nhiên già rồi không thể chơi thế này mỗi ngày.

Chương 47: Bệnh Thứ 47

DTV-EBOOK

Bận rộn cả một ngày Tiền Hàng tan ca về nhà, mở đèn phòng khách lên liền trông thấy Nguyễn Văn Hách nằm trên sô pha như một con cún, anh còn cho rằng Nguyễn Văn Hách chết trong nhà rồi, cậu bò dậy ôm lấy chân anh khóc.

“Đường lang, em sắp đói chết rồi, cho em ăn cho em ăn ~”

“Ha ha ha… muốn ăn thì đừng chọt tôi nhột, nhóc điên này.” Tiền Hàng vội vàng tránh Nguyễn Văn Hách xa một chút, đây chính là một con quỷ chết đói, “Không phải tôi đã chuẩn bị cơm trưa cho em rồi sao, em không ăn?”

“Nguội quá, ăn được mấy miếng.” Nguyễn Văn Hách chẹp chẹp miệng.

Tiền Hàng ném áo khoác lên sô pha đi vào nhà bếp, “Không phải tôi đã dạy em cách dùng lò vi ba sao, lại nói em không biết dùng bếp gas hâm nóng chút à?”

Nguyễn Văn Hách theo Tiền Hàng vào nhà bếp, lúc này Tiền Hàng đang kiểm tra lò vi ba trong bếp, sau khi xem xong phi thường trịnh trọng hỏi Nguyễn Văn Hách, “Em có biết con gấu làm sao mà chết không?”

“Ngu chết.”

“Vậy còn heo?”

“Đói chết, em không phải, em còn chưa đói chết.”

“Là ngu chết, phích điện chưa cắm!”

Tiền Hàng thiếu chút nữa tức cười, anh cho rằng Nguyễn Văn Hách có bao nhiêu thông minh, không ngờ là một nhân sĩ bị chướng ngại sinh hoạt. Nguyễn Văn Hách đại khái là thấy tủi thân, rũ mắt nhìn lò vi ba.

“Thôi đi, ngày mai em theo tôi đến bệnh viện ăn đi. Biết ngồi xe buýt chứ, đi thẳng đường 15, xuống dưới lầu có trạm xe.”

Nguyễn Văn Hách nghe lời này thì không buồn rầu nữa liên tục gật đầu, Tiền Hàng sợ cậu làm sai, lại dặn dò cậu chờ xe thế nào nhìn số xe ra sao, còn đưa cậu thêm mấy đồng tiền lẻ, miễn cho chẳng biết ngồi đến đâu không về được. Tiền Hàng lại nói số điện thoại di động của mình cho Nguyễn Văn Hách, lỡ như thật sự đi lạc còn có thể mượn điện thoại gọi cho anh, nhưng mà Nguyễn Văn Hách ra ngoài không mang điện thoại thật sự bất tiện. Nguyễn Văn Hách cầm được tiền rất vui vẻ, rất chờ mong mình tự ngồi xe buýt.

Tiền Hàng không để ý Nguyễn Văn Hách, đến phòng bếp chuẩn bị cơm tối, nấu xong rồi cùng Nguyễn Văn Hách ăn. Nguyễn Văn Hách ăn cơm cũng không yên ổn, vừa ăn vừa ngâm nga, ánh mắt còn phiêu trên mấy đồng tiền ở trên bàn, Tiền Hàng vờ như không thấy.

Ăn xong cơm tối, Nguyễn Văn Hách đi rửa bát, Tiền Hàng ngồi trong phòng khách xem ti vi. Tiếng nước trong nhà bếp vang lên một trận rồi dừng, Tiền Hàng biết cậu đã rửa xong rồi. Nguyễn Văn Hách lau khô tay rồi lặng lẽ đi đến phía sau Tiền Hàng, nhìn Tiền Hàng đưa lưng lại đột nhiện vươn tay ôm lấy anh.

“Đường lang lớn, tới chơi đi ~”

Tâm tình Nguyễn Văn Hách không biết sao lại tốt như thế, cọ cọ bên mặt Tiền Hàng như là làm nũng. Tiền Hàng thì lại sợ hãi,

anh là một gã đàn ông đã sắp ba mươi, đã sớm qua năm tháng lửa cháy kích tình rồi, vậy nên bảo anh mỗi ngày tiếp xúc thân mật anh ăn không tiêu, kéo nhóc điên qua một bên giáo huấn.

“Nghe đây, loại chuyện này một tuần tối đa ba lần, mỗi lần không quá hai phát, bằng không sẽ hư tổn sức khoe thân thể, thế nên…” Tiền Hàng nghiêm trang giảng giải, bằng không sớm muộn gì cũng sẽ chết dưới cúc hoa của Nguyễn Văn Hách.

“Anh yếu thận rồi.” Nguyễn Văn Hách chán ghét mà nhìn chằm chằm đũng quần Tiền Hàng.

Quả tim bình thường của Tiền Hàng nhất thời vỡ nát, chợt ra sức áp đảo Nguyễn Văn Hách lên sô pha, một tay đè lại vai cậu, tay còn lại mở cúc áo, “Tôi vốn cho rằng em biết mệt, xem ra tôi hoàn toàn khong cần lo cho em.”

“Tới nha, thua phải làm ngựa cưỡi.”

“Lấy cái tướng nhỏ con này của em còn không đủ cho tôi ngồi.”

Tiền Hàng cúi người hôn lên miệng Nguyễn Văn Hách, tay trượt vào trong quần áo cậu, tham lam mà vuốt ve da dẻ bên trong áo, rất nhẵn, sờ vào thấy non mềm. Nguyễn Văn Hách rất hưng phấn, mới chỉ mấy cái mà đã khiến chú em của cậu ngẩng lên rồi, còn giơ tay lên cởi quần áo của Tiền Hàng. Bản chất của Tiền Hàng đại khái là thật sự hiện rồi, đột nhiên nâng Nguyễn Văn Hách đi vào phòng. Nguyễn Văn Hách mắt thấy cửa đóng lại tim bắt đầu đập tăng tốc, tiếp theo bị Tiền Hàng ném lên giường, Tiền Hàng đứng ở bên giường cởi quần áo, nhanh nhẹn cởi sạch không kéo dài.

“Tiền Hàng, bây giờ anh giống tên lưu manh.”

“Vậy em chính là sắc quỷ.”

Tiền Hàng thuận tay cởi quần áo của cậu ném ra đất, đè lên hôn lấy cằm, hầu kết, xương quai xanh của Nguyễn Văn Hách, lưu lại trên đó dấu vết riêng của mình. Nguyễn Văn Hách hít thở nặng nề, nhiệt độ cơ thể dường như cũng cao hơn ban nãy, quả thực là có thể hòa tan cả Tiền Hàng.

“Ưm… ô… ha… Tiền, Tiền Hàng…”

Nguyễn Văn Hách vô ý thức gọi tên Tiền Hàng, Tiền Hàng như chích máu gà nhịn không được nữa, sau khi đơn giản khuếch trương xong thì đưa chú em nhà mình tiến vào con đường ẩm ướt kia. Nguyễn Văn Hách bỗng nhiên cười ha ha, vừa nâng mắt đã trông thấy mặt Tiền Hàng, ôm lấy đầu anh hôn, răng mài cà đến môi. Tiền Hàng cũng không ngại cách hôn có chút dã man này, ngược lại càng kích thích ham muốn chinh phục của anh, cuối cùng không chế không nổi, mà không chế không nổi thì phải thừa nhận hậu quả.

“Ai nha ai nha ai nha……” Tiền Hàng như là bị rút hai cân máu mà vịn tường rên rỉ, quả nhiên không thể để nhóc điên xúi giục, đây là gặp phải báo ứng rồi, cả người mềm nhũn không sức lực.

“Ai nha ai nha ai nha ~”

Nguyễn Văn Hách nằm trên giường cũng rên rỉ, Tiền Hàng cho rằng cậu đang nhại lại anh thì tức không chỗ phát tiết, về giường trực tiếp đè lên người cậu.

“Nhại tôi?”

“Không có, cả người em không có khí lực.” Nguyễn Văn Hách nắm gối nói, đại khái là thật sự suy yếu mới không đẩy Tiền Hàng ra.

“Ha ha, đáng đời, biết vì sao tôi ngăn cản em chưa?” Tiền Hàng thiếu chút nữa đi xuống lầu bắn pháo, anh còn cho rằng Nguyễn

Văn Hách là kiểu yêu quái hút tinh khí người biến thành, hóa ra cũng có lúc không xong.

Nguyễn Văn Hách đỏ mặt quay đầu nguýt anh, “Anh ngăn cản sao? Nhoáng một cái đã nhào qua rồi, sắc lang.”

“Câm miệng, đều là lỗi của em.”

Tiền Hàng liếc nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, thật sự là không thể chậm trễ nữa bằng không sẽ bị muộn, vội vàng đến phòng bếp làm cơm sáng. Để lại một phần cho Nguyễn Văn Hách, anh tự mình ăn rồi đến bệnh viện.

Nguyễn Văn Hách nằm ở trên giường thêm một tiếng đồng hồ đã khôi phục tinh thần, mặc quần áo xong xuống giường rửa mặt ăn cơm. Cậu ăn xong không có chuyện gì làm lại xem ti vi, xem được một hồi lại buồn chán, trong đầu suy nghĩ nên tìm thứ gì có hứng thú. Lúc này, ngăn kéo tủ dưới ti vi thu hút sự chú ý của cậu, cậu rất hiếu kỳ trong đó có cái gì, thế là chạy qua kéo ngăn kéo ra coi, có thuốc men thường dùng và mấy cái CD. Xem tên của CD là ca khúc thịnh hành, cậu không hứng thú cầm album lên xem, to cỡ 16K*, dày hai ba phân.

[16K là cỡ 185mmX260mm]

Nguyễn Văn Hách cầm album trực tiếp ngồi dưới đất, lật trang thứ nhất chính là một bức ảnh gia đình hạnh phúc, bốn người đứng trong cảnh đẹp, chắc là cảnh của một công viên nào đó. Khi đó Tiền Hàng rõ ràng trẻ tuổi hơn bây giờ, có lẽ là chụp bảy tám năm về trước, dáng vẻ không anh tuấn như bây giờ, vóc dáng lại không thấp, mặc quần short áo thun. Tiền Tuyết căn bản chính là một tiểu nha đầu, cột hai chùm đuôi ngựa, một thân váy áo hoa. Phía sau hai người là cha mẹ của họ, dáng vẻ ba bốn mươi tuổi, dung mạo Tiền Hàng có chút giống mẹ, gương mặt và ánh mắt Tiền Tuyết lại giống cha. Một nhà bốn người đều cười với ống kính, nhìn vào rất hòa thuận.

“Thật tốt, cả nhà hạnh phúc.” Nguyễn Văn Hách nhìn nhìn lại nhớ tới chuyện của cha mẹ, nói ra cậu còn chưa từng chụp ảnh gia đình, chỉ có ảnh đơn của cha mẹ cậu. Không đúng, có một bức cả gia đình, nhưng sau đó bị hai mẹ con Niếp gia tới quậy xé mất rồi.

Nguyễn Văn Hách trả album ảnh về chỗ cũ, thấy thời gian không còn sớm nữa thì xuống lầu đến trạm chờ xe buýt. Thời gian này người ngồi xe buýt không nhiều, Nguyễn Văn Hách liếc trộm hành khách xung quanh có chút khẩn trương, vẫn là lần đầu tiên cậu một mình ngồi xe cùng nhiều người thế này.

Nguyễn Văn Hách đứng ở trạm chờ mấy phút xe buýt mới tới, cậu luống ca luống cuống tìm tiền, tài xế thấy cậu đứng bên ngoài mò túi liền biết cậu đang tìm tiền, quát to bảo cậu mau lên xe. Nguyễn Văn Hách vội vàng lên xe, vừa lúc tìm được tiền bèn trực tiếp đưa cho tài xế. Bác tài xế đang lái xe, hơn nữa đây là xe bỏ tiền tự động, liếc cậu một cái bảo cậu bỏ tiền vào hộp. Nguyễn Văn Hách đỏ mặt, nhét tiền vào rồi ngồi ra sau chót, tựa như hành khách đều đang nhìn cậu vậy.

Gần giữa trưa, xe bắt đầu đông lên, tốc độ xe buýt cũng chậm lại, chạy đến bệnh viện tốn gần năm mươi phút. Nguyễn Văn Hách xuống xe, Tiền Hàng vẫn luôn đứng ở cổng chờ vẫy tay với cậu, còn tưởng rằng cậu đi lạc rồi. Hai người đi đến căn tin mua cơm, Nguyễn Văn Hách thấy bạn bệnh trước đây, đặc biệt là Tiểu Mã, cả người vui vẻ lên quên luôn chuyện xấu hổ trên xe, nói cười với Mã Chí Vĩ.

Nguyễn Văn Hách và Tiểu Mã ăn cơm xong đi chơi, Tiền Hàng còn có bệnh nhân phải chiếu cố không có thời gian trông coi bọn họ. Nguyễn Văn Hách biết Tiền Hàng đã có bệnh nhân mới, cư nhiên bỏ qua việc lén cho thỏ ăn theo Tiền Hàng đi gặp bệnh nhân mới. Tiền Hàng dắt Nguyễn Văn Hách đến sân thể dục, Nguyễn Văn Hách liếc mắt một cái phát hiện dưới cầu trượt có

một người đàn ông trung niên lôi thôi lếch thếch mặt đầy râu đang ngồi, trước đây chưa thấy qua tên này, hơn nữa ông này đang khóc.

“Đây là bệnh nhân mới tới bệnh viện hôm qua, tên Trương Đào.” Tiền Hàng đứng bên ngoài sân thể dục, cũng không đi qua nói chuyện với người đàn ông, “Biết vì sao hắn ta vào đây không không?”

Nguyễn Văn Hách lắc đầu, Tiền Hàng tiếp tục nói: “Tháng trước hắn ta gây gổ với cha mẹ, trong cơn tức giận từ trong nhà chạy ra ngoài, cha mẹ không yên tâm chạy đuổi theo, kết quả mẹ hắn chạy vội quá không trông thấy xe trên đường, bị xe đụng bay tại chỗ, bệnh viện cấp cứu một ngày không được phải bỏ mình. Chủ xe mặc dù đã bồi thường nhiều tiền, nhưng hắn tự trách rất nhiều, nhớ tới mẹ rơi lệ không ngừng, ban đêm nằm mơ cũng là thảm trạng mẹ chết thảm, cuối cùng chịu không nổi phải vào viện.”

“Tiền Hàng, em nói với anh cái này…” Nguyễn Văn Hách có chút hiểu rõ vì sao Tiền Hàng thoải mái cho cậu đến đây như vậy.

Chương 48: Bệnh Thứ 48

DTV-EBOOK

Tiền Hàng nhìn người đàn ông tên Trương Đào kia cười nói, "Tôi không có ý gì khác, em có muốn qua chơi với anh ta không, anh ta chơi vui hơn thỏ đó."

Nguyễn Văn Hách bán tín bán nghi, nhưng vẫn đi qua nói chuyện với Trương Đào. Trương Đào còn đang khóc, mắt sưng đỏ không biết đã khóc bao lâu, cho dù Nguyễn Văn Hách ngồi trước mặt hắn cũng không thấy.

"Này, đừng khóc nữa, còn thích khóc hơn tui." Nguyễn Văn Hách dòm Trương Đào, cũng không biết Trương Đào khóc mấy ngày rồi không rửa mặt dơ hầy.

Trương Đào còn đang chùi nước mắt, phát hiện bên mình có người thì trong miệng lầm bầm lầu bầu nhỏ giọng nói chuyện. Nguyễn Văn Hách nghe không rõ nên tiến lại gần, thật đúng là nghe rõ được hắn nói gì, là đang nói lời xin lỗi.

"Nếu anh đã khó chịu như vậy, vậy sao trước đây lại gây gổ với mẹ?"

"Éo liên quan tới mày." Tay chùi nước mắt của Trương Đào có một giây cứng lại.

"Tôi muốn hỏi, bởi vì gần đây quan hệ giữa tôi và mẹ cũng không tốt." Nguyễn Văn Hách từ từ gác đầu lên đầu gối, cậu đã bốn năm ngày không gặp mẹ rồi, quả thật là rất nhớ.

Trương Đào thả tay chùi nước mắt xuống nhìn Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách trông thấy ý hỏi thăm trong mắt hắn,

đứt quãng kể lại chuyện trước đó, nói rất mơ hồ cũng rất loạn, nhưng hắn lại nghe rất nghiêm túc.

“Đây đều là chuyện nhỏ, không so được với chuyện của tôi.” Trương Đào nhớ đến chuyện kia, vành mắt lại đỏ lên, “Năm năm trước tôi ly hôn, nguyên nhân là mẹ tôi cứ luôn làm khó vợ tôi, cuối cùng cô ấy chịu không nổi nữa ly hôn với tôi, còn mang theo đứa con trai mười tuổi. Mẹ tôi lại giới thiệu cho tôi một người khác, tôi lại không thích cô ta, ban đầu mẹ còn nói chuyện với cô ta, sau đó rất nhanh lại bắt đầu bới móc, sau đó cũng ly hôn với cô này. Tôi muốn tái hôn với vợ trước, nhưng mẹ tôi không đồng ý, tôi chịu không nổi mỗi ngày đều gây với bà, hôm đó tôi lại…”

Nguyễn Văn Hách không hiểu tại sao mẹ của Trương Đào mỗi lần đều muốn hoạnh họe con dâu, cũng không hiểu tại sao Trương Đào vẫn cứ mãi nghe theo an bài của mẹ, ngay cả quyết định sai lầm cũng nghe, điều này rất kỳ quái.

“Mỗi ngày vừa nhắm mắt tôi đã trông thấy mẹ tôi qua lại trước mặt, mãi hỏi tôi tại sao chạy nhanh như vậy không chờ bà, nếu như tôi chạy chậm một chút có lẽ bà ấy đã không có chuyện gì.” Trương Đào ôm đầu gối lại bắt đầu khóc, “Tôi vừa nghĩ đến từ nay về sau không còn ai làm những món cơm quen thuộc, không ai nhắc nhở tôi trời lạnh mặc thêm áo, ngã bệnh không còn ai cả đêm chăm sóc tôi, tôi liền chịu không nổi… Ô oa oa oa!”

Trương Đào khóc rống như thế, mũi Nguyễn Văn Hách cũng đỏ luôn, nhớ đến mẹ mình cũng chăm sóc mình như mẹ của Trương Đào, thậm chí còn vì cậu mà tìm bạn trai mới để kiếm tiền, thế mà cậu đi không nói một tiếng, nhất định sẽ khiến mẹ lo lắng đau lòng.

Tiền Hàng nghe tiếng khóc thì vội vàng chạy qua, nhưng chờ đến khi anh qua tới thì Nguyễn Văn Hách cũng đang khóc, hơn

nữa tiếng khóc còn to hơn cả Trương Đào, Trương Đào bị tiếng khóc dọa cư nhiên không khóc nữa.

“Đừng khóc nữa đừng khóc nữa, thật là!” Tiền Hàng kéo Nguyễn Văn Hách ra ngoài sân thể dục, anh muốn để cho Nguyễn Văn Hách nghe chuyện của Trương Đào, nào ngờ quỷ khóc nhè này cũng khóc theo.

Nguyễn Văn Hách khóc tới choáng đầu, thút thít nhìn Tiền Hàng, chùi chùi tầm mắt mơ hồ, Tiền Hàng vừa dỗ vừa tìm khăn giấy cho cậu chùi.

“Tiền Hàng, em muốn gặp mẹ, em muốn nói xin lỗi với mẹ, em không muốn rời khỏi mẹ.” Nguyễn Văn Hách nghẹn ngào nói.

“Được được, nhưng em lau sạch mặt đi, để cô ấy trông thấy sẽ đau lòng.”

Nguyễn Văn Hách ngoan ngoãn lau khô mặt, Tiền Hàng thì gọi điện thoại cho Nguyễn Tương Văn, nói cho cô tin tức tốt này. Nguyễn Tương Văn sau khi biết tin ở trong điện thoại cũng cười ra tiếng, nói sẽ lập tức đến bệnh viện gặp con trai.

“Vừa ý rồi chưa, một hồi nữa cô ấy sẽ đến, đến phòng làm việc của tôi chờ đi.” Tiền Hàng thở phào, hôm nay quả là lăn lộn không uổng công.

Lời này của Tiền Hàng vừa xong, Nguyễn Văn Hách như chó săn nhận được mệnh lệnh, vèo một phát chạy về phòng làm việc. Chờ đến khi Tiền Hàng phản ứng lại kịp, Nguyễn Văn Hách đã chạy không còn bóng dáng, lúc này anh mới hậu tri hậu giác mà đi theo.

Nguyễn Tương Văn rất kích động, lái 80 dặm một giờ chạy đến bệnh viện, đỗ xe xong lại đăng ký ở cổng, chạy thẳng đến phòng làm việc của Tiền Hàng. Ở phòng làm việc Nguyễn Văn Hách

vẫn cứ xoay vòng vòng, nghe tiếng mở cửa thì nhìn ra, Nguyễn Tương Văn thở hổn hển đứng tại đó, trên đầu có chút ít mồ hôi mỏng. Nguyễn Văn Hách nhào qua ôm lấy cô, giọng nghẹn ngào nói xin lỗi. Nguyễn Tương Văn ôm chặt con trai rất là vui vẻ, con trai đã tha thứ cho cô rồi, cảm giác tội lỗi của cô lại giảm đi mấy phần.

“Hai người đừng đứng đó, tới đây ngồi đi.” Tiền Hàng bảo hai mẹ con đi vào, miễn cho người đi ngang qua bên ngoài trông thấy.

Nguyễn Tương Văn chùi chùi khóe mắt ẩm ướt, cùng Nguyễn Văn Hách ngồi trên giường.

“Bác sĩ Tiền cám ơn cậu, không có cậu mà nói…” Nguyễn Tương Văn không biết nên nói thế nào, nhưng cô biết con trai chịu tha thứ cho cô hoàn toàn là công lao của Tiền Hàng.

“Cô khách khí rồi, đây là việc tôi nên làm.” Tiền Hàng cười khổ, bởi vì anh chột dạ, anh đã ăn sạch con trai nhà người ta rồi.

Nguyễn Tương Văn nhìn nhìn Nguyễn Văn Hách, kéo tay cậu hỏi: “Con tha thứ cho mẹ rồi đúng không, đồng ý về sống không?”

Nguyễn Văn Hách bị hỏi nhất thời không không nắm được chủ kiến, nhìn bọn họ lắc đầu, “Con không chán ghét cũng không hận mẹ, chỉ là nhất thời không cách nào đối mặt, cho nên không có tha thứ hay không tha thứ. Xin lỗi, khiến mẹ đau lòng rồi.”

“Mẹ không đau lòng.” Trong lòng Nguyễn Tương Văn có chút đau, Nguyễn Văn Hách lắc đầu là không muốn trở về sống, như vậy trong đáy lòng nó kỳ thực vẫn còn bất mãn mình ư.

“Mẹ, con không muốn trở về, nơi đó quá lạnh.” Nguyễn Văn Hách nói tới đây nhìn Tiền Hàng.

Nguyễn Tương Văn đã sớm biết kết quả, biểu tình mới nãy còn hưng phấn giờ đã phai, quả nhiên cậu chính là bất mãn.

Tiền Hàng thấy Nguyễn Tương Văn không lên tiếng, đoán được cô đang nghĩ gì, bèn vội vàng giải thích, "Em ấy không phải là không muốn thường xuyên gặp mặt cô, chỉ là quá cô đơn. Hơn nữa nếu cách li với người khác, bệnh của em ấy có lẽ sẽ tái phát."

Nguyễn Tương Văn gật đầu, cô sớm đã hiểu bệnh của Nguyễn Văn Hách, thần kinh tổn thương là vĩnh cửu, chỉ có thể dựa vào thuốc và chữa trị để giảm bớt, cho dù bây giờ cậu đã xuất viện, nếu như không cẩn thận chăm sóc, vẫn sẽ phát bệnh lại.

"Nhưng mà tôi không cách nào..." Nguyễn Tương Văn mím môi khó mà mở miệng, Tiền Hàng khẳng định đã biết tình huống bên cô, cho nên Nguyễn Văn Hách vô pháp sống cùng với cô, nhưng nếu để Nguyễn Văn Hách sống ở nơi cô không trông đến thì cô lại lo lắng.

"Nếu như cô yên tâm thì hãy để em ấy ở chỗ tôi, dù sao chỗ tôi vẫn còn một gian phòng trống." Có điều bây giờ không cần thiết nữa, nhóc điên đói khát kia vẫn luôn quấn lấy cái ấy của anh.

Nguyễn Văn Hách nghe đến phòng trống thì ánh mắt như phát sáng nhìn Tiền Hàng, nhìn tới nỗi anh phát lạnh toàn thân.

Nguyễn Tương Văn rất cảm động, tiếng nói một mực run rẩy, "Việc này không thích hợp đâu, sẽ không làm phiền cậu chứ?"

"Không đâu, tôi thấy em ấy cũng có thể khống chế tâm tình của mình." Tiền Hàng cười với Nguyễn Tương Văn, thật ra là nụ cười chột dạ triệt để.

Nguyễn Tương Văn nghĩ nghĩ thấy đây đúng là sự thật, bỏ con trai sống một mình cô càng lo lắng. Nhưng Tiền Hàng với mẹ con cô không thân cũng chẳng quen, cho Nguyễn Văn Hách ở

chỗ anh tạm mấy ngày là bởi vì bọn họ quen biết, ở thời gian dài thì sẽ ra sao.

Đột nhiên lúc này Nguyễn Văn Hách mở miệng, "Mẹ, cho con ở chỗ Tiền Hàng đi, dù sao tụi con dùng chung một cái… Ứm!"

Câu nói phía sau bị Tiền Hàng kịp thời bịt lại, anh thật sự là sợ Nguyễn Tương Văn biết được sẽ bùng nổ.

"Em ấy nói một cái khăn lông, hôm nào phải đi mua cái mới." Tiền Hàng thiếu chút nữa vừa khóc vừa cười, loại chuyện này vẫn là chờ tìm một cơ hội thích hợp rồi nói mới tốt.

"Khăn lông không phải là một cái?" Nguyễn Tương Văn nghi ngờ, cứ luôn cảm thấy bọn họ là lạ.

"À… Cô Nguyễn, Nguyễn Văn Hách hiện giờ đã xuất viện, cô có nghĩ tới cho em ấy đi làm gì không?" Tiền Hàng chuyển hướng suy nghĩ của Nguyễn Tương Văn, tránh nhắc lại chuyện một cái khăn lông nữa.

Nguyễn Tương Văn bối rối đầy mắt, "Vốn muốn cho Văn Hách đi học lại, nhưng thời gian nó đi học lại không đủ, còn có nửa năm là thi đại học, cũng không thể nào thi ra thành tích tốt. Cho nên tôi muốn để nó ở nhà trước, chờ năm học mới rồi lại đi học."

Nghe Nguyễn Tương Văn nói như vậy, Tiền Hàng bỗng dưng nhớ tới một chuyện, "Không bằng thế này đi, chỗ chúng tôi đang tuyển làm bán thời gian, chính là trông nom bệnh nhân ra ngoài hoạt động, cũng không có gì, công việc có thể làm rất nhẹ nhàng, tôi thấy để Nguyễn Văn Hách làm cũng không tệ, cũng tránh cho em ấy ở nhà ăn không ngồi rồi."

"Nhưng lỡ bệnh nhân đánh nhau…" Bệnh nhân ở đây phát bệnh cũng không có lựa thời gian, lỡ như đánh nhau làm bị thương Nguyễn Văn Hách, cô sẽ rất đau lòng.

“Việc này cô yên tâm, có thể ra ngoài hoạt động cơ bản đều là bệnh nhân có bệnh trạng nhẹ, rất ít đánh nhau.”

Mặc dù Nguyễn Tương Văn không yên tâm, nhưng đối với Nguyễn Văn Hách mà nói đây không chừng là một loại rèn luyện, trong bệnh viện còn có Tiền Hàng giúp cô trông nom, cũng không có gì không tốt bèn đồng ý. Chẳng qua Nguyễn Văn Hách làm thêm có thể kiếm tiền, cậu lại ở nhờ nhà Tiền Hàng, ăn mặc đi lại đều phải dựa vào anh, thế nên Nguyễn Tương Văn quyết định giao tiền lương của Nguyễn Văn Hách cho Tiền Hàng bảo quản, cũng xem như là gửi tiền chỗ ở và cơm nước.

Tiền lương của Tiền Hàng vẫn có thể nuôi sống hai người bọn anh, khước từ ý tốt của Nguyễn Tương Văn, Nguyễn Tương Văn lại nhất định muốn Tiền Hàng nhận lấy, Tiền Hàng không lay chuyển được chỉ đành đồng ý.

Thời gian rảnh của Nguyễn Tương Văn hôm nay rất nhiều, ở cùng bọn anh đến chiều tối, sau đó cùng họ đến khu gần đó ăn tối, ăn cơm xong còn dặn dò Nguyễn Văn Hách đừng có tùy hứng mà phải nghe lời Tiền Hàng. Ba người từ trong quán cơm đi ra, nghênh diện đụng phải hai người, một trong đó là Niếp Linh.

“Sao lại là tiện nhân này?”

Người đàn bà trung niên bên cạnh Niếp Linh mở miệng chính là lời vũ nhục, Tiền Hàng thấy bà ta và Niếp Linh cho chút giống nhau, liền biết đây là mẹ của Niếp Linh.

Có lẽ bởi vì có Tiền Hàng đang ở đây, Nguyễn Tương Văn rất tức giận, “Tôi không muốn ồn ào với chị, Triệu Hải Doanh.”

“Không muốn ồn cũng đã ồn bao năm rồi, còn sợ làm lỡ thời gian của cô à?” Lời nói của Triệu Hải Doanh toàn mang theo

đâm chọc, như là hận không thể một ngụm cắn chết Nguyễn Tương Văn vậy.

Nguyễn Tương Văn tâm tình tốt, mặc kệ bọn họ, mang theo con trai và Tiền Hàng muốn đi, Niếp Linh lập tức cản đường bọn họ.

“Đây không phải là thằng con hoang đó sao, xuất viện rồi? Nhìn còn giống thằng điên mà.” Niếp Linh đánh giá Nguyễn Văn Hách, cũng bởi vì gương mặt này giống Nguyễn Tương Văn, cho nên càng hận cậu.

“Nó là con của cha cô, đừng có nóng đầu tự vũ nhục bản thân, chó điên.” Nguyễn Tương Văn thật sự nóng rồi, cô thiếu nợ bọn họ, nên bọn họ nói gì đều có thể nhịn, duy độc chỉ chịu không nổi họ nói con cô như vậy.

“Bà cái đồ đĩ này!”

Niếp Linh nhất thời nổi giận đùng đùng, giơ tay muốn đánh về phía mặt Nguyễn Tương Văn…

Chương 49: Bệnh Thứ 49

DTV-EBOOK

Nguyễn Văn Hách ngăn lại bạt tay Niếp Linh đánh xuống, Niếp Linh lập tức giương lên cánh tay còn lại. Triệu Hải Doanh ở một bên không ở yên mà kéo tóc Nguyễn Tương Văn, Nguyễn Văn Hách sao lại để mụ ta đắc thủ, cũng đi nắm tóc của ả. Tiền Hàng nhìn bốn người này đánh thành một đoàn, biết là khuyên không được định tách bọn họ ra.

"Ba đánh hai tụi tao cũng không sợ chúng mày, mày cái đồ không biết xấu hổ! Lại sáp tới thằng khác, đáng ra phải tống mày vô tù luôn!"

"Đánh chết mày con hồ ly tinh này, đánh chết mày cái thằng nghiệt chủng!"

"Dám đánh con trai tôi, tôi đánh với chị!"

"Đàn bà thối, ai cho bà khi dễ mẹ tôi!"

"Mấy người đừng đánh nữa, đờ phắt!"

Lực chiến đấu của Triệu Hải Doanh dồi dào, trực tiếp ban cho Tiền Hàng đang khuyên giải một bạt tay. Tiền Hàng vẫn là lần đầu tiên được người ta thưởng tát, cơn tức cũng xông lên, dùng lực đẩy một cái khiến cho Triệu Hải Doanh lảo đảo. Niếp Linh sau khi phát hiện nhào qua bóp cổ Tiền Hàng, Nguyễn Văn Hách ghìm cổ cô ta kéo ra sau, Triệu Hải Doanh đứng vững lại, hung hăng một cước đạp lên mông Nguyễn Văn Hách.

Mấy người bọn họ ở đây đánh nhau, người ra vào quán cơm dừng chân vây xem, nhân viên làm việc thì gọi bảo vệ tới tách

bọn họ ra, cũng gọi 110 báo cảnh sát. Mấy phút sau cảnh sát chạy đến, sau khi tìm hiểu tình hình thì giải bọn họ đến đồn cảnh sát gần đó, kết quả bọn họ lại ở đồn quậy thêm một trận. Cảnh sát biết bọn họ là bởi vì chuyện trong nhà mới đánh nhau, đây chính là quan thanh liêm cũng khó quản việc nhà, cách ly ra giáo huấn rồi thả họ trở về.

Ba người Tiền Hàng sau khi được thả ra trở về quán cơm lấy xe của Nguyễn Tương Văn, Nguyễn Tương Văn không có bị thương chỉ là tỏ ra có chút mệt mỏi, lái xe đưa bọn anh về nhà rồi rời đi. Nguyễn Văn Hách cả người uể oải, suốt đường đi không nói chuyện, Tiền Hàng cũng không biết nên khuyên nhủ thế nào.

“Bọn họ chính là như vậy, mỗi lần đều đánh đều chửi.” Về đến nhà Nguyễn Văn Hách mới mở miệng.

“Trong lòng bọn họ có oán khí.” Bị người khác cướp chồng và cha, hai mẹ con kia có thể nuốt xuống cục tức này mới có quỷ, nhưng hận thù không giải quyết được bất cứ chuyện gì cả, sẽ chỉ khiến đôi bên đều đau khổ.

Nguyễn Văn Hách cúi đầu ngồi trên sô pha, cậu không hiểu lắm cảm nhận của hai mẹ con kia, cậu chỉ biết mẹ con cậu sống rất khổ cực, mỗi lần ra ngoài cùng cha mẹ đều làm như ăn trộm, không thể giống những gia đình bình thường vui vui vẻ vẻ mà ra ngoài chơi một lần.

“Đừng suy nghĩ nữa, đi ngủ thôi.” Giày vò một phát thế này đã sớm đến nửa đêm, ngày mai còn phải đi làm.

Nguyễn Văn Hách ngẩng đầu nhìn Tiền Hàng, sờ sờ cái mặt bị đánh trước đó của anh, “Xin lỗi, hại anh bị tát.”

“Không sao, ngày mai em phải đi làm rồi, không có tinh thần sẽ rất mệt đấy.” Tiền Hàng xoa xoa mặt mình, đã hết đau cũng không sưng.

Hai người tắm xong lên giường ngủ, sau khi nằm xuống Nguyễn Văn Hách vẫn không ngủ được cứ trở mình, mỗi khi Tiền Hàng muốn ngủ thiếp đi lại cảm thấy Nguyễn Văn Hách bên người động đậy.

“Còn chưa ngủ?” Tiền Hàng nhắm mắt xoay người, vòng Nguyễn Văn Hách vào trong ngực mình.

“Không ngủ được, không biết sau này thế nào nữa.”

“Không phải đã nói trước cứ đến bệnh viện làm nửa năm, chờ năm sau nhập học lại thi đại học sao.” Tiền Hàng mừng thầm, Nguyễn Văn Hách đã có thể lo lắng chuyện tương lai rồi.

“Nhưng còn sau đó thì sao?”

Em lo đủ xa, Tiền Hàng câm nín, xem ra bình thường Nguyễn Văn Hách suy nghĩ này nọ rất là nhiều, đại não gánh không nổi không điên cũng khó.

Nguyễn Văn Hách ngồi dậy nói: “Sau khi đi học rồi thi đại học, tốt nghiệp đại học rồi làm gì?”

“Còn phải xem em muốn làm gì nữa.”

“Em muốn làm bác sĩ.” Nguyễn Văn Hách cũng kéo Tiền Hàng dậy, “Làm một bác sĩ giống anh vậy, có thể cứu rất nhiều bệnh nhân.”

Tiền Hàng vỗ vỗ đầu Nguyễn Văn Hách rất là vui mừng, cậu không đi làm sát thủ giết sạch mẹ con Niếp gia chính là ngây ngô chân chất, “Làm bác sĩ rất tốt, nhưng cần trình độ học vấn cao, bằng không sẽ không làm nên trò trống gì.”

“Giống anh vậy?”

Tiền Hàng một chưởng đánh lên đầu Nguyễn Văn Hách, tiểu tử này còn chưa trở thành bác sĩ đã dám cười nhạo anh chức vị thấp, tương lai thật sự làm chủ nhiệm gì đó thì không phải là muốn lên trời sao.

Nguyễn Văn Hách nói xong mấy lời này trong lòng tựa hồ cũng thấy thoải mái hơn nhiều, lại nằm xuống tiếp tục ngủ. Tiền Hàng thở phào, Nguyễn Văn Hách quả nhiên lớn rồi, không còn như trước đây tùy tiện càn quấy, đã có thể độc lập suy xét sự việc cũng biết làm nên quyết định, thật sự là giống như sống lại vậy.

Bởi vì ngày mai là ngày đầu tiên đi làm, Nguyễn Văn Hách hưng phấn nửa đêm, sau khi thức dậy theo Tiền Hàng đến bệnh viện báo danh. Bệnh viện làm huấn luyện đơn giản cho Nguyễn Văn Hách, kỳ thực chính là nói với cậu một số hạng mục cần chú ý, còn có những sự tình thường xuyên phát sinh thì xử lý như thế nào. Nguyễn Văn Hách cũng rất nghiêm túc, ghi nhớ các điểm quan trọng rồi đi làm việc.

Tiền Hàng trông chừng mấy người trong sân thể dục, thấy Nguyễn Văn Hách qua tới thì cùng cậu đứng nhìn mấy bệnh nhân này. Nguyễn Văn Hách mặc áo blouse trắng, có thể bởi vì còn trẻ tuổi, nhìn thế nào cũng giống như nít ranh lén mặc đồ người lớn.

“Tiền Hàng, thấy em đẹp trai hơm.” Nguyễn Văn Hách chỉ chỉ mình, cậu cũng không ngờ sau khi mình xuất viện lại có thể trở lại, còn mặc lên áo blouse giống Tiền Hàng.

Tiền Hàng không muốn đả kích tính tích cực trong ngày đầu tiên đi làm của Nguyễn Văn Hách, ừm một tiếng xem như trả lời.

Nguyễn Văn Hách rất là vui vẻ, nắm áo blouse của mình nhìn

tới nhìn lui, “Đường lang bị em mê hoặc tới thần hồn điên đảo không nói nên lời luôn.”

Tiền Hàng ho mạnh, tuyệt đối là bị lời của Nguyễn Văn Hách dọa sợ, tiểu tử này có hơi quá tự luyến rồi, mặc dù bộ dáng của cậu xác thực không tồi.

Nguyễn Văn Hách đột nhiên ngồi xổm xuống, nhặt nhánh cây nhỏ trên đất vẽ gì đó. Tiền Hàng quét nhìn bệnh nhân đang hoạt động trong sân, phát hiện Nguyễn Văn Hách đang làm gì thì cúi đầu nhìn, là một đầu người đơn giản to cỡ cái mâm, mang một đôi mắt kính, mái tóc ngắn cũn kia có hơi giống anh.

“Em còn biết vẽ à?” Hóa ra đây còn là một đứa đa tài đa nghệ.

Nguyễn Văn Hách chỉ xem đây là khích lệ cậu, xích qua bên cạnh lại vẽ thêm một gương mặt đơn giản. Trong mái tóc hỗn loạn là một gương mặt trẻ con, căn bản chính là chính Nguyễn Văn Hách cậu.

“Đây là anh, đó là em, này là yêu.”

Nguyễn Văn Hách vừa nói vừa vẽ một trái tim giữa hai cái đầu, vẽ xong ngẩng đầu cười ngốc với Tiền Hàng. Mặt Tiền Hàng có chút nóng, Nguyễn Văn Hách tâm tình thật đúng là rất tốt, có lời muốn nói với Nguyễn Văn Hách thì bây giờ là thích hợp nhất, nhưng lại bị tình yêu làm cho hôn mê rồi.

Nguyễn Văn Hách hăng hái vẽ, ở bên cạnh lại vẽ thêm một cái đầu lớn chừng miệng chén, bên tai vẽ một đóa hoa trắng, không cần hỏi cũng biết đây là ai. Tiếp đó cậu lại vẽ một con thỏ bên cạnh Phương Chưng, còn vẽ thêm một nắm cỏ.

“Xem ra tôi thật sự xem thường em rồi.” Anh vẫn một mực cho rằng Nguyễn Văn Hách chỉ biết nói lời điên khùng chơi gấp giấy, không ngờ cậu còn biết vẽ vời.

“Em còn biết vẽ Ôn ca.” Nguyễn Văn Hách quẹt quẹt vài nét ra một cái đầu mới, hai cái vòng tròn đại biểu cho mắt Ôn Thủy, nhìn vào rất là dịu dàng cũng rất ngốc.

Hai người tán gẫu ở đây, bên ngoài sân thể dục đi ngang qua một người, từ xa đã gọi Tiền Hàng. Tiền Hàng nghe ra tiếng Phương Chưng quay đầu nhìn, Phương Chưng chạy qua.

“Anh còn tưởng hôm nay chú nghỉ chứ, Tiểu Văn Văn đâu, anh không thấy em ấy.”

Phương Chưng bắt đầu tìm thân ảnh Nguyễn Văn Hách trong sân thể dục, Tiền Hàng chỉ chỉ Nguyễn Văn Hách còn ngồi dưới đất, Nguyễn Văn Hách vẽ quá chăm chú, căn bản không chú ý đến Phương Chưng. Phương Chưng khom lưng nhìn người dưới đất, nhìn ra là Nguyễn Văn Hách thì giật cả mình.

“Hai người đang chơi cosplay?” Phương Chưng cũng ngồi xổm xuống, xem Nguyễn Văn Hách vẽ gì đó dưới đất.

“Em ấy đã xuất viện rồi, giờ đang làm công cho bệnh viện.”

Phương Chưng ngây ra luôn, trợn mắt hốc mồm hoàn toàn có thể dùng hình dung biểu tình của hắn, hắn nhìn nhìn Nguyễn Văn Hách lại nhìn nhìn Tiền Hàng, dù cho Nguyễn Văn Hách đã hết bệnh xuất viện, nhưng cái thái độ chuyên chú không để ý người khác này của cậu thật sự không khác gì lúc là bệnh nhân cả.

Nguyễn Văn Hách bây giờ mới hồi thần lại, trông thấy Phương Chưng thì cười ha ha, “Anh lại về nằm viện nữa?”

Phương Chưng giả vờ tức giận, Nguyễn Văn Hách vỗ vai hắn nói là chỉ đùa thôi, cũng cho hắn xem thành quả của mình, hai người ngồi dưới đất xì xà xì xầm nghiên cứu.

“Tôi nói, hai người ngồi xổm nửa ngày không mệt?” Tiền Hàng có chút nhìn không vừa mắt, Phương Chưng vẫn còn thích sáp qua bên người Nguyễn Văn Hách.

Nguyễn Văn Hách chìa tay với Tiền Hàng, Tiền Hàng kéo cậu lên, cậu xoa xoa chân, thật sự đã tê rần rồi.

Phương Chưng cũng ngồi tê chân, loạng choạng đứng dậy nhưng không vững, “Hai người xấu quá rồi, Tiểu Văn Văn xuất viện cũng không nói với anh.”

“Anh gần đây còn bận chuyện kiện tụng?” Tiền Hàng đứng mệt rồi, cùng bọn họ đi đến ghế ngồi cách đó không xa nghỉ ngơi, các bệnh nhân xem như ngoan ngoãn tiết kiệm không ít chuyện cho bọn anh.

“Đúng a, còn có một tuần.” Nhắc tới kiện tụng, khuôn mặt Phương Chưng không tự giác hiện lên nụ cười, có tự tin cùng thoải mái.

“Nắm chắc phần thắng?” Mặc dù Tiền Hàng cảm thấy mình hỏi nhiều, nhưng cũng vì bọn họ lau một phen mồ hôi, bởi vì Lý Cường không giống kẻ dễ đối phó.

Phương Chưng gật đầu, đột nhiên nghĩ tới gì đó bèn nhắc nhở, “Hai người gần đây cũng cẩn thận chút, anh sợ ông ta gấp quá sẽ gây bất lợi cho các cậu.”

“Việc này anh yên tâm, chúng tôi sẽ đề phòng bọn chúng.” Suy cho cùng trận trước bọn họ mới vừa quậy một trận với tay chân của Lý Cường, dựa vào bản lĩnh của Lý Cường nhất định đã sớm biết bọn anh là ai, hơn nữa còn có Vương Minh đã trải qua một đoạn thời gian trong bệnh viện.

“Anh còn phải đi ôn chuyện với bác sĩ Hướng, không trò chuyện

với hai người nữa, lần sau gặp ~" Phương Chưng đứng dậy đi về phía ngoài sân thể dục, đi được mấy bước lại vẫy tay với Nguyễn Văn Hách, "Tiểu Văn Văn lần sau lại chơi với nhau."

"Không chơi với anh, nhân phẩm quá tệ, dám bỏ em chạy mất."

"Quá tổn thương người rồi đó Tiểu Văn Văn ~"

Chương 50: Bệnh Thứ 50

DTV-EBOOK

Phương Chưng rất không hình tượng mà đánh cái ngáp, Ôn Thủy ngồi bên cạnh hắn dùng cùi chỏ huých hắn một cái, nơi đây là phòng xét xử của tòa án, không phải là phòng ngủ nhà hắn. Phương Chưng lấy lại tinh thần ngồi thẳng người, bọn hắn đang nghe phán quyết cuối cùng, chánh án đã đọc bản án hết nửa tiếng, lúc này chánh án hô to kết án như sau, mấy người Phương Chưng phấn chấn tinh thần lắng nghe.

"Bị cáo Lý Cường phạm tội lừa gạt, nhận hối lộ, rắp tâm hại người không thành, với số tội trên phạt mười năm tù, kéo dài thời hạn chấp hành hai năm, tước quyền chính trị năm năm, bồi thường nguyên cáo…" [Đao: mình không hiểu luật lắm nên không rõ kéo dài thời hạn 2 năm là sao?!]

Phương Chưng nghe mà ngây ra, chỉ như vậy thôi?

Phán quyết vừa kết thúc, những người ngồi nghe bắt đầu tan cuộc, Lý Cường là bị cáo vẫn một mực trừng Phương Chưng và Ôn Thủy.

Phương Chưng đứng dậy đi đến trước mặt Lý Cường, "Đừng tưởng như vậy là xong đâu, chú."

"Cháu à, mày còn non lắm."

"Rất nhanh chú sẽ biết thôi. Chúng ta đi, Ôn Thủy." Phương Chưng gọi Ôn Thủy cùng nhau rời đi, chỗ của hắn còn có một phần chứng cứ, vốn cho rằng những thứ kia đã đủ khiến Lý Cường ngồi tù cả đời, không ngờ lại thành thế này.

Phương Chưng rời khỏi tòa án lên xe của Ôn Thủy, “Kháng án, tôi cũng không tin nữa. Bây giờ đi lấy đồ ở chỗ Tiền Hàng về, tôi cũng không tin đánh không lại Lý Cường.”

“Cậu bình tĩnh chút, ông ta đắc ý như vậy nói không chừng còn có tội chứng mà chúng ta không nắm được.” Ôn Thủy vừa nói vừa khởi động xe lái về bệnh viện số 5, thứ kia để ở chỗ Tiền Hàng cũng không an toàn, lỡ như Lý Cường biết thứ này ở chỗ anh nói không chừng sẽ gây bất lợi với anh.

“Chậc, mắt thấy phải báo thù rồi.” Phương Chưng mặt đầy đáng tiếc.

Lúc hai người sắp đến bệnh viện thì gọi điện thoại cho Tiền Hàng, bảo anh mang đồ đến cổng chờ. Tiền Hàng lấy xấp văn kiện kia đi ra vừa vặn trông thấy xe bọn họ dừng trước cổng, biết bọn họ hôm nay mở phiên tòa nghe kết quả, Phương Chưng không mấy thoải mái mà nói mức phạt.

“Thắng kiện là tốt, các anh còn định kháng án?” Tiền Hàng nghe ra được Phương Chưng không hài lòng với phán quyết.

“Đương nhiên, chí ít cũng phải bắt lão ngồi một lần hai chục năm.” Phương Chưng nhìn ra sau lưng Tiền Hàng, “Tiểu Văn Văn đâu, không đi với chú? Em ấy có rảnh không, tui đi tìm ẻm chơi.”

Ôn Thủy liếc xéo Phương Chưng, “Cậu còn có thời gian chơi? Trả hết nợ cho tôi đi rồi tính.”

Ôn Thủy nói với Tiền Hàng câu bảo trọng, không để cho Phương Chưng xuống xe đã nhấn ga chạy luôn. Tiền Hàng trở về bệnh viện, cho dù Phương Chưng có thật sự tới cũng không gặp được Nguyễn Văn Hách, bởi vì hôm nay Nguyễn Văn Hách nghỉ.

Lúc này đang nhàn rỗi ở nhà, Nguyễn Văn Hách đang cầm một

quyển sách dạy nấu ăn nghiên cứu, mỗi lần đều là Tiền Hàng nấu cơm, cậu có chút áy náy, cho nên muốn học nấu cơm, chí ít để cho mình có chỗ dùng. Xem hơn một tiếng nhớ được toàn bộ thực đơn, Nguyễn Văn Hách xắn tay áo vào nhà bếp, nói gì mà trước khi Tiền Hàng trở về phải làm ra một bàn cho giống đồ ăn.

Nguyễn Văn Hách lấy thức ăn đã mua xong trong túi ra, cũng không rửa mà trực tiếp thả lên thớt thái, không biết thái to cỡ nào mà thái từng dao từng dao. Cầm lên một mảnh rau to cỡ móng tay lên xem, vẫn còn to bèn chẻ thêm mấy dao, thiếu chút nữa thái thành vụn mới ngừng tay.

Thái rau xong rồi, Nguyễn Văn Hách đổ vào nồi một muỗng dầu, nhìn thấy ít bèn thêm một muỗng, vẫn còn ít lại thêm một muỗng, cứ như vậy thêm từng muỗng từng muỗng, chẳng hay chẳng biết đã thêm bốn năm muỗng. Cậu đứng trước nồi chờ dầu sôi, chờ một hồi thấy còn chưa nóng thì rất buồn bực, cúi đầu mới thấy chưa nhóm lửa. Bởi vì chưa từng dùng bếp gas, cậu vặn chốt mở, nhưng không thấy lửa đâu, mấy giây sau ngửi thấy một mùi kỳ lạ, cậu đóng chốt lại. Không biết vấn đề ở đâu, cậu mở chốt thêm mấy lần, mùi vị lạ trong bếp tựa hồ càng nồng. Cậu đang quạt quạt tay trước lỗ mũi, ôm ý nghĩ thử một lần dùng sức đẩy chốt mở, sau đó vặn qua trái một cái, lần này lửa nổi lên rồi, ầm một tiếng đốt đến máy hút khói bên trên.

“Xong đời rồi, cháy rồi!”

Nguyễn Văn Hách nhất thời hoảng hồn, phản ứng đầu tiên là dùng nước. Hất mấy vốc nước lên bếp gas cũng không tác dụng, lúc này cậu mới nhớ tới chốt mở chưa tắt, vươn tay tới tắt còn bị lửa liếm một phát. Khí gas bị đốt một phần, ngọn lửa cũng nhỏ xuống, cậu lấy can đảm khóa chốt lại, lửa triệt để tắt.

Vùng xung quanh bếp gas bị hun đen, còn có một mùi khét rất nồng. Nguyễn Văn Hách nhìn nhà bếp đã biến dạng rất là thất bại, Tiền Hàng trở về nhất định sẽ đánh nát mông cậu, hoặc là

đơn giản đuổi cậu đi. Vừa nghĩ tới Tiền Hàng trở về sẽ nổi trận lôi đình, chóp mũi cậu liền chua xót thút tha thút thít ngồi bệt xuống đất, lần này nhất định xong đời rồi.

“Hắt xì!”

Tiền Hàng xoa xoa mũi, một đợt hàn ý bò lên sống lưng, anh nhịn không được rùng mình một cái, chắc là không bị cảm mà sao lại nhảy mũi, cũng may còn có hai tiếng nữa là tan ca rồi.

Sau khi tan làm, Tiền Hàng đi ngang qua siêu thị thuận tiện mua chút đồ, trở về nhà vừa mở cửa đã ngửi thấy một cổ mùi vị của hiện trường hỏa hoạn, theo tiềm thức chạy vào nhà bếp. Thấy Nguyễn Văn Hách yên lành ngồi dưới đất, anh thở phào một hơi, rồi nhìn bếp gas đã cháy.

“Đường lang… em không có cố ý.” Nguyễn Văn Hách nghẹn ngào, “Em chỉ là muốn giúp anh nấu cơm… hu hu… lửa liền nổi…”

Tiền Hàng không biết nói gì cho tốt, đi qua kéo Nguyễn Văn Hách dậy, vỗ bụi trên mông cậu, “Không cần em giúp tôi nấu cơm, nếu em đói thì xuống dưới lầu mua. Em không bị thương chứ, lỡ như bị phỏng thì phiền toái rồi. Lần sau cũng đừng ngồi dưới đất, nhiễm lạnh sẽ sinh bệnh.”

Nguyễn Văn Hách lặng lẽ gật đầu, “Anh không chê em phiền phức ư?”

Tiền Hàng xoa đầu Nguyễn Văn Hách, “Sao không chê, bớt mang phiền toái cho tôi tôi đã A Di Đà Phật rồi.”

Nguyễn Văn Hách đỏ vành mắt, cậu không cách nào ở cùng với mẹ, bây giờ ngay cả Tiền Hàng cũng chán ghét cậu.

“Có điều, nếu em không mang phiền toái cho tôi, tôi lại không

quen.” Tiền Hàng lau lệ nơi khóe mắt Nguyễn Văn Hách, chút ý xấu xa toàn bộ đều hiện trên mặt.

“Nhưng mà cơm tối…”

“Em còn muốn ăn chảo khét? Đi thôi, ra ngoài ăn, về rồi thu dọn.”

Nguyễn Văn Hách đi lấy áo khoác của mình, Tiền Hàng đã chờ ở cửa.

Đến dưới lầu, Nguyễn Văn Hách đột nhiên nói: “Đường lang, em xin lỗi anh, em dùng thân thể bồi thường nha.”

Một vị hàng xóm đi ngang qua hai người, dùng ánh mắt khinh bỉ trừng Tiền Hàng, rất có ý đi báo cảnh sát. Tiền Hàng vội vàng che miệng Nguyễn Văn Hách, hận không thể tìm kim chỉ vá mồm cậu lại, lời này nếu truyền đến chỗ hàng xóm, không xem anh là biến thái mới lạ.

“Có chuyện thì về rồi nói, đừng có ở đây làm tôi mất mặt.”

Nguyễn Văn Hách gật gật đầu, lúc này Tiền Hàng mới thả cậu ra.

Bên ngoài tiểu khu mà Tiền Hàng ở chính là chợ bán thức ăn, còn có mấy tiệm cơm nhỏ, giá rẻ cơm nhiều ăn cũng ngon, Tiền Hàng lười nấu cơm sẽ đến đây mua. Hai người đều không phải kẻ có sức ăn lớn, chỉ chọn một đĩa đồ ăn hai phần cơm.

“Tiền Hàng, em còn muốn ăn cái này, cái kia…” Nguyễn Văn Hách cầm đũa chỉ lên thực đơn trên tường.

“Em còn ăn nổi à?” Tiền Hàng liếc nhìn phần cơm không còn nhiều trong chén Nguyễn Văn Hách, cậu không nói gì cúi đầu nhìn chén của mình, “Ngày mai sẽ làm cho em.”

“Em biết Tiền Hàng là người tốt mà.” Nguyễn Văn Hách lập tức vui vẻ.

Tiền Hàng tiếp tục ăn, nhóc con này vẫn thật dễ dỗ.

Hai người ăn xong về nhà, sắp đến dưới lầu Tiền Hàng mới nhớ tới cái nồi kia ở nhà tám phần là không dùng được nữa rồi, siêu thị bây giờ hẳn là còn chưa đóng cửa, thế là anh bảo Nguyễn Văn Hách về nhà trước, mình thì đi siêu thị mua nồi. Nguyễn Văn Hách đại khái là tham ăn, ồn ào đòi mua đồ ăn vặt về.

Mùi khét trong nhà vẫn còn rất nặng, Nguyễn Văn Hách cũng không mở ti vi, trở về liền chạy thẳng vào bếp bắt đầu thu dọn. Cậu dùng giẻ lau lau bàn bếp, vết cháy đen không dễ dàng gì chùi sạch, cậu nghĩ chờ Tiền Hàng về sẽ hỏi thử, thế là chạy đến chỗ ban công chờ, Tiền Hàng mà trở về là có thể trông thấy.

Nguyễn Văn Hách đứng ở ban công hơn hai mươi phút tới phát lạnh, xoay người muốn trở vào mặc thêm áo, đã trông thấy Tiền Hàng xách hai túi đồ to đi về bên này. Cậu mở cửa sổ muốn gọi Tiền Hàng, một chiếc xe van nhỏ chạy tới, Tiền Hàng ở dưới lầu phát hiện có xe thì cập vô lề, chiếc xe kia lại dừng trước mặt anh chắn đường, một đám người từ trên xe bước xuống, Nguyễn Văn Hách phát giác sự việc không đúng vô ý thức chạy ra trợ giúp Tiền Hàng.

Tiền Hàng nhìn mấy người vây quanh mình, vung nồi sắt trong túi đánh về phía một người, đối phương không thấy rõ trong túi của anh giấu cái gì bèn giơ tay cản, áu một tiếng hét thảm. Mấy tên khác đoán là trong túi giấu đồ có khả năng công kích, phần phật cùng tiến lên. Chút ít công phu mèo quào kia của Tiền Hàng đối phó một tên còn được, đối phó năm sáu tên chính là trò cười, không tới mấy quyền đã bị đánh ngã ra đất.

Nguyễn Văn Hách chạy xuống dưới lầu liền trông thấy đám người đó mang thứ gì đó lên xe, ngay sau đó xe van khởi động

chạy ra ngoài tiểu khu, cậu lập tức chạy đuổi theo. Người trên xe căn bản không để ý Nguyễn Văn Hách truy đuổi, nhấn ga rời khỏi tiểu khu, Nguyễn Văn Hách liều mạng vẫn đuổi không kịp, mắt thấy xe van ở đầu đường phía trước rẽ cua, cậu vẫn không buông tha tiếp tục đuổi theo.

Không biết đã đuổi theo mấy con phố, Nguyễn Văn Hách chạy tới mức chân cũng nhũn ra, cuối cùng chạy không nổi nữa ngừng lại. Nhìn kiến trúc xa lạ xung quanh, trong lòng cậu sợ hãi, bốn phía tối tăm đèn đường cũng không thấy rõ, cậu kêu tên Tiền Hàng run run rẩy rẩy tiếp tục chạy.

Lại chạy đến một giao lộ, cậu phát hiện ở xa xa có một người nằm đó, thấy giống Tiền Hàng liền chạy tới xem.

Chương 51: Bệnh Thứ 51

DTV-EBOOK

Nguyễn Văn Hách nhất quyết không dám tin vào hình ảnh mình đang thấy hiện giờ, Tiền Hàng khắp người là máu nằm rạp trên đất, tựa như đã chết rồi.

"Tiền… Tiền Hàng… anh đừng chết…"

Nguyễn Văn Hách run rẩy quỳ bên người Tiền Hàng, muốn chạm vào Tiền Hàng lại không dám sợ làm anh đau. Bàn tay bởi vì sợ hãi mà run rẩy khẽ chạm vào Tiền Hàng, Tiền Hàng một chút phản ứng cũng không có, Nguyễn Văn Hách triệt để luống cuống liều mạng đẩy Tiền Hàng.

"Đường lang, đừng quậy nữa, tỉnh lại đi! Anh nói dưới đất lạnh mà, nằm lâu sẽ sinh bệnh, nên anh ngồi dậy đi!" Nguyễn Văn Hách khóc nước mắt nước mũi đầy mặt, đau đầu mà bưng trán. Cậu đã từng cho rằng mình bất hạnh, cha bị bắt vào tù, cũng không cách nào ở cùng mẹ, điên một trận nhập viện, có lẽ cậu chính là kẻ mang đến vận rủi cho người ta. Cậu từng nghĩ ở trong bệnh viện cả đời cũng tốt, sẽ không liên lụy đến bất cứ ai, người thân cận với cậu cũng sẽ không xui xẻo, nhưng cậu đã gặp gỡ Tiền Hàng. Bởi vì có Tiền Hàng, cậu mới cảm thấy thế giới này không chỉ là màu xám, cũng bởi vì có Tiền Hàng, cậu mới vui vẻ thích cười hơn trước kia, nhưng vận rủi của cậu tựa hồ lại mang đến Tiền Hàng.

"Ss… nhức đầu quá… Tiền Hàng, đừng chết…" Nguyễn Văn Hách siết tay đầy máu của Tiền Hàng, bàn tay từng mang đến ấm áp cho cậu giờ đây rất lạnh, nếu như có thể cử động mà nói… thật sự cử động rồi. Nguyễn Văn Hách lau khô nước mắt, không phải ảo giác, bàn tay kia thật sự đã cử động.

Tiền Hàng bây giờ ngay cả sức để ngẩng đầu cũng không có, nỗ lực nhìn về phía Nguyễn Văn Hách, “Đừng khóc, tôi còn chưa chết… điện thoại trong túi… gọi 120…”

Nguyễn Văn Hách lại lần nữa lau khô nước trong vành mắt, lục túi Tiền Hàng, rất nhanh đã sờ được điện thoại trong túi quần, gọi 120 kêu cấp cứu. 120 hỏi địa điểm xảy ra chuyện, Nguyễn Văn Hách không biết đây là đâu nhìn trái phải, trông thấy bên đường có biển báo chỉ đường rồi báo địa chỉ.

“Tiền Hàng đừng chết… mình đã nói phải chơi cả một đời.” Nguyễn Văn Hách nắm chặt tay Tiền Hàng, muốn cho anh sức mạnh để chống chọi tiếp.

“Em, em đã khóc thành… thế này rồi tôi, tôi còn chết thế nào… em khóc lên rất khó coi… Tôi, tôi không chết đâu, khống chế tốt tâm tình của em đi, em có thể mà… Mạng của tôi, còn chờ em cứu đấy…” Tiền Hàng nói đứt quãng, nếu như không phải vừa rồi lúc hung thủ đâm anh đã tránh chỗ hiểm, anh bây giờ đã sớm là thi thể rồi.

“Vậy vậy em không khóc.” Nguyễn Văn Hách dùng sức lau nước mắt.

“Gọi, gọi điện thoại cho Ôn Thủy…” Tiền Hàng nằm nửa ngày gom được chút sức lực, hơi hơi nghiêng người che miệng vết thương của mình, ba nhát, thật là đủ độc.

Nguyễn Văn Hách không dám gọi, sợ gọi xong sẽ không thể nói chuyện với Tiền Hàng nữa, nhìn Tiền Hàng che miệng vết thương, cậu cũng vươn tay giúp anh che.

“Không, không sao… thân thể tôi rất cường tráng… Giúp, giúp tôi nằm ngang.” Tiền Hàng thật sự là không còn sức nữa, trong đầu từng trận choáng váng tầm mắt cũng đã bắt đầu mơ hồ.

Nguyễn Văn Hách giúp Tiền Hàng lật người lại, tiếp tục che miệng vết thương, nhìn vết thương nước mắt lại chảy ra, nghĩ đến lời Tiền Hàng lại vội vàng chùi chùi.

“Ha, quỷ khóc nhè…” Tiền Hàng muốn cho Nguyễn Văn Hách yên tâm bắt đầu trêu đùa, “Khóc nữa là giống cá, cá vàng.”

“Cấm dục cũng được, chỉ cần anh đừng chết.”

Tiền Hàng không nghe rõ lời của Nguyễn Văn Hách, chỉ nghĩ xe cứu thương mà còn chưa tới nữa, anh thật sự là sắp đi Tây Thiên tìm Phật Tổ luôn rồi. Ngay lúc này, tiếng còi xe cấp cứu từ xa truyền đến, Nguyễn Văn Hách nghe thấy thì hô to về phía xe đang tới, tài xế trông thấy tình huống bên đây thì lái xe qua. Sau khi xe dừng lại, bác sĩ y tá xuống xe kiểm tra Tiền Hàng, tiến hành cấp cứu đơn giản rồi nâng lên xe chở về bệnh viện, Nguyễn Văn Hách cũng lên xe theo. Tiền Hàng thật sự là chịu không nổi nữa, vừa lên xe đã hôn mê ngay, Nguyễn Văn Hách tưởng anh chết rồi cao giọng khóc lớn, người trên xe khuyên nửa ngày mới khuyên cậu dừng được.

Xe cấp cứu chạy vào bệnh viện, Tiền Hàng được kéo vào phòng phẫu thuật cấp cứu, Nguyễn Văn Hách ở bên ngoài ngơ ngác nhìn đèn phía trên phòng cấp cứu, đỏ như máu. Một vị y tá thấy Nguyễn Văn Hách đứng ngoài cửa, nhắc cậu đi làm thủ tục cấp cứu và giải phẫu, còn phải đóng tiền. Nguyễn Văn Hách lấy đâu ra tiền, người đầu tiên nghĩ đến chính là mẹ, tìm kiếm danh bạ trong di động của Tiền Hàng, sau khi tìm thấy thì gọi điện thoại cho Nguyễn Tương Văn. Nguyễn Tương Văn có vẻ đang bận, gọi ba bốn lần đều không ai nghe.

Nguyễn Văn Hách gấp đến run rẩy, nếu như không đóng tiền, bác sĩ bên trong có thể sẽ ngừng mổ, vậy thì Tiền Hàng chết không thể nghi ngờ. Vừa nghĩ đến Tiền Hàng có thể sẽ chết, đầu Nguyễn Văn Hách lại bắt đầu đau, trong đầu là lời nói mà Tiền

Hàng nói với cậu lúc trước.

“Mình phải kiềm chế, mình có thể làm được.”

Nguyễn Văn Hách tận lực bình phục tâm tình sợ hãi, tìm số của Ôn Thủy gọi qua. Điện thoại vang hai tiếng đã kết nối, Ôn Thủy rất buồn bực tối như vậy rồi Tiền Hàng còn gọi điện thoại làm gì, Nguyễn Văn Hách trong điện thoại ngắt quãng kể lại chuyện trước đó, sau khi biết được Ôn Thủy bỏ điện thoại xuống chạy tới bệnh viện ngay.

Nguyễn Văn Hách cầm điện thoại ngồi dưới đất, mới ngồi xuống lại nhớ tới lời nhắc nhở của Tiền Hàng, bèn đứng dậy ngồi lên băng ghế bên cạnh. Nhìn nhìn máu đã đổi màu trên tay, nước mắt cậu lại chảy ra.

“Em khóc lên rất khó coi.”

Câu này đột nhiên hiện lên trong đầu Nguyễn Văn Hách, cậu lau sạch nước mắt, nếu Tiền Hàng đã không hy vọng cậu khóc, vậy cậu nhịn không khóc, không để cho Tiền Hàng nhìn thấy phiền lòng.

Ôn Thủy lái xe như bay đến bệnh, hỏi thăm vị trí của phòng giải phẫu rồi tìm tới, thấy Nguyễn Văn Hách ngồi trên ghế bèn chạy qua hỏi tình huống cụ thể.

“Ôn ca, làm sao giờ, Tiền Hàng ảnh chảy rất nhiều máu…” Nguyễn Văn Hách cũng không dám nhìn máu trên người mình, ngẩng đầu nhìn Ôn Thủy.

Ôn Thủy thở lấy hơi, Nguyễn Văn Hách hiện giờ thật là đáng thương, giống như cún con bị chủ nhân vứt bỏ.

“Không sao, không phải bác sĩ đang cứu sao.” Ôn Thủy nhìn nhìn phòng phẫu thuật, “Chưa đóng tiền đúng không, anh đi

đóng, mình em ở đây được không?"

Nguyễn Văn Hách liều mạng gật đầu, vì Tiền Hàng gì cũng phải được. Ôn Thủy vẫn không yên tâm, vừa may lúc này Phương Chưng cũng đã đến, y mới dám rời khỏi Nguyễn Văn Hách.

"Lão già chết tiệt đó, anh nhất định sẽ khiến ổng thân bại danh liệt." Phương Chưng vừa nhận được tin tức đã biết là ai làm, nhưng chuyện đã xảy ra, nhiệm vụ hàng đầu của bọn họ là cứu Tiền Hàng.

Nguyễn Văn Hách không biết Phương Chưng đang nói cái gì, chỉ biết là Tiền Hàng không thể chết.

Ca phẫu thuật của Tiền Hàng kéo dài ba tiếng đồng hồ, khi bác sĩ đi ra báo cho họ biết tin tốt là Tiền Hàng đã qua khỏi nguy hiểm, cũng được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật. Nguyễn Văn Hách triệt để yên tâm, y tá đẩy Tiền Hàng đi ngang qua trước mặt cậu, cậu rất muốn nói mấy câu với Tiền Hàng, nhưng bác sĩ lại gọi bọn họ đi làm thủ tục nhập viện.

Họ vội vàng làm xong thủ tục nằm viện, Nguyễn Văn Hách nhanh chóng chạy đến phòng bệnh của Tiền Hàng canh chừng anh, Tiền Hàng sắc mặt tái nhợt còn đang hôn mê. Ôn Thủy liếc Phương Chưng ý bảo mình phải rời đi, y phải đi báo án, còn phải bắt kẻ đã đả thương Tiền Hàng, tuyệt đối không thể cho bọn họ chạy thoát.

"Văn Hách, em nghỉ ngơi chút đi, anh canh giúp em." Phương Chưng vỗ vỗ vai Nguyễn Văn Hách.

"Không."

Nguyễn Văn Hách nhìn chằm chằm Tiền Hàng, mắt cũng không chớp, Phương Chưng bất đắc dĩ ngồi xuống cùng chờ. Sau đó cảnh sát nhận được tin tìm đến bệnh viện, thấy Tiền Hàng còn

chưa tỉnh, đành hỏi người chứng kiến là Nguyễn Văn Hách, cậu đem những chuyện mình biết nói cho bọn họ. Lúc hỏi đến Phương Chưng, hắn chỉ nói là bạn đến giúp đỡ, cũng không nhắc đến chuyện Lý Cường, dù sao bọn hắn cũng không có chứng cứ. Cảnh sát ghi chép xong để lại hai người chờ Tiền Hàng tỉnh lại, những người khác thì rời đi.

Sáng sớm ——

Phương Chưng ngồi trên ghế một đêm lưng eo đau mỏi, vươn vai nhìn Nguyễn Văn Hách, cả đêm này cậu ngay cả nhúc nhích một cái cũng không, chỉ nhìn Tiền Hàng, giống như cậu mà động đậy thì Tiền Hàng sẽ biến mất vậy. Phương Chưng hoạt động thân thể một chút, hắn lại buồn rầu, khi hắn tới Nguyễn Văn Hách vừa mới khóc xong, nhưng sau đó thì một giọt nước mắt cũng không rơi, bộ dáng ẩn nhẫn đó khiến cho người ta đau lòng.

“Nếu em muốn khóc thì khóc đi.”

“Không, Tiền Hàng không thích.”

“Câu này nói ra từ miệng con quỷ khóc nhè thật sự khiến người ta bất ngờ mà.”

Phương Chưng vốn định ghẹo Nguyễn Văn Hách, nhưng cậu nhóc một chút biểu tình cũng không có, quật cường cũng rất cố chấp, thật khiến hắn khó có thể nhịn được.

“Thôi đi, em có đói không, anh đi mua chút điểm tâm.”

Nguyễn Văn Hách không trả lời, Phương Chưng đi ra ngoài mua, cũng không biết Tiền Hàng dùng yêu thuật gì, mê hoặc Nguyễn Văn Hách tới thần hồn điên đảo như vậy.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách,

cậu len lén nắm lấy tay anh, không còn lạnh như ngày hôm qua nữa. Cậu chà chà bàn tay này, nếu như ấm lên Tiền Hàng sẽ tỉnh chứ? Bác sĩ nói Tiền Hàng đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng sao tới giờ còn chưa tỉnh.

“Đường lang, mau tỉnh đi, anh đã nói xào rau cho em.” Nguyễn Văn Hách nắm chặt bàn tay kia, “Em không cần anh xào rau nữa, anh mà tỉnh lại, em xào cho anh ăn.”

“Em đã nói thì đừng có nuốt lời.”

Tiền Hàng không biết đã tỉnh từ lúc nào trở tay nắm lấy tay Nguyễn Văn Hách, trên tay không có sức nắm được một cái lại buông ra. Nguyễn Văn Hách kinh ngạc nhìn Tiền Hàng, vậy mà không biết nên nói cái gì.

“Nước, khát nước.” Tiền Hàng ngửa đầu nhìn phích nước trên tủ đầu giường, mỗi phòng bệnh đều được trang bị một cái.

Trong phích không có nước, Nguyễn Văn Hách bèn xách ra ngoài lấy nước. Tiền Hàng nhìn nhìn gian phòng bệnh đơn này, đặt một cái giường hai chiếc ghế tựa đã đủ rồi, nhưng mà Nguyễn Văn Hách hẳn sẽ không biết đặt phòng đơn mới đúng. Lúc này cửa phòng bệnh mở ra, hai người lạ tiến vào.

“Anh đừng khẩn trương, chúng tôi là cảnh sát.”

Một người trong đó lấy ra chứng minh cảnh sát, phòng bị của Tiền Hàng lúc này mới giảm xuống. Phương Chưng mua cơm xong trở lại, thấy Tiền Hàng đã tỉnh thì rất vui, còn hỏi anh có ăn không. Hai vị cảnh sát không chờ Tiền Hàng ăn cơm đã xét hỏi chuyện đã xảy ra, Tiền Hàng trải qua một đêm nghỉ ngơi khôi phục không ít tinh thần, chầm chậm kể lại chuyện trước đó.

“Bác sĩ Tiền, anh có nhớ biển số chiếc xe kia không, trên xe có

chỗ nào đặc thù không?”

Tiền Hàng lắc đầu, lúc đó anh nào có thời gian nhìn biển số xe, chạy trối chết còn không kịp. Vừa ngay lúc Nguyễn Văn Hách lấy nước trở về, Nguyễn Văn Hách nghe thấy vấn đề của bọn họ liền mở miệng.

“Em biết, là xe bản địa V5213.”

“Cậu xác định?”

Nguyễn Văn Hách liên tục gật đầu, cậu nằm mơ cũng sẽ không quên chiếc xe mà Tiền Hàng bị kéo lên, cùng với biển số xe bắt mắt ở đuôi xe.

Chương 52: Bệnh Thứ 52

DTV-EBOOK

Phương Chưng vừa ăn bánh bao vừa nhìn Nguyễn Văn Hách và Tiền Hàng, Tiền Hàng tạm thời không động đậy được, Nguyễn Văn Hách liền đút cháo cho anh ăn, nhìn cảnh đó khiến cho hắn đỏ cả mắt.

“Anh làm sao vậy, cái vẻ mặt đi về phải rửa mắt kia là sao.” Tiền Hàng cố ý kích thích Phương Chưng.

“Tình địch câm miệng, mi quả nhiên biết yêu pháp, mau trả Tiểu Văn Văn bình thường lại cho ta.” Phương Chưng múa ra tư thế Ultraman với Tiền Hàng, làm anh mém nữa cười bò.

“Anh nói chứ chú bị thương cũng không báo cho người nhà?” Phương Chưng không thấy Tiền Hàng gọi điện thoại cho ai cả.

Tiền Hàng xuất thần nhìn trần nhà, “Họ ngồi xe tới mất năm sáu tiếng, quá phiền phức. Thương thế của tôi cũng không nặng, dưỡng vài ngày là khỏi thôi.”

“Chú em chú giỏi, làm bằng sắt à?” Phương Chưng giơ ngón cái, “Ba nhát còn không nặng à, chú biết bệnh viện truyền cho chú bao nhiêu máu không? 2000CC, trễ chút nữa là trực tiếp đi gặp Diêm Vương luôn đó.”

Tiền Hàng hơi sửng sờ, anh bị bắt lên xe, đám người kia hỏi đồ ở đâu. Tiền Hàng biết dù anh có nói hay không cũng sẽ không có kết cục tốt, nên rất có cốt khí mà nói ở chỗ cảnh sát. Quả nhiên đám người kia gấp lên, một kẻ móc dao ra, hướng về phía ngực và bụng của anh mà đâm. Cũng may anh học y biết rõ điểm yếu cơ thể ở đâu, biết mấy nhát này kề nhau bèn liều mạng tránh

chỗ yếu hại, đám người kia đại khái cảm thấy anh chết không còn nghi ngờ, nên ném anh ra đường nghênh ngang bỏ đi.

“Ha ha, đây đều là công lao của Nguyễn Văn Hách, không có em ấy tôi đã chết lâu rồi.” Nếu như khi ấy Nguyễn Văn Hách buông bỏ việc đuổi theo xe, cái mạng này của anh đã mất rồi.

Nguyễn Văn Hách cho một chưởng lên đầu Tiền Hàng, “Gọi em Văn Hách, Tiểu Văn Văn cũng được, ngay cả họ cũng gọi thì rất kỳ cục.”

Tiền Hàng thiếu chút nữa bị đánh ngốc, ngơ ngơ gọi một tiếng Văn Hách rồi đỏ mặt.

“Anh thật sự nhìn không nổi nữa, vẫn là nên ra ngoài thôi.” Phương Chưng trốn ra ngoài, thuận tiện gọi điện thoại cho Ôn Thủy, hỏi xem tiến triển bên phía y thế nào.

Nguyễn Văn Hách chạy tới cửa khóa cửa lại, Tiền Hàng đang thắc mắc cậu khóa cửa làm gì, thì Nguyễn Văn Hách đã chạy trở về, nói trên miệng anh có hột cơm, chụt một phát hôn lên.

“Này, tôi không có tinh lực.” Tiền Hàng cũng không muốn vào giờ này bị yêu tinh Nguyễn Văn Hách hút cạn, không chết vì côn đồ cũng chết trên tay nhóc điên này.

Nguyễn Văn Hách hôn xong ôm cổ Tiền Hàng, “Thiếu chút nữa lại phát bệnh rồi, dọa chết em, cũng may anh không sao.”

Tiền Hàng biết trong lời này có phần vui đùa, nhưng Nguyễn Văn Hách không phát bệnh quả thật khiến anh ngoài ý muốn, cũng may cậu nghe lời anh mà khống chế được.

“Em làm rất tốt, quả thật lớn rồi.” Tiền Hàng khẽ vuốt đầu Nguyễn Văn Hách, cậu không còn là quỷ khóc nhè tâm hồn thương tổn nữa, mà đã là một người lớn kiên cường chân chính,

với năng lực hiện tại của cậu nếu muốn độc lập sinh tồn có lẽ còn chưa được, nhưng sẽ có một ngày như thế, khiến những người quen biết cậu kiêu ngạo.

Nguyễn Văn Hách buông Tiền Hàng ra dụi dụi mắt, anh nhìn ra cậu đã một đêm không ngủ, thế là bảo cậu về nhà ngủ. Nguyễn Văn Hách không nghe lời, ghé vào bên giường thiếp đi, Tiền Hàng đuổi cậu không đi chỉ đành đồng ý.

“Sao lại khóa cửa rồi, mở cửa ra, anh phải truyền dịch.”

Y tá bên ngoài vừa vặn cửa vừa la, Tiền Hàng lúc này mới nhớ tới Nguyễn Văn Hách đã làm gì, vội vàng gọi cậu dậy bảo cậu mở cửa. Y tá được thả vào sạc cho bọn anh một trận, ghim cho Tiền Hàng một nhát rồi lại ra ngoài.

Tiền Hàng cảm thấy lúc này không nên làm phiền cha mẹ, nhưng mà có một cô em gái thường xuyên chèn ép anh thì phải hảo hảo lợi dụng, thế là gọi điện thoại cho Tiền Tuyết. Tiền Tuyết nghe điện thoại cứ tưởng Tiền Hàng đang nói đùa, cúp điện thoại liền cùng đám chị em đi quậy, Tiền Hàng không tha lại gọi qua.

“Em gái… Anh hai bình thường đối, đối xử em không tệ… Anh thân chịu ba nhát dao… vừa trải qua một, một ca mổ lớn… Em vậy mà, đối xử anh như vậy… hu hu hu…” Ngữ điệu sắp chết thế này của Tiền Hàng nghe vào hết sức đáng thương, khiến cho Tiền Tuyết tin mấy phần.

“Em đi thăm anh, nếu như để em phát hiện là giả ha, ha ha… anh hiểu ha.”

Trong điện thoại truyền ra tiếng răng rắc, Tiền Tuyết lại đang bẻ đốt ngón tay rồi.

“Em gái anh đã nói với em rất nhiều lần, đừng có dùng lực bẻ

ngón tay, thời gian dài sẽ không tốt cho tay."

"Em không ngại dùng đôi tay này giáo huấn mấy tên nói xạo."

Tiền Tuyết uy hiếp xong thì cúp điện thoại, thật tình không yên tâm Tiền Hàng bèn chạy về ký túc xá lên mạng đặt vé xe.

Gần tối, Ôn Thủy với Phương Chưng cùng đến thăm Tiền Hàng, anh biết tiền là do bọn hắn bỏ ra, nói với bọn hắn sẽ trả lại. Bọn hắn làm sao mà chịu, để cho Tiền Hàng an tâm, tất cả chi phí đều do bọn hắn trả.

Thương lượng chuyện tiền nong xong, Phương Chưng uống trà nói cho Tiền Hàng một tin tức tốt, "Lúc bọn anh đến nhận được thông báo bên phía cảnh sát, chiếc xe kia được tìm thấy ở ngoại ô, là một chiếc xe bị trộm, trên xe phát hiện nhiều vết máu, tạm thời còn chưa có tin tức khác."

"Xe thì tìm được, muốn tìm nhân chứng hẳn là cũng dễ." Tiền Hàng thở phào, hiệu suất của bên cảnh sát cũng thật cao.

Ôn Thủy khoát khoát tay, "Nào dễ dàng như vậy, bắt đầu từ việc bị trộm lần mò từng tầng từng tầng đi lên ít nhất cũng tra hai tháng."

Tiền Hàng đang kinh ngạc, Phương Chưng đã nói thêm, "Anh nghĩ một tháng sẽ lại mở phiên tòa, nhất định trước lúc đó phải tìm được chứng cứ Lý Cường mưu sát chú, như vậy lão có chạy cũng không được nữa."

Nguyễn Văn Hách ở một bên chơi điện thoại ngừng tay lại, "Cái ông già kia làm Tiền Hàng thành như vầy à?"

Mấy người Tiền Hàng không dám trả lời, Nguyễn Văn Hách bạch một phát đứng dậy, "Nói em biết ổng ở đâu, em nhất định phải đâm ổng ba nhát."

“Lão ở trại tạm giam, em không vào được.” Phương Chưng ấn Nguyễn Văn Hách trở lại, “Em bình tĩnh chút, lão chạy không thoát đâu.”

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị người mở ra, Tiền Tuyết xách hành lý đứng ở cửa, sau đó nổi giận đùng đùng xông tới, “Em nghe thấy rồi, là Lý Cường đúng không? Em nhất định cho lão nếm thử mười tám chiêu của bà đây!”

Ôn Thủy chưa từng gặp Tiền Tuyết, bị cô cọp cái đột nhiên xuất hiện này dọa nhảy dựng, Phương Chưng thì lại chào hỏi Tiền Tuyết.

“Hai, thương tích của anh thế nào?” Tiền Tuyết đi đến bên giường vén chăn lên, ngực và bụng Tiền Hàng quấn băng gạc, mơ hồ có thể thấy chút màu đỏ, “Ít ra phải mặc quần chứ, ở truồng khó coi quá.”

“Câm mồm.” Tiền Hàng đoạt chăn lại che, chút mặt mũi đều vứt sạch rồi.

“Em đoán thôi, hóa ra là thật à?” Tiền Tuyết cười he he, kỳ thực cô chỉ trông thấy băng gạc thôi.

Tiền Tuyết chú ý đến Ôn Thủy ở trong phòng, đi qua tự giới thiệu bản thân, còn vươn tay ra bắt. Ôn Thủy chần chừ đôi chút mới chìa tay, nắm một cái rồi thu lại ngay, tầm mắt dời đến chỗ khác có ý đồ tránh né. Tiền Tuyết cũng cảm thấy hành vi của Ôn Thủy kỳ quái, muốn hỏi y sao lại như vậy, Tiền Hàng đã mở miệng trước một bước bảo cô đi mua cơm, Tiền Tuyết chìa tay về phía Tiền Hàng.

“Tiền đâu, cơm nước tháng này của em tiêu lên vé xe hết rồi.”

“Dóc láo, một tấm vé có bốn chục, bốn chục đủ em tiêu một

tháng? Sớm đói thành xác khô trên sông rồi ấy."

Phòng bệnh nhất thời yên lặng, Tiền Hàng nhìn Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách nhìn Phương Chưng, Phương Chưng liếc Ôn Thủy, Ôn Thủy thở dài ra ngoài mua đồ. Tiền Tuyết sợ Ôn Thủy mua không được bèn đi theo, Phương Chưng cũng đi theo góp vui. Tiền Tuyết ra khỏi phòng bệnh thì dò la về Lý Cường với Ôn Thủy, Ôn Thủy không tin một tiểu nha đầu như Tiền Tuyết có thể làm nên sóng gió gì, nhưng cũng không trả lời vấn đề của cô.

"Nói coi, bằng không bà đây cho anh ăn mười tám chiêu."

Tiền Tuyết lại bắt đầu bẻ khớp xương, Ôn Thủy liếc nhìn đôi tay non nớt kia, không khinh bỉ cũng không để ý. Phương Chưng chạy theo ra tới phát hiện bầu không khí giữa hai người không đúng lắm, bèn nói chen vào giữa, mặc dù hắn rất muốn xem thử đai đen với thuật phòng thân của con gái ai sẽ thắng.

"Chúng ta đi mua gì đây, Tiền Hàng như vậy cũng chỉ có thể ăn đồ thanh đạm thôi nhỉ?"

Tiền Tuyết hứ một tiếng không nói chuyện, Ôn Thủy thì ngược lại thương lượng mua gì với Phương Chưng.

Một bên khác, Tiền Hàng ở trong phòng bệnh thật là buồn chán, Nguyễn Văn Hách cũng đồng dạng buồn chán thì đang chơi gấp giấy, gấp xong rồi lại xếp hàng lên bụng anh.

"Văn, Văn Hách," đây là lần đầu tiên Tiền Hàng gọi Nguyễn Văn Hách như vậy khiến anh không mấy tự nhiên, Nguyễn Văn Hách ngừng tay lại nhìn anh, "Tiểu Tuyết hiện giờ cũng đã tới rồi, không phải em nên đến bệnh viện làm sao?"

Thứ đã gấp được phân nửa rơi xuống đất, Nguyễn Văn Hách rất là kích động, nắm tay Tiền Hàng không buông, "Em làm phiền

anh ư, hay em làm sai chỗ nào?"

Tiền Hàng lắc đầu, "Không phải, em mới đi làm, nếu nghỉ quá lâu phía bệnh viện có thể sẽ sa thải em, lỡ như em không thể làm việc ở bệnh viện nữa, tôi không yên tâm."

Nguyễn Văn Hách yên tâm, nhặt giấy rơi dưới đất lên, "Không sao, nếu bị sa thải em vẫn có thể nộp đơn lại, em cũng xin nghỉ rồi, Phương Chưng xin giúp em đó."

Tiền Hàng không thể nói gì nữa, nghe ở cửa có tiếng động thì nhìn ra, còn tưởng là bọn Phương Chưng mua cơm trở về, không ngờ lại là Hoắc Nghiên nhuộm một đầu lông xanh. (xanh lục nhé =)))

"Tóc của anh…" Tiền Hàng cảm thấy vết thương lại đau rồi, là bị bộ lông xanh dữ dội của Hoắc Nghiên dọa sợ.

Hoắc Nghiên hất tung mái lông xanh xinh đẹp ưỡn a ưỡn ẹo đi vào, "Kiểu tóc mới nổi gần đây, anh không hiểu, tôi biết mà."

Tiền Hàng im lặng, anh thì không hiểu, cơ mà Nguyễn Văn Hách ở một bên lại rất hiểu sùng bái đầy mắt.

"Anh thợ cắt tóc, màu xanh này rất theo phong trào a~" Nguyễn Văn Hách nhìn chằm chằm đầu tóc xanh kia mắt cũng không chớp, hận không thể bảo Hoắc Nghiên cũng làm cho cậu một cái.

Hoắc Nghiên rất là đắc ý, "Tôi đã nói sẽ luôn có người hiểu mà, nhìn xem, quả nhiên đây mới là phản ứng cần có của thanh niên đương thời."

Tiền Hàng trừng Nguyễn Văn Hách, "Em mà cũng dám làm tôi thành như vậy thì đừng có về nhà."

“Tiểu Văn Văn đừng sợ, cậu ta không cho em về thì có thể…” Phương Chưng mua cơm trở về đột nhiên xông vào phòng bệnh, trông thấy Hoắc Nghiên thì ngừng lại, xoay đầu chạy như gặp quỷ, Hoắc Nghiên cũng theo sát đuổi ra ngoài.

— Tác giả: ~(≧▽≦)~ mau tới xem chân mệnh thiên tử của Phương Chưng

Chương 53: Bệnh Thứ 53

DTV-EBOOK

"Tình huống gì vậy?"

Ôn Thủy bị hỏi nhún nhún vai, y chưa từng nghe nói Phương Chưng với cục lông xanh này có đụng chạm gì. Tiền Tuyết đặt cơm đã mua được lên tủ đầu giường, rồi lấy cơm của Tiền Hàng cho anh. Cửa phòng bệnh lại mở ra, Hướng Cát Trình mang theo quà thăm hỏi đi vào, nói là vừa mới tan ca đã đến thăm.

"Nghe nói anh bị thương làm tôi sợ giật mình, thương thế sao rồi?" Hướng Cát Trình quan sát Tiền Hàng, khí sắc của anh xem ra vẫn tốt, chỉ là người không có tinh thần gì.

"Không sao, tiểu thương." Tiền Hàng vỗ vỗ chăn trên bụng giả anh hùng, Nguyễn Văn Hách thấy vậy cũng vỗ một phát, làm chỗ bị thương đau tới nhếch miệng.

"Anh cũng đừng bày đặt, chuyện trong bệnh viện cũng không cần lo lắng, gần đây cũng xem như nhàn rỗi, anh an tâm dưỡng bệnh đừng để lại di chứng."

"Vậy Nguyễn Văn Hách thì sao?" Hiện giờ anh quan tâm nhất chính là Nguyễn Văn Hách bỏ bê công việc nhiều ngày sẽ bị đuổi, không an bài Nguyễn Văn Hách dưới mí mắt mình, anh thật sự lo gia hỏa này một ngày nào đó cũng tự làm mình bị thương.

Hướng Cát Trình lộ ra thần sắc khó khăn, "Tình huống của cậu ấy có chút đặc thù, để tôi đi thương lượng với bọn họ một chút, cố gắng giữ lại công việc cho cậu ấy."

“Làm phiền anh rồi.”

“Không có gì, anh dưỡng thương cho tốt.”

Hướng Cát Trình thấy bọn anh muốn ăn cơm cũng không ở lâu, vừa vặn Ôn Thủy cũng phải về bèn cùng đi với Hướng Cát Trình. Bọn họ vừa đi, Nguyễn Văn Hách đã cáo trạng, nói bác sĩ Hướng không phải người tốt. Tiền Hàng cũng không phải không tin lời Nguyễn Văn Hách, chỉ có điều Phương Chưng và Ôn Thủy đều không đề phòng Hướng Cát Trình, hơn nữa Hướng Cát Trình chăm sóc Phương Chưng đã gần hai năm, nếu không nhìn ra Phương Chưng giả điên thì thể nào nói nổi.

Tiền Tuyết không để ý bọn họ tự mình ăn cơm, ăn no thì ném rác vào túi, “Hai, tối nay em trông anh nha.”

“Không, em trông ảnh.” Nguyễn Văn Hách là người đầu tiên phản đối.

Tiền Hàng ra hiệu Nguyễn Văn Hách yên lặng, “Bây giờ anh không sao, mấy em đều về ngủ.”

Nguyễn Văn Hách nắm đầu Tiền Hàng để anh nhìn mình, “Em ở lại, em không đi, lỡ bọn họ lại tới thì làm sao.”

“Tới thì cũng liên lụy em.” Cổ Tiền Hàng thiếu chút nữa bị bẻ gãy, “Ở đây là bệnh viện, cảnh sát cũng đã tới, bọn kia không dám tới đâu. Em xem hiện giờ em lắc la lắc lư, còn không đi về ngủ cho tôi.”

Nguyễn Văn Hách ngay cả một câu phản bác cũng không nói nên lời, hai ngày một đêm không ngủ, cậu thực sự là mơ mơ hồ hồ không tỉnh táo, nhưng chính là cậu sợ hễ tách khỏi Tiền Hàng thì cũng không thấy được anh nữa.

Tiền Hàng cầm tay Nguyễn Văn Hách nắm thật chặt, “Em yên

tâm, Ôn Thủy với Phương Chưng sẽ không đi như vậy, nói không chừng bọn họ cho ai đó mai phục gần đây. Em về nhà nghỉ ngơi cho tốt, mặt xinh đẹp như vậy mà tiều tụy nhìn không đẹp, chờ em dưỡng đủ tinh thần rồi muốn tới khi nào cũng được."

"Hèm!" Tiền Tuyết không chịu nổi bầu không khí hường phấn trong phòng nữa đành lên tiếng, "Hai người để ý tới cảm thụ với sự tồn tại của tui có được hay không? Tui tốt xấu gì cũng là một mỹ nữ sạch sẽ động lòng người, bị hai người phớt lơ như vậy mặt mũi tui còn đâu."

Tiền Hàng lúc này mới nhớ tới em gái của anh còn ở đây, Tiền Tuyết mang ghế ra ngồi trước cửa, một bộ dáng thầy giáo hỏi học trò, "Nói đi, hai người là có chuyện gì, đặc biệt là bong bóng phấn hồng kia."

Nguyễn Văn Hách giơ tay, "Tụi em ngủ chung một giường, chính là như vậy."

Cái tay ngăn cản của Tiền Hàng dừng lại giữa chừng, anh đã sớm biết quản không được cái miệng chết tiệt này của Nguyễn Văn Hách.

"Hai ~ tụi mình nói chuyện nhân sinh một chút nhỉ?" Bộ dạng cười híp mắt của Tiền Tuyết thật sự là có thể mê đảo không ít tiểu nam sinh, nhưng mà Tiền Hàng thì lại cảm thấy rất là hoảng.

Tiền Tuyết đứng dậy đi đến bên giường bệnh, tay đè lên giường, chỉ cần dời thêm nửa bước là có thể chạm đến vết thương của Tiền Hàng, "Hai, thành thật nói đi, ngoại trừ ngủ còn làm gì khác không?"

"Tiểu nha đầu đâu ra nhiều chuyện như vậy." Tiền Hàng nói câu này đơn thuần là thêm can đảm cho chính mình.

“Không cần sợ, dù sao đệ đệ cũng sờ rồi mà, còn sợ gì?” Câu phía sau chuyển hướng về Nguyễn Văn Hách, như là bảo nói thì đã nói rồi còn sợ gì nói hết.

Nguyễn Văn Hách quả nhiên bị lừa, hưng trí bừng bừng nói chuyện cậu đẩy ngã Tiền Hàng, Tiền Hàng lại cảm thấy cái bản mặt già của mình lại mất hết rồi, thiếu chút nữa nhảy dựng lên che mồm Nguyễn Văn Hách, gia hỏa này những lúc nên ngốc sao lại thông minh như vậy.

“Hai, em đánh giá cao anh rồi, hóa ra anh nằm dưới.” Tiền Tuyết thực sự cho rằng Nguyễn Văn Hách là người nằm trên, mặt đầy biểu tình anh căn bản không được.

“Em, em ấy cưỡi ngựa.” Tiền Hàng che mặt nói, mặt mũi này thật sự không còn nữa, dựa vào cái gì đêm hôm lại nói chuyện này với em gái.

Nguyễn Văn Hách lúc này hồ đồ rồi, hỏi cưỡi ngựa là gì. Tiền Hàng sao có thể giải thích, chỉ có thể ngậm miệng không đáp. Tiền Tuyết ở một bên phá đám, lại muốn từ trong miệng bọn họ moi ra tin giật gân.

“Được rồi, em đừng quậy nữa, cùng Văn Hách về đi, trên đường cẩn thận chút.” Tiền Hàng thật không muốn trả lời nữa, tựa như quần áo mình mặc bị Tiền Tuyết lột xuống từng lớp từng lớp, thật là bí mật gì cũng không còn.

“Hai, anh không sợ em gái em đây bị hại à? Cô nam quả nữ đó.” Tiền Tuyết nói như đùa.

“Anh còn sợ em đả thương Văn Hách kìa.” Em gái nhà anh là người thế nào, gặp sắc lang dám cướp sắc, gặp cường đạo dám đánh cướp, du côn chặn đường cũng dám đánh lại, không có chuyện gì là cô không dám.

Mặc dù biết Tiền Hàng cũng đang nói đùa, nhưng mà Tiền Tuyết cũng lo lắng Tiền Hàng không cách nào ở bệnh viện một mình. Tiền Hàng khăng khăng bảo bọn họ trở về nghỉ ngơi, bọn họ cũng đành phải trở về.

Tiền Hàng nằm trên giường không ngủ được, trong phòng tắt đèn tối đen, trên cửa có ô cửa nhìn thấy thỉnh thoảng có người đi ngang qua, liên tục không ngừng nghỉ. Anh nhắm mắt lại thầm nhủ bản thân không ngủ được cũng phải ngủ, không nghỉ ngơi cho tốt thì vết thương này của anh sẽ lành rất chậm.

“Giường 64 ấn nút gọi rồi.”

“Đi gọi bác sĩ, giường 64 không xong rồi.”

Tiền Hàng vừa mới ngủ được một chút, bên ngoài lại bắt đầu ồn ào lên, tiếng bước chân lộn xộn cũng làm anh không cách nào đi vào giấc ngủ, anh nhìn cửa, bóng người thoảng qua rất vội vàng.

Xem ra hôm nay không cần ngủ nữa, Tiền Hàng vừa nghĩ thế vừa nhắm mắt lại, rất nhanh nghe thấy tiếng khóc ở bên ngoài, xem ra giường 64 thật sự không xong rồi. Người nhà của người chết khóc một trận rồi yên tĩnh lại, Tiền Hàng lại có chút buồn ngủ.

Trong lúc ngủ mơ màng, Tiền Hàng mơ hồ nghe thấy bên tai có người nói chuyện, còn có tiếng bước chân rất nhẹ, xì xà xì xầm có chút ồn cũng có chút dọa người. Lần này Tiền Hàng triệt để ngủ không được nữa, phòng bệnh tối thui chỉ có một mình anh, cách vách vừa mới khóc nháo xong, có khi nào có ma không?

Tiền Hàng hơi hơi nhúc nhích, miệng vết thương có chút đau, khiến cho đầu óc anh còn tỉnh táo hơn. Anh không quen với bên ngoài yên tĩnh đến thế, trong TV xuất hiện cảnh như là thứ kia sắp… anh thật sự không dám nghĩ bậy nữa, nắm chăn trùm lên

đầu niệm A Di Đà Phật, niệm tới niệm lui thầm mắng con nhóc Tiền Tuyết, nếu không phải cô thường kể chuyện ma, anh cũng không đến mức sợ ma.

“Đừng bắt tui đừng bắt tui đừng bắt tui…” Tiền Hàng trốn trong chăn nhỏ giọng lầm bầm.

Cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, Tiền Hàng cứng đờ người. Y tá kiểm tra phòng nghe thấy tiếng động thì đi đến bên giường, Tiền Hàng còn tưởng là không có ai, lại bắt đầu lầm bầm đừng bắt anh. Y tá giật mình, bệnh nhân hẳn đã ngủ say, vậy ai đang nói chuyện? Cô la a một tiếng chạy ra ngoài. Tiền Hàng cũng sợ, tiếng thét của ma nữ muốn dọa người khác xa so với anh tưởng tượng.

Tiền Hàng len lén vén tí chăn, cửa phòng bệnh đang đóng, nhưng ngoài cửa lại có người, là một người đàn ông. Anh ta đưa lưng về phía phòng bệnh, mặc quần áo người bình thường. Lúc này người đàn ông bên ngoài mở cửa tiến vào, Tiền Hàng giơ tay sờ thiết bị gọi người ở đỉnh đầu, sờ nửa ngày cũng không sờ được. Người đàn ông đóng cửa lại xông vào, đè tay Tiền Hàng bảo anh đừng nhúc nhích đừng kêu lên, Tiền Hàng biết rõ đây là giọng của ai.

“Anh không phải tới thăm bệnh chứ hả, Vương Minh?”

Vương Minh liếc trộm ngoài cửa, “Tôi chỉ muốn hỏi anh một việc.”

Tiền Hàng không giãy giụa lung tung, nếu như Vương Minh muốn gây bất lợi cho anh, lúc nãy vừa tiến vào gã đã có thể hành hung anh một trận.

“Đồ ở đâu?” Vương Minh nhỏ giọng hỏi, rất sợ làm cho người trong bệnh viện chú ý.

“Anh giả điên ở trong bệnh viện là vì thứ đó?” Xem ra tập văn kiện kia thật rất quan trọng, ai cũng muốn có.

“Bớt nói thừa, đồ đâu?” Một tay kia của Vương Minh đè lên bụng Tiền Hàng, biết có vết thương nên hơi dùng lực.

“Không ở chỗ tôi, chỗ Ôn Thủy.” Tiền Hàng rất thoải mái mà thông báo, sức lực của Vương Minh không lớn, nhưng vết thương của anh là thương mới hơi dùng chút sức đã đau.

Vương Minh cũng không có thu tay lại, lại dùng thêm chút lực, “Bớt gạt tôi, chính là ở chỗ anh.”

Tiền Hàng đau tới nhếch miệng, đầu ứa mồ hôi lạnh, “Nếu anh không tin tôi cũng không còn cách nào khác, cái hôm mà tôi xảy ra chuyện đồ đã được lấy đi rồi.” Anh nhìn ra Lý Cường chỉ dám động thủ với Phương Chưng, mới dám nói ra tên Ôn Thủy.

“Anh tốt nhất là nói thật.”

Vương Minh lưu lại lời cảnh cáo rồi rời đi, Tiền Hàng thở phào, miệng vết thương thật sự đau đành nhấn nút gọi y tá. Y tá đến phòng bệnh, kiểm tra xong thương thế của Tiền Hàng rồi băng bó lại cho anh, vừa băng bó vừa dặn Tiền Hàng hai ngày này đừng lộn xộn. Y tá làm xong lại đi, Tiền Hàng nghĩ sáng sớm mai phải gọi điện thoại cho Ôn Thủy nữa, báo cho y biết chuyện Vương Minh.

Chương 54: Bệnh Thứ 54

DTV-EBOOK

Trời vừa sáng, Ôn Thủy nhận được tin tức vội chạy đến bệnh viện, Tiền Hàng thật không dễ dàng gì ngủ được cũng bị đánh thức. Ôn Thủy hỏi thăm kỹ càng chuyện Vương Minh, Tiền Hàng sao không biết xấu hổ mà nói mình sợ ma bị dọa không ngủ được, đành xạo rằng mình đau ngủ không được bị Vương Minh nghiêm hình bức cung.

"Tôi đã điều tra Vương Minh, gã tên thật là Vương Hải, từng làm việc tạm thời cho công ty của Lý Cường, lúc trước mẹ bị bệnh cần một số tiền lớn, lúc đó Lý Cường tài trợ cho gã."

Tiền Hàng vừa nghe đến đây đã hiểu rõ, y hệt rất nhiều cảnh trong phim cẩu huyết vậy, Vương Hải vì báo đáp Lý Cường, hoặc là muốn trả tiền cứu mạng cho Lý Cường, lúc này mới lẻn vào bệnh viện tùy thời trộm lấy phần văn kiện kia.

"Mặc kệ thế nào, tôi sẽ báo cảnh sát tìm gã." Ôn Thủy nhìn đồng hồ đeo tay, dặn Tiền Hàng an tâm dưỡng thương rồi đi mất.

Ôn Thủy đi ra vừa vặn đụng phải Nguyễn Văn Hách với Tiền Tuyết mua cơm sáng về, hai bên chào hỏi nhau rồi đường ai nấy đi. Nguyễn Văn Hách đi vào đặt cơm sáng ở tủ đầu giường, còn hưng trí bừng bừng giới thiệu đã mua thứ gì tốt, Tiền Hàng đương nhiên nghe ra giọng điệu cố ý khoe khoang, bởi vì anh tạm thời không ăn được thức ăn có hàm lượng dầu mỡ cao.

Tiền Tuyết vừa ăn cơm vừa nói: "Hai, em gọi điện thoại cho cha mẹ rồi, ngày mai hai người có thể đến."

Tiền Hàng quá kích động thiếu chút nữa sặc luôn, "Không phải

anh đã nói đừng nói họ biết sao."

"Nói thì là như vậy, nhưng ngày mốt em phải về trường rồi, gần đây ôn thi rất căng thẳng, cũng không thể để một mình Nguyễn Văn Hách ở đây trông anh được đúng không?"

Tiền Hàng trầm mặc, lời Tiền Tuyết nói có lý, dù Nguyễn Văn Hách tinh lực dồi dào cũng chịu không nổi thời gian dài chăm sóc bệnh nhân, nhưng bây giờ có một vấn đề rất là nghiêm trọng.

"Văn Hách thì làm sao đây?"

Tiền Tuyết ngậm đũa cười, "Yên tâm, em có biện pháp."

Tiền Hàng đối với biện pháp trong miệng em gái nhà mình không dám tưởng tượng, tuyệt đối không phải việc con người có thể thừa nhận. Tiền Tuyết ở cùng bọn anh một hồi lại đi ra, cũng không biết cô muốn làm gì.

Buổi chiều, Nguyễn Tương Văn tới, hai ngày nay cô đi vùng khác, cho nên nghe được tin tức liền vội vàng chạy tới xem, thấy Tiền Hàng bình an mới yên tâm, biết con trai không sao liền bảo cậu chiếu cố Tiền Hàng cho tốt. Nguyễn Tương Văn trò chuyện với họ một hồi lâu, thấy thời gian không còn sớm định trở về, ra cửa gặp phải Tiền Tuyết đang trở lại, biết đây là em gái của Tiền Hàng lại khách sáo thêm nửa ngày mới rời đi.

"Em bận đi đâu vậy?"

Trong tay Tiền Tuyết xách mấy túi đồ, giống như vừa đi chợ mua sắm về. Cô thả túi lên giường, kéo ra một kiện áo khoác của nữ, bên túi áo khoác hồng phấn có nơ bướm cùng với nụ hoa rất là đáng yêu.

"Thấy cưng không? Mấy trăm đó." Tiền Tuyết ướm áo lên người

mình đánh giá, đáng tiếc đây không phải là mua cho mình, cơ mà Nguyễn Văn Hách không dùng nữa thì có thể cho cô.

Làm một người thân tuy tàn nhưng tâm không ngốc, Tiền Hàng đã đoán được chỗ dùng của quần áo mà Tiền Tuyết mua rồi, "Em lấy đâu ra nhiều tiền mua quần áo?"

"Cái người tên Phương Chưng cho á." Tiền Tuyết vừa cầm quần áo khoa tay múa chân vừa nói, "Anh ta thật là có tiền, trực tiếp cho em ba vạn, nói là cho để anh bồi bổ thân thể về sau."

Tiền Hàng đang muốn nói chuyện, Tiền Tuyết lại nói tiếp, "Ảnh nói biết là anh không nhận, nên mới đưa em."

"Trả lại đi, tiền không nên nhận thì đừng nhận." Tiền Hàng biết vì sao Phương Chưng làm như vậy, không ngoài bồi thường cho anh bị thương. Anh bị thương quả thật có liên quan đến bọn họ, nhưng cũng không thể vì chuyện này mà đòi tiền người ta, tiền thuốc men cũng là bọn họ trả rồi.

Tiền Tuyết le lưỡi, "Trước cứ dùng đi, anh nằm viện cũng không cách nào đến ngân hàng rút tiền, chờ anh khỏe rồi hẵng trả."

Câu này có lý, Tiền Hàng á khẩu không trả lời được, đành chờ thương khỏi rồi trả vậy.

Nguyễn Văn Hách đi tiễn Nguyễn Tương Văn trở về, vừa nhìn liền thấy quần áo trên giường, "Tiểu Tuyết quần áo của chị thiệt đẹp, tiếc là quần áo em không đẹp được vậy."

"Vậy cưng có muốn mặc không?"

Tiền Tuyết lấy áo len màu vàng nhạt ra cho Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách sờ áo rồi trả cho cô, "Không cần, đây là đồ con gái mặc mà."

Tiền Hàng lặng lẽ gật đầu, nhóc điên này quả nhiên là bình thường rồi, lúc bị bệnh thế nhưng mà không nói hai lời đã lấy mặc lên.

“Nếu như chị muốn để em mặc thành con gái thì sao?” Tiền Tuyết đầy mặt cười xấu xa.

“Không cần, em là đàn ông, sao có thể giả gái được.” Nguyễn Văn Hách thẳng lưng khí phách nói.

Tiền Tuyết lại lấy ra một cái quần màu lam nhạt huơ trước mặt cậu, “Nhưng anh hai chị thích bé gái mặc mấy thứ này, ngày mai cha mẹ chị cũng sẽ tới, nếu họ biết anh chị quen con trai làm người yêu, nói không chừng không chờ anh ấy dưỡng lành thương đã đánh chết ảnh rồi.”

“Tiểu Tuyết em đừng nói bậy.” Tiền Hàng ngăn chặn Tiền Tuyết nói bậy nói bạ, Nguyễn Văn Hách rất có khả năng xem là thật.

Nguyễn Văn Hách nhìn nhìn Tiền Hàng nhận lấy quần áo, thật sự tin mấy câu kia, cậu còn đoán là Tiền Hàng thích con gái ngực to.

Tiền Hàng duỗi tay ra, muốn đoạt lấy đồ trong tay Nguyễn Văn Hách, “Em đừng nghe nó nói bậy bạ, trước tiên tôi lấy thân phận bạn bè giới thiệu em với cha mẹ, chờ qua một đoạn thời gian có thời cơ thích hợp lại nói với bọn họ, bọn họ là người rất cởi mở rộng lượng.”

“Nhưng cha mẹ có rộng lượng đến đâu cũng sẽ không chấp nhận chuyện con trai mình quen một thằng con trai khác đúng không?” Nguyễn Văn Hách bày quần áo ra cho Tiền Hàng xem, “Mắt nhìn của Tiểu Tuyết rất khá, em mặc lên nhất định rất đẹp.”

“Văn Hách, em không mặc cũng được.” Tiền Hàng đau lòng nói

không nên lời, không ngờ em ấy lại để ý cha mẹ mình như vậy.

“Không sao, cái này rất đẹp em rất thích, mặc lên cũng không hề gì.” Nguyễn Văn Hách xách quần áo quay một vòng trong phòng, tựa như đã mặc áo lên đang biểu diễn cho Tiền Hàng xem vậy.

Tiền Hàng vẫy tay với Tiền Tuyết, gọi con nhỏ dệt chuyện này qua giáo huấn, từ chuyện gạt Nguyễn Văn Hách mặc quần áo, vô duyên cớ nhận tiền của Phương Chưng, đến chuyện lần trước làm cho Nguyễn Văn Hách mặc đồ nữ mang ra bệnh viện, lại đến mấy năm trước bị cô ức hiếp, từng chuyện từng chuyện kể ra tội ác của cô. Tiền Tuyết nào ngoan ngoãn nghe mắng, cùng với Tiền Hàng ở phòng bệnh rùm beng lên.

“Đường lang nói đúng, tiểu Tuyết chị làm vậy không đúng.”

“Tiểu Tuyết chị làm rất tốt, căn bản không sai.”

Nguyễn Văn Hách không phải đèn cạn dầu, bên này giúp Tiền Hàng, vừa quay đầu lại giúp Tiền Tuyết. Chờ hai người này phát hiện Nguyễn Văn Hách ở một bên thêm mắm dặm muối, bèn thu lửa lại phê bình Nguyễn Văn Hách.

Ba người ồn ào cả một ngày, ăn cơm tối xong lại bắt đầu thương lượng ai ở lại trông coi Tiền Hàng.

Tiền Hàng trong mồm nói không cần, nhưng trong lòng vẫn là có hơi sợ, ai bảo rất nhiều chuyện khủng bố đều xuất xứ từ bệnh viện. Anh muốn giữ Tiền Tuyết cho an toàn, nhưng cô nương này buổi tối sẽ kể chuyện khủng bố. Giữ Nguyễn Văn Hách đi, nhưng lỡ người của Lý Cường tới gây chuyện sẽ hại đến cậu.

“Hai, tụi mình đã lâu không có liên lạc tình cảm rồi, em ở lại với anh ~” Tiền Tuyết bán manh với Tiền Hàng, anh không đém xỉa.

“Đường lang, một mình em ngủ không được.”

Tiền Tuyết nghe xong câu này lập tức không xong, “Cưng nói bậy, cưng nói như vậy không phải muốn ở lại sao.”

“Được rồi, hai đứa đều đi về đi.” Tiền Hàng buông tha, cũng không phải anh có thể bị một con ma không biết có thật hay không hù chết.

Nguyễn Văn Hách và Tiền Tuyết không muốn đi, Tiền Hàng khuyên hết lời mới đuổi họ đi được. Tắt đèn phòng bệnh, Tiền Hàng mắt nhìn Nguyễn Văn Hách đóng cửa rời đi, anh khẽ thở dài, mấy ngày nay thật sự là mệt mỏi, mắt vừa nhắm đã dần dần tiến vào mộng đẹp. Ngoài cửa yên tĩnh một hồi, có hai người vừa nói chuyện vừa đi ngang qua.

“Trên lầu lại chết người rồi, vẫn là phòng bệnh đó, đã là người thứ ba rồi.”

“Đừng nói nữa, phàm là vào phòng bệnh đó thì mười người chết tám, rõ là tà.”

Tiền Hàng ngủ mơ màng mơ hồ nghe thấy câu này thì tỉnh ngủ, bệnh viện mỗi ngày đều chết người thì rất bình thường, nhưng mỗi ngày nghe loại chuyện này thật sự rất dọa người, tuyệt đối là một địa phương quỷ quái!

Trời sáng, Nguyễn Văn Hách xách cơm sáng đã mua vô cùng vui vẻ đến bệnh viện, phòng bệnh của Tiền Hàng ở lầu ba, cậu nhắm mắt cũng có thể tìm được. Đừng thấy bây giờ mới sáng sớm, người trong bệnh viện cũng không ít đâu. Nguyễn Văn Hách quẹo qua góc cầu thang, vô tình trông thấy hành lang đối diện có người đi ngang qua, rất quen mắt nhưng nhất thời không nhớ ra là ai, cậu chạy về phía người đó, chạy đến chỗ rẽ lại nhìn không thấy người vừa nãy nữa.

Nguyễn Văn Hách có chút buồn bực, nhớ tới Tiền Hàng còn đói bụng vội chạy đến phòng bệnh. Tiền Hàng đã sớm tỉnh, trông thấy Nguyễn Văn Hách tiến vào thì bảo cậu nghỉ ngơi một hồi trước.

“Tôi còn cho rằng em thật sự mặc đồ nữ tới.” Nguyễn Văn Hách cũng không mặc cái áo khoác hồng phấn kết nơ bướm kia, mà là một kiện áo khoác màu đen, nhìn sơ thì giống kiểu nữ đó, nhưng nói là kiểu nam cũng được.

Nguyễn Văn Hách nhìn nhìn chính mình, “Hôm qua tiểu Tuyết mua đó, không đẹp?”

“Vậy cũng không phải, đẹp trai hơn.” Tiền Hàng giơ ngón cái lên khen ngợi, xem ra anh bị Tiền Tuyết gạt rồi, bộ quần áo kia căn bản chính là cô nàng tự mua cho mình.

Quả nhiên Nguyễn Văn Hách nghe xong thì cười, chút tâm tư cũng không giấu được.

Hai người ăn cơm xong, Tiền Hàng gọi điện thoại cho cha mẹ hỏi họ tới đâu rồi, họ nói là đã đến bệnh viện. Nguyễn Văn Hách ở ngay bên cạnh nghe bọn họ nói điện thoại, sau khi biết thì bắt đầu khẩn trương.

“Em yên tâm, họ rất hiền hòa.” Tiền Hàng so với Nguyễn Văn Hách còn khẩn trương hơn, cái bộ dáng này của Nguyễn Văn Hách vừa nhìn là có thể nhìn ra là nam, nhưng anh không lo lắng họ nhìn ra nam hay nữ, chỉ quan tâm chuyện sau khi họ biết.

Tiếng Tiền Tuyết ở bên ngoài truyền tới, tiếp theo cửa phòng bệnh mở ra, Tiền Tuyết dẫn theo hai người trung niên một nam một nữ tiến vào. Nguyễn Văn Hách đứng thẳng dậy, mấy ngày trước đã trông thấy họ trong hình, lần đầu tiên gặp mặt vẫn rất khẩn trương, hơn nữa cha mẹ Tiền Hàng còn mang mắt kính.

“Đây chính là Tiểu Văn ư? Quả nhiên nhìn rất ngoan.” Mẹ Tiền mang một cặp kính lão, vậy tay với Nguyễn Văn Hách muốn nhìn gần hơn.

Nguyễn Văn Hách ngốc ra không dám nhúc nhích, Tiền Hàng nhỏ giọng nói, “Không sao, họ một người viễn thị, một người cận thị, nhìn không rõ đâu.”

Lần này Nguyễn Văn Hách thật sự là ngốc luôn, ngơ ngác hỏi một câu.

“Giọng này nghe ra là nam à.” Bố Tiền đẩy đẩy mắt kính.

Tiền Tuyết vội xen mồm, “Ểm cảm mạo, cổ họng bị khàn đó.”

“Hóa ra là vậy.”

Cha mẹ Tiền Hàng hiểu ra, Nguyễn Văn Hách len lén lau mồ hôi, Tiền Tuyết ngầm bày ra thủ thế thắng lợi.

Chương 55: Bệnh Thứ 55

DTV-EBOOK

Nguyễn Văn Hách nơm nớp lo sợ chào hỏi ba mẹ Tiền Hàng, hai người này nhìn thì thấy trung hậu, mặc dù một người cận thị một người lão thị, lúc nhìn cậu đều híp mắt lại, nhưng nói chuyện phi thường ôn hòa. Có lẽ Tiền Tuyết thật sự đã nói với họ rằng cậu là người yêu của Tiền Hàng, cho nên mỗi người đều cật lực đánh giá Nguyễn Văn Hách, miệng cứ nói tốt, nhìn thế nào cũng thuận mắt. Ba mẹ Tiền Hàng nói chuyện với Nguyễn Văn Hách được một hồi mới chú ý đến anh, Tiền Hàng thật sự không biết mình có phải là con trai ruột của họ không nữa.

“Con trai, thương tích của con sao rồi?” Mẹ Tiền vén chăn lên nhìn miệng vết thương của Tiền Hàng, anh lại đắp chăn lại không cho bà coi, “Sợ gì, con là mẹ một tay nuôi lớn, còn sợ bị nhìn?”

“Không phải, trời lạnh.” Tiền Hàng kiếm cớ, anh thật sự đúng là mắc cỡ để cho mẹ xem. Từ khi anh bắt đầu hiểu chuyện, rất ít khi để mẹ giúp anh tắm rửa gì đó, đã có ý thức giới tính nên tương đối để ý.

Mẹ Tiền cười ha ha, “Sợ con dâu chê cười à.”

Tiền Hàng có thể nói gì đây, coi như là sợ Nguyễn Văn Hách chê cười vậy. Nhưng mà Tiền Hàng im lặng thế này, mẹ Tiền lại chuyển lực chú ý lên người Nguyễn Văn Hách, hỏi cậu bao lớn rồi, làm việc ở đâu, ba mẹ thì làm gì. Nguyễn Văn Hách bị hỏi tới sợ, một mực lui qua bên người Tiền Hàng, Tiền Hàng cũng có cách, bảo Tiền Tuyết dẫn ba mẹ đến cửa hàng gần đó dạo chơi. Hai vị gia trưởng đương nhiên là muốn ở thêm với con trai một chút, nhưng Tiền Tuyết lại xúi họ ra ngoài dạo, hai người không

cưỡng được liền bị Tiền Tuyết kéo đi ra.

“Phù… dọa chết em rồi.” Nguyễn Văn Hách chùi chùi mồ hôi trên đầu, cái tên Tiền Hàng này nhìn qua có chút ác, cậu cho rằng ba mẹ Tiền Hàng cũng hẳn giống vậy, lại không ngờ sẽ là dạng người hiền lành lương thiện như thế.

“Ha ha, không cần sợ, họ không phải người ngang ngược không phân trái phải thế đâu.” Tiền Hàng hơi nhúc nhích muốn ngồi dậy, Nguyễn Văn Hách dựng đầu giường cao lên, để anh ngồi không mệt quá.

“Chờ có cơ hội thích hợp, tôi nhất định sẽ giới thiệu em với ba mẹ đàng hoàng.” Tiền Hàng đột nhiên nắm chặt tay Nguyễn Văn Hách, “Có điều trước đó tôi muốn đi tiểu trước.”

Nguyễn Văn Hách lấy ra cái bô để ở dưới giường, đặt ở bên hông Tiền Hàng, “Được a, tự tới tiểu đi.”

Tiền Hàng đen mặt, nếu anh có thể động đậy còn cần người chăm sóc làm gì. Nguyễn Văn Hách càng đắc ý hơn, cầm bô cà cà ở đũng quần của anh.

“Đường lang, rốt cuộc anh có thể tới không, nhanh chút coi, bằng không người bên ngoài sẽ thấy hết đó.” Nguyễn Văn Hách một bộ dáng ngây thơ nhìn cái chỗ gồ lên kia.

“Nhóc điên, em đừng có được một tấc lại muốn tiến một thước.” Tiền Hàng cắn răng cảnh cáo.

“Em cứ được một tấc lại muốn tiến một thước đó, có bản lĩnh anh đứng dậy đi.” Nguyễn Văn Hách lắc lắc cái bô, lúc này không càn quấy một phen, chờ Tiền Hàng khỏe sẽ lại muốn ăn hiếp cậu.

Tiền Hàng đột nhiên ôm bụng ra vẻ rất đau đớn, Nguyễn Văn

Hách còn tưởng mình đụng phải miệng vết thương của anh, vén chăn lên muốn nhìn xem có phải miệng vết thương bị vỡ hay không. Tiền Hàng một tay ôm lấy eo Nguyễn Văn Hách kéo vào trong ngực, tay còn lại hung hăng vỗ một cái lên mông cậu.

“Coi chừng mông của em.”

Nguyễn Văn Hách nhảy dựng lên xoa xoa mông, chu mỏ trừng anh.

“Ông muốn đi tiểu.”

Tiền Hàng thập phần côn đồ, Nguyễn Văn Hách thật sự sợ rồi nhét bô vào chăn anh, Tiền Hàng tiểu tiện xong trả bô lại cho cậu, cậu mang ra ngoài tẩy rửa. Mấy phút sau Nguyễn Văn Hách trở lại, còn đang hết sức giận dỗi trừng Tiền Hàng, anh ngoắc tay với cậu, cậu bưng mông đi qua.

“Đau hả? Để tôi xoa xoa cho em.”

Nguyễn Văn Hách đứng ở mép giường, Tiền Hàng vừa vươn tay là đã có thể chạm tới, kéo người qua xoa xoa mông.

“Anh cứ đánh đi, không sinh con được nữa đó.”

“Em còn cho rằng mình là Nguyễn Văn Hách đang phát bệnh?”

Tiền Hàng khẽ bóp cái mông có tính đàn hồi kia, nhóc điên nói chuyện cứ không chừng mực như thế.

Lúc này Phương Chưng mở cửa đi vào, trông thấy hai người tán tỉnh nhau khẽ ho một tiếng gọi tỉnh bọn họ. Tiền Hàng vội buông Nguyễn Văn Hách ra, cũng may không phải ba mẹ vào.

“Anh nói chứ mấy chú giữa ban ngày ban mặt mà làm chuyện bậy bạ gì vậy, trên cửa có cái lỗ mà mấy người cũng dám không

đứng đắn." Phương Chưng nhìn mà nóng mắt, đóng cửa lại thuyết giáo bọn họ.

"Anh tới không phải để xem náo nhiệt chứ hả?" Tiền Hàng cũng không để ý vụ giảng đạo này, "Sao lần trước anh thấy Hoắc Nghiên đã chạy vậy?"

Phương Chưng xấu hổ nhìn đi chỗ khác, vội vàng chuyển đề tài trở về, "Không nói cái đó nữa, anh tới là để báo cho mấy chú biết, phía cảnh sát đã phát hiện hành tung của mấy tên đó, đang khẩn trương truy nã."

Tiền Hàng xoa xoa bụng mình, vết thương rất ít đau, nhưng nhớ đến tình cảnh lúc đó lại phát sợ.

"Còn có, thời gian thẩm vấn lần hai đã định rồi, cuối tháng này." Phương Chưng lại nói thêm.

"Vậy không phải là còn không tới hai mươi ngày sao, anh không phải nói cần một tháng?" Tiền Hàng đại khái còn tính một thời gian nữa, cuối tháng khai thẩm cũng chỉ còn lại mười tám ngày.

Phương Chưng phiền toái mà gãi gãi đầu, "Chắc có lẽ là quan toàn muốn ăn tết nguyên đán, nói chung là tụi anh sẽ nhanh chóng tìm được kẻ lộng thương chú, lần này tuyệt đối không cho Lý Cường trở mình."

Tiền Hàng gật đầu, "Tôi nghĩ chúng ta còn có thể bắt đầu từ chỗ Vương Hải kia nữa, gã ta không giống một người làm xằng làm bậy."

"Nói thì như vậy, nhưng Lý Cường có ơn với gã, gã sẽ không làm nhân chứng đâu." Phương Chưng nói tới đây thì nhìn Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách, "Nhưng mà hai người có thể tới làm nhân chứng chứ?"

Tiền Hàng ngẩn ra, “Tôi thì có thể làm nhân chứng, chứ Văn Hách thì làm chứng cái gì?”

“Lý Cường hối lộ Hướng Cát Trình.” Phương Chưng rất có tự tin, chỉ cần nhân chứng và vật chứng của bọn hắn đủ nhiều, Lý Cường sẽ phải ngồi tù thêm mấy năm.

Tiền Hàng nhìn Nguyễn Văn Hách, như là đang hỏi em biết cái gì, Nguyễn Văn Hách bèn nói sơ chuyện nghe lén lần trước.

“Sao em không nói sớm?” Tiền Hàng đột nhiên nổi giận, nói với Phương Chưng, “Không được, Lý Cường một khi biết em ấy làm nhân chứng sẽ gây bất lợi cho em ấy.” Anh chỉ là từng giữ một phần văn kiện, mà đã bị người Lý Cường phái tới đánh gần chết, nếu như Lý Cường thật sự muốn ngăn cản bọn hắn thu thập nhân chứng vật chứng, nhất định sẽ không bỏ qua cho Nguyễn Văn Hách.

“Việc này chú yên tâm, bọn anh sẽ phái người âm thầm bảo vệ ẻm.” Phương Chưng cười với Nguyễn Văn Hách, “Tiểu Văn Văn của anh sao có thể xảy ra chuyện chứ?”

Tiền Hàng không nói gì, hiện giờ anh cũng không tin Phương Chưng nổi nữa, cảm thấy Phương Chưng vì để lật đổ Lý Cường đã không từ thủ đoạn.

“Đừng có nhìn anh như vậy, yên tâm, anh không có mất trí như Lý Cường, anh ấy vậy chứ còn muốn làm bạn bè với mấy chú mà.” Phương Chưng ôm cánh tay nói.

Tiền Hàng cau mày, “Các anh với Hướng Cát Trình có quan hệ gì? Các anh rất tín nhiệm gã?”

Phương Chưng không nhanh không chậm giải thích, “Gã là đàn anh đại học của anh, dù bọn anh không cùng khoa cũng không cùng niên khóa, nhưng từng cùng đá banh với nhau, cũng lên

cùng giảng đường mấy lần. Đúng rồi, Ôn Thủy với anh cùng trường, y với Hướng Cát Trình quen nhau sớm nhất, nghe nói là cùng trường trung học đó."

Lần này Tiền Hàng đã hiểu rõ, Lý Cường không biết quan hệ của bọn hắn với Hướng Cát Trình, chỉ cho rằng đây là một bác sĩ thành thật, chỉ cần cho gã tiền thì cái gì gã cũng làm, cho nên nhiều lần muốn hối lộ Hướng Cát Trình. Hướng Cát Trình mặt ngoài thì nhận lời, sau lưng lại âm thầm báo tin cho bọn Ôn Thủy, thậm chí khi chủ nhiệm Đàm bị đình chỉ công tác còn đẩy một phen.

"Anh còn có việc không ở lâu được, dưỡng thương cho tốt nha." Phương Chưng đứng dậy, lại vẫy tay với Nguyễn Văn Hách, "Tiểu Văn Văn, lần sau tới tìm em chơi nhoa."

Phương Chưng ra khỏi phòng bệnh, Tiền Hàng nhỏ giọng lầm bầm, "Hai gia hỏa này nhất định có chuyện xấu không thể cho ai biết."

Nguyễn Văn Hách đẩy một góc chăn ra, "Em biết nha, cái hồi em mới nhập viện ý."

Tiền Hàng có chút ngoài ý muốn, không ngờ chuyện lâu như vậy rồi Nguyễn Văn Hách cũng còn nhớ.

"Lông xanh cắt tóc cho bệnh nhân, Phương Chưng nói tay nghề của gã không được, gã tức lên cạo trọc đầu Phương Chưng." Nguyễn Văn Hách vừa nói vừa chọt chọt cánh tay lộ ra ngoài của Tiền Hàng.

"Vậy không đúng, Phương Chưng trông thấy Hoắc Nghiên hẳn phải liều mạng đánh mới đúng chứ."

"Đúng á, lúc đó ảnh có liều mạng, lông xanh khi ấy một đầu tóc bạc, Phương Chưng cạo rụng phân nửa của gã, từ đó về sau hai

người đó gặp mặt là đánh."

Tiền Hàng không nói gì nữa, Phương Chưng kì thực chính là thằng điên thứ thiệt, đáng tiếc lúc đó không xem được cảnh náo nhiệt như thế.

"Hai đứa bây nói cái gì mà náo nhiệt thế?" Bố Tiền đẩy cửa tiến vào, sau lưng có mẹ Tiền và Tiền Tuyết vào theo.

Nguyễn Văn Hách đột nhiên ôm mặt khóc, "Tiền Hàng ăn hiếp người."

Tiền Hàng không biết Nguyễn Văn Hách đang bày trò gì, đen mặt nhìn cậu, ba mẹ anh lại nóng lên, vội vàng chống lưng cho Nguyễn Văn Hách còn chưa vào cửa. Tâm lý Tiền Hàng lạnh lẽo, quả nhiên anh là con rơi, Nguyễn Văn Hách mới là con trai thất lạc lâu ngày của bọn họ.

"Tiền Hàng à, con không thể ăn hiếp người ta như vậy, tương lai kết hôn rồi làm sao đây?" Mẹ Tiền chỉ mũi Tiền Hàng chất vấn.

"Mẹ, con là con trai của mẹ đúng không?" Tiền Hàng mém khóc luôn, họ đây là cùng chỉa nòng súng muốn nội chiến a.

"Con trai, cô nương người ta không tệ, con đừng thấy người ta hiền lành rồi khi dễ chứ."

"Ba, con cũng hiền lành, lúc em ấy khi dễ con sao ba không nói vậy." Bố Tiền cư nhiên cũng giúp Nguyễn Văn Hách, điều này làm Tiền Hàng thiếu chút nữa khóc thiệt.

Tiền Tuyết vừa ăn một cây hồ lô đường vừa chẹp miệng, "Hai, không phải em nói anh, nhưng mà ăn hiếp chị dâu là trời tru đất diệt."

"Em câm mồm cho anh, ngay cả em cũng xen vào."

Tiền Hàng tức tới mức miệng vết thương phát đau, rõ ràng anh mới là kẻ bị ăn hiếp, xem ra không thu thập Nguyễn Văn Hách đàng hoàng, gia hỏa này sớm muộn gì cũng phản nghịch.

Chương 56: Bệnh Thứ 56

DTV-EBOOK

Tiền Hàng tức giận trừng Nguyễn Văn Hách, chỉ cần có ba mẹ, cậu liền giả làm bé bi ngoan, một khi họ đi mất thì sẽ nghĩ hết biện pháp để khi dễ anh.

Nguyễn Văn Hách thì đang đọc tạp chí trong tay, phát hiện đường nhìn của Tiền Hàng bèn cười với anh. Lúc này mẹ Tiền cũng đang trong phòng bệnh gọt táo cho Tiền Hàng, nhìn thấy tầm mắt của Tiền Hàng không lành, trực tiếp đem táo đã gọt vỏ xong cho Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách nói câu cám ơn rồi bẹp miệng bắt đầu ăn, Tiền Hàng thấy thế lại tức giận.

Hôm nay Tiền Tuyết phải ngồi xe lửa trở lại trường, chào hỏi bọn anh xong thì đã đi mất. Tiền Hàng vốn muốn khuyên ba mẹ về nhà, nhưng họ không mấy an tâm nên quyết định ở lại thêm mấy ngày.

“Ba mẹ, không còn sớm nữa, hai người trở về đi.” Tiền Hàng không ăn được táo, quyết định ăn thứ khác.

Mẹ Tiền nhìn ra bên ngoài thấy trời đã tối đen, liền muốn bảo bố Tiền và Nguyễn Văn Hách trở về, tự bà ở lại trông Tiền Hàng. Tiền Hàng đương nhiên là phản đối, tìm một đống lí do bảo họ trở về, lúc này họ mới lưu luyến không buông mà rời đi. Sau khi bọn họ đi, Nguyễn Văn Hách lấy giường xếp ra bày bên cạnh giường bệnh, đây là bọn anh thuê của bệnh viện mà có, tiền thuê khá đắt, nhưng mà tiện.

Nguyễn Văn Hách ôm gối ngồi trên giường xếp tám chuyện với Tiền Hàng, Tiền Hàng cũng ngủ không được bèn bồi cậu. Hai người trò chuyện đến mười giờ, y tá đi kiểm tra phòng một lần

cuối cùng, tra đến phòng này của bọn anh thấy trong phòng còn có một người thì không vui lắm.

“Người nhà không cần ở lại, phòng bệnh bị chiếm hết, chúng tôi đi ra đi vào cũng không tiện.”

Tiền Hàng cười làm lành, “Tôi tạm thời không tiện hoạt động, mỗi lần gọi anh chị tới cũng ngại làm phiền, nên mới bảo em ấy ở lại.”

“Lần sau không được thế này nữa đó.” Y tá nhìn nhìn trong phòng, không có chuyện gì đặc biệt bèn đi ra.

“Văn Hách, kéo rèm cửa lại đi, chói quá.” Tiền Hàng sai.

Nguyễn Văn Hách đi đến chỗ cửa gần nhất, vươn tay đã sờ được rèm trên cửa, thế là chiếu theo sai bảo của Tiền Hàng mà làm.

“Văn Hách, hôm nay còn chưa có lau mình, giúp tôi lau sơ đi.”

Tiền Hàng tiếp tục sai, mở mồm ra là gọi Văn Hách khiến cho tâm tình Nguyễn Văn Hách rất tốt, vui vẻ vui vẻ mà xách ấm nước nóng đi lấy nước. Ban đêm ít có người dùng nước nóng, Nguyễn Văn Hách đến phòng rót nước cũng không phải xếp hàng, lấy nước xong liền trở về, sau đó lau mình cho Tiền Hàng.

Tiền Hàng đưa mắt nhìn cửa đã khóa, chỉ bên hông của mình nói: “Hôm qua phía sau này chưa có lau, hôm nay lau một cái đi.”

Nguyễn Văn Hách lại làm ấm khăn lông, đứng ở bên giường cong mông lau eo cho Tiền Hàng, đột nhiên anh bảo cậu đừng nhúc nhích, cậu liền thật sự không động đậy. Chỉ thấy tay Tiền Hàng sờ lên quần Nguyễn Văn Hách, cậu chàng ngẩn ra, cái tay kia tiếp tục trượt lên áo, nếu giờ này Nguyễn Văn Hách còn không rõ nữa thì thật sự ngốc, ném khăn lông đi hôn lên môi

Tiền Hàng.

Bên này Tiền Hàng vừa hôn môi Nguyễn Văn Hách, tay bên kia đã sờ lên chú em của cậu, “Mấy ngày nay em xem như cũng đắc ý đủ rồi, nên tiếp nhận trừng phạt.”

“Trừng phạt? Giam em lại?” Nguyễn Văn Hách chẳng mảy may sợ hãi uy hiếp của Tiền Hàng, bàn tay quyến luyến trên lồng ngực anh, sờ đến chỗ băng gạt thì nhìn chăm chăm, cũng không biết khi nào mới có thể cắt chỉ.

“Em còn có tâm tư nhìn cái khác à?” Tiền Hàng khẽ bóp vật cứng trong tay, Nguyễn Văn Hách nhũn chân thiếu chút nữa úp mặt lên người anh.

“Đừng đè lên tôi, vết thương mà vỡ ra lại phiền nữa.” Tiền Hàng cười ha ha, nói gì cũng phải bỏ cái tật cáo trạng này của Nguyễn Văn Hách.

Nguyễn Văn Hách hơi hơi nhíu mày bắt đầu thở dốc, hai tay chống ở trên giường tận lực không đè lên Tiền Hàng. Động tác trong tay Tiền Hàng dần nhanh lên, rõ ràng cảm nhận được vật cứng đang to lên. Nguyễn Văn Hách thoải mái mà lắc lắc đầu, không dám phát ra tiếng quá lớn, lại sợ chân nhũn trực tiếp đè lên Tiền Hàng, ẩn nhẫn mà cắn chặt môi. Tiền Hàng cũng không muốn thấy Nguyễn Văn Hách tự cắn nát môi mình, lấy ngón trỏ của mình nhét vào miệng cậu, đầu lưỡi mềm bên trong không có đường trốn đành đụng chạm vào ngón tay dây dưa với nhau.

Bên dưới quá thoải mái khiến cho Nguyễn Văn Hách không rõ ràng tình huống xung quanh, cảm thấy nước miếng trong miệng sắp chảy ra bèn ngậm chặt miệng lại nuốt xuống. Trong vô thức mút vào khiến cho Tiền Hàng bình tĩnh không nổi nữa, rút ngón tay của mình ra đè đầu Nguyễn Văn Hách xuống, hôn cậu lần nữa. Lúc này dịch thể ấm nóng đột nhiên phun lên bụng

Tiền Hàng, anh ngẩn ra. Trong nháy mắt Nguyễn Văn Hách đỏ cả mặt, nếu không phải Tiền Hàng bị thương, cậu cũng sẽ không nhiều ngày không làm như vậy.

Tiền Hàng nhẹ vuốt ve gương mặt đỏ bừng của cậu, “Chờ tôi xuất viện.”

“Sắc lang.” Tai Nguyễn Văn Hách xuất hiện huyễn thính*, làm như nghe được câu kiểu như “chờ tôi xuất viện làm cho đủ” vậy. [huyễn thính: nghe bậy như xuất hiện ảo giác]

“Sắc quỷ.”

Nguyễn Văn Hách làm mặt quỷ, cắn một ngụm lên vai Tiền Hàng, kéo quần lên trở về giường ngủ. Tiền Hàng ngốc luôn, còn anh thì sao?

Ngày thứ hai, Y tá đến thay băng gạt cho Tiền Hàng, khi giở ra thì ngửi ngửi xung quanh, “Có mùi kì kì.”

“Ẹc… chắc mùi thuốc?” Tiền Hàng chột dạ không dám nhìn biểu tình quái dị của y tá.

“Vai của anh làm sao vậy?”

“Chắc là… muỗi cắn thôi…”

Y tá làm sao tin được loại chuyện hoang đường này, thay băng gạt xong vẫn mang theo nghi hoặc mà rời đi.

Chín giờ, bắt đầu tổng kiểm tra phòng mỗi tuần một lần, mỗi giường bệnh chỉ có thể giữ lại một người nhà, Nguyễn Văn Hách và mẹ Tiền đi ra ngoài chờ. Tiền Hàng với ba của anh ở trong phòng bệnh chờ hơn mười phút, một đám bác sĩ y tá đi vào, hỏi thăm bệnh trạng của Tiền Hàng, hỏi xong cảm thấy Tiền Hàng ở thêm ba bốn ngày nữa là có thể cắt chỉ xuất viện rồi.

Tổng kiểm tra phòng mới kết thúc, mẹ Tiền và Nguyễn Văn Hách đã đi vào, biết kết quả kiểm tra thì rất là vui. Mẹ Tiền muốn con trai thật nhanh chóng dưỡng thân thể thật tốt rồi xuất viện, bèn về nhà làm đồ ăn ngon cho Tiền Hàng bổ thân thể, Nguyễn Văn Hách và bố Tiền ở lại chiếu cố anh.

Nguyễn Văn Hách xách bình thủy đi lấy nước, lấy nước xong thì mắc tiểu, cậu thuận đường ghé vào toilet. Nguyễn Văn Hách đặt bình thủy bên ngoài toilet, đẩy cửa tiến vào đứng trước bồn tiểu cởi quần. Ở bên cạnh vang lên tiếng nước, cậu vô ý liếc mắt nhìn người cách vách, nhìn một cái thiếu chút nữa nín luôn, là bố Tiền. [=)))))))))))]

“Nguyễn Văn Hách?” Mắt bố Tiền không tốt nên không xác định mà hỏi.

Nguyễn Văn Hách lần đầu tiên biết bị dọa tè là cảm giác thế nào, cố ý dùng giọng ồ ồ trả lời, “Nguyễn Văn Hách là ai, không quen.”

“Xin lỗi, mắt tôi không tốt nhận lầm người.” Bố Tiền phát hiện mình nhận nhầm người lập tức xin lỗi, tiểu xong liền đi ra ngoài.

Nguyễn Văn Hách đổ một thân mồ hôi, sợ bây giờ trở về sẽ khiến người ta hoài nghi, bèn cố ý ở bên ngoài dạo một vòng mới xách bình thủy trở về.

“Em gặp quỷ à, sao mồ hôi đầy đầu vậy?” Tiền Hàng xé một mảnh khăn giấy lau lau cho cậu.

Nguyễn Văn Hách thật sự là bị dọa sợ, lau mồ hôi che dấu sự chột dạ, “Em đang học anh.”

Ngứa da mà, Tiền Hàng nhướn nhướn mày không nói gì.

Bố Tiền thấy Nguyễn Văn Hách ngây người ba giây thì nói: “Ban nãy ba ở toilet trông thấy một người, rất là giống Văn Hách, quần áo cũng không khác mấy.”

Tiền Hàng vội ngăn cản bố mình đoán mò, “Mắt của ba không tốt nhất định là nhìn nhầm rồi, con muốn ăn quýt, ba đi mua một ít đi.”

“Được, để ba đi.” Bố Tiền thật sự không nghĩ gì nữa, mặc áo khoác lên rồi ra ngoài mua quýt cho con trai.

Tiền Hàng lòng còn sợ hãi lau lau mồ hôi trên đầu, “Vừa nãy em chính là vì vậy mà đổ mồ hôi lạnh à?”

Nguyễn Văn Hách liên tục gật đầu, phát thệ lần sau sẽ đi toilet ở xa chút để tiểu.

Tiền Hàng nằm trên giường thêm ba bốn ngày thiếu chút nữa mọc mốc, cảm thấy miệng vết thương sẽ không vỡ ra nữa mới dám xuống giường ra ngoài phòng bệnh tản bộ, Nguyễn Văn Hách theo anh đi ra. Tiền Hàng đi mệt rồi thì ngồi ở hành lang nghỉ ngơi, vết thương khôi phục tốt hơn so với anh tưởng tượng, nhưng có lẽ sẽ để lại sẹo.

Nguyễn Văn Hách buồn chán ngồi trên ghế đá đá hai cái chân, đầu thì nhìn bốn phía, ngửi được mùi nước hoa quen thuộc bèn nhìn về hướng hương thơm truyền đến, một cô gái quần áo thời thượng đang đi ngang qua trước mặt cậu. Tiền Hàng phát hiện Nguyễn Văn Hách bất thường bèn nhìn cô gái kia, đối phương chú ý thấy tầm mắt của bọn anh thì dừng lại.

“Văn…” Cô gái hiển nhiên rất giật mình, cái tên gọi ra miệng lại nghẹn ở yết hầu.

Nguyễn Văn Hách không ngờ lại ở nơi đây gặp phải Mẫn Mẫn,

sau khi kinh ngạc thì là tránh né, lết về phía Tiền Hàng một chút, tay run run siết lấy tay áo Tiền Hàng.

“Anh vẫn khỏe chứ? Em nghe nói anh nằm viện, không phải là ở đây chứ?”

Mẫn Mẫn đang độ tuổi thanh xuân, bộ dạng không tệ lại thêm trang điểm, uốn một đầu tóc xoăn vàng kim, quần áo thời thượng mặc lên người hết sức đẹp mắt.

Nguyễn Văn Hách cúi đầu không trả lời, Tiền Hàng không biết vì sao cậu không nói chuyện, nói với Mẫn Mẫn: “Em ấy đã xuất viện rồi, là tới chăm tôi. Xin hỏi cô là ai?”

“Em tên Lý Mẫn.” Lý Mẫn đại khái cảm thấy đây không phải là lúc để bọn họ nói chuyện riêng, móc ra một tấm danh thiếp nhét vào trong tay Nguyễn Văn Hách, “Em còn có chuyện phải đi trước, Văn Hách nhớ liên lạc em, em rất nhớ anh.”

Đồng tử Nguyễn Văn Hách trong nhát mắt đó phóng đại, đã từng có biết bao lần xuất hiện lời nói như vậy trong đối thoại của cậu và Mẫn Mẫn, cậu từng cho rằng Lý Mẫn thật sự thích cậu, thế nên cứ vài tiếng đồng hồ không liên lạc thì đã nói nhớ cậu. Chờ khi cậu hiểu rõ thứ Lý Mẫn muốn chính là tiền của cậu, cậu rất bị đả kích, cậu thật sự thành tâm yêu thích Lý Mẫn, nhưng hấp dẫn Lý Mẫn chỉ là tiền của cậu.

“… Văn Hách, nghĩ gì vậy?” Tiền Hàng gọi cậu đã mấy tiếng có chút cuống lên, sợ cậu nghĩ ngợi lung tung sẽ xảy ra chuyện.

Nguyễn Văn Hách lắc đầu ý bảo mình không có nghĩ gì, tiếp theo lại hỏi: “Tiền Hàng, con người sẽ thay đổi chứ?”

“Đương nhiên, dù là thân thể hay là tâm trí đều sẽ thay đổi.”

“Anh sẽ thay đổi sao?” Nguyễn Văn Hách sửa lại nắm lấy tay

Tiền Hàng, cậu sợ Tiền Hàng cũng sẽ biến thành loại người giống như Lý Mẫn.

Tiền Hàng nhìn chằm chằm Nguyễn Văn Hách một hồi lâu, đột nhiên xoa xoa đầu cậu, “Em quả nhiên là thằng ngốc, tôi cũng sẽ thay đổi chứ, sẽ già đi, nhưng tấm lòng đối với em sẽ không thay đổi.”

“Nếu thay đổi thì sao?” Nguyễn Văn Hách vội vàng muốn biết kết quả.

“Thì để tôi biến thành ngựa cho em cưỡi.”

Nguyễn Văn Hách cười rộ lên, ôm lấy mặt Tiền Hàng hung hăng hôn, sau đó hoan hô chạy về phòng bệnh. Tiền Hàng bây giờ đau đầu không thôi, vết thương cũng đang đau nữa, bởi vì người đi ngang xung quanh còn đang nhìn anh này.

Chương 57: Bệnh Thứ 57

DTV-EBOOK

Nguyễn Văn Hách thừa dịp Tiền Hàng ngủ trưa mà len lén từ phòng bệnh đi ra, đi đến chỗ đã đụng phải Lý Mẫn trước đó.

Cậu ngồi lên ghế nhìn nhìn trái phải, người đi đường vội vàng lướt qua trước mặt cậu. Cậu móc danh thiếp của Lý Mẫn ra, Lý Mẫn hiện tại là trợ lý giám đốc của một công ty nào đó, cậu không mấy rõ ràng lắm về cái chức vị này, chỉ cảm thấy đây là một cái công việc rất giỏi.

Trong ký ức của Nguyễn Văn Hách, Lý Mẫn là một người ăn mặc thanh thuần, không thích ăn diện, nhưng mà không biết từ lúc nào cô ta lại bắt đầu theo đuổi những thứ xa xỉ, đòi hỏi cậu cũng càng nhiều. Mãi đến ngày chia tay ấy, Lý Mẫn vẫn còn nói nhớ cậu, nhưng cậu vẫn luôn không biết Lý Mẫn có thật sự thích cậu hay không, vì thế cậu muốn hỏi cho rõ. Gọi vào số của Lý Mẫn, điện thoại rất nhanh được kết nối, Lý Mẫn cũng không bất ngờ với cú điện thoại này, nói muốn gặp cậu ở hoa viên bên ngoài khu nằm viện, cậu cất di động vào đi đến chỗ đã hẹn.

Hoa viên nằm sát tòa nhà nằm viện, có đình nghỉ mát, băng ghế dài, vườn hoa, để cho bệnh nhân tản bộ tu dưỡng tại đây, có những khi cư dân lân cận cũng sẽ đến. Nguyễn Văn Hách đi ra từ cửa sau của khu nằm viện, vừa ngẩng đầu đã trông thấy Lý Mẫn đi về phía đình nghỉ mát cách đó không xa, cậu vội vàng đuổi theo, hai người đi đến đình rồi ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Anh sống vẫn tốt chứ?” Lý Mẫn hỏi.

Nguyễn Văn Hách gật đầu, đang muốn hỏi vấn đề cậu muốn biết, Lý Mẫn lại mở miệng tiếp, “Nhưng em thì không tốt, năm

nay kết hôn, nhưng chưa được ba tháng đã ly dị, tiền để dành của em cũng bị chồng lấy đi. Bây giờ cha mang bệnh nặng, ở bên ngoài thiếu rất nhiều tiền."

Lý Mẫn nói đến phần sau thì che mặt khóc nức nở, Nguyễn Văn Hách không biết khuyên làm sao nên gấp tới vò đầu bứt tai.

"Đây là báo ứng của em." Lý Mẫn thật không dễ dàng gì mà nín khóc, lại nói đến những lời thương cảm, "Văn Hách anh một chút cũng không thay đổi, vẫn y hệt như trước đây, em thật hối hận vì đã chia tay với anh, nếu như chờ thêm mấy tháng thì đã tốt rồi."

"Mẫn Mẫn, em đừng khóc, rồi sẽ tốt lên thôi." Nguyễn Văn Hách chỉ nghĩ đến được một câu khuyên nhủ thế này.

Lý Mẫn lắc đầu, "Không tốt lên đâu, bệnh viện không cho ba ba nằm nữa, đã thiếu mấy nghìn đồng tiền thuốc men không trả nổi, nếu như ba ba mà xuất viện khẳng định là không sống nổi."

"Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, nhất định sẽ có biện pháp mà." Nguyễn Văn Hách chưa từng thấy Lý Mẫn khóc, trong lòng khó chịu nói không nên lời.

"Không cứu được." Lý Mẫn nghẹn yết hầu nắm tay Nguyễn Văn Hách, "Anh biết không? Hiện giờ ngay cả ngủ em cũng không dám, hễ nhắm mắt là thấy lại quãng thời gian vui vẻ sống cùng anh, đó là những ngày mà em vui nhất. Nhưng tỉnh dậy lại trông thấy ba làm hóa trị thống khổ không thôi, em phải làm sao đây?"

"Ba ba em còn ở bệnh viện sao?" Nguyễn Văn Hách rút tay mình về, bởi vì đồng tình nên muốn đi thăm ba của Lý Mẫn.

"Còn, em mang anh đi." Lý Mẫn chùi chùi nước mắt mang cậu đến phòng bệnh.

Phòng bệnh của bố Lý cùng tầng với Tiền Hàng, chỉ là khác khoa. Lý Mẫn mang Nguyễn Văn Hách đi xuyên qua tầng hai, quẹo trái rẽ phải cuối cùng dừng lại trước một gian phòng bệnh. Nguyễn Văn Hách cũng không biết đã bị mang đi đâu thò đầu vào nhìn, bên trong có sáu giường bệnh, trên mỗi giường đều có một bệnh nhân. Lý Mẫn chỉ vào nam nhân trung niên trên giường bệnh ở giữa phía bên trái, người đàn ông đang ngồi trên giường, trên vai khoác đồ bệnh nhân, bộ dạng chán chường ủ rũ nhìn qua rất đáng thương.

“Ông ấy hiện giờ chính là bộ dạng chờ chết như thế, nếu như có tiền thì có thể trị khỏi cho ông.” Lý Mẫn lại bắt đầu nức nở, “Em biết chuyện này rất là khó khăn, nhưng mà Văn Hách, anh có thể giúp em không?”

Nguyễn Văn Hách giương miệng không biết phải trả lời thế nào, lại nhìn nhìn người trong phòng bệnh, cho dù cậu muốn giúp cũng phải có tiền mới được.

“Quả nhiên không được mà,” Lý Mẫn nhìn người cha ở bên trong khóc không nên lời, “Không sao, em có thể hiểu được, ai bảo em làm chuyện sai lầm, anh hãy quên lời em vừa nói đi.”

“Mẫn Mẫn em đừng khó chịu, sẽ có biện pháp mà, em chờ tin tức của anh.”

Nguyễn Văn Hách an ủi xong thì chạy mất, chạy được hai ngã rẽ thì không tìm được đường trở về, bắt đầu đi vòng vòng trong hành lang, cậu đi đông đi tây ở hành lang vẫn không tìm được vị trí phòng bệnh của Tiền Hàng. Nhìn nhìn hành lang xa lạ, Nguyễn Văn Hách ngừng lại, trên đầu treo biển viết khoa tim mạch, cậu sợ hãi gọi điện thoại cho Tiền Hàng. Tiền Hàng thức dậy không trông thấy Nguyễn Văn Hách cũng đang tìm cậu, nghe nói cậu chạy đến khoa tim mạch bèn hổn hển đi qua.

“Ngu ngốc, tôi còn chưa nghe ai nói ở bệnh viện cũng đi lạc được, em nói xem em là ngu chết hay là ngốc chết.” Tiền Hàng vừa đi về phía khoa tim mạch vừa mắng.

“Thây kệ chết thế nào, em chính là thích anh, làm quỷ cũng phải đeo theo anh.”

“Tiểu quỷ chết tiệt.”

Nguyễn Văn Hách nghe chửi cũng không tức giận, nhưng lời của cậu lại khiến Tiền Hàng hết giận. Tiền Hàng đi về khu khoa tim mạch, vừa nhấc mắt đã trông thấy Nguyễn Văn Hách đứng ở cuối hành lang, gọi người quay lại, cậu thấy anh thì tung ta tung tăng chạy qua.

“Chạy đâu tuốt bên này, tôi còn cho rằng em phát bệnh đi đâu cụng tường rồi.” Tiền Hàng vừa nói đùa vừa dắt Nguyễn Văn Hách trở về.

Nguyễn Văn Hách đi theo sau Tiền Hàng, ánh mắt đảo vòng vòng không biết nên nói chuyện của Lý Mẫn thế nào. Tiền Hàng thấy bộ dạng trầm mặc này của cậu thì đã biết là có chuyện, bảo cậu nói hết trong lòng ra đi đỡ phải ngột ngạt.

Nguyễn Văn Hách suy nghĩ nửa ngày lắp ba lắp bắp hỏi: “Tiền Hàng, anh có tiền không?”

“Làm sao vậy, em muốn mua đồ ăn, hay là dùng làm gì?” Cơ mà Nguyễn Văn Hách vừa hỏi như vậy, Tiền Hàng đã bắt đầu suy xét có phải nên cho Nguyễn Văn Hách chút tiền tiêu vặt hay không, bằng không ra ngoài sẽ rất bất tiện.

“Không phải, là ba ba của Mẫn Mẫn sinh bệnh, cần một số tiền lớn.” Nguyễn Văn Hách chột dạ, nói thế nào thì Lý Mẫn cũng là tình địch của Tiền Hàng, cậu lén đi gặp nhất định sẽ khiến Tiền Hàng tức giận.

Tiền Hàng dừng lại, xoay đầu lại nghiêm trang nhìn Nguyễn Văn Hách, “Vừa nãy không phải là em đi gặp cô ta chứ? Cô ta nói vậy với em?”

“Vâng, ba ba cô ấy bệnh sắp chết rồi, tiền thuốc men cũng chưa đóng, bác sĩ nói mấy ngày nữa mà còn chưa đóng thì sẽ đuổi họ.”

Tiền Hàng nhất thời cạn lời, “Em còn nhớ cô ta chơi em như thế nào không?”

Nguyễn Văn Hách máy móc gật đầu, giống như là để chứng minh gì đó, cậu kéo Tiền Hàng đi tìm phòng bệnh đó. Tiền Hàng hỏi cậu làm gì vậy, cậu chỉ trả lời tìm người. Hai người vòng đến khoa răng hàm mặt, Nguyễn Văn Hách dừng lại trước phòng bệnh, chỉ vào bố Lý cho Tiền Hàng xem.

“Em nói bố cô ta sắp chết? Mà lại nằm ở khoa răng hàm mặt?”

Cho dù mắc phải ung thư khoang miệng cũng không phải bệnh hiểm nghèo không cứu được, Tiền Hàng mở cửa trực tiếp đi vào. Bệnh nhân bên trong đã quen thấy người tới người đi cũng không để ý, Tiền Hàng đi đến trước cửa sổ chỗ bố Lý, kéo ghế qua ngồi trò chuyện với ông. Nguyễn Văn Hách rất là khẩn trương, lén liếc trộm người trong phòng bệnh, đi vào rồi thì đứng phía sau Tiền Hàng.

“Hóa ra các cậu là bạn của Mẫn Mẫn à.” Bố Lý rất ôn hòa, còn bắt tay với bọn anh.

Tiền Hàng chính là một tên ngụy quân tử, giả dối làm quen vối bố Lý, trước tiên hỏi thăm bệnh tình của bố Lý, sau đó hỏi thăm tới Lý Mẫn.

Bố Lý sờ sờ cằm phải của mình, “Chú là tới để nhổ răng, nhưng thân thể chú không khỏe có chứng viêm, cho nên nằm lại điều

dưỡng thân thể chuẩn bị ngày mai nhổ răng. Mẫn Mẫn bận tới bận lui rất cực khổ, con rể của chú cũng giúp không ít việc."

"Cô ấy không phải đã ly hôn sao?" Nguyễn Văn Hách rất bất ngờ, nếu là như vậy, thì cậu lại bị Lý Mẫn lừa rồi.

"Ly hôn? Đừng nói bậy, quan hệ của tụi nó khá tốt đấy, ngay cả tranh cãi cũng chưa từng có."

Tiền Hàng nhìn Nguyễn Văn Hách, như là đang nói em nhìn đi, tôi đã nói người đàn bà kia đang chơi em mà.

"Vậy chú nghỉ ngơi thật tốt nhé, chúng cháu trở về đây." Tiền Hàng nói từ biệt xong thì kéo Nguyễn Văn Hách ra ngoài.

Nguyễn Văn Hách cứ như thằng ngốc vậy, ngơ ngác xuất thần, trong miệng lẩm bẩm gì đó. Tiền Hàng sợ cậu phát bệnh, kéo cậu đến chỗ cầu thang vắng vẻ nói chuyện.

"Văn Hách, đừng để ý, cô ta là loại người gì em hẳn phải sớm biết." Tiền Hàng sợ Nguyễn Văn Hách nghĩ quá nhiều, nếu như phát bệnh lại phải trở về bệnh viện.

Nguyễn Văn Hách lắc đầu, "Em đối tốt với cô ấy như vậy, muốn gì cho nấy, mất hứng thì dỗ cô ấy vui, cho dù bị cô ấy xem như ngân hàng em cũng không để ý, nhưng mà… em đã không còn là phú nhị đại như xưa, vì sao cô ấy vẫn còn muốn lừa gạt em? Cô ấy chỉ xem em là máy rút tiền sao?"

Nguyễn Văn Hách cố nén nước mắt, giọng nói run rẩy làm Tiền Hàng đau nhói, anh một phen ôm chặt cậu, "Muốn khóc thì khóc đi, cô ta không biết trân trọng, nhưng tôi biết, cho dù em không xu dính túi, tôi cũng sẽ không vứt bỏ em."

Nguyễn Văn Hách của khi ấy chính là ở độ tuổi mới biết yêu, không hiểu rõ về tình cảm, Lý Mẫn nói vài câu ngon ngọt đã dỗ

cậu đến mất cả phương hướng. Nguyễn Văn Hách không mang phòng bị với người khác, người tiếp xúc cũng không nhiều, thật không dễ dàng mới gặp một cô gái biết nói lời ngon tiếng ngọt tướng mạo lại đẹp, rất tự nhiên mà thích người ta thôi, mãi đến bây giờ cũng còn hảo cảm với Lý Mẫn.

Nguyễn Văn Hách cố sức hít mũi, ôm lại Tiền Hàng, "Em không khóc, không đáng. Chờ ngày nào đó anh chết rồi, em mới khóc to."

"Em muốn chết à." Tiền Hàng vỗ một phát lên mông Nguyễn Văn Hách, gia hỏa này vậy mà mong anh chết.

Nguyễn Văn Hách vùi trong lòng Tiền Hàng ngẩng đầu nhìn anh, "Trực tiếp khóc tới chết rồi đi theo anh."

"Đã nói em bớt đọc ngôn tình lại, hại người quá trời." Trong lòng Tiền Hàng sướng tê tê, nhóc điên nũng na nũng nịu thiệt là dễ thương.

"Nhưng mà, em vẫn muốn xin tiền." Nguyễn Văn Hách ngẩng đầu, còn hà hơi bên tai Tiền Hàng, hà tới nổi trong lòng Tiền Hàng ngứa ngáy phải buông cậu ra.

"Em còn muốn cho Lý Mẫn tiền?"

"Ừm, anh yên tâm, em sẽ không bị lừa nữa đâu."

Tiền Hàng bán tín bán nghi, nhưng vẫn cho Nguyễn Văn Hách số tiền cậu muốn.

Ngày hôm sau, Nguyễn Văn Hách gọi điện thoại cho Lý Mẫn, nói tiền đã gom đủ, rồi hẹn cô ta gặp ở hoa viên ngoài lầu nằm viện. Lý Mẫn rất kích động, đến hoa viên thật sớm mà chờ. Nguyễn Văn Hách và Tiền Hàng đến đình nghỉ mát ở hoa viên, giao túi giấy dùng báo gói lại cho Lý Mẫn.

“Mẫn Mẫn, đây chắc là lần cuối cùng anh gọi em Mẫn Mẫn.” Nguyễn Văn Hách vươn tay làm ra động tác bắt tay, “Những năm quen em anh rất là vui vẻ, em cũng mang đến cho anh rất nhiều thứ, nhưng chúng ta từ khi vừa bắt đầu đã không phải người chung một đường, từ nay chia tay cũng đừng gặp lại nữa.”

“Văn Hách, có phải em đã làm gì sai không?” Lý Mẫn giả vờ bộ dáng đáng thương.

Nguyễn Văn Hách cười khổ thu tay lại, “Em không sai, sai là ở anh không nên quen biết em. Cũng không đúng, sai ở anh quá ngây thơ, nhưng đều đã qua rồi. Mặc kệ thế nào anh vẫn phải cảm ơn em, dù gì em cũng cùng anh trải qua quãng thời gian ba năm vui vẻ.”

Nguyễn Văn Hách kéo Tiền Hàng đến bên cạnh mình, “Anh giới thiệu với em, đây là đường lang của anh, so với em anh còn thích anh ấy hơn, nhưng mà ảnh là của anh, em không được cướp. Tiền em đã lấy rồi, chúng ta cũng theo đó chia tay đi, tạm biệt.”

Lý Mẫn nhất thời không cách nào tiêu hóa được từ thích trong miệng Nguyễn Văn Hách, chờ khi phản ứng lại được thì bọn họ đã đi xa rồi, cô ta vội vã mở bọc giấy, bên trong là hai xấp tiền dày cộm, nhưng là tiền Âm phủ.

“Em đi gấp như vậy làm gì?” Hiện giờ đi nhanh đối với Tiền Hàng mà nói chính là trừng phạt, vết thương có hơi đau nhức.

“Em sợ cô ta đuổi theo.”

“Không phải em cho cô ta tiền rồi sao?”

“Đúng rồi, ở bên hông bệnh viện bán 3 đồng tiền một trăm vạn.” Nguyễn Văn Hách nhét cho Tiền Hàng tám mươi đồng, “Đây là

tiền còn dư, giữ tự anh mua quà vặt ăn đi."

"Đừng có nói kiểu như em cho tôi tiền tiêu vặt vậy." Tiền Hàng hận tới nghiến cả răng.

Chương 58: Bệnh Thứ 58

DTV-EBOOK

Nguyễn Văn Hách lấy nước nóng xong rồi đi về phòng bệnh, đi được nửa đường thì nghe hai y tá nhỏ đang đứng bênh cạnh hành lang rù rì.

“Tầng trên bị liệt vào khu cấm rồi, thấy ghê quá.”

“Tôi nghe nói là, người nhà bệnh nhân chém một bác sĩ, kết quả là chỗ đó tối nào cũng có người khóc.”

Hai câu này bay vào trong tai Nguyễn Văn Hách, cậu cảm thấy hứng thú, bèn chạy qua hỏi thăm thêm. Hai y tá thấy Nguyễn Văn Hách nho nhã lễ độ lớn lên lại đáng yêu, kể hết mọi chuyện họ biết cho cậu, nghe ngóng rõ ràng rồi cậu tung ta tung tăng trở về phòng bệnh.

“Chuyện gì làm em vui dữ vậy?” Tiền Hàng hiếu kỳ ngay, Nguyễn Văn Hách đi ra ngoài một chuyến sao lại giống như nhặt được mười vạn đồng tiền vậy.

Nguyễn Văn Hách thè thè lưỡi, “Không nói anh biết.”

Tiền Hàng cũng không hỏi nhiều, cứ bỏ qua nhóc điên, xem khi nào thì cậu nói.

Quả nhiên, mấy phút sau Nguyễn Văn Hách nhịn không nổi nữa, sáp qua bên cạnh Tiền Hàng nhỏ giọng nói: “Anh không tò mò em có chuyện vui gì sao? Anh hỏi đi mà, em phát hiện một chuyện rất là vui, anh cầu em đi em mang anh đi chơi.”

Tiền Hàng thành tâm thờ ơ cậu, không mặn không nhạt ờ một

tiếng.

Nguyễn Văn Hách thấy không quen, lột một trái quýt cho Tiền Hàng, “Anh biểu hiện nhiệt tình chút coi, đừng có ra vẻ thận hư như vậy.”

Dù cho Tiền Hàng muốn giả vờ cũng vờ không nổi nữa, kéo tay Nguyễn Văn Hách cắn đầu ngón tay cậu, “Đủ nhiệt tình rồi chưa, còn có thứ càng nhiệt tình hơn muốn xem không?”

Tiền Hàng làm ra vẻ muốn vén chăn lên, Nguyễn Văn Hách trực tiếp chui vào, ngoài cửa hình như có người đi ngang qua, trong lúc kinh hoảng Tiền Hàng kéo nhóc điên này ra.

“Chưa thấy.”

“Phắc, em còn thực sự muốn xem à.” Tiền Hàng phất phất tay, “Được rồi, lát nữa đi với em là được chứ gì.”

“Ok, không được nuốt lời, bằng không anh chính là vương bát*.” [vương bát nghĩa là con rùa, bên đó hay chửi vương bát đản là tên khốn]

“Nói ai vương bát đó.”

Tiền Hàng giơ tay muốn đánh, mẹ Tiền đi vào, thấy anh hành hung với Nguyễn Văn Hách, liền nhéo lỗ tai anh mắng một trận, Tiền Hàng sợ mẹ già nhà mình lắm nên không dám lỗ mãng nữa.

Trời dần dần tối xuống, Tiền Hàng lại ở bệnh viện nằm liệt thêm một ngày. Mẹ Tiền mang cơm tối đến cho bọn anh, rồi lại cùng bố Tiền trở về, Nguyễn Văn Hách vẫn cứ ở lại bệnh viện chăm Tiền Hàng.

Những ngày dưỡng bệnh ở bệnh viện rất gian nan, ngoại trừ chờ

ở trong phòng bệnh thì chính là đi ra ngoài dạo, chút ít giải trí cũng không có, trời tối thì càng buồn chán, chỉ có thể đi ngủ sớm. Nếu như chỉ có một mình Tiền Hàng, anh sẽ buồn chán đến chết mất, có cái tên nhóc vui vẻ Nguyễn Văn Hách này ở cùng thì khác ngay, chí ít còn có người tám chuyện.

Nguyễn Văn Hách ngồi xếp giấy trên chiếc giường đặt cạnh giường bệnh, một cái tay còn đắp lên bụng Tiền Hàng, thích thoảng nhúc nhích sờ sờ, "Đường lang, em còn chưa mang anh ra ngoài chơi mà, cho nên anh đừng có ngủ."

"Bản thân em buồn ngủ rồi chứ gì?" Tiền Hàng nhìn Nguyễn Văn Hách đang ghé vào bên cạnh mình, nhịn không được sờ sờ mặt cậu, mấy ngày nay cũng làm cậu mệt muốn chết rồi, mí mắt xanh đen da dẻ ảm đạm, trở về phải tẩm bổ cho cậu thật tốt.

"Em không có ngủ a, nhưng mà như vầy thoải mái." Nguyễn Văn Hách cười he he, chu mỏ hôn lên tay Tiền Hàng một ngụm, hôn tới nỗi tâm lý Tiền Hàng ngứa ngáy.

Nguyễn Văn Hách không biết nghĩ tới cái gì ngẩng đầu, "Lần trước em thấy hình của anh rồi, anh lúc nhỏ khó coi hơn bây giờ."

"Cám ơn đã khen, còn có đừng tùy tiện lục xem này nọ, đây không phải là thói quen tốt." Tiền Hàng thực sự là buồn chán, cũng may bên gối có để một quyển tạp chí, thế là cầm lên đọc.

"Nói cái gì mà không thể tùy tiện lục xem, quá xa lánh rồi đó đường lang thúi."

Nguyễn Văn Hách không mấy vui vẻ, tức giận lên liền cù dưới nách Tiền Hàng, ban đầu Tiền Hàng không có phản ứng gì, chưa được mấy giây thì cười đẩy tay cậu, Nguyễn Văn Hách suy xét thấy Tiền Hàng còn có thương tích mới buông tha cho anh.

“Tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn nói cho em biết lục lọi đồ trong nhà thì thôi, đến nhà người khác thì ngàn vạn lần chớ có làm.” Tiền Hàng khều khều tóc mai Nguyễn Văn Hách, cậu thành thật ngồi dậy như mèo thật ngoan ngoãn.

Nguyễn Văn Hách nghe hiểu, tựa đầu lên bụng Tiền Hàng, “Chưa có ai bảo em những thứ này, em cũng chưa từng đến nhà người khác, bạn bè của em rất ít.” Hoặc là nói có thể gọi là bạn bè rất ít.

“Phương Chưng và Ôn Thủy chính là bạn của em, bác sĩ Hướng với Hoắc Nghiên cũng vậy, thế nên em cũng có bạn bè.” Tiền Hàng nắm chặt cái tay đắp trên bụng mình, “Chúng ta còn có rất nhiều thời gian, tôi sẽ từ từ dạy em cách sống chung với người như thế nào.”

Nguyễn Văn Hách cười, nhìn đồng hồ thấy đã sắp mười giờ bèn gọi Tiền Hàng xuống giường, “Tiền Hàng, em dẫn anh đi xem thứ tốt, đi.”

Tiền Hàng rất ngờ vực, nhưng vẫn mặc thêm áo khoác theo Nguyễn Văn Hách ra ngoài, hai người ra khỏi phòng bệnh đi về phía cầu thang. Có lẽ là liên quan đến lời đồn về khu cấm, tầng lầu trên này an tĩnh dị thường, ngọn đèn trên lầu còn thỉnh thoảng lấp lóe.

Tiền Hàng có hơi sợ ma đánh cái rùng mình, cắn răng hỏi: “Tiểu quỷ, em bảo tôi tới cái chỗ quỷ quái này không phải là muốn…”

“Anh thật thông minh, em chưa nói anh đã nói rồi.” Nguyễn Văn Hách giơ ngón cái lên cho Tiền Hàng xem, anh đẩy ngón cái chướng mắt đó ra, “Em nghe nói ở đây có người chết, đến tối sẽ thường nghe tiếng khóc, nên tụi mình quất một vụ mạo hiểm đêm khuya trong bênh viện đi ~”

“Đi cái đầu em!”

Tiền Hàng thật sự là chịu không nổi nữa, quay người về phòng bệnh, Nguyễn Văn Hách ôm lấy anh không cho đi.

“Đường lang ~ đừng đi mà, chơi với em một chút đi mà, chỉ một chút thôi ~”

“Làm nũng cũng không được, tôi mệt rồi muốn đi ngủ.”

“Anh nhát gan thì có.”

“Tôi nhát gan đó thì sao?” Tiền Hàng khoanh tay nói.

Khí thế của Nguyễn Văn Hách nhất thời nhũn xuống, “Chỗ đó không xong, gan cũng nhỏ, cho thấy ánh trăng khinh thường anh.”

Tiền Hàng vốn nên tức giận, nhưng nghe câu đó xong tức không nổi luôn, “Được rồi, em muốn xem cái gì, đi thôi.”

“Em biết Tiền Hàng là người tốt mà, muốn thưởng anh một cái.”

Nguyễn Văn Hách vui vẻ, sáp đến bên người chụt một ngụm hôn lên môi anh. Tiền Hàng bị hôn trên mặt có chút nóng, nơi này lại là chốn công cộng, cho dù trời đã tối cũng có người đi qua.

“Quả nhiên, dù em có trị khỏi rồi thì cũng là một tên thần kinh.” Tiền Hàng giả vờ bộ dạng chán ghét.

“Chán ghét em thì đừng có mà thích em.” Nguyễn Văn Hách chu mông với Tiền Hàng, cố ý vỗ một cái tiến hành khiêu khích.

“Xin lỗi, không làm được.”

Cái mông này chướng mắt quá, Tiền Hàng vươn tay túm lấy.

Nguyễn Văn Hách không giỡn nữa, bưng mông chạy đi xa mấy bước.

Nguyễn Văn Hách quả thực nghe nói tầng này có một khu cấm, nhưng không biết vị trí cụ thể, nên kéo Tiền Hàng vòng quanh chỗ này, đi đến một nơi thì ngừng lại lắng nghe tiếng khóc, nghe không thấy lại tiếp tục đi. Tiền Hàng đơn thuần là đi theo chơi thôi, theo sau lưng Nguyễn Văn Hách nhìn bốn phía, lúc đi ngang qua song cửa của hành lang thì thấy bên ngoài có người, là Ôn Thủy.

“Là Ôn ca, trễ vầy rồi ảnh còn tới đây làm gì, thăm tụi mình hả?” Nguyễn Văn Hách cũng phát hiện ra Ôn Thủy, huơ tay gọi y, Ôn Thủy căn bản không chú ý đến bọn cậu nên đi ngang qua dưới lầu.

Tiền Hàng cũng thấy kỳ quái, không theo Nguyễn Văn Hách đi tìm khu cấm nữa, tìm cầu thang ở đối diện để xuống lầu gặp Ôn Thủy. Ôn Thủy đi không nhanh, nhưng khi bọn anh đi ra thì đã không thấy người đâu, thế là lần theo hướng Ôn Thủy rời đi mà đuổi theo.

Cái bệnh viện này không nhỏ, lầu chính đối diện cổng lớn, phía sau là bốn tòa lầu để nằm viện, một tòa trong đó cao đến mười tầng. Tiền Hàng nằm tại tòa gần lầu chính nhất, mà hướng Ôn Thủy đi lại là tòa nhà cao mười tầng. Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách đi trong bệnh viện vắng vẻ, xa xa đã trông thấy Ôn Thủy đứng dưới lầu cao ngẩng đầu nhìn, y nghe thấy tiếng bước chân thì xoay đầu, phát hiện là ai bèn gọi.

“Ôn Thủy, anh đang nhìn gì vậy?” Tiền Hàng cũng ngẩng đầu nhìn, chút dị thường cũng không có.

“Không có gì, chán quá nên tới xem chút.”

Tiền Hàng cũng không tin loại chuyện hoang đường này, ai lại

rảnh rỗi ăn no đêm hôm khuya khoắt tới bệnh viện nhìn nhà lầu, cũng đâu phải loại thần kinh thác loạn như Nguyễn Văn Hách đâu. Có lẽ là Ôn Thủy nhìn đủ rồi, cũng có thể là vì có người quấy rối không muốn nhìn nữa, nói câu ngủ ngon rồi đi về. Tiền Hàng cảm thấy kỳ quái, gọi Nguyễn Văn Hách trở về đi ngủ, cậu chàng lại đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Nhìn kìa, có người.”

Tiếng nói của Nguyễn Văn Hách vừa dứt, giữa không trung truyền đến tiếng rơi xuống. Tiền Hàng với Ôn Thủy vừa quay đầu lại, đã trông thấy một bóng đen bịch một tiếng ngã trên đất. Cánh tay chỉ giữa lưng chừng của Nguyễn Văn Hách cứng đờ luôn, trên mặt bị bắn thứ gì đó nóng hổi. Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách ngây ra, ngay sau đó nghe thấy một tiếng ầm, vốn tưởng trên trời lại rớt xuống một người nữa, lại phát hiện Ôn Thủy đã té xỉu dưới đất.

“Ôn ca, Ôn ca tỉnh lại đi!” Nguyễn Văn Hách gọi to tên Ôn Thủy, Ôn Thủy thì cứ như chết vậy không có phản ứng.

“Còn gọi gì nữa, gọi điện thoại báo cảnh sát.”

Lời của Tiền Hàng đã nhắc nhở Nguyễn Văn Hách, cậu móc di động ra báo cảnh sát. Tiền Hàng ấn huyệt nhân trung cho Ôn Thủy, quả thật là làm cho Ôn Thủy tỉnh lại. Phía bệnh viện nhận được thông báo vội vàng chạy tới, nhưng người nhảy lầu đã không cứu được. Không lâu sau cảnh sát cũng đến, thanh lý hiện trường đồng thời tìm nhóm người chứng kiến Tiền Hàng lấy lời khai, bọn anh cho lời khai xong thì rời khỏi hiện trường.

Trên đường trở về, Tiền Hàng hỏi Ôn Thủy có phải thân thể không thoải mái không, dù sao Nguyễn Văn Hách cũng không bị dọa xỉu, Ôn Thủy đang yên lành thì xỉu cái gì. Ôn Thủy lắc lắc đầu không nói, nói tạm biệt với bọn anh rồi ra bãi đỗ xe lấy xe của mình.

Chương 59: Bệnh Thứ 59

DTV-EBOOK

Hôm Tiền Hàng xuất viện, Phương Chưng đặc biệt đến đón anh ra viện, gặp được ba mẹ của Tiền Hàng còn hàn huyên rất là lâu. Bọn họ thu dọn xong xuôi đồ dùng của Tiền Hàng rồi đi ra từ bệnh viện, Phương Chưng lái xe đưa họ về, còn hẹn khi Tiền Hàng hoàn toàn hồi phục sẽ mở tiệc chúc mừng cho anh. Tiền Hàng rất chi là hiếu kỳ sao Ôn Thủy lại không tới, Phương Chưng chỉ trả lời là y đang bận, không nói gì khác nữa.

Tiền Hàng đã chừng mười ngày chưa về nhà, vừa về đến là nhịn không được đi một vòng quanh nhà, quả nhiên vẫn là cảm giác ở nhà tốt hơn. Mẹ Tiền ngồi ở nhà một hồi rồi đi xuống lầu mua thức ăn, phải làm cho con trai một bàn thật ngon. Tiền Hàng nhớ tới căn bếp suýt nữa bị cháy sạch, đến thì thấy chỗ bếp gas cháy đã được dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Mẹ Tiền mua thức ăn trở về bắt đầu bận rộn cơm nước, Tiền Hàng cũng không đến nổi bại liệt toàn thân bèn đến giúp, kết quả bị bố Tiền đẩy trở ra. Tiền Hàng đang định oán giận, thì bố Tiền cũng bị đẩy ra luôn, lý do là làm phiền, làm con trai như anh không tránh khỏi cười nhạo bố già của mình. Mấy người ăn cơm xong, Tiền Hàng liền đi nghỉ ngơi, ba mẹ anh thì mua vé xe cho hai ngày sau.

“Ngày mốt đã đi, sao không ở thêm mấy ngày? Mấy ngày này con dưỡng thương cũng có thể mang hai người ra ngoài chơi mà.” Mấy hôm này vẫn luôn được ba mẹ chăm sóc, Tiền Hàng cũng muốn cho hai người thả lỏng mấy ngày, xem như du lịch vậy.

Bố Tiền nói: “Ba mẹ cũng là xin nghỉ phép để đến, con bây giờ

chỉ cần tịnh dưỡng, ba mẹ phải về thôi."

Mẹ Tiền liếc nhìn Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách rồi cười, "Ba mẹ cũng không phải kẻ bảo thủ, còn ở thêm nữa sẽ làm phiền hai đứa bây."

Hai kẻ bị nói mặt mày quẫn bách, Tiền Hàng nghĩ có phải nên nói với họ rằng Nguyễn Văn Hách kỳ thực là con trai không, chứ cứ tiếp tục giấu diếm thế này ngày nào đó bị lộ sẽ chính là núi lửa phun trào, đối với ai cũng không tốt.

"Ba mẹ, kỳ thật… oái!"

Tiền Hàng nói được một nửa, Nguyễn Văn Hách đã đạp anh một phát chen mồm, "Chú ơi dì ơi, không bằng con mang hai người ra ngoài chơi ha, không mang bệnh nhân này theo."

"Được đó, vừa hay bây giờ đang rảnh."

Mẹ Tiền đồng ý ngay, cho dù mắt bà không tốt, nhưng chỉ cần nghe Nguyễn Văn Hách nói chuyện là thích ngay, mặc dù giọng nói này nghe vào hơi giống con trai.

Thế là ba mẹ Tiền gia cùng Nguyễn Văn Hách ra ngoài chơi, Tiền Hàng bị vứt bỏ lại lại cảm thấy mình bị nhặt về, hôm nào phải làm cái giám định thân thế mới được.

Mấy ngày dưỡng bệnh này đối với Tiền Hàng mà nói chính là thiên đường địa ngục, vị bị bệnh nên anh muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, nhưng cái tên Nguyễn Văn Hách này lại cố ý ghẹo anh nổi giận, hễ bị mắng là chạy đi tìm hai người lớn ngay, kết quả là bị bọn họ chửi cho cẩu huyết lâm đầu. Thật không dễ dàng sống qua hai ngày, Tiền Hàng tiễn ba mẹ lên xe lửa, ngày tháng xưng vương của Nguyễn Văn Hách cũng xem như kết thúc.

"Đường lang, có gì từ từ nói." Nguyễn Văn Hách không có hậu

đài thì xìu ngay, về đến nhà đã cầu xin tha thứ trước.

“Hả? Nói cái gì?” Tiền Hàng mài răng cấm hỏi, vết thương này của anh còn chưa lành hẳn, chờ khang phục hoàn toàn nhất định làm cho nhóc điên chịu không nổi.

Nguyễn Văn Hách ầm một tiếng quỳ xuống, ôm đùi Tiền Hàng khóc lóc, “Em không nên dưới tình huống có hậu đài mà làm hùm làm hổ, cho nên đường lang anh tha thứ em nha.”

Tiền Hàng nâng cằm Nguyễn Văn Hách ngước đầu cậu lên, ngay cả một giọt nước mắt cũng không có, “Có thành ý không?”

“Có.” Tiếng trả lời của Nguyễn Văn Hách âm vang hữu lực, đứng dậy bắt đầu cởi quần áo, “Em dùng thân thể báo đáp anh nha.”

“Em muốn hút sạch tinh khí của tôi à? Mau mặc quần áo lên, chờ tôi khỏi bệnh rồi làm cũng còn kịp.” Tiền Hàng mặt cười xấu xa.

Nguyễn Văn Hách thành thật mặc quần áo vào, cậu chỉ muốn trêu ghẹo Tiền Hàng, chứ không muốn chơi lố.

Tiền Hàng liếc nhìn Nguyễn Văn Hách, đang nghĩ xem vết thương lành rồi thì bắt đầu ăn từ đâu, điện thoại của anh không khéo reo ngay lúc này, anh cầm di động lên nhìn là Ôn Thủy gọi tới.

“Bác sĩ Tiền, hai ngày nay thân thể sao rồi?”

Điện thoại vừa thông, Ôn Thủy đã thân thiết hỏi thăm.

“Rất tốt, có tin tức của nhóm người đó không?” Biết được tin đám đó bị bắt mới có thể làm cho bệnh của anh mau khỏi hơn.

“Chỉ biết là tụi giang hồ gần đó, sau sự việc đó đã chạy trốn,

cảnh sát đang bắt."

Tiền Hàng cảm thấy vết thương lại đau nữa rồi, ngày nào còn chưa bắt được thì thêm một ngày lo lắng. Nghĩ đến vết thương, lại nhớ đến chuyện ở bệnh viện ngày đó, anh vốn muốn hỏi Ôn Thủy có còn ngất xỉu hay không, y đã nhắc đến chuyện mở tiệc ăn mừng cho anh, anh thân là nhân vật chính sao có thể cự tuyệt, xác định thời gian tối mai ăn cơm ở một nhà hàng lớn nọ.

Nguyễn Văn Hách vẫn luôn ở một bên nghe, biết được ngày mai có tiệc lớn ăn thì hào hứng, đến nổi mất hình tượng luôn.

"Đường lang, muốn đi tắm hông?"

Nguyễn Văn Hách chỉ mặc một cái áo tựa như áo ngủ đưa lưng về phía Tiền Hàng vén lên một góc áo, non nửa bờ vai lộ ra ngoài.

Tiền Hàng đang uống nước, ngụm nước đang đi xuống thiếu chút nữa phụt ra, "Ai dạy cho em loại động tác thế này, mặc áo lại đàng hoàng coi."

Nguyễn Văn Hách ngoan ngoãn kéo áo ngủ lại chỉnh tề, đột nhiên vén vạt dưới áo ngủ lên, "Anh không đi thì em đi nha."

"Mau đi tắm rửa cho tôi." Tiền Hàng suýt nữa bóp nát cái ly trong tay, gia hỏa này thật sự là càng ngày càng vô pháp vô thiên.

Nguyễn Văn Hách nhỏ giọng nói câu không có năng lực rồi chạy vô phòng tắm, Tiền Hàng tức tới cả người run rẩy, thề khi vết thương khỏi nhất định phải chịch nát nhóc điên này.

Thời gian một ngày trôi qua rất nhanh, Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách dựa theo thời gian đã hẹn đến nhà hàng nọ. Báo số phòng, người phục vụ dẫn bọn anh đến gian phòng, chủ tiệc Ôn

Thủy và Phương Chưng đã ở đây chờ đợi, cũng đứng lên nghênh đón. Họ ngồi không bao lâu, Hướng Cát Trình đã đến, theo sát hắn là Hoắc Nghiên. Phương Chưng trông thấy Hoắc Nghiên thì cứ như chuột thấy mèo, Hoắc Nghiên sớm đoán biết Phương Chưng sẽ chạy, vừa vào đã đóng cửa lại.

"Ôn Thủy, chú thành tâm đúng không!"

Ôn Thủy không chút sợ hãi sự chất vấn của Phương Chưng, uống trà ngâm nga.

Hoắc Nghiên cười tủm tỉm đi về phía Phương Chưng, Phương Chưng vội vàng tránh ra sau lưng Ôn Thủy, Hoắc Nghiên tiêu sái hất cái đầu tóc bạc mới nhuộm một cái, lên tiếng, "Anh Phương, mượn nói chuyện một chút."

"Anh đừng qua đây, bằng không tôi gọi người à."

Ngữ khí cứ như đụng phải sắc lang làm cho Hoắc Nghiên cười càng vui vẻ, "Anh gọi đi, ở đây toàn là người."

Lương tâm Ôn Thủy thức tỉnh đặt chén trà xuống nói: "Đừng quậy nữa, Phương Chưng cậu tới gọi món."

Phương Chưng cơ hồ là dính lấy Ôn Thủy ngồi bên cạnh y, Hoắc Nghiên lại không ngồi cạnh Phương Chưng, mà là ngồi ở đối diện. Bất quá đối với Phương Chưng mà nói, vừa ngẩng đầu đã trông thấy Hoắc Nghiên cũng không phải là chuyện tốt.

Mọi người đến đông đủ ngồi xuống, Phương Chưng gọi phục vụ tới chọn món. Đồ nguội bưng lên rất nhanh, bọn họ vừa nói chuyện phiếm vừa chờ món nóng.

Tiền Hàng gắp thức ăn nói chuyện với Hướng Cát Trình ở bên cạnh, "Hóa ra bác sĩ Hướng đã sớm biết Phương Chưng giả bệnh, còn là bạn học của bọn họ."

“Ha ha, tôi sợ nói ra sẽ bứt dây động rừng, nào ngờ Lý Cường ngu đến nổi đi hối lộ tôi, cho chúng ta cơ hội phản kích.” Hướng Cát Trình mặt mày hàm hậu nói, hắn cũng không ngờ Lý Cường lại đưa chứng cứ đến cho họ như vậy.

“Các anh đến trường làm sao mà quen nhau, không phải là không cùng niên khóa sao?”

“Chuyện này nói ra thì dài lắm, lúc đó…”

“Anh nói anh nói.” Phương Chưng cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người, kể lại chuyện bọn họ quen biết nhau.

Nguyễn Văn Hách chính là một nhóc tham ăn, vừa ngồi xuống đã bắt đầu ăn, ăn rồi ăn mới hiểu ra bọn họ đang nói cái gì, mà Tiền Hàng với bọn họ trò chuyện rất là vui vẻ. Cậu nhíu mày, huých Tiền Hàng một cái dưới gầm bàn, Tiền Hàng cho là mình gây cản trở cậu bèn dịch sang bên một chút. Cậu thực là tức chết rồi, vươn tay dưới bàn nắm lấy chân Tiền Hàng kéo qua.

“Làm gì?”

Tiền Hàng chú ý đến hành động dị thường của Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách hất đầu một cái không nhìn anh. Tiền Hàng nghĩ nghĩ đại khái đã hiểu nguyên nhân rồi, dời đĩa đồ nguội có gia vị qua.

“Ăn thay giấm trước đi.”

Nguyễn Văn Hách thực tức tối, đột nhiên xoay người ôm lấy cổ Tiền Hàng, không chút lưu tình mà cắn lên, “Văn ca rất tức giận, hậu quả siêu nghiêm trọng.”

“Phắc, buông ra!” Tiền Hàng dùng sức đẩy đầu Nguyễn Văn Hách, cậu vẫn cứ ôm anh không buông tay.

Phương Chưng ngồi không yên, nhào lên người Nguyễn Văn Hách, “Tiểu Văn Văn anh cũng muốn~”

“Tôi cũng có thể cho anh mà, Phương Chưng.” Hoắc Nghiên ngồi đối diện đâm chiếc đũa trên thịt bò, cổ sát khí kia trực tiếp đốt tới chỗ Phương Chưng.

“Tôi mới không cần, tránh ra tên biến thái!”

Ôn Thủy im lặng ăn cơm, hoàn toàn không đếm xỉa đám điên này. Hướng Cát Trình cười ha ha nhìn bọn họ quậy, quả nhiên tuổi trẻ thật tốt. Cửa phòng mở ra, phục vụ bưng thức ăn tiến vào, thấy bọn họ quậy một đám bèn đặt đồ xuống rồi đi ngay, biểu tình chấn kinh không cần nói cũng biết.

“Đừng quậy nữa, phục vụ cũng bị mấy người dọa chạy rồi.”

Không ai để ý tới nhắc nhở của Ôn Thủy, Hoắc Nghiên bắt lấy tay áo véo Phương Chưng, Phương Chưng lại dùng sức đẩy Hoắc Nghiên về hướng Ôn Thủy, Hoắc Nghiên như nguyện ngã lên người Ôn Thủy. Phương Chưng vui vẻ, Hoắc Nghiên nhất định sẽ… Cái suy nghĩ ngây thơ này của hắn còn chưa hoàn thành, chiếc đũa trong tay Ôn Thủy đã bay qua, hắn cúi đầu né tránh, nắm đấm của Ôn Thủy cũng đã tới.

“Ôn ca uy vũ!” Nguyễn Văn Hách cuối cùng cũng ngừng giày vò Tiền Hàng, ôm đầu anh cổ vũ cho Ôn Thủy.

“Tiểu Văn Văn ~ cứu mạng nha ~”

Phương Chưng thê thảm mà hô gọi Nguyễn Văn Hách cứu mạng, Hoắc Nghiên thì nhân lúc Ôn Thủy đánh người ngẫu nhiên bỏ thêm vài đạp trút giận.

Ôn Thủy hành hạ Phương Chưng một trận xong thì hết sức hả

giận, sửa sang lại áo quần nhăn nheo rồi ngồi trở lại ăn cơm, trên mặt còn mang theo nụ cười nhàn nhạt. Hình tượng soái ca của Phương Chưng đã hoàn toàn mất sạch, tóc thì như ổ rơm, quần áo toàn bụi đất, sau lưng còn có một cái dấu chân, đáng thương ngồi xuống ăn cơm.

Tiền Hàng ăn cơm liếc trộm Ôn Thủy, tâm tình của y hình như thoáng cái đã tốt lên, trên mặt rốt cuộc cũng có ý cười.

Chương 60: Bệnh Thứ 60

DTV-EBOOK

"Đường, đường lang… Thân thân…"

Tiền Hàng đẩy con ma men bám lấy mình không buông ra, đều tại tên khốn Phương Chưng chuốc rượu Nguyễn Văn Hách, một ly tiếp một ly rồi thành như vậy luôn.

"Tiểu Văn Văn, anh là đường lang nè, tới tìm anh đi."

Phương Chưng vươn tay muốn ôm Nguyễn Văn Hách, Tiền Hàng che cho cậu trừng Phương Chưng, hắn cũng có uống hai ngụm, cơ mà phải lái xe, nên khống chế được.

Ôn Thủy nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian không còn sớm nữa, là lúc phải dẹp đường về phủ. Y gọi phục vụ đến tính tiền, mấy người Tiền Hàng từ trong phòng bao đi ra.

"Tôi thuận đường đưa Hướng Cát Trình với Hoắc Nghiên về, Phương Chưng cậu đưa họ về." Ôn Thủy rời khỏi quầy thu ngân thương lượng với Phương Chưng, Phương Chưng không nói hai lời đã đồng ý, có quỷ mới muốn tiễn Hoắc Nghiên.

Hoắc Nghiên không muốn lên xe của Ôn Thủy, hắn muốn đi cùng với Phương Chưng hơn, thuận tiện tàn phá hắn. Ôn Thủy gọi Hoắc Nghiên lên xe, Hoắc Nghiên chỉ Phương Chưng ý cảnh cáo rồi đi qua. Phương Chưng thở phào, lái xe đưa Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách trở về. Trên đường về nhà, Tiền Hàng hỏi thăm Phương Chưng chuyện của Ôn Thủy, Phương Chưng chần chừ một hồi mới nói.

"Anh với Ôn Thủy từ nhỏ đã quen biết nhau, có thể nói là mặc

cùng cái quần mà lớn lên.” Phương Chưng dừng xe chờ đèn đỏ, kể lại chuyện trước đây.

Tiểu Ôn Thủy lúc năm tuổi thập phần hoạt bát dính người, gặp được người trong nhà sẽ nhào qua ôm ôm. Ôn gia lúc đó chỉ có một đứa con cưng này thôi, cưng chiều như bảo bối vậy.

“Ma ma, món mẹ thích ăn nhất nè.” Ôn Thủy mang bánh kem mà bố mua về dâng cho mẹ, cũng theo thói quen nhào vào trong lòng mẹ.

Mẹ Ôn bỗng đẩy Ôn Thủy ra, bánh kem cũng rơi xuống đất. Sau đó bố Ôn đi qua chỉ trông thấy bánh kem dưới đất, hỏi một câu bánh kem sao lại rơi, mẹ Ôn lại nói là Ôn Thủy nghịch ngợm không cầm chắc.

“Đứa nhỏ này cũng thật là, lần sau cũng không thể quậy phá thế nữa, mẹ con cũng không ăn được.” Bố Ôn gọi người tới thu dọn bánh kem, Ôn Thủy ngây ngốc cũng không biết phản bác.

Mẹ Ôn nói mang Ôn Thủy đi ngủ, kéo cậu trở về phòng ngủ, nhưng vừa tiến vào đã đẩy Ôn Thủy ngã ra đất rồi khóa cửa lại.

“Tao đã nói bao nhiêu lần, đừng có tới ôm tao, tởm lắm.” Mẹ Ôn chùi chùi chỗ bị Ôn Thủy ôm lấy, chùi được mấy cái trông thấy Ôn Thủy đứng dậy, bèn kéo cậu qua hung hăng nhéo một cái lên cánh tay cậu, Ôn Thủy đau đến la toáng.

“Không cho la có nghe thấy không, nếu mày dám la tao xé nát miệng mày.”

Ôn Thủy mắt rưng rưng không dám hé răng, mẹ Ôn nhéo thêm mấy cái trên người cậu, rồi lại đánh mấy chưởng lên lưng cậu mới hả giận, lệnh cho Ôn Thủy đứng ở cửa không được nhúc nhích, còn bà ta lên giường ngủ. Ôn Thủy không biết mình làm gì sai, ủy khuất đứng khóc ở cửa, mẹ Ôn nghe tiếng khóc lại

không chịu nổi, mắng mấy câu lại đánh mấy cái trút giận.

Bố Ôn công việc bận rộn thường xuyên đi sớm về trễ, thế nên mẹ Ôn nhàn rỗi cả ngày ở nhà chăm sóc Ôn Thủy. Ôn Thủy dần dần không thích cười nữa, cũng không thích đến gần người thân nữa, họ cho rằng con nhỏ đã lớn rồi có chủ ý mới không dính người nữa.

Một ngày nọ, bố Ôn khó có được một ngày lễ thanh nhàn, liền mang Ôn Thủy đến hồ bơi chơi. Lúc bố Ôn thay quần áo phát hiện trên cánh tay Ôn Thủy có vết thương, hỏi cậu vết thương này sao mà có, cậu đỏ vành mắt nói là tự mình té. Bé con chạy chạy nhảy nhảy khó tránh khỏi té bị thương, bố Ôn không nghĩ gì khác chỉ bảo cậu cẩn thận hơn. Nhưng sau đó bố Ôn phá hiện thương tích trên người Ôn Thủy chưa từng ngừng, chỉ cần không phải chỗ dễ thấy đều có xuất hiện, việc này khiến người ta hoài nghi, ông bắt đầu chú ý Ôn Thủy, phát hiện chỉ cần nhắc đến trở về phòng ngủ là trong mắt đứa nhỏ sẽ lộ ra sự sợ sệt.

Thế là một ngày nọ, bố Ôn đột nhiên về nhà sớm, cũng ở phòng ngủ bắt được mẹ Ôn đang thi bạo đối với Ôn Thủy, lập tức đánh mẹ Ôn một trận. Sự việc này rất nhanh truyền ra khắp Ôn gia, bọn họ rất tức giận đối với hành vi của mẹ Ôn, Ôn Thủy dù sao cũng là con trai ruột của bà ta, bà ta có lý do gì mà đối đãi với cốt nhục của mình như vậy. Bọn họ sợ loại chuyện này lại phát sinh, cấm mẹ Ôn và Ôn Thủy ở riêng cùng với nhau. Sau khi sự việc qua đi một thời gian, mẹ Ôn không còn đánh Ôn Thủy nữa, Ôn Thủy dần dần lại hoạt bát trở lại, nhưng trông thấy mẹ sẽ không dám đến gần.

“Con trai, mẹ là ma ma, ma ma yêu con nhất.”

Mẹ Ôn vẻ mặt khát vọng bảo Ôn Thủy đi qua, Ôn Thủy ôm lấy chân bố không dám qua.

“Con trai không có gì đâu, ma ma sẽ không đánh con nữa.” Bố

Ôn ý bảo Ôn Thủy đi qua, mặc kệ giữa mẹ con hai người có vấn đề gì đều nhất định phải giải quyết, con nhỏ cần có sự yêu thương của mẹ.

Ôn Thủy do dự đi qua, mẹ Ôn sờ đến tay con trai nhẹ nhàng ôm con vào lòng, Ôn Thủy đã rất lâu không được mẹ ôm, vừa hoài niệm vừa ấm áp.

Từ đó về sau Ôn Thủy và mẹ khôi phục quan hệ mẹ con bình thường, nhưng một năm sau khi Ôn gia cho rằng sự việc này đã lắng xuống, bệnh cũ của mẹ Ôn lại tái phát, lúc tắm cho Ôn Thủy cư nhiên đẩy Ôn Thủy nhỏ bé vào trong nước, cũng may bố Ôn ở bên ngoài phòng tắm nghe tiếng động xông vào cứu được cậu.

“Sau đó mẹ Ôn Thủy bị đưa vào bệnh viện trị.” Phương Chưng nhớ lại chuyện cũ không khỏi nhíu mày, “Theo giải thích của bác sĩ, tinh thần bà ta chịu áp lực trong thời gian dài dẫn đến tinh thần phân liệt, mới không cách nào khống chế tâm tình làm ra loại chuyện này.”

“Ôn gia đối xử bà ta không tốt sao?” Tiền Hàng không ngờ trước đây Ôn Thủy gặp phải loại chuyện này, chả trách y chán ghét người khác đụng chạm, còn trở thành cao thủ đai đen nữa.

“Anh khi nhỏ nhớ không rõ lắm, cũng không rõ Ôn gia có phải hà khắc với bà ta hay không. Nhưng anh nghe nói gia cảnh bà ta không tốt, bố Ôn lại thích bà ta, bọn họ làm trái ý nguyện của Ôn gia mà kết hôn…”

Tiền Hàng nghe thế đã hiểu, Ôn gia khi ấy có tiền, lại cưới một cô con dâu không môn đăng hộ đối, ngày thường nhất định không ít lần gây khó dễ. Mẹ Ôn biết nhà mình không có tiền, đối mặt với Ôn gia vẫn một mực tự ti, lại thêm thái độ của Ôn gia, tinh thần bà ta mới có thể xuất hiện vấn đề.

“Nhưng mà chuyện vẫn chưa kết thúc,” Phương Chưng đột nhiên nói, “Năm Ôn Thủy mười tuổi, mẹ cậu ấy từ cửa sổ phòng bệnh nhảy xuống, lúc đó Ôn Thủy đang đi ngang qua dưới lầu, chính là cái nhà lầu trong bệnh viện chú ở đó.”

Tiền Hàng giật mình, Ôn Thủy đến đó là vì nhớ mẹ, nhưng không khéo khi đó có bệnh nhân mắc bệnh nan y tự sát. Một lần nữa chứng kiến có người nhảy lầu, Ôn Thủy tưởng nhầm rằng người nọ là mẹ mình thế nên mới té xỉu.

Phương Chưng ngừng xe dưới nhà Tiền Hàng, “Quan hệ nhà anh với Ôn gia không tệ, họ sợ Ôn Thủy xảy ra chuyện mới đưa đến nhà anh ở một thời gian, có anh ở cùng cậu ấy vui vẻ hơn nhiều, nhờ có anh đây mới trị khỏi cho Ôn Thủy đó, bằng không cậu ta đã sớm mắc chứng trầm cảm rồi.”

“Nhưng tôi thấy tâm lý anh ấy vẫn còn để ý chuyện khi xưa.” Tiền Hàng kéo Nguyễn Văn Hách xuống xe, cậu chàng ở trên xe nghe kể chuyện thiếu chút nữa ngủ luôn.

Phương Chưng cười khổ, “Anh cố hết sức rồi, nhưng mà… hay là mang cậu ấy đi gặp bác sĩ tâm lý thì tốt.”

“Muốn tìm bác sĩ tâm lý ở đây có sẵn luôn nè.” Tiền Hàng chỉ mình, anh học chăm sóc sức khỏe, ngoại trừ phương diện về ẩm thực, tâm lý học ít nhiều cũng có học một chút, không nói có bao nhiêu chuyên nghiệp, dù sao cũng mạnh hơn dân nghiệp dư.

Phương Chưng nghe thế thì cười, “Bác sĩ Đường, vậy Ôn Thủy đành nhờ chú rồi.”

“Đừng gọi tôi là bác sĩ Đường.”

Nguyễn Văn Hách đứng ngoài xe một hồi bị gió lạnh thổi tỉnh, thấy bọn anh còn chưa nói chuyện xong thì không vui vẻ, kéo

tay Tiền Hàng dựa vào người anh, “Đường lang, ở đây lạnh, tụi mình trở về đi, em muốn ấm lên…”

Tiền Hàng nhất thời đen mặt, che mồm Nguyễn Văn Hách nói tạm biệt với Phương Chưng, kéo con ma men này về. Nguyễn Văn Hách trước khi đi còn huơ tay tạm biệt Phương Chưng, Phương Chưng ngồi ở trong xe thật sự là dở khóc dở cười, Nguyễn Văn Hách sống hạnh phúc thì hắn rất vui, nhưng sự hạnh phúc này không phải do hắn mang đến, ít nhiều cũng khiến hắn đau lòng, cuối cùng vẫn là bị Tiền Hàng nhặt mất tiện nghi.

Lúc này, đi động của Phương Chưng reo lên, hắn nhìn người gọi tới là Hoắc Nghiên, cúp điện thoại tắt máy động tác liền mạch, phải tìm cơ hội cắt đuôi tên biến thái này thôi.

Trở về nhà Tiền Hàng dìu Nguyễn Văn Hách ngồi ngay lên sô pha, Nguyễn Văn Hách mơ mơ hồ hồ bò lên ghế, Tiền Hàng rót cho cậu một ly nước, thấy cậu ngủ mất tiêu thì gọi tỉnh. Nguyễn Văn Hách chậm chạp uống mấy ngụm nước, Tiền Hàng đỡ cậu về phòng ngủ ngủ, nhưng đi được mấy bước cậu lại dừng.

“Em muốn tắm.” Nguyễn Văn Hách mở miệng đã phà ra hơi rượu, hun Tiền Hàng thiếu chút nữa ho khan.

“Trễ vầy rồi mai hẵng tắm.” Với tình trạng bây giờ của Nguyễn Văn Hách muốn tự tắm rửa tuyệt đối là không có khả năng, vậy thì nhiệm vụ giúp cậu tắm rửa chính là anh tới làm rồi.

“Không, em mấy ngày chưa tắm rồi, còn không tắm nữa là kỳ được mười cân đất luôn đó.”

“Đừng nói nữa, nghe là mắc ói.”

Mặc dù Tiền Hàng nói như vậy, nhưng vẫn mang Nguyễn Văn Hách đến phòng tắm tắm. Phòng tắm không lớn, cũng chỉ bảy

tám mét vuông, cơ mà nhờ phòng tắm nhỏ, mùa đông tắm cũng không quá lạnh. Tiền Hàng lột sạch Nguyễn Văn Hách ném vào trong bồn tắm, Nguyễn Văn Hách chơi với bọt bong bóng rất ngoan. Tiền Hàng chà lưng cho cậu xong thì đầu óc xấu xa cũng nảy ra, cái tay bọc khăn tắm mò ra trước ngực Nguyễn Văn Hách, cảm giác xù xì của vải ma sát thù du trước ngực, có đau cũng có khoái cảm.

“Ô… đường lang sắc lang đừng có ghẹo em.” Nguyễn Văn Hách nhịn tiếng kêu xuống trừng Tiền Hàng.

Tiền Hàng huýt sáo tay dời xuống, lau qua phần bụng bằng phẳng rồi đến bụng dưới, đụng đến cái cây nào đó thì trực tiếp nắm lấy. Lần này Nguyễn Văn Hách nhịn không nổi nữa, âm thanh mang theo tình dục buột miệng mà ra.

“Tiểu sắc quỷ, cái cây này của em có tinh thần quá ha?” Cái tay còn lại của Tiền Hàng len lén lẻn vào trong nước mò đến khe mông của Nguyễn Văn Hách.

Lưng Nguyễn Văn Hách ưỡn một cái, giơ tay ôm cổ Tiền Hàng, liếm liếm khóe miệng nói: “Chú à cuối cùng chú có thể làm rồi?”

“Ha, tự lấy mình ra thử xem.”

Tiền Hàng dùng lực một cái ôm Nguyễn Văn Hách ra khỏi bồn tắm, cậu nửa quỳ trong bồn, ngón tay Tiền Hàng sờ đến cửa động bên dưới, hơi khẽ dùng sức dò vào bên trong. Có dị vật tiến vào, Nguyễn Văn Hách cảm thấy hơi khó chịu mà động đậy, nhưng lại như nghênh hợp với Tiền Hàng mà hôn lên môi anh. Tiền Hàng cũng biết đây là một tên yêu tinh hút tinh khí người ta, dục vọng bị đè nén mấy ngày nay thoáng cái phun trào, gấp rút khuếch trương cửa vào.

“Tiền Hàng… ô… nhanh chút…”

Nguyễn Văn Hách đung đưa thắt lưng mời gọi, lý trí Tiền Hàng nhất thời bay mất, rút ngón tay ra kéo Nguyễn Văn Hách dậy cho cậu tựa lên tường, nâng một chân của cậu lên, đưa dương v*t của mình vào con đường đã được mở rộng kia. Nguyễn Văn Hách thoải mái rên lên một tiếng, vừa cúi đầu đã trông thấy vết thương trên ngực và bụng anh, cùng với mài máu đỏ tươi, mới nhớ tới vết thương của Tiền Hàng còn chưa khỏi hẳn.

“Không làm nữa không làm nữa.”

“Trễ rồi.”

Bây giờ mới bảo ngừng thì đã trễ, Tiền Hàng hôn lên cái miệng còn đang hô ngừng kia.

Chương 61: Bệnh Thứ 61

DTV-EBOOK

Tiền Hàng đứng trước gương chỉnh sửa quần áo của mình, vết thương cuối cùng cũng đã khôi phục gần hết, đã đến lúc đi làm lại rồi. Về phần Ôn Thủy, nhất định phải tìm một thời điểm thích hợp nhắc lại mới được, nhưng không phải là bây giờ, hỏi nhiều sẽ chỉ khiến cho Ôn Thủy nhiều lần nhớ lại sự việc năm ấy, làm không tốt không chừng còn mắc thêm chứng trầm cảm.

"Đường lang lại làm dáng." Nguyễn Văn Hách ngậm kẹo que châm chọc.

Tiền Hàng liếc cậu một cái, "Không tới phiên đứa con nít còn ngậm kẹo như em nói."

Nguyễn Văn Hách dùng sức cắn phát ra tiếng rốp rốp, "Đó cũng là anh mua cho, anh xài chiêu này gạt không ít thiếu nam thiếu nữ ngây thơ rồi phải không?"

"Phi, đừng có so tôi với tên tiểu sắc quỷ là em." Tiền Hàng kéo Nguyễn Văn Hách ra ngoài, còn không nhanh đi sẽ muộn mất.

Hai người xuống tới dưới lầu chờ xe buýt, chờ xe vào trạm thì lên xe. Tiền Hàng xoát vé rồi cùng Nguyễn Văn Hách đi về đuôi xe, cư nhiên có một xíu hoài niệm, không biết đồng nghiệp trong bệnh viện thấy anh sẽ nói những gì.

Xe buýt khởi động thong thả chạy, Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách nói chuyện phiếm giết thời gian, trong vô thức đã đến bệnh viện. Tiền Hàng xuống xe nhìn cổng lớn bệnh viện trước mặt, tiếp theo phải đi giải quyết vấn đề làm việc của Nguyễn Văn Hách.

“Bác sĩ Tiền, anh đã có thể đi làm rồi à?” Tiểu Cao chạy xe đạp đi làm trông thấy Tiền Hàng thì dừng lại bên cạnh anh.

“Đã khỏe rồi, bệnh viện gần đây vẫn tốt chứ?”

“Đừng nhắc nữa, bận chết luôn.” Tiểu Cao oán giận nói, “Không phải sắp hết năm sao, có một ít bệnh nhân muốn về nhà ăn tết, ngày nào cũng om sòm trong phòng bệnh. Đừng nói cái đó nữa, hôm nào có thời gian, tôi mời anh ăn, chúc mừng anh xuất viện.”

“Không cần phiền đâu.”

“Cần chứ cần chứ, tôi đi gửi xe cái.”

Tiểu Cao dẫn xe đạp đến bãi giữ xe ở cổng sau của tòa nhà chính, Tiền Hàng với Nguyễn Văn Hách thì đi đến tòa lầu hành chính, thế nào cũng phải đến chỗ viện trưởng chủ nhiệm báo cáo.

Nguyễn Văn Hách đi được nửa đường đột nhiên hỏi: “Tiền Hàng, sang năm anh phải về nhà hả?”

Tiền Hàng dừng một lát mới trả lời, “Ừa, em muốn đến không?”

Nguyễn Văn Hách đứng lại, nhà của cậu sớm đã không còn, mẹ tuyệt đối sẽ không cùng cậu đón năm mới với nhau được, cậu cũng không cách nào đến, nếu như Tiền Hàng cũng đi, năm nay cậu nhất định phải lẻ loi mà trải qua.

“Đừng nghĩ đâu đâu, tôi sẽ mang em về ăn tết, quăng em ở nhà một mình tôi còn sợ em phát nát nhà tôi đấy.” Tiền Hàng xoa xoa đầu Nguyễn Văn Hách.

Nguyễn Văn Hách không còn lo nữa, chê Tiền Hàng đi chậm bèn nắm tay anh đi về phòng viện trưởng.

Viện trưởng đến sớm hơn bọn anh một bước, mời bọn anh vào rồi tùy ý trò chuyện, sau đó nói đến chuyện Tiền Hàng bị thương. Nguyễn Văn Hách nghe không hiểu nghỉ phép có lương mà họ đang đề cập là có ý gì, thế nên ngồi trên ghế vọc điện thoại. Sau khi Tiền Hàng bàn bạc chuyện lương bổng của mình thỏa đáng, thì cùng viện trưởng bàn vấn đề của Nguyễn Văn Hách.

“Về chuyện của Nguyễn Văn Hách, chúng tôi chỉ có sa thải cậu ấy.” Viện trưởng trịnh trọng nói.

“Viện trưởng, cậu ấy tự dưng bỏ làm là không đúng, nhưng cậu ấy là vì ở lại bệnh viện trông nom tôi, có thể hay không…”

“Cậu trước đừng nóng vội,” Viện trưởng cắt ngang lời Tiền Hàng, “Tình huống của cậu ấy chúng tôi hiểu cũng rất đồng tình, thế nên sau khi tôi cùng họ thảo luận quyết định một lần nữa thuê cậu ấy, nhưng đây là lần cuối cùng, nếu như lần sau cậu ấy còn vô duyên vô cớ nghỉ làm, chúng tôi chỉ có thể đổi người.”

Tiền Hàng liên tục nói cảm ơn, thấy Nguyễn Văn Hách còn đang chơi vội nháy mắt ra hiệu cho cậu, Nguyễn Văn Hách hậu tri hậu giác đứng dậy nói cám ơn.

Hai người từ trong phòng viện trưởng đi ra, Nguyễn Văn Hách đi được mấy bước ngây ngốc hỏi: “Ông già không nói em có thể làm tiếp hay không hả?”

“Cung phản xạ của em dài tới Bắc cực luôn hả? Em có thể tiếp tục làm việc, nên là ngoan ngoãn mặc áo blouse của em lên đi.” Tiền Hàng thật không biết nên khen Nguyễn Văn Hách làm sao, cậu chàng đây là thông minh hay là ngốc đây.

“Ha ha, không phải tách khỏi anh nữa.” Nguyễn Văn Hách vui

vẻ hoan hô.

Tiền Hàng cảnh cáo Nguyễn Văn Hách chớ có làm ồn, lúc này tiếng chuông vui tai trên hành lang vang lên, anh móc điện thoại ra là số lạ gọi tới. Nhận điện thoại, Tiền Hàng mới biết là bên phía cảnh sát gọi đến, nói rằng đã bắt được một kẻ có hiềm nghi là người đã đả thương anh, cũng gọi anh đến cục xác nhận.

“Văn Hách, tôi đến cục cảnh sát một chuyến, em ngoan ngoãn đừng có phá rối nhen.” Tiền Hàng cất di động đi xuống lầu, mặc dù anh không có ấn tượng đối với người đã đả thương mình, nhưng gặp lại một lần hẳn là sẽ nhận ra.

“Đến cục làm gì, em cũng đi.”

Trên mặt Nguyễn Văn Hách viết đầy lo lắng, rất sợ anh mà đi là sẽ bị tên lưu manh kia đùa giỡn nữa.

Tiền Hàng thở dài, “Em mà còn nghỉ làm nữa là chỉ có thể về nhà trộm đồ ăn thôi, em ngoan ngoãn trông mấy bệnh nhân này, tôi sẽ lập tức về ngay.”

Nguyễn Văn Hách không tình nguyện mà gật đầu, Tiền Hàng ra ngoài bệnh viện gọi xe đến cục cảnh sát nhận người.

Tài xế taxi chở Tiền Hàng đến cục, Tiền Hàng đến đó gọi điện thoại cho cảnh sát đã báo tin cho anh, dựa theo vị trí anh ấy cho mà tìm đến phòng thẩm vấn.

“Bác sĩ Tiền, bên này.”

Hành lang đối diện có một người mặc cảnh phục gọi Tiền Hàng, Tiền Hàng nghe ra là vị cảnh sát đã gọi điện thoại cho anh liền đi qua.

“Đó là phòng thẩm vấn của tổ A, tổ B bên này.”

Cảnh sát Tiểu Trương đến phòng thẩm vấn 3 mở cửa đi vào, Tiền Hàng có chút xấu hổ, anh không ngờ phòng thẩm vấn mà còn phân tổ. Phòng thẩm vấn chừng hai mươi mét vuông, hai bên là thủy tinh, có thể trông thấy phòng thẩm vấn cách vách. Tiểu Trương ý bảo Tiền Hàng chờ một chút, Tiền Hàng chỉ có thể chuyên tâm chờ.

Hai ba phút sau, phòng thẩm vấn cách vách đi vào mấy người, năm người ăn mặc bình thường, còn có hai người mặc cảnh phục. Năm người bình thường kia xếp thành một hàng đứng ở đối diện vách kính đối mặt về bên này, Tiểu Trương bảo Tiền Hàng xác nhận.

Tiền Hàng có hơi cạn lời, đây quả thật là y hệt trong tiểu thuyết với ti vi, xem ra vách kính này cũng là đặc chế, người đối diện không nhìn thấy anh. Anh nghiêm túc nhìn năm người này, phát hiện thân hình bọn họ chiều cao không sai biệt nhau, hai người tóc ngắn, hai người trọc đầu, trong lúc nhất thời thật không dễ dàng nhận ra.

“Anh từ từ nhìn, cần phải nhìn cho đúng.” Tiểu Trương nhắc nhở.

Tiền Hàng gật gật đầu bắt đầu nhận từ phía bên trái, khi nhìn đến người ở giữa thì thấy quen mắt, chỉ vào hắn, “Hắn, giống tài xế.”

Cái người đứng ở chính giữa kia mặt mày hung hãn, chỗ chân mày phải còn có một đường sẹo dài ba phân. Tiền Hàng nhớ sau khi anh bị kéo lên xe, tài xế quay đầu qua, vết sẹo trên chân mày hết sức rõ ràng.

“Vậy thì không sai rồi, tên này là kẻ tái phạm, mười năm trước ăn cướp bị bắt, đợt trước vừa mới thả ra.” Tiểu Trương báo với người cách vách có thể mang người đi rồi, trở về tiễn Tiền Hàng

ra ngoài, còn bảo Tiền Hàng chờ tin tức.

Tiền Hàng trở về bệnh viện, vừa vào cổng đã trông thấy Nguyễn Văn Hách đứng trước lầu chính, thấy anh trở về thì nhanh chân bỏ chạy, hệt như thấy quỷ. Tiền Hàng sao không hiếu kỳ Nguyễn Văn Hách chạy cái gì được, đuổi theo phương hướng Nguyễn Văn Hách đào tẩu. Nguyễn Văn Hách chạy rất nhanh, như một làn khói thuận theo cửa sau của lầu chính mà chạy ra, Tiền Hàng chạy đến cửa sau không thấy ai thì tìm bốn phía, phát hiện Nguyễn Văn Hách núp sau lầu nằm viện liếc trộm anh, trong lòng anh bắt đầu cảnh giác, không biết tên nhóc này giở trò quỷ gì.

Thế là Tiền Hàng cẩn thận đi ra phía sau lầu nằm viện, đến nơi thả nhẹ bước chân đi vòng quanh chỗ cậu, miễn cho Nguyễn Văn Hách núp phía sau tòa nhà nhảy ra hù anh. Nhưng mà Tiền Hàng rất hiển nhiên đã coi thường Nguyễn Văn Hách, chỗ đó không có ai, Nguyễn Văn Hách thừa lúc anh đi qua đã trốn mất rồi.

“Văn Hách, đừng trốn nữa, tôi thấy em rồi.”

Tiền Hàng chỉ cho rằng Nguyễn Văn Hách muốn cùng anh chơi trốn tìm, gọi tên Nguyễn Văn Hách tìm đến gần đó. Tiền Hàng tìm đến phòng giải trí trước đây, phát hiện Nguyễn Văn Hách đứng ở bên hông tầng trệt, còn vẫy tay với anh. Tiền Hàng đi tìm nửa ngày thở không thông, vội đi qua chuẩn bị hung hăng đánh mông Nguyễn Văn Hách một trận. Còn thiếu hai bước nữa đã đi đến trước mặt Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách đột nhiên ngồi xổm xuống, Tiền Hàng không phản ứng kịp cậu đang làm gì, bên hông phòng đột nhiên nhảy ra một đám người, trong tay cầm gì đó trực tiếp rắc lên người anh.

“Thiên nữ tán hoa ~ chúc mừng đường lang ra tù!”

Nguyễn Văn Hách lấy ra một cái lá cây khô trong túi áo blouse,

ném về phía Tiền Hàng hô to tiếng chúc mừng, mấy thằng điên còn lại cũng học theo. Tiền Hàng hoàn toàn ngốc luôn, phi một ngụm nhổ ra bụi đất trong mồm, trên đầu còn có một chiếc lá rơi xuống đất.

“Nguyễn Văn Hách, mẹ nó em lại ngứa da rồi!”

Tiền Hàng phát hỏa, tiểu tử này cư nhiên xúi giục đám người Tiểu Mã ném lá cây cho anh, thật sự cho rằng đây là rắc hoa tươi à!

Đám người Tiểu Mã thấy Tiền Hàng phát hỏa, ùn ùn một phát chạy hết trơn. Nguyễn Văn Hách phản ứng chậm một bước cũng muốn chạy, Tiền Hàng vươn tay níu cổ áo cậu lại, kéo người đi ra phía sau.

“Đường lang em sai rồi, không bao giờ chơi thiên nữ tán hoa nữa!”

Nguyễn Văn Hách phát hiện đại sự không ổn vội vàng xin tha thứ, Tiền Hàng đè Nguyễn Văn Hách lên tường hôn lên cái miệng đang cầu xin. Nguyễn Văn Hách kêu không ra tiếng dứt khoát nhắm mắt hưởng thụ, Tiền Hàng hôn một hồi rồi cắn Nguyễn Văn Hách một ngụm.

“Đường lang anh giở trò.” Nguyễn Văn Hách liều mạng quạt gió cho miệng mình.

“Cho em cái trừng phạt, lần sau còn dám ném lá cây bẩn vào tôi tôi nhất định sẽ cho em một kỷ niệm đáng nhớ.”

“Kỷ niệm gì, mau nói xíu ~ em nhất định sẽ liều mạng mà quên.”

Tiền Hàng vỗ bụi đất trên người trở về phòng làm việc, sống chết không nói là cái gì thờ ơ bỏ qua cậu.

“Quỷ hẹp hòi.”

Nguyễn Văn Hách hung hăng vỗ một cái lên mông Tiền Hàng, Tiền Hàng xoay người muốn thu thập Nguyễn Văn Hách, cậu đã làm mặt quỷ chạy biến mất.

Chương 62: Bệnh Thứ 62

DTV-EBOOK

Sinh hoạt của Tiền Hàng cuối cùng cũng đi vào quỹ đạo, đến giờ thì đi làm tan ca, ngoài việc anh phải nhẫn nhịn dụ hoặc do ai đó ném tới.

“Em ở phòng làm việc của tôi làm gì vậy?”

Tiền Hàng mở cửa phòng làm việc, liền trông thấy Nguyễn Văn Hách ngồi trên giường đưa lưng về phía cửa. Nguyễn Văn Hách nghe tiếng thì quay đầu, áo blouse đã cởi ra.

“Tiểu đường đường nên ăn cơm rồi, phải ăn bánh ngọt trước bữa đúng hông?” Nguyễn Văn Hách chỉ chính mình, cặp mắt hạnh kia chớp a chớp, còn phóng điện về phía Tiền Hàng.

Cửa phòng làm việc ầm một tiếng đóng lại, Tiền Hàng vọt tới bên giường chất vấn Nguyễn Văn Hách, “Em uống thuốc rồi chưa?”

Nguyễn Văn Hách vỗ nhẹ một cái lên mặt Tiền Hàng, “Thấy ghét, uống nhiều cũng không mang thai được.”

“Tôi phi, mau đi uống cho tôi!” Tiền Hàng chịu không nổi nữa, chỉ cần anh mở cửa phòng làm việc ra, Nguyễn Văn Hách phần lớn thời gian là ở đây, có một lần còn quá phận hơn, trực tiếp cởi quần đưa lưng về phía cửa.

“Quái quỷ, mấy cái trò tùm lum tùm la này của em học từ đâu ra vậy.” Tiền Hàng bực tức viết chữ lên giấy, anh thề nhất định phải đánh bẹp dí kẻ đã dạy hư Nguyễn Văn Hách.

Nguyễn Văn Hách tò mò Tiền Hàng đang viết gì bèn đi qua nhìn, "Tiết tháo?"

"Nhìn ra là tốt rồi, chép hai chữ này lại cho tôi, tới khi nghỉ trưa kết thúc." Tiền Hàng nói xong thì cầm khay cơm đi căn tin mua cơm, Nguyễn Văn Hách đuổi theo tranh luận.

Tiền Hàng vốn định làm lơ Nguyễn Văn Hách, nhưng không chịu được Nguyễn Văn Hách cứ quấn riết không tha, phạt viết tiết tháo cũng thôi đi, nhưng có một số việc nhất định phải nói rõ ràng với cậu.

"Ngồi ngay ngắn."

Nguyễn Văn Hách giang rộng hai chân ngồi lên giường như đại gia, Tiền Hàng đạp nhẹ Nguyễn Văn Hách xem như cảnh cáo, cậu đành ngồi nghiêm chỉnh.

"Đọc theo tôi, tiết, tháo." Tiền Hàng nhấc một cái ghế ngồi trước mặt Nguyễn Văn Hách, chỉ hai chữ trên giấy bảo Nguyễn Văn Hách đọc.

"Tiết tháo… đường lang não anh không có bệnh chứ?" Nguyễn Văn Hách lo Tiền Hàng phát sốt nên đưa tay sờ, bị Tiền Hàng đẩy trở về.

"Có bệnh chính là em, ngồi ngay cho tôi." Thầy Tiền đẩy gọng kính đưa mắt nhìn Nguyễn Văn Hách, "Lớn như vậy rồi có chút mục tiêu sống có được hay không, đừng có suốt ngày từ sáng tới tối chỉ nghĩ tới làm, để người ta nghe được thì xấu hổ biết bao nhiêu."

Nguyễn Văn Hách gật đầu, "Ý của anh là đừng để người ta nghe thấy."

"Đúng… không đúng! Đừng có chọn bừa trọng điểm!" Tiền

Hàng hận không thể cạy đầu Nguyễn Văn Hách ra xem xem bên trong là cấu tạo thế nào.

Nguyễn Văn Hách chu mỏ trừng Tiền Hàng, Tiền Hàng không tỏ ra yếu thế trừng lại, lúc này điện thoại của Tiền Hàng vang lên, anh vừa trừng Nguyễn Văn Hách vừa nghe máy. Điện thoại là Phương Chưng gọi tới, bảo bọn anh điền vào thư mời ra tòa làm nhân chứng, hỏi bọn anh bây giờ đang ở đâu. Nguyễn Văn Hách thừa lúc Tiền Hàng nghe điện thoại giật lấy giấy trong tay anh rồi chạy đến bàn làm việc, cầm bút viết mấy chữ lên trên, sau đó cho Tiền Hàng xem.

“Bọn tôi đang ở bệnh viện, anh tới đi.”

Tiền Hàng nghe không lọt lời Phương Chưng nói, báo vị trí cho hắn rồi cúp điện thoại, bởi vì Nguyễn Văn Hách đã thêm lên giấy mấy chữ, rớt tiết tháo cũng yêu anh.

“Nhóc điên, em thiệt khiến người ta đau đầu.” Hay là nói đáng yêu đến khiến người ta đau đầu.

Nguyễn Văn Hách cười ngốc hì hì, ngồi lên đùi Tiền Hàng ôm cổ anh, “Đại thúc, thuốc giảm đau ở đây, muốn dùng hông?”

Tiền Hàng đau đầu thiệt rồi, “Sao em cứ nghĩ tới làm vậy, trong đầu còn có thể vờ như có thứ khác không?”

“Thoải mái mà, chỉ có lúc đó anh là dịu dàng nhất.”

“Thật làm người ta nổi giận.”

Tiếng vừa dứt, cái tay sắc lang của Tiền Hàng đã trượt vào trong áo Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Văn Hách lề mề nghênh hợp.

Cùng lúc đó, Phương Chưng mang theo thư mời đến bệnh viện, dừng lại trước phòng làm việc của Tiền Hàng ngay cả cửa cũng

không gõ trực tiếp mở, sau đó cứng đờ luôn. Nguyễn Văn Hách liếc thấy Phương Chưng, Tiền Hàng quay đầu, bọn anh cũng ngốc luôn.

“Tiền Hàng chú là cái lão sắc quỷ, làm gì Tiểu Văn Văn của anh đó!”

Phương Chưng phát cuồng rồi, Tiền Hàng che cho Nguyễn Văn Hách để cậu chỉnh sửa quần áo, cũng may bọn anh chỉ là quần áo xốc xếch thôi. Tiền Hàng đòi thư mời để chuyển dời suy nghĩ của Phương Chưng, Phương Chưng nhìn kẻ vẫn luôn may mắn kia, vứt thư mời cho Tiền Hàng, chỉ cho anh nên làm sao.

“Bốn ngày sau mở phiên tòa, hai người suy nghĩ một chút các vấn đề của thẩm phán.” Phương Chưng thu lại thư mời đã ký tên xong, “Ngày mai anh sẽ cho luật sư tới giúp, tình huống của Văn Hách có chút đặc thù, lời khai của em ấy sợ là sẽ không được dùng.”

“Vậy thì đừng để em ấy ra tòa nữa.”

Thành thật mà nói Tiền Hàng vẫn lo lắng Nguyễn Văn Hách ra tòa sẽ gây phiền toái, bệnh tình của cậu quả thật đã có xu hướng bình ổn, nhưng mà cái nơi như là tòa án ấy vô hình trung vẫn cho người ta một loại áp lực, anh sợ Nguyễn Văn Hách chịu không nổi sẽ phát bệnh.

Phương Chưng đưa mắt nhìn Nguyễn Văn Hách, “Nhưng lời khai của em ấy có thể xâu chuỗi với lời khai của Hướng Cát Trình. Yên tâm, tôi sẽ chứng minh tư duy của Văn Hách rõ ràng bình thường.”

Tiền Hàng bán tín bán nghi, Phương Chưng len lén vẫy tay với Nguyễn Văn Hách, nói ra ngoài chơi rồi kéo cậu bỏ chạy, chờ khi Tiền Hàng phản ứng lại kịp thì chỉ còn lại một mình anh thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách vừa đến phòng làm việc đã đụng phải Phương Chưng và luật sư. Luật sư mà Phương Chưng mang đến họ Trịnh, hành nghề luật sư đã hai mươi năm, kiện tụng lớn nhỏ không dưới trăm vụ, số lần thua chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

“Tôi đã viết ra các vấn đề và đáp án mà đại khái quan tòa và luật sư biện hộ của bị cáo sẽ hỏi tới, các anh xem xem.” Luật sư Trịnh đưa qua hai phần tài liệu, “Ngoài ra, tình huống của Nguyễn Văn Hách có lẽ có chút nan giải, tám phần mười sẽ trở thành đối tượng công kích trọng điểm của bọn chúng, cậu ấy thật sự đã bình phục rồi?”

Câu sau của luật sư Trịnh là hỏi Tiền Hàng, Tiền Hàng gật đầu, ông lại nói: “Tốt nhất là có thể chứng minh ra, càng rõ ràng càng tốt.”

“Này không vấn đề, giấy xuất viện của Văn Hách vẫn còn đó, tôi lại làm thêm cái thư chứng minh.” Lúc Tiền Hàng trả lời anh nhìn vào tài liệu trên tay, vấn đề thật đúng là không ít, làm sao lấy được phần văn kiện kia, vì sao lại bị thương, thời gian địa điểm trải qua vân vân mây mây.

“Về sự việc anh bị thương, chúng ta cũng phải đến bệnh viện làm chứng minh, còn phải mời bác sĩ mổ chính cho anh ra tòa.”

Tiền Hàng thật không ngờ ra tòa lại phiền hà như vậy, “Đúng rồi, tên nghi phạm đã bị bắt thì sao? Hắn ta thế nào rồi, sẽ ra tòa chứ?”

Phương Chưng chậc một tiếng, “Còn đang thẩm tra, mồm tên đó cứng lắm, nếu như hắn ta còn không nhận tội nữa thì sẽ không kịp phiên tòa mở.”

Lúc này điện thoại của Phương Chưng vang lên, hắn liếc nhìn người gọi tới rồi nghe, Tiền Hàng nghe ra là bên cục cảnh sát gọi

đến. Mấy phút sau Phương Chưng cúp điện thoại, nói cho bọn anh biết nghi phạm nhận tội rồi, đang chuẩn bị mang cảnh sát đi bắt nghi phạm khác cùng với người liên lạc trung gian của Lý Cường.

Nhưng mà việc này cũng khiến bọn anh rất lo lắng, còn có bốn ngày nữa mở phiên tòa rồi, nếu như trước phiên tòa không cung cấp được bằng chứng, bọn họ bắt nghi phạm cũng không có tác dụng gì. Chứng cứ lời khai phải giao đến pháp viện trước ba ngày, nếu quá trễ sẽ chỉ kéo dài phán quyết, vậy sẽ cho Lý Cường cơ hội thở dốc.

“Mặc kệ thế nào, dù cho kéo thành ba phiên toà cũng không thể tha cho lão.” Phương Chưng giống như đã hạ quyết tâm nào đó, nói với Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách, “Hai phần tài liệu này hai người xem cho thật kỹ, đặc biệt là Văn Hách, đến tòa rồi ngàn vạn lần đừng khẩn trương, cứ coi như ở bệnh viện.”

Nguyễn Văn Hách nhìn tài liệu gật đầu, vấn đề trên đó quá nhiều xem mà phiền.

“Tiền Hàng, vấn đề trên này rất đần. Ngay cả chuyện em nằm viện cũng muốn hỏi, không phải chỉ hỏi chuyện Phương Chưng thôi sao?” Nguyễn Văn Hách từ lúc về nhà đã bắt đầu đọc tài liệu, càng đọc mày nhíu càng sâu.

“Vô phương thôi, bọn họ là thẩm án, không hỏi rõ ràng làm sao định tội lão già.” Tiền Hàng uống trà nhìn phần kia.

“Ò, lão già là đồ khốn, pháp luật có thể trừng phạt lão ta.” Nguyễn Văn Hách nghiêm túc lên, quét mắt nhìn chữ trên giấy, muốn đem tất cả vấn đề ghi nhớ hết.

Tiền Hàng không quá yên tâm, lấy tài liệu của Nguyễn Văn Hách xem, “Tụi mình bắt chước tình huống dưới tòa, bây giờ tôi là quan tòa, tôi hỏi em, em phải nghiêm túc trả lời không được

phép đùa giỡn.”

Nguyễn Văn Hách ngồi ngay ngắn, mắt chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm Tiền Hàng. Tiền Hàng trước tiên hỏi từ tên họ tuổi tác, Nguyễn Văn Hách coi như biết diễn trả lời từng cái, nhưng hỏi đến sau đó thì không ổn nữa.

“Lý Cường và Hướng Cát Trình nói chuyện ở phía sau tòa nhà lúc nào, cậu nghe được cái gì, khi ấy vì sao cậu lại đi qua nơi đó?”

“Mặt trời đi về phía tây…”

“Phải trả lời là khoảng bốn giờ chiều ngày 20 tháng 11.”

Nguyễn Văn Hách ồ một tiếng dựa theo lời Tiền Hàng nói lặp lại một lần, “… Tôi nghe thấy lão già nói với tên khốn rằng…”

“Ngừng ngừng ngừng, là Lý Cường nói với Hướng Cát Trình rằng, không được dùng biệt danh.” Tiền Hàng lần nữa cắt ngang Nguyễn Văn Hách.

“Dạ dạ dạ, bọn họ nói chuyện tiền bạc, lão gi… Lý Cường còn nói lấy tiền rồi Hướng Cát Trình sẽ có thể có cuộc sống giàu có.”

Tiền Hàng lại một lần nữa hô ngừng, “Phải nói số tiền ra, còn có đối thoại giữa bọn họ nữa, phải kể kỹ càng.”

Nguyễn Văn Hách không nói gì, Tiền Hàng cho rằng cậu không nghe rõ đang định nói lại lần nữa, cậu đột nhiên bạo phát lên.

“Không chơi nữa không chơi nữa, gì lão già tiểu cường đi gặp quỷ hết đi!”

“Này, bình tĩnh chút, đừng có xé gối!”

Nguyễn Văn Hách chạy thẳng vào phòng ngủ, Tiền Hàng nghe thấy tiếng kéo dây kéo gối đầu, vội vàng chạy vào ngăn cản.

Chương 63: Bệnh Thứ 63

DTV-EBOOK

"Phải nói tên, báo số tiền, còn có thời gian..."

Nguyễn Văn Hách còn đang đọc phần tài liệu kia, bởi vì ngày mai chính là ngày mở phiên tòa thứ hai, cậu nhất định phải nhớ kỹ những thứ này, nếu không thì không định được tội của Lý Cường. Tiền Hàng đã sớm đọc xong phần của mình, đang trông chừng bệnh nhân hoạt động ở sân thể dục.

Nguyễn Văn Hách vừa ngẩng đầu đã trông thấy Tiền Hàng khoanh tay quét mắt nhìn bệnh nhân trong sân, cậu đi qua hỏi: "Tiền Hàng, quan tòa có hỏi vấn đề khảo nghiệm bệnh nhân không?"

Tiền Hàng bị hỏi bỗng bừng tỉnh đại ngộ, nếu Nguyễn Văn Hách không nói thì anh đã quên mất rồi. Luật sư của Lý Cường nhất định sẽ nghĩ cách chứng minh Nguyễn Văn Hách là một bệnh nhân tinh thần thác loạn, thế thì lời nói của bệnh nhân thần kinh thác loạn sẽ không đáng tin. Cho dù Hướng Cát Trình nói Lý Cường cho hắn tiền, Lý Cường cũng có thể nói đó là Hướng Cát Trình trộm, Lý Cường rất có thể bớt được một tội. Bệnh viện vì để khảo nghiệm bệnh nhân có bệnh hay không, mắc bệnh gì, đều sẽ chuẩn bị cho bệnh nhân một bộ đề kiểm tra, rồi nhờ những biện pháp khác mà giám định bệnh trạng của bệnh nhân.

Tiền Hàng gọi vài bệnh nhân qua, nói muốn cùng bọn họ chơi trò chơi, anh hỏi mọi người trả lời. Bệnh nhân được gọi qua rất kích động, rất hiếu kỳ Tiền Hàng sẽ hỏi gì.

"Mũi của con voi ngoại trừ hút nước còn có thể hút cái gì?" Tiền

Hàng lớn giọng hỏi.

Bệnh nhân A giơ tay, “Máy giặt.”

Bệnh nhân B trừng bạn bệnh ở bên cạnh, “Rõ ràng là máy hút bụi.”

“Tụi bây nói trật hết, là nước trái cây.” Bệnh nhân C sửa lại đáp án sai lầm của bọn họ.

“Vậy thì cà phê cũng có thể.”

“Còn có sữa bò.”

Đám bệnh nhân bởi vì vấn đề này mà cãi um lên, Tiền Hàng lại hỏi Nguyễn Văn Hách đáp án là gì, Nguyễn Văn Hách chỉ trả lời không khí.

“Em thiệt không ngờ bọn họ lại trả lời ra nhiều vấn đề như vậy.” Nguyễn Văn Hách nhìn bạn bệnh ngày xưa, nếu như bệnh của cậu vẫn chưa trị khỏi, e rằng cũng sẽ trả lời ra đủ loại đáp án.

Tiền Hàng lại hỏi tiếp: “Tiểu Minh nhặt được năm đồng tiền, cậu ta tiêu mất một đồng mua cà rem ăn, còn lại bao nhiêu tiền?”

“Không còn dư, đều tiêu mua kem hết rồi.”

“Còn lại để dành riêng, mai mốt cưới vợ.”

“Khẳng định là ba đồng tiền, ăn không đã ghiền lại mua thêm một cây.”

“Còn dư một đồng á, chia thành hai đồng rồi mà.”

Tiền Hàng không hỏi nữa, đuổi đám bệnh nhân đi kéo Nguyễn

Văn Hách đến chỗ không xa nói, “Đáp án của em đâu?”

“Bốn đồng.”

“Đúng, đây kỳ thật đều là những câu hỏi rất đơn giản, nhưng tư duy của bệnh nhân lại không đơn giản, thế nên mới xuất hiện nhiều đáp án như vậy.”

Tiền Hàng nhìn đồng hồ đã sắp đến giờ cơm, gọi bệnh nhân trở về đi ăn cơm, anh cùng với Nguyễn Văn Hách đi đến căn tin. Trên đường đến căn tin, Tiền Hàng hỏi thêm những câu hỏi khác, Nguyễn Văn Hách không có đưa ra đáp án quá lố nào, tâm lý Tiền Hàng đã nắm chắc rồi.

Hôm mở phiên tòa lần hai, Ôn Thủy lái xe đến đón Tiền Hàng, Nguyễn Văn Hách và Hướng Cát Trình đến tòa án, chờ đến giờ mở phiên tòa có chút lâu, chừng một tiếng đồng hồ. Ôn Thủy và Phương Chưng là nguyên cáo đã sớm vào phòng xét xử chờ, đám người Tiền Hàng lại ở bên ngoài chờ gọi vào.

“Đường lang, lang, em em em hồi hộp quá làm sao giờ?” Nguyễn Văn Hách khẩn trương tới nỗi cà lăm, mặt mày hốt hoảng nhìn Tiền Hàng rất là đáng thương.

“Bình tĩnh, chỉ là hỏi chuyện, hỏi xong là đi ra ngay.” Kỳ thật Tiền Hàng cũng hồi hộp, trước giờ anh chưa từng ra tòa, thật sợ một hồi nữa khẩn trương nói không nên lời.

Hướng Cát Trình xem như là tiến cung lần hai, không có khẩn trương như bọn anh, ngược lại còn kể chuyện cười khuyên nhủ bọn anh. Bọn họ ở bên ngoài chờ gần nửa tiếng, bên trong truyền ra tiếng gọi nhân chứng vào, cửa mở ra, người mặc cảnh phục gọi Hướng Cát Trình đi vào. Hướng Cát Trình cười cười với bọn anh rồi đi vào, Nguyễn Văn Hách nhìn chằm chằm cánh cửa đã đóng, lại nói cậu hồi hộp, Tiền Hàng ôm ôm cậu hi vọng có thể xoa dịu.

Tiếng vang trong phòng xét xử cũng rất lớn, bọn anh chỉ nghe được bên trong có người đối thoại, cụ thể nói cái gì thì không nghe rõ. Hai người đang nỗ lực nghe, một trận tiếng bước chân lộn xộn đến gần phía bên này, lại trông thấy hai vị cảnh sát mang theo Vương Hải bị còng đi về bên này.

“Sao lại là anh?” Tiền Hàng đánh giá Vương Hải đã bị còng, trên mặt gã còn có máu bầm, hẳn là mới đánh nhau với người ta. Nhưng cho dù Vương Hải đã từng lẻn vào bệnh viện, cũng không cần thiết phải còng lại chứ?

Vương Hải cúi đầu không trả lời, cảnh sát ở bên cạnh gã nhận ra Tiền Hàng bèn giải thích: “Là hắn ta liên lạc với đám côn đồ kia, lúc chúng tôi bắt được, hắn ta thiếu chút nữa bị sát thủ Lý Cường mướn giết chết.”

Tiền Hàng cười cười, cũng không phải cười việc Vương Hải thiếu chút nữa bị giết, mà là Vương Hải xuất hiện ở đây đại khái đã làm nhân chứng, lần này Lý Cường trở mình không nổi nữa.

“Truyền nhân chứng Nguyễn Văn Hách vào tòa.”

Cửa lại mở ra, trước khi vào Nguyễn Văn Hách nhìn Tiền Hàng, Tiền Hàng ra hiệu cho cậu phải bình tĩnh, cậu hít một hơi thật sâu rồi thở ra, nhấc chân bước vào phòng xử án, cửa lớn chậm rãi đóng lại. Tiền Hàng không yên tâm, lặng lẽ đẩy ra một khe hở nhỏ, chỉ thấy Nguyễn Văn Hách đi đến ghế nhân chứng, quan tòa bắt đầu hỏi.

Cũng giống như luật sư Trịnh đã mô phỏng, quan tòa hỏi Nguyễn Văn Hách về chuyện lén nghe trò chuyện, cũng may Nguyễn Văn Hách đã nghe qua vấn đề tương tự nên trả lời không có vấn đề gì. Quan tòa hỏi xong thì đến phiên luật sư hai bên, luật sư của Lý Cường bắt đầu nêu câu hỏi với Nguyễn Văn Hách.

“Cậu Nguyễn, nghe nói cậu vừa xuất viện, còn nằm viện ở bệnh viện số 5 đến tám tháng, bệnh tình của cậu rất nghiêm trọng à?”

“Nghiêm trọng còn có thể xuất viện sao?”

Nguyễn Văn Hách hỏi ngược lại, đương nhiên là nghe ra luật sư có hàm ý khác. Tiền Hàng ở ngoài cửa thở phào, cũng may Nguyễn Văn Hách không ngu, nếu như cậu trả lời nghiêm trọng, bằng chứng của cậu tám phần sẽ không được tiếp nhận.

Luật sư cũng không nản lòng tiếp tục hỏi: “Tôi nghĩ mọi người đều biết, bệnh thần kinh hễ phát bệnh sẽ không dễ dàng trị dứt hẳn, vậy thì chuyện mà người mắc bệnh thần kinh suy tưởng ra cũng không thể xem là thật.”

“Ông không phải bệnh nhân mà đã suy tưởng lời người khác nói là giả, chưa uống thuốc hả?”

Khu nghe xét xử phát ra tiếng cười, Tiền Hàng cũng thiếu chút nữa cười luôn, tiểu tử này vừa vào đã thành sư tử xù lông thật sự là có thể làm sặc người ta.

Sắc mặt luật sư không tốt lắm, nói với quan tòa: “Chánh án, tôi muốn khảo nghiệm một phen xem tinh thần của nhân chứng có bình thường hay không, tránh cho cậu ta nói bậy làm sai phán quyết.”

Chánh án ngầm đồng ý, luật sư nhìn tờ giấy đặt trên bàn trước mặt gã, “Vậy thì cậu Nguyễn, tôi hy vọng cậu có thể nghiêm túc trả lời các vấn đề của tôi. Câu hỏi của tôi cũng rất đơn giản, không phải suy nghĩ rắc rối, chỉ là những vấn đề thường gặp. Một con hồ ly đuổi theo con rắn đến bờ sông, rắn chui vào trong nước biến mất tăm, xin hỏi hồ ly còn có thể chờ được con rắn kia không?”

“Chờ không được, con rắn cũng không ngu.” Nguyễn Văn Hách trả lời còn nhỏ giọng nói, “Tôi thấy con hồ ly kia chính là ông, còn ở bờ sông mà chờ, thiệt là ngu chết.”

Trước mặt Nguyễn Văn Hách có micro, thế nên câu lầm bầm này của cậu được phóng đại ra, khu nghe xét xử lại truyền đến tiếng cười. Đắc ý trước đó của luật sư tan biến, rời khỏi chỗ ngồi đi đến trước mặt Nguyễn Văn Hách, từ trong túi móc ra một đồng tiền xu giơ lên cho mọi người xem, bày ra vật trong tay của gã ra. Luật sư bày ra xong tung đồng xu lên rồi tiếp được, sau đó lại tung lại tiếp được, tầm mắt của Nguyễn Văn Hách lên lên xuống xuống theo đồng xu. Tiền Hàng xem không hiểu lắm, luật sư tung đồng xu là muốn chứng minh cái gì.

Luật sư lại móc ra một đồng xu sau đó ném cho Nguyễn Văn Hách, “Biết không?”

Nguyễn Văn Hách nhìn đồng tiền trong tay, lại dòm luật sư, dư quang liếc đến Phương Chưng, Phương Chưng mặt đầy nghiêm túc nhìn cậu.

“Chú già, bây giờ ông mới biết chơi có hơi mất mặt rồi đó, ba tuổi tôi đã biết chơi rồi.”

Nguyễn Văn Hách nói xong còn bắn đồng xu trong tay ra đập trúng mặt luật sư, luật sư đau tới thiếu chút nữa kêu thảm, mắt thiếu chút nữa bị làm mù. Trong phòng bắt đầu có người nghị luận, không rõ Nguyễn Văn Hách đã thật sự hồi phục hay chưa.

Nguyễn Văn Hách đẩy luật sư che khuất chánh án ra, “Bác thấy đó, đây là ngộ thương.”

Luật sư gấp lên, che mắt bày tỏ mình là bị tập kích tới trọng thương. Chánh án gọi người tới xem vết thương của luật sư, ngay cả da còn chưa rách, vì vậy tiếp tục thẩm lý.

Lúc Tiền Hàng chờ nghiệm thương thì vuốt một vốc mồ hôi thay cho Nguyễn Văn Hách, cũng đã rõ vì sao luật sư lại đến trước mặt Nguyễn Văn Hách tung đồng xu. Bệnh nhân tinh thần thác loạn rất dễ dàng bị một hành động đồng nhất hấp dẫn, thậm chí còn làm ra hành vi bắt chước này nọ, nếu như vừa nãy Nguyễn Văn Hách tung đồng xu, luật sư sẽ đến gần một bước chứng minh Nguyễn Văn Hách chưa hết bệnh, một khi quan tòa nhận định Nguyễn Văn Hách vẫn là bệnh nhân, bằng chứng của Hướng Cát Trình cũng sẽ xuất hiện tính không xác thực.

Luật sư nghiệm thương xong trở về tiếp tục hỏi, "Cậu Nguyễn, hi vọng cậu trả lời vấn đề cuối cùng của tôi, quần áo này của cậu xem ra là hàng hiệu, trước khi nhập viện tài chính của cậu trước nay chưa từng xuất hiện vấn đề sao? Cha của cậu là một phú thương, bây giờ lại đang ngồi tù, sau khi xuất viện cậu chưa từng sống cùng mẹ, xin hỏi áo này của cậu từ đâu mà có?"

"Kháng nghị!" Luật sư Trịnh phát hiện ra tính nghiêm trọng của vấn đề, đứng dậy hô to kháng nghị.

Đối phương không đếm xỉa luật sư Trịnh, trở về chỗ ngồi của mình đem mấy bức hình cùng với hóa đơn thẻ bạc giao hết lên cho chánh án, "Người phụ nữ trên hình tên là Tiền Tuyết, là em gái của một nhân chứng khác trong bản án, làm giao dịch với cô ta chính là một trong số nguyên cáo Phương Chưng, vào ngày 8 tháng 12 bọn họ giao dịch một thẻ bạc. Tôi đã điều tra tấm thẻ kia, trên thẻ có ba vạn đồng, xế chiều ngày hôm đó Tiền Tuyết đã dùng tấm thẻ đó mua một lượng lớn quần áo, trên hóa đơn có ghi chép thu chi."

Trong phòng ồ lên, Ôn Thủy kinh ngạc nhìn Phương Chưng, như là đang hỏi sao lại bị chụp hình. Phương Chưng trừng Lý Cường đang ngồi ghế bị cáo, ngàn phòng vạn phòng vẫn là bị mắc bẫy. Lý Cường cười hữu hảo với bọn hắn, ý vị thắng lợi hết sức rõ ràng.

“Quần áo hiện giờ cậu Nguyễn đang mặc chính là đồ mà Tiền Tuyết đã mua lần đó, đây là biên lai chứng minh.” Luật sư lại tận tay giao lên một phần tài liệu, như vậy bọn họ làm chứng giả cũng nắm chắc rồi. [câu này không hiểu lắm, đại khái là nói nắm chắc bọn Tiền Hàng cấu kết làm chứng giả]

“Khoan đã!”

Tiền Hàng đột nhiên xông vào tòa, tay giơ một tấm thẻ bạc, “Đây là tấm thẻ trên hình, bên trong rốt cuộc có ba vạn đồng hay không phải kiểm tra mới biết được.”

Chương 64: Bệnh Thứ 64

DTV-EBOOK

Sự xuất hiện đột ngột của Tiền Hàng khiến cho phòng xét xử trong nháy mắt yên tĩnh lại, chánh án thấy buổi thẩm tra đã đi vào bế tắc, trực tiếp tuyên bố ngừng phiên tòa, hai giờ chiều mở lại. Lý Cường bị người mang ra khỏi tòa, Tiền Hàng chờ mọi người đi đến quán cơm gần đó ăn.

“Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bị gài rồi.” Phương Chưng ngồi vào bàn cơm vẫn còn đang nghĩ chuyện trên tòa, cũng may Tiền Hàng đã bổ sung tiền trong thẻ vào, bằng không bọn anh bị tố ngược lại là thông đồng thì phiền phức rồi.

“Tôi chỉ là muốn tìm thời gian trả lại cho anh, không ngờ đến còn có tác dụng.” Tiền Hàng thấy vui mừng vì trước khi Tiền Tuyết đi đã đưa thẻ lại cho anh, anh lại bù tiền vào, lúc này mới nghịch chuyển được tình thế trên tòa.

Ôn Thủy rót cho mình một chén trà trách mắng Phương Chưng, “Phương Chưng cậu cũng thật là, bị người ta chụp hình cũng không biết, thiếu chút nữa là thất bại trong gang tấc.”

“Sao tôi ngờ được người của Lý Cường lại ở ngoài bệnh viện chứ.” Phương Chưng cũng nghĩ mà sợ, một khi thông đồng, những chứng cứ trước đó cũng sẽ bị nghi ngờ, thậm chí có thể lật lại bản án.

Cơm nước của bọn họ lúc này đã mang lên, mấy người vừa ăn vừa nói chuyện mở phiên tòa vào buổi chiều. Tiền Hàng sợ Nguyễn Văn Hách chỉ gắp thịt, thế nên nhiều lần gắp rau cho cậu, thấy Phương Chưng giận dỗi liều mạng gắp cho bản thân, Ôn Thủy nhìn Phương Chưng thế này chỉ cảm thấy buồn cười.

“Tôi ở bên ngoài tòa trông thấy Vương Hải rồi, hắn ta muốn làm nhân chứng vạch mặt?” Tiền Hàng đang gắp rau bỗng dưng nhớ tới Vương Hải.

“Không sai, Vương Hải thiếu chút nữa bị sát thủ mà Lý Cường tìm tới giết, sát thủ kia đương nhiên cũng bị bắt, còn cho lời khai nữa, tôi xem Lý Cường làm sao mà trở mình.” Phương Chưng nghĩ lại cảm thấy sảng khoái, hắn chờ ngày hôm nay đã rất lâu rồi.

Ôn Thủy rất không phải lúc tạt nước lạnh Phương Chưng, “Cậu đừng có vui mừng quá sớm, tòa xử thế nào còn chưa biết chừng.”

Lời này thật sự là kích thích tới Phương Chưng, làm cho Phương Chưng giờ nhìn Ôn Thủy cũng nổi giận.

Hướng Cát Trình dừng đũa hỏi: “Vương Hải và mấy tên côn đồ khác sẽ lập thành một án khác nữa hả, năm sau xét xử?”

“Việc này còn chưa rõ, nhưng mà xử năm năm cũng không thành vấn đề.” Phương Chưng mới không thèm quan tâm mấy tên kia bị xử thế nào, dù sao cũng chạy không thoát bọn hắn được.

“Có điều Nguyễn Văn Hách ngược lại làm tôi nhìn với con mắt khác xưa nha,” Hướng Cát Trình đột nhiên nhắc tới Nguyễn Văn Hách, “Tôi còn cho rằng cậu ấy sẽ chịu không nổi vấn đề của luật sư mà nổi trận lôi đình.”

Nguyễn Văn Hách cười he he, vấn đề cuối cùng của tên luật sư kia quả thật khiến cậu tức giận, cậu là con riêng, cũng không cách nào sống cùng một chỗ với mẹ, nhưng không thích bị lấy ra nói trước mặt nhiều người như vậy. Nhưng mà cậu còn nhớ rõ lời của Tiền Hàng, bảo cậu khống chế tâm tình, cậu làm được

rồi.

Tiền Hàng nhìn về phía Nguyễn Văn Hách, trong mắt nhiều hơn một tia vui mừng, “Em trả lời rất tốt, tâm tình cũng đã có thể khống chế rồi, bệnh tình xem như là đã triệt để ổn định.”

Nguyễn Văn Hách gắp thịt trong chén Tiền Hàng, “Vậy thì cho em một cái khen thưởng đi.”

Tiền Hàng không có so đo với cậu, quả thật là phải khen thưởng thật tốt cho cậu.

Mấy người ăn cơm xong trở lại tòa án chờ mở phiên tòa, người nghe xử cũng đã lục tục trở lại. Đúng hai giờ chiều, đám người chánh án tiến vào tòa, Lý Cường lại bị mang trở lại. Phiên tòa lại mở, chánh án nói chuyện thẻ bạc của Tiền Hàng, chứng thực số thẻ giống với thẻ giao dịch, số tiền bên trong cũng tương đồng. Đám người triệt để yên tâm, chứng cứ của bọn họ có thể tin tưởng.

Nguyễn Văn Hách còn chưa làm chứng xong trở lại ghế ngồi nhân chứng, luật sư của Lý Cường lại đề ra mấy câu hỏi cho Nguyễn Văn Hách, muốn cực lực chứng minh Nguyễn Văn Hách là một bệnh nhân, nhưng đều bị câu trả lời thỏa đáng của Nguyễn Văn Hách phản bác trở về, đối phương cuối cùng không còn lời để nói. Nguyễn Văn Hách ra khỏi tòa, Tiền Hàng làm nhân chứng thứ ba lên tòa. Quan tòa hỏi toàn bộ quá trình bị thương của Tiền Hàng, cùng với vì sao lại bị thương, có từng trông thấy những văn kiện kia chưa, Tiền Hàng trả lời từng cái một. Các vấn đề phía pháp viện hỏi xong, luật sư của Lý Cường lại bắt đầu hỏi.

Luật sư đứng đậy hỏi: “Bác sĩ Tiền, anh và đương sự của tôi quen biết ở đâu, lúc ấy anh đang làm gì?”

“Bệnh viện, tôi và bệnh nhân của tôi đang nói chuyện.”

“Không hoàn toàn là nói chuyện, còn có đùa giỡn đúng không?” Luật sư hỏi lại.

Tiền Hàng bắt đầu cảnh giác, “Bệnh nhân của tôi rất đặc thù, thỉnh thoảng sẽ có lúc không an phận, quậy một trận cũng không có gì.”

“Đúng rồi, việc này rất bình thường, nhưng lúc đương sự của tôi xuất hiện hình như quấy rầy đến các anh.” Luật sư nhìn Tiền Hàng.

“Không có gì có thể quấy rầy cả, ông ấy chỉ là tìm người, tôi trả lời ông ta.” Tiền Hàng ngừng một chút mới đáp lời, quả nhiên luật sư này tránh nặng tìm nhẹ, muốn khiến cho chánh án nghĩ rằng anh và Lý Cường có mâu thuẫn, thế nên mới đến làm nhân chứng bất lợi cho Lý Cường.

Luật sư lại hỏi: “Chuyện bác sĩ Tiền bị thương tôi cũng nghe nói rồi, khi ấy bị bắt lên xe, anh nói cái gì khiến cho đám côn đồ lấy dao đâm anh?”

“Bọn họ hỏi đồ vật ở nơi nào, tôi nói ở chỗ cảnh sát, sau đó có một người móc dao ra đâm tôi.”

“Vậy chính là nói bọn họ từ đầu không có muốn giết anh, chỉ là thẹn quá hóa giận nhất thời xúc động.”

Tiền Hàng lúc này mới ý thức được tại sao luật sư lại hỏi như vậy, anh muốn sửa lại lời của luật sư, luật sư đã bắt đầu hỏi vấn đề tiếp theo.

“Vậy thì bác sĩ Tiền, anh đã đọc qua văn kiện đó chưa?”

Tiền Hàng chặn nộ khí xuống trả lời, “Có xem qua loa một lần, kiểu như là hạng mục hợp đồng này nọ, tôi không hiểu mấy cái

này lắm."

"Vậy đó chính là thứ rất bình thường, không có tính quan trọng."

Lời luật sư vừa dứt, Tiền Hàng đã đoạt lời trước: "Cũng không phải đồ vật không quan trọng gì, bởi vì khi tôi mang một phần tài liệu đến thì trên đường gặp phải một đám người, bọn họ cho rằng tôi mang phần văn kiện kia. Tôi thừa lúc lộn xộn lên xe chạy trốn, bằng không khi đó đã bị người ta đâm dao chết rồi."

Luật sư há mồm muốn chuyển hướng đề tài, Tiền Hàng thuật lại kỹ càng quá trình mình mang chứng cứ đến, luật sư thật hận đã hỏi sai vấn đề.

Tiền Hàng nói với nhóm người chánh án: "Tấm thẻ kia là do tôi mượn Phương Chưng, bởi vì lúc tôi bị thương trong thẻ tạm thời không có tiền, thế nên thương khỏi tôi đã trả lại cho anh ta."

Luật sư của Lý Cường nín rồi, luật sư Trịnh bắt đầu hỏi, vấn đề của ông đương nhiên là hướng về phía Phương Chưng rồi, nhấn mạnh Lý Cường sai khiến rắp tâm giết người, ý đồ đẩy Lý Cường về mức chung thân. Vấn đề của bọn họ cuối cùng hỏi xong, Tiền Hàng từ trong tòa án đi ra, Nguyễn Văn Hách thấy anh đi ra thì hỏi tình huống trên tòa, hai người từ một cửa khác của tòa án đến khu nghe xét xử.

Vị bác sĩ làm phẫu thuật cho Tiền Hàng đến buổi chiều mới chạy đến, vừa vặn tiến vào làm chứng minh, chứng thực vết thương mà Tiền Hàng chịu không phải là thương vẽ ra trong vô tình khi đánh nhau, mà là vết thương trí mạng có ý giết người. Sau khi bác sĩ đi ra, Vương Hải làm nhân chứng vạch tội được gọi vào tòa, chánh án vẫn như trước hỏi tên Vương Hải, tiếp đó hỏi tới chuyện gã giúp Lý Cường liên lạc du côn bắt và làm bị thương Tiền Hàng. Vương Hải cũng không giấu diếm, đem những chuyện gã vì sao giúp Lý Cường, làm sao cùng Lý Cường liên lạc

đám du côn kia, cũng nghe theo mệnh lệnh sai sử đám du côn kia hỏi dò Tiền Hàng chuyện văn kiện kể ra hết.

Phương Chưng nghe Vương Hải trả lời thì đã yên tâm, Lý Cường triệt để không còn cách nào trở mình. Lý Cường trên ghế bị cáo có thể nói là mặt mày phẫn hận, nhưng lại không tiện lên cơn, chỉ có thể một mực trừng Phương Chưng, bộ dáng muốn nuốt tươi hắn.

Vương Hải làm chứng xong, chánh án tuyên bố phiên tòa lần hai kết thúc, ba ngày sau sẽ tuyên bố kết quả. Lý Cường đứng dậy nhưng ánh mắt vẫn một mực dán lên người Phương Chưng, cảnh sát canh giữ một bên chuẩn bị mang lão đi. Phương Chưng đi qua gọi Lý Cường lại, tay đút trong túi rút ra, trên tay còn nắm một đóa hoa giấy trắng.

“Biết tại sao tôi vẫn luôn mang hoa trắng không?” Phương Chưng cài hoa lên túi áo vest của Lý Cường, “Sợ không rảnh lo ma chay, nên chuẩn bị trước cho ông.”

“Không phải cứ như vậy là xong đâu.” Lý Cường kéo hoa trắng xuống vứt trên đất, theo cảnh sát rời đi.

“Đã xong hết rồi.” Phương Chưng một bước đạp lên trên hoa trắng.

Vị thẩm phán viên cuối cùng đi ra dòm dưới chân Phương Chưng nhắc nhở, “Cấm ném rác lung tung.”

“Dạ dạ dạ, tôi đây nhặt ngay.”

Phương Chưng cúi đầu khom lưng, mấy người Tiền Hàng cười, khí thế mới nãy của hắn nhất thời mất tăm.

Bọn họ rời khỏi tòa án ai nấy về nhà, Tiền Hàng với Nguyễn Văn Hách trên đường về mua chút đồ ăn, chuẩn bị tối nay ăn to một

bữa, xem như là chúc mừng trước.

Về nhà, Tiền Hàng xách này nọ vào nhà bếp, Nguyễn Văn Hách mặc dù không biết nấu cơm, nhưng biết cắt rau, bèn đến giúp đỡ. Tiền Hàng phối gia vị xong, lại nhìn Nguyễn Văn Hách một cái, ánh mắt trừng thẳng băng.

“Em cắt rau thành vụn rồi, dừng tay.” Tiền Hàng thực sự là ngán tìm hiểu sao Nguyễn Văn Hách cắt mấy thứ rau này thành vụn nhỏ.

Nguyễn Văn Hách ngừng tay lại, bốc lên một chút bỏ vào trong miệng, “Vào miệng liền tan.”

Tiền Hàng bó tay luôn, “Còn sống mà ăn cái gì, được rồi em ra ngoài đi.”

“Anh ghét bỏ em.” Nguyễn Văn Hách vờ muốn khóc.

Tiền Hàng nhận lấy con dao trong tay cậu, “Em thấy cái thùng giấy dưới đất không, tôi đặt cho em một bộ sách giáo khoa trung học, năm sau em đã nhập học lại rồi, lấy sách ra đọc chút đi.”

Nguyễn Văn Hách nghe có đồ vội chạy ra phòng khách xem, quả nhiên bên cạnh sô pha trông thấy một thùng giấy to, mở ra nhìn thấy bên trong chất một chồng sách giáo khoa trung học. Tùy tiện cầm lên quyển đầu tiên lật lật cảm thấy thật quen thuộc, nhưng mà cậu đã một năm không đi học, đối với thứ trên sách đã sớm quên mất rồi.

Cơm tối làm xong, Nguyễn Văn Hách giúp mang thức ăn đã nấu chín đặt lên bàn, ăn cơm cùng Tiền Hàng nói tới chuyện trường học trước đây. Tiền Hàng nhìn ra được Nguyễn Văn Hách cũng thích đến trường chơi với các bạn, dù sao thì các cậu cũng xấp xỉ tuổi nhau, cơ mà Nguyễn Văn Hách tám tám từ chuyện đi học tám tới phiên tòa hôm nay.

“Đường lang, hôm nay em biểu hiện tốt không, có khen thưởng gì không?” Nguyễn Văn Hách cười khúc khích với Tiền Hàng, Tiền Hàng chỉ đống sách trên sô pha ý bảo đó chính là khen thưởng.

Nguyễn Văn Hách liếc nhìn đống sách chu mỏ, “Đó mà thưởng cái gì, em muốn cái khác.”

“Không có cái khác, thành thật ăn cơm đi, ăn xong tắm rửa đọc sách.” Tiền Hàng vừa ăn vừa nói, “Em còn có nửa năm là phải đi học rồi, em nói muốn làm bác sĩ, cho nên phải học hành cho giỏi.”

Nguyễn Văn Hách ò một tiếng không nói gì nữa, ăn cơm xong thì đi tắm. Tiền Hàng thì ngồi trên sô pha đọc mấy quyển sách nọ, anh tốt nghiệp đã nhiều năm, sách giáo khoa đã sớm bán khi nhận được thư báo trúng tuyển, bây giờ nhìn thấy sách trung học vẫn thật là hoài niệm. Cửa phòng tắm mở ra, Nguyễn Văn Hách đã tắm xong chạy thẳng đến sô pha, từ phía sau một phen ôm cổ Tiền Hàng, sau đó nhảy lên sô pha lăn vào trong lòng anh.

“Ha, không lên nổi à, người ta tắm tới thơm ngào ngạt vầy mà anh còn không thể đứng dậy sao?” Nguyễn Văn Hách vừa nói vừa chui vào trong lòng Tiền Hàng, người anh em của Tiền Hàng như mong đợi đứng dậy, Nguyễn Văn Hách cố ý cọ sát tại chỗ đó, lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, “Đường lang, đừng nhịn, sẽ gây nội thương.”

“Em sẽ hối hận.”

Chương 65: Bệnh Thứ 65

DTV-EBOOK

Trải qua thời gian một đêm, Tiền Hàng đã hiểu rõ cái gì gọi là *nhân lưu hữu dư địa thoại biệt thuyết mãn**. Tối qua anh lại bị yêu tinh Nguyễn Văn Hách dắt mũi dẫn đi, với cái thân thể bệnh nặng vừa khỏi của anh làm một lần là đã đủ, thế mà tối qua lại làm đến ba lần, thật sự là đã dùng hết chút xíu tinh khí mà anh dưỡng gần đây.

[*nhân lưu hữu dư địa thoại biệt thuyết mãn: chuyện không thể nói chắc chắn 100%]

Nguyễn Văn Hách ngủ dậy nhìn Tiền Hàng đang ngồi bên giường, ôm lấy eo anh sáp qua, "Đại đường lang, em không bao giờ nói anh không lên nữa, anh là cái này."

Tiền Hàng liếc nhìn ngón cái dựng thẳng của cậu, chụp một phát lên đỉnh đầu Nguyễn Văn Hách đẩy cậu ra, "Trước đây tôi đã từng nói rồi, mỗi tuần không được nhiều hơn ba lần, mỗi lần không thể hai phát, vậy nên tuần này dùng hết rồi, tuần sau tiếp tục."

"Hả, đừng mà, đường lang ~" Nguyễn Văn Hách làm nũng, âm thanh ngọt nị chứa lượng đường quá mức.

"Kêu anh trai cũng không được, mặc quần áo vào chuẩn bị ăn cơm." Tiền Hàng vào nhà bếp làm điểm tâm, trong nhà nuôi một con yêu tinh hút tinh khí người bộ dễ lắm sao.

Nguyễn Văn Hách hừ một tiếng, cậu cũng không tin sói không ăn mặn. Tiền Hàng bận rộn làm cơm, Nguyễn Văn Hách đi rửa mặt, hai người ăn xong đến bệnh viện.

Có thể là gần đến cuối năm, công việc ở bệnh viện cũng bắt đầu nhiều lên, người thân đến thăm bệnh nhân muốn đạp nát cửa luôn. Tiền Hàng một bên bận trông bệnh nhân, một bên tiếp đãi người nhà đến thăm bệnh nhân, còn phải đề phòng Nguyễn Văn Hách tùy thời chìa móng sói về phía anh. Nhân công trong bệnh viện không đủ, Nguyễn Văn Hách cũng trở thành nhân viên y tế tiếp đón người thân, cơ mà vẫn luôn có thời gian nhàn rỗi, mỗi khi nhàn rỗi là lại nghĩ tất cả biện pháp câu dẫn Tiền Hàng.

“Tiền Hàng, em bị bệnh nhân làm ướt rồi.”

Khi Nguyễn Văn Hách ướt dầm dề đến tìm Tiền Hàng, mắt Tiền Hàng đều dại hết ra, “Ngu ngốc, còn không mau thay quần áo, lạnh chết em!”

Tiền Hàng bất chấp còn có một thân nhân phải tiễn, cởi áo blouse xuống và áo gió bên trong mặc lên cho Nguyễn Văn Hách, vội kéo cậu vào phòng làm việc của mình. Đến phòng làm việc, Tiền Hàng chỉnh nhiệt độ điều hòa đến lớn nhất, bảo Nguyễn Văn Hách cởi quần áo ướt ra.

“Sao em lại ngốc như vậy, bệnh nhân hắt nước thì tránh chứ, trời lạnh thế này bị đông hỏng rồi làm sao.” Tiền Hàng lục đồ trong tủ quần áo, cũng may tủ đồ của anh còn có quần áo mùa đông, kịp dùng khẩn cấp.

“Em không phản ứng kịp.” Nguyễn Văn Hách cởi quần áo xuống nói.

Tiền Hàng tìm được quần áo xoay người lại, vừa vặn đối diện với thân thể trần trụi của Nguyễn Văn Hách, anh dời tầm mắt thả quần áo lên giường, “Em mặc vào đi, tôi đi xem tình hình của bệnh nhân.”

Nguyễn Văn Hách một phen kéo Tiền Hàng lại, “Đừng chạy chớ,

tới nha tới nha, gia chịu nổi mà."

Tiền Hàng thật muốn đánh tỉnh cái tên Nguyễn Văn Hách đầy đầu đều là ý nghĩ sắc tình này, "Mặc quần áo."

"Không, không thì em đi tìm Phương Chưng vậy."

"Em mà dám, tôi đánh gãy giò em."

Nguyễn Văn Hách giơ chân câu lấy Tiền Hàng, rất có ý vị anh mau đánh đi.

"Đừng quậy, đây là bệnh viện." Tiền Hàng gạt chân Nguyễn Văn Hách xuống rồi đi ra ngoài, còn không đi ra nữa sẽ lại bị nhóc điên dắt mũi.

"Hừ, anh sẽ hối hận đấy." Nguyễn Văn Hách thở phì phò mặc quần áo, còn đánh một cái hắt xì.

Tiền Hàng rất lo lắng Nguyễn Văn Hách sẽ tiếp tục quấy phá, nhưng mà từ sau khi Nguyễn Văn Hách ra khỏi phòng làm việc cũng không làm ra chuyện gì khác thường, thậm chí hai ngày kế tiếp cũng rất an phận. Việc này khiến cho Tiền Hàng lần không ra đầu mối, cơ mà trước khoan lo chuyện này, đi nghe kết quả phán quyết mới là quan trọng nhất.

Ngày kết án lần hai, ghế ngồi nghe xử đầy ních người, cũng không biết đám người này ở đâu ra nữa. Chánh án bắt đầu đọc bản án, niệm một cái hết bốn chục phút, nguyên nhân quá trình nói rất là tường tận, nói đến kết quả phán quyết mọi người đều tinh thần phấn chấn lắng nghe.

"Bị cáo Lý Cường tham ô nhận hối lộ, dùng thủ đoạn bất chính mưu đoạt tiền của người khác, lại sai khiến người khác bạo lực cướp đoạt vật chứng, suýt nữa khiến người bị hại tử vong, giết người không thành thuê sát thủ ý đồ giết hại người liên lạc. Trải

qua kiểm tra chứng minh phạm tội là thật, hiện phán quyết như sau, hoàn trả tất cả tài sản bất chính đã đoạt được, tài sản còn lại tịch thu, phán ở tù chung thân, tước bỏ quyền lợi chính trị trọn đời, không được kháng án. Những bị cáo còn lại chọn ngày khai thẩm."

"Tốt!"

Phương Chưng nghe phán quyết xong thì hô một tiếng tốt, đây mới gọi là tiếng kêu hả lòng hả dạ. Hắn chờ ngày này đã rất lâu rồi, thậm chí giả điên nhập viện, kết quả thế này hoàn toàn là thứ hắn muốn.

"Chúc mừng, cuối cùng giải quyết được Lý Cường rồi." Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách là người đầu tiên đi qua chúc mừng.

Phương Chưng vui tới nổi khóe mắt có hơi ướt, "Cùng vui cùng vui, đi đi đi, đi quán cơm ăn mừng."

Phương Chưng kéo bọn anh đến quán cơm, đám người Tiền Hàng không tiện từ chối bèn đi theo. Vì để chúc mừng, Phương Chưng chọn không ít rượu và thức ăn, nhóm người Tiền Hàng cũng vui vẻ, nâng rượu cùng Phương Chưng uống.

"Mấy chú không biết đâu, khi anh biết Lý Cường đoạt mất công ty, anh thật sự đã muốn đi tìm chết." Phương Chưng uống không ít say bí tỉ nói, "Đó là công ty mà anh dùng tiền của bố mẹ và nỗ lực của chính mình gầy dựng nên, không ngờ mới có mấy tháng đã bị đoạt mất, anh nằm mơ cũng muốn đoạt trở về, đã nhiều lần xách dao muốn đi tìm Lý Cường tính sổ."

"Nhưng mà Lý Cường cũng không phải ngồi không, biết anh sẽ tìm tới cư nhiên ra tay với anh trước." Phương Chưng vỗ vỗ vai của Ôn Thủy ngồi bên, Ôn Thủy gạt tay hắn ra, "Khi đó nếu không phải Ôn Thủy ra tay, anh đã sớm chết vào hai năm trước rồi, bây giờ chính là xác rữa không biết bị chôn ở đâu."

Tiền Hàng cũng uống chút rượu, nhưng mắt không hoa, trông thấy động tác của Ôn Thủy thì nhớ tới chuyện của y, hôm nay nói không chừng chính là một cơ hội.

Phương Chưng uống nhiều quá rồi, đầu lưỡi líu lại kể chuyện xưa, "Núc mới tới bịnh diện anh đứng hềnh nun, bịnh nhơn hơm có giống như anh tưởng, có khi rớt là dọa người."

["Lúc mới tới bệnh viện anh đứng hình luôn, bệnh nhân hông có giống như anh tưởng, có khi rất là dọa người."]

Hướng Cát Trình nhớ đến chuyện trước đây thì cười, "Anh còn không biết xấu hổ mà nói, đêm hôm gọi tôi tới hầu anh ngủ, anh vậy mà sợ tới ngủ không được."

"Ai, ai nói tôi sợ, tui là do đổi cái chăn, tui ngẩu hông được." Phương Chưng gân cổ cãi, "Chẳng qua là ở cùng tụi nó lâu cũng hông sợ người nữa, he he… Tui có hơi nhớ tụi nó rồi."

"Bọn họ cũng nhớ anh, tùy thời hoan nghênh anh trở về." Hướng Cát Trình cụng ly với Phương Chưng, "Hoan nghênh anh nán ở môi trường của người bình thường không nổi sẽ đến tìm tôi."

"Xí, tui cũng không muốn chơi với anh."

Phía bên kia trò chuyện, vừa khéo Tiền Hàng ngồi bên cạnh Ôn Thủy thỉnh thoảng nói vài câu với y, nhưng mà Ôn Thủy này trước nay nói không nhiều, thế nên hai người nói được vài ba câu thì đã kết thúc.

"Phương Chưng uống rượu vào là càng nhiều chuyện." Tiền Hàng cố ý khơi mào câu chuyện.

Ôn Thủy liếc nhìn Phương Chưng ở bên cạnh càng nói càng

hăng, “Tên này chính là như vậy, nhưng mà uống hay không uống thì đều là một tên nhiều chuyện.”

“Anh và anh ta đã quen biết từ lâu đúng không, cảm giác rất quen thuộc.” Bản thân Tiền Hàng cũng không phải người nói nhiều, vắt hết óc nghĩ ra một câu thế này tiếp chuyện.

“Ừa, tính ra cũng hơn hai chục năm rồi, tiểu học, trung học đều cùng một trường, tuy không cùng trường phổ thông, nhưng sống gần nhau nên thường có thể chạm mặt.” Nhắc đến quá khứ, tâm tình của Ôn Thủy sa vào hồi ức, chuyện về thời học sinh, cùng với chuyện trước đó nữa.

Tiền Hàng chú ý đến ánh mắt Ôn Thủy thay đổi, vùng chân mày cũng hơi hơi nhíu lại. Lúc này Phương Chưng không biết tám tới cái gì, huơ tay đặt lên một bên vai kia của Ôn Thủy, thiếu chút nữa đã đánh trúng mắt kính của Tiền Hàng.

“Tên nhóc này hồi nhỏ so với bây giờ dễ thương hơn nhiều, biết chạy theo tui kêu ca ca, tụi tui chỉ kém có mấy ngày thui.” Phương Chưng ôm vai Ôn Thủy, ngón tay chọt lên mặt Ôn Thủy, Ôn Thủy một phen đẩy hắn ra.

“Lại chảnh chọe nữa rồi.” Phương Chưng quả thật đã thành ma men, thiếu chút nữa ôm Ôn Thủy cắn hai ngụm.

Tiền Hàng vẫn một mực không lên tiếng, đang nghĩ làm sao để khuyên nhủ Ôn Thủy.

Phương Chưng lại thêm một ngụm rượu vào bụng, nhấc mắt phát hiện Nguyễn Văn Hách, giơ ly chạy đến bên cạnh cậu, “Tiểu Văn Văn, đừng có ăn không chứ, mau mau tới làm một ly.”

Nguyễn Văn Hách thấy thịt là đã điên rồi, mặc kệ bọn họ một mình ăn bạo, ăn tới đầy miệng đều là mỡ, Tiền Hàng thỉnh thoảng sẽ lau lau miệng cho cậu, hệt như hầu hạ em bé. Nguyễn

Văn Hách rất ít uống rượu, không hiểu thứ này có gì uống ngon, có điều cảm giác lâng lâng sau khi uống vẫn không tệ, thế là tự rót cho mình một ly.

Tiền Hàng sợ mất hứng nên khuyên Nguyễn Văn Hách uống ít thôi, cậu đồng ý một tiếng không chút kiêng kỵ, nhưng lại từng ngụm từng ngụm cụng ly với Phương Chưng.

“Uống ít chút.” Tiền Hàng không nhìn nổi nữa, đoạt lấy ly rượu của Nguyễn Văn Hách.

“Sao, sao chuyện… còn còn còn có thể… hức!” Nguyễn Văn Hách mắt say lờ đờ đẩy Tiền Hàng, một tiếng nấc rượu hun Tiền Hàng sặc thiếu chút nữa ngất xỉu, cậu lại chuyển đầu cụng ly với Phương Chưng.

Tiền Hàng trừng Phương Chưng một cái, “Em lại quậy tiếp đi, uống nôn thì nôn lên người em hết.”

Phương Chưng một hớp uống sạch rượu trong ly, “Không sao, đúng không Tiểu Văn Văn?”

“Đống…” Lưỡi Nguyễn Văn Hách bị líu, tiếng nói ra cũng không rõ ràng.

“Tiểu Văn Văn, tụi mình tới chơi ong mật nhỏ đi, một chú ong mật nhỏ nha…”

“Không chơi với anh, em với Ôn ca…” Nguyễn Văn Hách với tới Ôn Thủy ngồi cách bởi Tiền Hàng, không với tới y bèn thẳng thắn nằm lên đùi Tiền Hàng, “Ôn, Ôn ca… tới chơi đi.”

Ôn Thủy rất là câm nín với con ma men hiện giờ, né tránh tay của Nguyễn Văn Hách dịch qua bên cạnh một tý, “Uống ít thôi.”

Nguyễn Văn Hách vươn vươn tay lại không sờ được thì khóc lên,

“Hu hu hu… Ôn ca chán ghét em…”

Phương Chưng buông ly rượu xuống chất vấn Ôn Thủy, “Tiểu Ôn Thủy chú chừa mặt mũi coi, Tiểu Văn Văn khóc rồi kìa.”

“Đều tại cậu cưng chiều.” Ôn Thủy phản bác.

Nguyễn Văn Hách cố gắng thò người qua bên Ôn Thủy, cuối cùng sờ được y, còn chưa cười lên đã bị Ôn Thủy gạt tay đi.

“Ôn, Ôn ca… tại sao anh lại chán ghét người khác chạm vào?” Nguyễn Văn Hách buồn bực, trước đây cũng có lúc bị Ôn Thủy né tránh.

Tiền Hàng cho Nguyễn Văn Hách một cái khen thưởng, câu hỏi này đủ trực tiếp có dũng khí, chính là không biết Ôn Thủy sẽ trả lời thế nào.

Chương 66: Bệnh Thứ 66

DTV-EBOOK

Ôn Thủy buông đũa xuống nhìn những người khác, tầm mắt cuối cùng dừng lại trên người Tiền Hàng, "Anh cũng muốn hỏi đúng không? Từ ánh mắt anh tôi đã nhìn ra rồi."

Tiền Hàng gãi gãi đầu, biểu tình của anh có rõ ràng như vậy sao.

Ôn Thủy lại nhìn Phương Chưng đang đứng bên cạnh Nguyễn Văn Hách, "Là cậu cái tên lắm mồm này nói à."

Phương Chưng chạy đến bên cạnh Ôn Thủy ghé đầu lên vai y giả vờ khóc, "Người ta chính là vì tốt cho cậu mà ~ Tiểu Ôn Thủy đừng đánh tớ."

"Trở về xử lý cậu sau." Ôn Thủy đẩy Phương Chưng ra nói với bọn họ, "Hôm đó tôi té xỉu quả thật là vì nhớ tới mẹ, năm đó tôi tận mắt thấy mẹ nhảy xuống từ trên nóc tòa nhà đó, tôi từng tự hỏi bản thân không chỉ một lần, rằng mẹ như vậy có phải tại tôi?"

"Xác thật là tại anh."

Lời này của Tiền Hàng vừa ra, Phương Chưng đã nhẹ nhàng thọc anh một cú, anh không đoái hoài Phương Chưng tiếp tục nói: "Nếu như anh ít tiếp cận bà ấy, tinh thần bà ấy sẽ không sụp đổ."

Ôn Thủy đột nhiên đứng dậy níu lấy cổ áo Tiền Hàng, Phương Chưng sợ bọn anh đánh nhau bèn ngăn giữa hai người, Hướng Cát Trình vội chạy qua kéo bọn anh qua.

“Anh muốn nói đó là mẹ của anh, nên anh không thể không thân cận.” Tiền Hàng ngay cả nhúc nhích cũng không, vẫn như cũ ngồi trên ghế ngẩng đầu nhìn Ôn Thủy, “Nhưng mẹ anh lại không thể nào khống chế hành vi của mình, đánh anh mắng anh thiếu chút nữa giết chết anh. Là một đứa con anh làm rất tốt, anh không né tránh vào thời điểm bà ấy khó khăn nhất, vẫn không so đo hiềm khích lúc trước mà sinh sống thật tốt với mẹ, cho nên anh làm không sai.”

Tay của Ôn Thủy dần dần buông lỏng, bởi vì đó chính là mẹ, cho dù bị đối xử như thế, nhưng khi mẹ nói lời cầu xin tha thứ y vẫn tha thứ. Nhưng y không hiểu tại sao mẹ vẫn muốn giết chết y, mãi đến bây giờ y vẫn không rõ mình đã làm sai chuyện gì, nếu như y sai thì có thể sửa, nhưng không thể vì vậy mà đền một mạng cho mẹ.

Tiền Hàng đứng dậy, tựa như mang cho Ôn Thủy một manh mối nào đó, “Sự ra đời của anh nhất định từng mang đến niềm vui cho bà ấy, nhìn anh lớn lên mỗi ngày, bà ấy nhất định từng huyễn tưởng con trai mình lớn nên người sẽ trở nên nổi bật rồi cưới vợ sinh con. Nhưng cuộc sống ở Ôn gia không thích hợp với bà, bà ấy không cách nào tiếp nhận khoảng cách giàu nghèo lớn như thế, thậm chí không cách nào đối diện với anh, cho dù anh có nghe lời thế nào có ưu tú đến đâu cũng vô ích. Anh đối với bà ấy không có một câu oán trách, chỉ muốn ở bên cạnh bà, nhưng bà không cách nào cảm nhận được, cho rằng anh cũng như những người khác xem thường bà, ra tay với cậu bé nhỏ yếu là anh có thể khiến tâm lý bà bình ổn.”

Ôn Thủy nghe Tiền Hàng nói thì ngồi trở về, sự tình quả thật giống như Tiền Hàng nói. Khi ấy y không hiểu tình huống trong nhà, chỉ cho rằng mình quá ồn quá quậy không được mẹ yêu thích, cho nên nỗ lực làm mình yên tĩnh xuống nỗ lực học tập, làm một đứa trẻ được mẹ thích, nhưng hết thảy đều là công toi. Sau đó y nghe được một số lời đồn liên quan đến mẹ, nói rằng mẹ y đã lén trộm tiền trong nhà để tiếp tế nhà mẹ đẻ, còn nói

cha y muốn ly hôn, cưới con gái vị phú thương nào đó, ngay cả lễ đính hôn cũng đã cử hành rồi. Dần dần y hiểu được cảm xúc khi ấy của mẹ, cũng hiểu dưới loại tình huống ấy thứ mẹ cần không phải là một đứa con ưu tú, mà là một gia đình đầm ấm, đây không phải là thứ mà một mình y có thể làm được.

"Bà ấy xảy ra chuyện không hoàn toàn bởi vì anh, mà là kết quả của nhiều loại nhân tố kết hợp với nhau, không phải do anh tạo thành." Tiền Hàng vỗ vỗ vai Ôn Thủy, "Năng lực một người có hạng, anh đã làm thứ anh nên làm, anh để trong lòng hai mươi năm, cũng nên buông xuống rồi."

"Ha, được một người nhỏ tuổi hơn an ủi thật mất mặt. Mỗi năm đến ngày giỗ của bà tôi đều không dám đốt tiền cho bà ấy, chỉ dám đến dưới tòa nhà đó nhìn, trở về phải bù lại." Ôn Thủy ngửa đầu chải tóc, muốn giấu đi nước mắt sắp chảy ra. Hôm đó đến bệnh viện, chính là ngày giỗ của mẹ, y cũng không biết tại sao muốn đi, chờ khi phản ứng lại được thì đã đứng nhìn dưới lầu rồi.

Nguyễn Văn Hách say đến buồn ngủ rồi, nghe thấy tiếng cười thì ngẩng đầu, thấy Ôn Thủy cười ra tiếng thì lắc lư nhào qua, một phen ôm lấy y cọ cọ trên mặt y, "Ôn ca cười rồi, rất đẹp, em thích lắm."

Ba chữ em thích lắm này đâm Tiền Hàng đau nhói, nhóc Nguyễn Văn Hách này vui vẻ cọ rồi còn muốn hôn, Tiền Hàng lôi cậu ra, trở về phải giáo huấn nhóc điên này mới được.

Lần này Ôn Thủy không đẩy Nguyễn Văn Hách ra, chỉ là sờ sờ chỗ bị cọ, y đã rất lâu rồi không có thân mật với người khác như vậy, thiếu chút nữa đã quên con người cũng có độ ấm.

"Đừng nói mấy cái này nữa, cạn ly, uống cho đã!"

Phương Chưng thừa dịp mấy người họ nói chuyện đã rót rượu

cho họ, giơ ly lên cho mọi người cụng ly. Ôn Thủy nhận lấy ly rượu đứng dậy, chạm vào ly của bọn họ một ngụm uống sạch.

“Đã!”

“Lần đầu tiên tôi biết tửu lượng Ôn Thủy không tệ, lại tới.”

“Ôn ca lợi hại, so với tên họ Đường lợi hại hơn nhiều.”

“Nói ai họ Đường đó.”

“Ha ha, Nguyễn Văn Hách vẫn giống trước kia miệng không có điểm dừng.”

Mấy người trẻ tuổi uống vào là uống đến thỏa mãn tám chuyện. Ôn Thủy chưa từng buông thả như thế cũng xem như làm càn một phen, bất tri bất giác đã uống không ít, đứng cũng đứng không vững. Phương Chưng chính là một tên quỷ phá phách, một mực giật dây Ôn Thủy, bên cạnh còn có Nguyễn Văn Hách vô giúp vui. Tiền Hàng và Hướng Cát Trình mặc dù cũng uống không ít, nhưng cũng không cụng ly nhiều như bọn kia.

Một buổi cơm trưa la lết đến chiều, mấy người Tiền Hàng trả tiền xong thì loạng chà loạng choạng đi ra khỏi quán, xe thì không thể lái rồi, dứt khoát ném ở đây hôm khác lấy, bọn anh đến bên đường bắt taxi về nhà.

Nguyễn Văn Hách được Tiền Hàng dìu cứ cười khúc khích mãi, Tiền Hàng mở cửa đỡ cậu vào. Kỳ thật Tiền Hàng uống cũng sắp mơ hồ rồi, đỡ Nguyễn Văn Hách lên đến giường, đi uống thuốc tỉnh rượu, lại đút cho Nguyễn Văn Hách một viên mới đi ngủ.

Bởi vì uống rượu, Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách ngủ một giấc đến tối. Nguyễn Văn Hách tỉnh dậy là hô đau đầu, lăn lộn trên giường như chó chết, một hồi hô khó chịu một hồi la muốn ói.

“Được rồi, còn la nữa là thành bà bầu mất.”

Tiền Hàng đỡ Nguyễn Văn Hách dậy, đưa thuốc giải rượu đến trước mặt Nguyễn Văn Hách, cậu chàng ngửi thấy rất thơm thì uống mấy ngụm.

“Ông đây say rượu không so đo với cưng.” Nguyễn Văn Hách hừ hừ nằm thẳng cẳng trên giường.

“Em vầy mà nói say rượu cái gì, tối đa là rượu lên não thôi.”

Tiền Hàng cởi giày ngồi lên giường, kéo chân Nguyễn Văn Hách qua xoa ở huyệt túc tam lý nằm ở ba tấc phía dưới đầu gối. Nguyễn Văn Hách không hiểu Tiền Hàng đang làm gì, nhưng mà chỗ đó được xoa làm bụng thoải mái hơn.

Tiền Hàng xoa một hồi rồi hỏi Nguyễn Văn Hách, “Dễ chịu hơn chưa?”

“Ừm, đường lang anh quả là thần nhân.”

Nguyễn Văn Hách chìa luôn cái chân còn lại qua, Tiền Hàng đổi chân tiếp tục xoa, “Ấn ở chỗ này có thể thúc đẩy dạ dày co bóp, giúp tiêu hóa rượu trong bụng em.”

“Ồ, dễ dàng kéo phân.”

Tiền Hàng vỗ một phát lên bụng Nguyễn Văn Hách, cậu cười há một tiếng bắt lấy Tiền Hàng cù lét, cùng anh quậy. Hai người đang quậy trên giường, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Tiền Hàng xuống giường mở cửa. Tiền Hàng đi qua liếc qua mắt mèo trông thấy ba mẹ đứng ngoài cửa, vội vàng mở cửa cho họ.

“Ba mẹ, sao hai người lại đến nữa?” Chẳng lẽ biết ngày mai là nguyên đán, cho nên qua bên này đón mừng.

Mẹ Tiền vào cửa tìm Nguyễn Văn Hách, Tiền Hàng đang buồn rầu có phải chăng giới tính của Nguyễn Văn Hách đã lộ rồi không, thế mà câu nói kế tiếp của mẹ Tiền triệt để làm anh chấn kinh.

“Nghe nói Văn Hách có thai rồi, em nó đâu?”

Bố Tiền trực tiếp cho một chưởng lên cánh tay Tiền Hàng, “Cái thằng này thật là, chuyện lớn như thế cũng không nói, còn khi dễ người ta, người ta khóc lóc gọi điện thoại cho ba mẹ.”

Đại não Tiền Hàng đã đứng máy, thằng nhóc Nguyễn Văn Hách này gọi điện thoại cho ba mẹ anh lúc nào vậy, sao anh lại không đề phòng thằng nhóc này có số ba mẹ, đây không phải là bị người ta bí mật cáo trạng chết thế nào cũng không biết sao.

Nhân vật chính đang mang thai lên đài, cái bụng hai phút trước còn xẹp lép giờ phút này đã gồ lên, xem qua đã chừng bốn tháng.

Mẹ Tiền cười một tiếng, “Con ngoan mau ngồi xuống đừng có đứng, mấy tháng rồi, cũng đã to thế này.”

Mẹ Tiền giơ tay muốn sờ cái bụng tròn vo, Nguyễn Văn Hách đỡ bụng không cho sờ, bà cũng bỏ qua, sau này sờ cháu nội cũng vậy. Tiền Hàng hoàn toàn ngây dại nhìn Nguyễn Văn Hách, tên nhóc này thật con mẹ nó biết giỡn.

Thế là Nguyễn Văn Hách đột nhiên có bầu trở thành tổ tông trong nhà, ba mẹ Tiền Hàng không cho cậu làm chút việc gì, muốn ăn cái gì thì cho cái đó, còn khổ cực thì chính là Tiền Hàng. Thật không dễ dàng nhẫn nhịn đến khi đi ngủ, Tiền Hàng kéo Nguyễn Văn Hách vào phòng ngủ.

“Lấy con trai tôi ra xem xem, tôi xem xem là thần thánh phương nào.” Tiền Hàng thật sự là dùng răng cấm mà nói chuyện, thật

hi vọng một ngụm cắn chết nhóc điên này.

Nguyễn Văn Hách cũng ngoan, kéo ra túi nước ấm giấu trong áo, "Giống ha?"

"Giống cái rắm! Ai dạy em chiêu này, nửa năm sau làm sao đây, còn muốn sống nữa không?" Tiền Hàng không dám rống, sợ cha mẹ đang ngủ nghe thấy.

Nguyễn Văn Hách bị hỏi mới không sợ Tiền Hàng, le le lưỡi làm mặt quỷ, "Ai bảo anh không làm với em, em tự nghĩ cách."

Tiền Hàng đã giận tới không nói nên lời, còn có cách gì, đâu thể nào đi xin nuôi một đứa con chứ? Hay là nói huỵch toẹt ra cho rồi? Vậy thì năm nay đừng nghĩ sống yên.

"Văn Hách, có lẽ em không hiểu, bọn họ đến cái tuổi này rất thích bồng cháu." Tiền Hàng suy xét nửa ngày quyết định trước tiên phải giải quyết quỷ hư này.

Nguyễn Văn Hách vẻ mặt chán ghét cắt lời Tiền Hàng, "Khẩu vị nặng."

"Nghĩ bậy gì đó!" Tiền Hàng làm ra động tác muốn đánh người, Nguyễn Văn Hách chạy đến bên kia giường tránh nạn cười với anh.

Tiền Hàng tiếp tục nói: "Họ muốn thú vui ngày thường, muốn có cháu của riêng mình. Nhưng em cho bọn họ một vố thế này, sau này sự việc bại lộ sẽ làm họ đau lòng lắm, em hiểu không?"

Nguyễn Văn Hách còn đang định nói đùa bỗng không cười nữa, cậu quả thật không hiểu được suy nghĩ của bậc cha mẹ, bởi vì cậu còn chưa làm cha, tình thân giữa cậu và người nhà cũng không mặn không nhạt. Nhưng Tiền Hàng nói có đạo lý, bọn họ quá vui mừng, nếu như biết cái bụng này của cậu là giả khẳng

định sẽ tức giận.

“Vậy làm sao đây đường lang…” Nguyễn Văn Hách nghĩ đến cha mẹ Tiền Hàng sẽ tức giận, Tiền Hàng cũng sẽ khổ sở.

“Haiz… cứ giả bầu trước đi, chí ít qua hết năm đã.”

Tiền Hàng triệt để hết cách rồi, mặc dù biết loại chuyện này càng lâu càng hỏng bét, nhưng trước tiên phải qua hết năm nay đã.

“Vậy em mang bầu thiệt thì họ sẽ không giận nữa đúng không?”

“Em nằm mơ còn chưa tỉnh?”

Nguyễn Văn Hách liếm khóe môi hệt như sói đói tiếp cận Tiền Hàng, sau lưng Tiền Hàng là cửa căn bản không thể tránh…

Chương 67: Bệnh Thứ 67

DTV-EBOOK

Tết Nguyên Đán là một ngày lễ lớn, ba mẹ Tiền Hàng lại ở nhà anh, cái Tết này có vẻ tưng bừng hơn, ngay cả Tiền Tuyết vừa thi xong cũng đã trở lại. Tiền Tuyết vừa vào cửa đã nghe nói Nguyễn Văn Hách mang thai, bị dọa tới há hốc mồm, Tiền Hàng liền biết cái chủ ý hôi thiu này không phải từ cô mà ra.

Cả gia đình vui vẻ trải qua cái Tết Nguyên Đán này, ba mẹ Tiền Hàng vừa ngay kỳ nghỉ nên ở lại chơi mấy ngày. Tiền Tuyết hoàn toàn là một kẻ chủ nghĩa bản thân, thi xong rồi cũng không có gì làm bèn ở lại nhà Tiền Hàng không đi. Bọn họ ở lại như thế này, căn nhà hai phòng của Tiền Hàng liền không đủ dùng, Tiền Tuyết vốn muốn đẩy Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách ra nằm sàn phòng khách, nhưng mẹ Tiền nói Nguyễn Văn Hách có bầu, thế nên Tiền Tuyết trước giờ vẫn ở nhà ăn ngon nay phải ngủ sô pha.

“Đây là sỉ nhục đời này của em.” Tiền Tuyết phẫn hận nói.

“Đây gọi là báo ứng, ha ha.” Thân làm anh hai, Tiền Hàng một chút cũng không thương tiếc em gái nhà mình, cuối cùng cũng báo được mối thù bị Tiền Tuyết ăn hiếp mấy năm qua.

Tiền Tuyết không có ý tốt mà dòm Nguyễn Văn Hách, ánh mắt đảo liên hồi không biết đang nghĩ cái gì. Tiền Hàng bắt đầu cảnh giác, lỡ như Tiền Tuyết tố cáo giới tính của Nguyễn Văn Hách với ba mẹ, trời sẽ sập mất.

“Em đừng có kiếm chuyện à.” Tiền Hàng không thể không nhắc nhở Tiền Tuyết, miễn cho cô thật sự đi mách lẻo.

“Yên tâm, em rất là có chừng mực.” Tiền Tuyết nhìn chằm chằm Nguyễn Văn Hách liếm khóe miệng, “Nhưng em phải hành hạ tiểu Văn Hách cho tốt, cho anh đau lòng chơi.”

“Em dám, anh tính sổ với em.”

Tiền Tuyết khóc lên, chạy đến phòng ngủ ba mẹ cáo trạng, “Mẹ, anh hai mắng con, không cho con sờ bụng chị dâu.”

“Cái thằng quỷ hư hỏng này lại ăn hiếp tiểu Tuyết, muốn ăn đế giày của mẹ hả!”

Trong phòng truyền đến tiếng mắng của mẹ Tiền, Tiền Hàng thật hận, anh chính là được nhặt mà.

Mắng thì mắng, chứ đám người mẹ Tiền muốn ra ngoài đi dạo vẫn phải mang Tiền Hàng theo, còn bảo anh mang nhiều tiền chút nữa. Kẻ một chút địa vị cũng không có còn có thể nói gì đây, mang theo tiền và thẻ ngân hàng cùng họ ra ngoài chơi. Nếu nói ba mẹ Tiền Hàng không yêu thương anh thì thật oan uổng quá, dạo ở chợ đồ đạc này nọ đủ thứ đồ mà không mua, quần áo treo trên cao thì lại mua mấy món. Ba mẹ Tiền Hàng vốn muốn tặng Nguyễn Văn Hách một cái váy, đơn giản bị Tiền Tuyết đoạt mất.

Trải qua một ngày xem như là yên ổn, Tiền Hàng và Nguyễn Văn Hách trở về bệnh viện làm việc, Tiền Tuyết thì ở nhà với ba mẹ.

Hôm nay sau khi tan ca, Nguyễn Văn Hách lặng lẽ mở cửa thò đầu vào trong, Tiền Hàng ở phía sau khẽ đẩy cậu một cái, cậu lảo đảo tiến vào. Nhưng mà trong nhà trống trơn, không biết mấy người Tiền Tuyết đi đâu rồi. Tiền Hàng cởi áo khoác thả lên sô pha, nhóm Tiền Tuyết chắc là ra chợ dạo rồi. Nguyễn Văn Hách lôi túi nước ấm trong áo ra, mặc kệ những người kia đi đâu chơi rồi, trước thả lỏng một phen đã.

Tiền Hàng sờ túi nước ấm ước lượng, “Tôi thay nước nóng cho em nha, có hơi nguội rồi.”

Nguyễn Văn Hách vỗ vỗ bụng, nước nguội đích thật là rất khó chịu. Tiền Hàng vào nhà bếp nấu nước sôi, tránh cho làm nhóc điên của anh bị lạnh sinh bệnh.

Ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân hỗn độn, trong mơ hồ có thể nghe thấy đám người Tiền Tuyết nói chuyện. Nguyễn Văn Hách vừa nghe bọn họ sắp trở về, vội vàng vào phòng bếp tìm Tiền Hàng đòi túi nước. Tiền Hàng đang nấu nước nóng, trong túi chỉ có một nửa túi nước lạnh, không kịp thay nước nóng đã nhét vào bụng Nguyễn Văn Hách.

“Lạnh quá.”

“Ráng nhịn, ai bảo em ra chủ ý thối.”

Ngoài cửa có người mở khóa, hai người tay chân luống cuống nhét túi nước ấm vào rồi chỉnh áo lại. Lúc này cửa mở ra, ba người Tiền Tuyết đi vào, thấy hai người ở trong bếp lén lút vụng trộm bèn đi qua xem. Hai tên kia càng kinh hoảng, áo Nguyễn Văn Hách nhất thời không bỏ vào quần được, túi nước ấm thuận thế rớt xuống đất.

“Cháu của ba rớt rồi?” Bố Tiền đẩy đẩy mắt kính khom lưng cúi nhìn túi nước trên đất, mẹ Tiền huých ông một cái.

Tiền Hàng bị dọa ngốc thấy nhặt không được mà không nhặt cũng không được, Nguyễn Văn Hách thì lại trốn sau lưng anh không dám nhìn bọn họ.

“Được rồi, đừng trốn nữa, con thật sự cho rằng bọn ta mắt lão mù mờ không phân rõ nam nữ à.”

Bố Tiền tháo mắt kiếng xuống lấy áo chùi chùi tròng kính, Nguyễn Văn Hách nghe thấy câu này thò ra nửa cái đầu. Tiền Tuyết thì lại lè lưỡi bán manh, Tiền Hàng ở đối diện mặt đầy nghi vấn nhìn cô.

Mẹ Tiền nhặt túi nước ấm dưới đất lên nhét cho Tiền Hàng, "Lần đầu chúng ta tới thì Tiền Tuyết đã nói rồi, vốn chúng ta còn tưởng nó đang nói đùa, nhưng thấy con đang dưỡng bệnh, bọn ta cũng không tiện đánh một trận lúc con đang bị thương. Nguyễn Văn Hách mặc dù tuổi nhỏ có hơi ham chơi, nhưng nó đối xử với con quả thật không tệ, chỉ sợ dù con có bạn gái nó cũng không thể chăm sóc con như vậy, bọn ta đành mở một con mắt nhắm một con mắt."

Tiền Hàng len lén lau một vốc mồ hôi trong lòng, cũng may lúc đó có thương thế mới tránh khỏi bị hành hung, nhưng mà khoan đã, khi đó bị thương không đánh, bây giờ khỏe rồi không phải là muốn… Tiền Hàng vừa mới phản ứng kịp, giày của bố Tiền đã cởi ra rồi.

"Hay cho mày thằng tiểu tử thúi, dám tìm con trai, tao đánh gãy giò mày!"

Bố Tiền bùng nổ huơ đế giày hành hung Tiền Hàng, Tiền Hàng vừa chạy trốn vừa cầu xin. Tiền Tuyết với mẹ giả bộ can ngăn, dù gì thì bố Tiền đánh một trận hả giận thì không sao nữa.

Cả nhà cơm tối cũng chưa ăn lăn lộn qua lại tới tối muộn, bố Tiền đánh cũng đánh chửi cũng chửi rồi, ngồi trên sô pha nghỉ lấy hơi. Tiền Hàng nhận lấy trà Tiền Tuyết đưa qua, cẩn cẩn dực dực đưa đến trước mặt bố, bố Tiền trừng anh một cái nhận lấy trà uống.

"Vậy ba à, đây là ba đồng ý rồi?" Tiền Hàng cẩn thận thăm dò, bố Tiền không nói gì chỉ uống trà.

Mẹ Tiền ho nhẹ một tiếng, “Con chỉ hỏi ba con không hỏi mẹ?”

Tiền Hàng sáp qua bên cạnh mẹ nịnh nọt, mẹ Tiền vốn mặt lạnh bỗng cười, nói với Nguyễn Văn Hách: “Nhìn cái gì, không rót ly trà cho mẹ đi.”

Nguyễn Văn Hách còn chưa rõ xảy ra chuyện gì, Tiền Hàng rót trà xong nhét vào trong tay cậu, bảo cậu đưa cho mẹ Tiền.

Mẹ Tiền nhận lấy trà của Nguyễn Văn Hách, ngồi xuống nói: “Bọn ta cũng xem như đồng ý đi, con thích làm gì thì làm cái đó đi, con trai con gái thì sao, sống với nhau không được thì cũng như không.”

“Cám ơn ba mẹ.”

Tảng đá trong lòng Tiền Hàng xem cuối cùng cũng hạ xuống, may mắn ba mẹ anh hiểu rõ lý lẽ, bằng không có thể anh đã bị đánh què giò. Thấy Nguyễn Văn Hách còn đang ngốc ngốc nhìn bọn họ, anh kéo cậu qua nói cám ơn ba mẹ. Nguyễn Văn Hách nói cám ơn xong mới hỏi tại sao, anh liền nói chuyện của họ đã thành rồi sẽ không có ai cản nữa, Nguyễn Văn Hách lập tức cười lên.

“Đừng vui nữa, lấy cơm ăn thôi.” Mẹ Tiền lấy thức ăn nhanh mà họ mua ở bên ngoài từ trong túi ra.

Có sự cảm thông của ba mẹ, Tiền Hàng có thể nói là xuân phong đắc ý, nụ cười treo trên mặt cũng không mất. Nhưng mà ở đây giải quyết được ba mẹ của mình, còn có một vấn đề phải giải quyết, đó chính là mẹ của Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Tương Văn đối với Nguyễn Văn Hách tuyệt đối chính là yêu chiều, nếu như cô biết con trai mình bị người ta cắp mất, có khi nào cô sẽ đánh anh một trận như lúc đối phó với mẹ con Niếp gia không.

“Đường lang, anh đang nghĩ gì vậy?”

Nguyễn Văn Hách huơ huơ tay trước mắt Tiền Hàng, lúc này anh mới chú ý đến cậu.

“Không có gì, mẹ em đã rất lâu rồi không đến thăm em nhỉ, gần đây cô ấy đang làm gì?”

“Mẹ với bạn trai đang đi du lịch, nghe nói ngày mai sẽ trở về.” Nguyễn Văn Hách trông chừng mấy bệnh nhân thật quá nhàm chán, lật đọc sách giáo khoa của cậu.

Tiền Hàng trông bệnh nhân trong căn tin phát ngốc, ngốc được một hồi lại hỏi: “Chuyện của mình đã nói với cô ấy chưa?”

“Đã sớm nói rồi á, em nói với mẹ là em thích anh, mẹ nói mẹ cũng thích. Anh là của em, dù có là mẹ cũng không nhường.” Nguyễn Văn Hách khép sách lại trịnh trọng nhìn Tiền Hàng.

Tiền Hàng xoa xoa đầu Nguyễn Văn Hách, Nguyễn Tương Văn nhất định nghĩ là Nguyễn Văn Hách đang nói đùa, chờ khi trò đùa này thành sự thật, nói không chừng cô ấy sẽ bị tức ngất. Quên đi, đi một bước tính một bước vậy.

Giống như Nguyễn Văn Hách nói, ngày thứ hai Nguyễn Tương Văn đi du lịch trở về, vừa trở lại đã chạy đến bệnh viện thăm Nguyễn Văn Hách. Nguyễn Văn Hách đã lâu không gặp được cô, thân mật mà làm nũng với mẹ, còn nói quan hệ với Tiền Hàng.

“Con nói cái gì, con nói con với bác sĩ Tiền…”

Nguyễn Tương Văn quả thực không dám tin tưởng lỗ tai của mình, con trai của cô cùng với bác sĩ Tiền trở thành tình lữ? Ai có thể nói cho cô biết trong này có phải xảy ra vấn đề gì hay không.

Tiền Hàng nắm chặt tay Nguyễn Văn Hách, cùng cậu mười ngón

nắm chặt cho Nguyễn Tương Văn xem, “Xin giao con trai của cô cho cháu, cháu muốn chung sống với em ấy đối đãi như với bạn đời.”

Nguyễn Tương Văn hé miệng á khẩu không nói nên lời, cô đã từng không chỉ một lần suy nghĩ đến tương lai của con trai, lấy chuyện Nguyễn Văn Hách từng là bệnh nhân tâm thần mà nói, không có cô gái nào sẽ xem trọng cậu, dù cho bệnh tình đã khỏi cũng vẫn ảnh hưởng. Cô thậm chí đã tưởng tượng con trai sẽ cô độc đến già, đáng thương mà chết già trong bệnh viện số 5, nhưng duy độc chưa từng nghĩ rằng Tiền Hàng sẽ thích con trai cô.

Tiền Hàng thấy Nguyễn Tương Văn không nói gì cho rằng cô muốn phản đối vội vàng giải thích, “Cô Nguyễn, cháu nghiêm túc, sẽ không vì em ấy là bệnh nhân mà lừa gạt, càng sẽ không vứt bỏ em ấy. Cháu cũng đã từng giãy giụa, từng lãnh đạm với em ấy, nhưng cháu vẫn không nhẫn tâm nhìn em ấy tiều tụy uể oải. Lúc em ấy còn nằm viện, cháu từng cho rằng em ấy chỉ thích cháu như với bạn bè, bệnh tình em ấy lại thường xuyên thay đổi thất thường, cháu càng không thể hạ quyết tâm.”

“Vậy cậu cũng đừng dụ dỗ con trai người ta!”

Lời này của Nguyễn Tương Văn vừa thốt ra, Nguyễn Văn Hách liền muốn giải thích, cô ném một ánh mắt như dao qua, Nguyễn Văn Hách ngậm mồm ngay.

“Không phải dụ dỗ, mà là hấp dẫn lẫn nhau.” Thành thật mà nói, Tiền Hàng sớm đoán được Nguyễn Tương Văn sẽ phát hỏa.

“Thích từ khi nào?” Nguyễn Tương Văn vẫn như cũ hùng hổ dọa người.

“Đại khái là ánh mắt đầu tiên.”

Khi ấy Nguyễn Văn Hách xé nát gối đầu, bông vải bay đầy trời, Nguyễn Văn Hách tựa như một thiên sứ gãy cánh khiến Tiền Hàng thương tiếc, có lẽ chính từ ánh mắt đầu tiên ấy đã làm anh thích Nguyễn Văn Hách.

Nguyễn Tương Văn hừ lạnh, "Tôi không tin nhất kiến chung tình."

"Cháu cũng không tin, nhưng ở cùng Văn Hách cháu cảm thấy cuộc sống này thú vị hơn, có lẽ không phải Văn Hách cần cháu, mà là cháu cần em ấy."

Câu này khiến Nguyễn Tương Văn không biết phải phản bác thế nào, cô nghiêng đầu hỏi con trai mình, "Con trai, con thích anh ta sao, sống vui vẻ không?"

Nguyễn Văn Hách liên tục gật đầu, còn ngẩng đầu cười với Tiền Hàng. Nguyễn Tương Văn thấy vậy thu sự hung hăng lại, có lẽ chỉ có Tiền Hàng mới có thể cho cậu vui vẻ, chỉ cần con trai sống hạnh phúc là đủ rồi.

"Nếu Văn Hách đã nói như vậy, hai đứa tự xem mà làm đi." Nguyễn Tương Văn đi đến trước mặt Nguyễn Văn Hách, vươn tay ôm con trai, "Con lớn rồi đã có thể ứng phó mọi chuyện, hạnh phúc của chính con cũng chỉ có bản thân mới có thể cảm nhận, việc mẹ có thể giúp con chính là xem con sống thật hạnh phúc."

"Cám ơn mẹ."

Chương 68: Bệnh Thứ 68

DTV-EBOOK

Tiền Hàng đánh cái ngáp đi ra từ phòng làm việc, cửa vừa mở đã nghe thấy trên hành lang có người chạy, ngay sau đó anh bị người ta tóm lấy.

"Cứu mạng với bác sĩ Tiền!"

Phương Chưng mém nữa chạy lướt qua, tóm lấy Tiền Hàng quay đầu nhìn, xong vào phòng làm việc đóng cửa lại. Tiền Hàng xem không hiểu lắm, bệnh viện này còn có kẻ có thể rượt Phương Chưng chạy khắp viện sao?

"Anh bị chó rượt à?"

Phương Chưng vào cửa vội vàng tìm chỗ núp, nghe thấy câu này liền giơ ngón cái với Tiền Hàng, "Bác sĩ Đường thấu đáo."

"Đi ra." Tiền Hàng nghiêm mặt đuổi người.

Không chờ Phương Chưng nịnh nọt, trên hành lang lại truyền đến một hồi tiếng bước chân, Phương Chưng ra dấu im lặng, hoảng hốt trốn ra sau bàn. Tiền Hàng đi ra ngoài cửa xem, Hoắc Nghiên đang chạy về phía này.

"Bác sĩ Tiền, thấy tên khốn Phương Chưng kia đâu không?" Hoắc Nghiên vừa hỏi vừa nhìn vào trong phòng, một điệu bộ bắt được Phương Chưng là sẽ lột da hắn.

Tiền Hàng ngăn ở cửa phòng làm việc, "Mới nãy có nghe tiếng chạy lên lầu, nếu anh muốn đuổi theo thì mau nhanh lên, bên đó cũng có cầu thang."

Hoắc Nghiên thật sự không chần chừ, nói cũng không nói đã chạy lên lầu. Tiền Hàng đóng cửa lại, túm lấy Phương Chưng đang trốn sau bàn.

“Tôi thấy Hoắc Nghiên mà không giáo huấn anh một trận thật sẽ không tha anh đâu.” Tiền Hàng buông Phương Chưng ra, ngồi lên ghế nhìn hắn.

Phương Chưng lặng lẽ mở cửa nhìn ra ngoài, thật không trông thấy Hoắc Nghiên mới yên tâm, “Chú còn nói, hôm nay có thợ đến hớt tóc sao chú không nói sớm cho anh biết.”

“Anh lén la lén lút đi gặp người của tôi không đánh tiếng với tôi, còn muốn tôi nhắc nhở anh?”

“Chú đoạt mất Tiểu Văn Văn của anh anh cũng không tính toán với chú, vậy mà chú lại hẹp hòi tới vậy.”

“Nếu như tôi hẹp hòi, ban nãy đã để Hoắc Nghiên vào đóng cửa thả anh rồi.”

“Rồi rồi rồi, không nói với chú nữa, thừa cơ hiện giờ mau đi thôi.”

Phương Chưng nhức đầu, Tiền Hàng cũng là một tên nhanh mồm nhanh miệng. Không tính toán với tên tiểu nhân này, hắn mở cửa tính chạy, cũng không biết ngoài cửa có ai đứng, hắn cắm đầu đụng vào người ta.

“Phương Chưng, chạy đi.” Hoắc Nghiên rầm một tiếng đạp lên cửa, móc ra kéo và lược trong túi quần.

Tiền Hàng cứ như kẻ rỗi hơi không có gì làm chơi đùa cây bút trong tay, “Đóng cửa thả Phương Chưng.”

“Đường lang chú coi anh là chó à!”

“Đều không phải người, vừa khéo.” [ý là đường lang cũng là con bọ ngựa, không phải người =))]

Phương Chưng tức tới nói không nên lời, Hoắc Nghiên cũng không quan tâm đóng cửa thả cái gì, hắn ta chỉ muốn cắt tóc Phương Chưng, để lại trên đầu hắn một dấu ấn để đời.

“Hoắc Nghiên, gì cũng từ từ nói.” Phương Chưng ra hiệu bảo Hoắc Nghiên thả kéo xuống.

“Nói, đương nhiên phải nói, trước cắt tóc cưng rồi nói.” Hoắc Nghiên nháy nháy mắt, ngón tay điểm lên mũi Phương Chưng, Phương Chưng cứ như bị đâm mà lùi lại mấy bước.

“Phạm pháp giết người, tôi cảnh cáo chú ở đây còn có nhân chứng kìa, lại nói đàn ông con trai đừng có nhỏ mọn như vậy.”

“Tôi là buê đuê nên nhỏ mọn đó, thì sao?”

Phương Chưng kéo Tiền Hàng dậy lôi anh xuống nước, Tiền Hàng ấy vậy mà dứt khoát, đập một quyển từ điển lên đầu Phương Chưng, Phương Chưng còn chưa hiểu gì đã té xỉu xuống đất.

“Cũng may số trang bệnh nhân xé không nhiều lắm, còn có thể đập xỉu được một người.” Tiền Hàng nhắm nhắm quyển từ điển trong tay, đây là thứ mà một bệnh nhân nào đó rảnh rỗi xé chơi.

Hoắc Nghiên vui vẻ, chỉa kéo với Phương Chưng rắc rắc rắc rắc cắt mấy cái trút giận, “Tiền Hàng à, anh nói tôi nên cắt phân nửa hay cắt hết đây.”

“Anh thích cắt thế nào thì thế ấy đi.” Tiền Hàng đi ra ngoài cửa, “Anh nói muốn tôi giới thiệu cho một cô dâu, bắt hắn cho anh

rồi, muốn giết muốn cạo thì cứ xem mà làm."

Hoắc Nghiên rờ rờ cằm, "Tôi muốn hắn làm gì, thấy cửa lớn còn chưa đủ hoành tráng, không bằng cắt cái đó cho hắn làm nhân yêu, còn có thể kiếm lời mấy món tiền."

Cái tay đang nắm nắm cửa của Tiền Hàng ngừng lại, quay đầu hỏi Hoắc Nghiên, "Anh không nói giỡn chứ, chỉ cần cây kéo của anh cắt không đứt, bởi vì bên trong có… đậu má!"

Không biết ai đột nhiên xông vào phòng làm việc, Tiền Hàng không kịp né trực tiếp bị cửa đẩy ra. Ôn Thủy vào cửa ngẩn ra, thấy Tiền Hàng kêu thảm thiết thì hỏi thăm anh có sao không, cũng chú ý đến cái kéo đang kẹp trên tóc Phương Chưng.

"Hoắc Nghiên, không phải là anh thật sự muốn cắt hắn chứ?" Ôn Thủy không dám đến gần, nếu như Hoắc Nghiên xoay kéo một cái trực tiếp đâm vào bụng Phương Chưng, y còn phải gọi xe cấp cứu.

"Anh thấy tôi đang nói giỡn sao, không thì tôi cạo cho hắn cái đầu trọc." Hoắc Nghiên hí hoáy đầu Phương Chưng, muốn lưu lại một ấn ký trên đó.

Ôn Thủy nhận ra Hoắc Nghiên không có đề phòng y, tiến tới đoạt lấy cây kéo, "Nếu như anh cạo đầu hắn hắn dám xuất gia, trong công ty tôi còn rất nhiều chuyện chờ hắn làm, hắn mà đòi xuất gia thì phiền phức lắm."

Hoắc Nghiên vẫn cứ không hả giận, đứng dậy muốn đoạt lại kéo. Ôn Thủy là ai, cao thủ đai đen, lắc mình một cái ấn vai Hoắc Nghiên đẩy hắn ta ngã ra đất, nửa chiêu cũng không dùng.

"Ôn Thủy anh đừng khi dễ người khác à, coi chừng tôi gọi anh em tới đập anh."

“Đánh không lại thì kéo bè kéo phái, được à, anh tới.”

Nói thì như vậy, nhưng Ôn Thủy vẫn còn đè Hoắc Nghiên không buông tay. Tiền Hàng nghe nói đánh nhau sợ họ đánh thật, kéo bọn họ ra cười nói khuyên nhủ. Phương Chưng lại tỉnh lại vào lúc này, vừa tỉnh dậy đã thấy Hoắc Nghiên đứng bên người hắn, cái tay không nghe sai bảo ôm lấy đùi Hoắc Nghiên, đại khái là muốn giúp Ôn Thủy khống chế Hoắc Nghiên. Hoắc Nghiên bị dọa nhảy dựng lên muốn tránh, cái tay kia của Phương Chưng lại rảnh rỗi, hướng lên cào một cái túm lấy dây nịt Hoắc Nghiên, cũng không biết đồ Hoắc Nghiên mua có phải hàng giả không, chỉ cào một cái như vậy đã kéo đứt, quần tuột đến đầu gối.

“Ây yô, quần giữ ấm kết nơ bướm, đủ lẳng lơ…”

Phương Chưng còn chưa nói xong, Hoắc Nghiên thẹn quá hóa giận không biết đã đoạt lại kéo khi nào, nhằm hướng Phương Chưng mà đâm. Tiền Hàng nhanh tay lẹ mắt chạy ra ngoài trốn, Nguyễn Văn Hách vừa vặn đi đến cửa, thấy Phương Chưng bị Hoắc Nghiên rượt chạy khắp phòng thì chạy vào vỗ tay cổ vũ Hoắc Nghiên, Tiền Hàng lôi cái tên châm dầu vào lửa này đi.

Trải qua một trận ồn ào trong phòng làm việc, Phương Chưng không dám đến bệnh viện tìm Nguyễn Văn Hách nữa, chỉ dám rảnh rỗi không có gì làm mới gọi một cú điện thoại gây rối cậu. Tiền Hàng cảm thấy hứng thú, gọi điện thoại cho Ôn Thủy hỏi đã xảy ra chuyện gì, Ôn Thủy nói đã phạt Phương Chưng ra nước ngoài công tác bàn chuyện làm ăn, bàn không được thì cả đời này đừng trở về.

Nguyễn Văn Hách đội sách lên đầu nằm trên sô pha, dòm Tiền Hàng cúp di động mới ngồi dậy, cậu bò mấy bước nằm lên chân Tiền Hàng, “Ôn ca nói sao rồi, Phương Chưng đi Tây Thiên thỉnh kinh à?”

“Bị đi đày rồi.” Tiền Hàng lấy sách xuống, bên trên còn có ghi

chú, “Em đọc thế nào rồi, đừng quên giờ này năm sau em sẽ phải thi đại học đó.”

“Em biết, quyển bài tập anh mua em làm hết rồi, tra đáp án đúng được phân nửa.”

“Em được đó, hai năm không đi học còn có thể làm đúng một nửa.”

Nguyễn Văn Hách cười he he, “Em nói muốn làm bác sĩ thì nhất định có thể làm được.”

“Chỉ dựa vào đúng một nửa thì không làm bác sĩ được, phải tiếp tục cố gắng.”

Nguyễn Văn Hách ghi nhớ lời Tiền Hàng nghiêm túc học tập, ban ngày thành thật đi làm, buổi tối rảnh rỗi thì làm bài tập, rất ít khi quấy rối Tiền Hàng. Tiền Hàng đi làm vừa trông chừng bệnh nhân, vừa đề phòng Hoắc Nghiên không có gì làm tới phòng làm việc của anh đào hố.

“Tôi nói chớ cả ngày anh chờ ở chỗ tôi là có ý gì?” Tiền Hàng sắp xếp tài liệu bệnh nhân đặt qua một bên, mà trước mặt anh là Hoắc Nghiên ngồi đó.

Hoắc Nghiên hôm nay nhuộm một đầu đuôi ngựa màu vàng sáng chói, chói như là trong phòng Tiền Hàng có “Phật quang phổ chiếu”.

“Tôi biết Phương Chưng thường tới tìm anh, nên anh biết tôi tới làm gì mà.” Hoắc Nghiên vẫy vẫy đuôi ngựa sau đầu.

Tiền Hàng ngồi không nổi nữa, bị cái đầu kia lắc tới hoa mắt, “Vậy anh hẳn là nên tìm Ôn Thủy, anh ngồi chỗ tôi cả ngày Phương Chưng cũng không dám tới đâu.”

Hoắc Nghiên lơ đễnh nhìn bốn phía, Tiền Hàng lười biếng nói gì mà phải đi xem bệnh nhân, Hoắc Nghiên hệt như bím tóc sau đầu hắn mà theo sau lưng Tiền Hàng.

Tiền Hàng trực tiếp xem Hoắc Nghiên như thằng điên, nhưng anh đã xem thường bọn Hoắc Nghiên rồi. Hoắc Nghiên với Phương Chưng còn có Ôn Thủy, chia ba rẽ năm đều đến chỗ Tiền Hàng, một tên ồn ào muốn tìm Phương Chưng, một tên trốn Ôn Thủy, tên cuối cùng thì ném Phương Chưng cho Tiền Hàng, bức ép Tiền Hàng ba phía không còn là người.

Mùa hạ vừa qua, Nguyễn Văn Hách đã bị đưa đến trường học gần đó, Tiền Hàng xem như cũng nhẹ nhõm chút, chỉ là đau đầu đám Phương Chưng. Nguyễn Văn Hách so với bạn học lớn hơn hai tuổi, chơi không được với đám bạn bè, nhưng mà cũng không ai rảnh đi khi dễ cậu, đều thành thành thật thật học tập chuẩn bị thi đại học.

“Tôi đã nói là đừng có tới chỗ tôi ném người, chuyện của mấy người tôi chẳng muốn quản.”

Câu này của Tiền Hàng là nói với Ôn Thủy, khóa phòng làm việc lại không cho Phương Chưng vào. Phương Chưng cũng không dám quay đầu nhìn, tựa như tùy thời Hoắc Nghiên đều có thể chạy lên lầu vậy.

“Đừng cản mà mau cho anh vào, chuyện cứu mạng a!”

“Tôi không rảnh quản anh, hôm nay kiểm tra toàn diện.”

“Đừng đi mà, chú đi thì anh biết làm sao?”

Phương Chưng ở phía sau đau khổ cầu xin, Tiền Hàng xác nhận cửa đã đóng kỹ mới đến khu bệnh nhân nhận người bệnh, Ôn Thủy thì trở về công ty.

“Anh nghe nói hôm nay Tiểu Văn Văn đến bệnh viện làm việc, anh phải chờ ẻm tới, đánh chết anh cũng không đi đâu.”

“Tôi lặp lại lần nữa, đó là người của tôi, anh muốn thì đi mà tìm người khác.”

Đã bốn năm, thành tích thi đại học của Nguyễn Văn Hách rất tốt, như nguyện thi được vào chi nhánh học viện y nọ, hôm nay chính là ngày Nguyễn Văn Hách chính thức tới làm bác sĩ. [ơ học bác sĩ có 4 năm vậy cà @.@]

Phương Chưng phi một ngụm, thầm mắng nhỏ mọn.

“Ha ha, em nghe mấy anh nói tới em đó.”

Nguyễn Văn Hách chống eo đứng ngoài tòa nhà hành chính, trải qua bốn năm học tập, đã từ mao đầu tiểu tử khi xưa trở thành bác sĩ học tập thành tài, thân cao lên cũng càng đẹp trai ra, đi về phía này thật vẫn giống như chuyện hôm nào, nhưng tính cách vẫn thích ầm ĩ như bốn năm về trước.

“Đường lang, em cũng là bác sĩ ở đây rồi, từ hôm nay trở đi em chính là đồng nghiệp, phải nhớ trả lại hết những gì bốn năm nay anh nợ em.”

Tiền Hàng đau đầu, ba tên còn chưa đi lại tới một, ai nói cho anh biết ngày tháng khổ cực này khi nào mới chấm dứt đây.**TOÀN VĂN HOÀN**